LUCRURI PE CARE LE ȚINEM ASCUNSE

Al doilea volum din seria Knockemout

Băieții buni nu se îndrăgostesc de fete rele

LUCY SCORE

TREI

Lucy Score

LUCRURI PE CARE LE ȚINEM ASCUNSE

Original: Things We Hide from the Light (2023)

Traducere de Oana Dușmănescu

3
TREI
2023

În memoria lui Chris Waller, soțul cititor care m-a rugat să includ cuvântul „clin“ într-un volum doar ca să câștige un pariu cu soția sa. Kate, sper că vei zâmbi când vei găsi din nou acest cuvânt în paginile cărții.

1. Tăciuni mici, micuți de tot

Nash

Agenții federali din biroul meu erau norocoși din două motive.

Mai întâi, crosețul meu de stânga nu mai era ce fusese înainte să fiu împușcat.

În al doilea rând, nu mai eram în stare să simt nimic, cu atât mai puțin să mă înfurii cât să fac vreo prostie.

— Biroul înțelege că ai un interes personal de a-l găsi pe Duncan Hugo, a zis agenta specială Sonal Idler din fața mea, unde stătea dreaptă ca un băț. Și-a aruncat privirea spre pata de cafea de pe cămașa mea.

Era o femeie oțelită, într-un costum cu pantaloni, și părea că la micul-dejun mânca de obicei proceduri. Bărbatul de lângă ea, șeriful federal Nolan Graham, avea mustață și privirea unui om forțat să facă un lucru pe care n-avea niciun chef să-l facă. În plus, părea să mă învinovățească pe mine pentru asta.

Voiam să mă pot enerva. Voiam să simt și altceva în afara acestui mare vid, care mă cuprindea și mă înghițea, implacabil, ca un val. Dar nu era nimic altceva acolo. Doar eu și vidul.

— Dar nu putem accepta ca băieții și fetele tale să-mi dea în permanență investigația peste cap, a continuat Idler.

Dincolo de fereastră, sergentul Grave Hopper își turna un kil de zahăr în cafea și le arunca priviri criminale celor doi agenți federali. În spatele lui, restul stabilimentului vibra, plin de energia obișnuită dintr-o secție de poliție a unui orășel oarecare.

Telefoanele sunau. Tastaturile țăcăneau. Ofițerii erau în serviciul publicului. Și cafeaua era nasoală

de tot.

Toată lumea era vie și însuflețită. Toată lumea, mai puțin eu.

Eu doar mă prefăceam.

Mi-am încrucișat brațele și am ignorat durerea ascuțită din umăr.

— Vă apreciez curtoazia profesională. Dar ce e cu interesul ăsta special? Nu sunt unicul polițist care încasează un glonț la datorie.

— Nu erai nici singurul nume de pe acea listă, a spus Graham, deschizând gura pentru prima oară.

Am strâns din dinți. Lista aceea a fost începutul acestui coșmar.

— Dar tu ai fost primul luat la țintă, a zis Idler. Numele tău se afla pe lista aceea cu oameni ai legii și informatori. Iar chestia asta e mai importantă decât un schimb de focuri. E prima oară când avem ceva cu care-l putem înfunda pe Anthony Hugo.

Era tot pentru prima oară când distingeam oarece emoție în glasul ei. Agenta specială Idler avea un plan propriu și ăsta era să-l prindă pe marele interlop Anthony Hugo.

— Vreau ca din cazul ăsta să nu sifoneze nimic, a continuat ea. De-asta nu putem lăsa niște localnici să ia problema în propriile mâini. Chiar dacă au legitimații. Interesele superioare sunt mai importante.

Mi-am trecut o mână peste obraz și am rămas surprins de cât îmi crescuse barba. Pe lista mea de priorități din ultima vreme nu fusese și bărbieritul.

Agenta a presupus că îmi petrecusem timpul investigând. Era îndreptățită să creadă asta, având în vedere împrejurările. Dar nu-mi cunoștea micul secret murdar. Nimeni nu-l cunoștea. Poate că pe dinafară mă vindecam. Poate că-mi pun uniforma și vin în fiecare zi la secție. Dar pe dinăuntru, nu mai rămăsese nimic. Nici măcar dorința de a-l găsi pe cel vinovat de asta.

— Ce-ați vrea să facă secția mea dacă Duncan Hugo se întoarce aici încercând să mai împuște câțiva cetățeni? Să se uite în altă parte? am întrebat, tărăgănat.

Agenții federali s-au uitat unul la celălalt.

— Mă aștept să ne ții la curent cu orice întâmplare din împrejurimi care ar putea avea legătură cu cazul nostru, a spus Idler cu fermitate. Avem mai multe resurse, pe care ți le putem pune la dispoziție, decât are secția ta. Și n-avem interese sau răzbunări personale.

Am simțit o scânteie în vid. *Ruşine.*

Ar trebui să trec la răzbunările personale. Ar trebui să-l vânez eu însumi pe acel individ. Dacă nu pentru mine, atunci pentru Naomi și Waylay. Le chinuise pe logodnica fratelui meu și pe nepoata ei: le răpise, le amenințase, încercase să le intimideze, toate din cauza afurisitei de liste pentru care eu am încasat două gloanțe.

Dar o parte din mine murise în acel șanț în noaptea aceea și nu părea să merite efortul de a mă lupta pentru ce rămăsese.

— Șeriful Graham va sta pe aici pentru o vreme. Ca să supravegheze lucrurile, a continuat Idler.

Mustăciosul nu părea mai fericit decât mine.

— Niște lucruri anume? am întrebat.

— Toate țintele rămase pe listă beneficiază de protecție federală până când ne asigurăm că amenințarea nu mai e una iminentă, a explicat Idler.

Doamne! Tot orașul ar lua-o razna dacă află că agenții federali rămân pe-aici așteptând ca un anumit om să încalce legea. Și nu aveam deloc energie pentru un scandal.

— N-am nevoie de protecție, am zis. Dacă Duncan Hugo ar avea doi neuroni în cap, nu ar rămâne pe aici. A plecat de mult.

Așa cel puțin îmi spuneam noaptea târziu, când nu puteam adormi.

— Cu tot respectul, șefule, tu ești ăla care a fost împușcat. Ai mare noroc că mai trăiești, a spus Graham, zâmbind cu subînțeles pe sub mustață.

— Dar logodnica fratelui meu și nepoata ei? Hugo le-a răpit. Beneficiază și ele de protecție?

— Nu avem niciun motiv să credem că Naomi și Waylay Witt se află în acest moment în pericol, a spus Idler.

Durerea din umăr s-a transformat treptat într-o pulsație surdă, pe care o resimțeam și în cap. Eram nedormit și nu aveam răbdare și dacă nu scăpam mai repede de aceste două belele din biroul meu, nu mai puteam garanta că păstrez discuția la un nivel civilizat.

M-am ridicat de la birou și am zis, cu foarte mult farmec sudist – în limita posibilităților:

— Am priceput. Acum, dacă-mi dați voie, trebuie să am grijă de un întreg oraș.

Agenții federali s-au ridicat și ne-am strâns mâinile oficial.

— Aș aprecia dacă m-ați ține la curent. Dacă tot am răzbunări personale și așa mai departe, am zis, când au ieșit pe ușă.

— Ne vom asigura că-ți vom spune ceea ce vom putea, a zis Idler. În plus, așteptăm să ne dai un telefon când îți mai amintești câte ceva din timpul schimbului de focuri.

— Așa facem, am spus printre dinți.

Prins în triunghiul rănilor fizice, al pierderii memoriei și al amorțelii emoționale, devenisem umbra omului care fusesem odată.

— Ne mai vedem, a zis Graham.

Asta a semănat cu o amenințare.

Am așteptat să-și scoată fundurile din secția mea, apoi mi-am înșfăcat haina din cuier. Gaura din umăr a protestat dureros când mi-am vârât brațul prin mânecă. Nici cea din trunchi nu se simțea mai bine.

— Ești bine, șefu'? a întrebat Grave când am intrat în spațiul comun.

În niște împrejurări normale, sergentul meu ar fi insistat să-i povestesc între patru ochi despre întâlnire, apoi ar fi bătut câmpii o oră, plângându-se de porcăriile legate de jurisdicție. Dar de când fusesem împușcat și aproape dădusem ortul popii, toată lumea făcea tot ce-i stătea în putință să mă trateze cu mănuși.

Poate că nu ascundeam lucrurile atât de bine pe cât credeam.

— Da, am zis, mai dur decât aș fi vrut.

— Pleci? a continuat el.

— Dap.

Noua și entuziasta polițistă de patrulă a sărit de pe scaunul ei de parc-ar fi fost pe arcuri.

— Dacă vrei ceva de prânz, pot să-ți cumpăr eu de la Dino's, șefu', s-a oferit ea.

Născută și crescută în Knockemout, Tashi Bannerjee tocmai ieșise de pe băncile Academiei de poliție. Acum, pantofii îi sclipeau și părul ei negru era prins la spate într-un coc regulamentar. Dar în urmă cu patru ani, când era în liceu, primise o amendă pentru că venise cu calul la un restaurant *drive-thru.* Majoritatea oamenilor din secție, inclusiv eu, încălcaseră legea, într-un fel sau altul, la un moment dat, în tinerețe. Tocmai de aceea, faptul că mai târziu aleseserăm să fim de partea legii, și nu să ne batem joc de ea, însemna foarte mult pentru noi.

— Pot să-mi cumpăr și singur de mâncare, ce naiba, m-am răstit.

A rămas cu gura căscată preț de o clipă, apoi și-a revenit, făcându-mă să mă simt de parcă i-aș fi tras un șut unui cățeluș. *La dracu'.* Mă transformam în fratele meu.

— Mulțumesc totuși, am adăugat, pe un ton mai puțin arțăgos.

Minunat. Acum trebuia să fac un gest frumos. Din nou. Un gest prin care să spun că-mi pare rău că sunt un dobitoc, dar pentru care nu am niciun strop de energie. Până acum, săptămâna asta, am

adus cafea, gogoși și – după o ieșire stânjenitoare la adresa termostatului din spațiul comun – dulciuri de la benzinărie.

— Mă duc la fizioterapie. Mă-ntorc peste vreo oră sau cam așa ceva.

Apoi am pășit pe hol și m-am îndreptat hotărât spre ieșire, ca și cum aș fi avut lucruri importante de făcut, în cazul în care i-ar fi trecut și altcuiva prin cap să înceapă vreo discuție cu mine.

Mi-am golit mintea și am încercat să mă concentrez la ce se petrecea în jurul meu.

Toamna din nordul Virginiei m-a lovit cu toată forța exact când am intrat în Knox Morgan Municipal Center. Soarele strălucea pe cerul atât de albastru încât mă dureau ochii. Copacii ce străjuiau strada se dădeau în spectacol – frunzele lor verzi făcând loc celor roșiatice, galbene și portocalii. Dovlecii și căpițele de fân făceau parte din decorul tuturor vitrinelor.

Am ridicat privirea când am auzit mugetul unei motociclete și l-am văzut pe Harvey Lithgow trecând pe lângă mine. Avea coarne de diavol pe cască și un schelet din plastic așezat pe locul din spatele lui.

A ridicat mâna în semn de salut, apoi și-a continuat drumul, cu cel puțin 30 de kilometri la oră peste limita legală de viteză. Mereu forța granițele legii.

Toamna fusese dintotdeauna anotimpul meu preferat. Noi începuturi. Fete frumoase cu pulovere moi. Sezonul de fotbal american. Balul bobocilor. Nopți friguroase pe care le încălzeam cu burbon și focuri de tabără.

Dar acum totul era diferit. *Eu* eram diferit.

Pentru că mințisem în privința fizioterapiei, nu puteam risca să fiu văzut luând masa de prânz undeva în oraș, așa că m-am dus acasă.

Mi-am făcut un sandvici pe care nu aveam chef să-l mănânc, voiam să stau de unul singur și să-

ncerc să găsesc o cale de a trece această zi fără să fiu un cretin prea mare.

Trebuia să mă adun. Nu era atât de greu să împing câteva hârtii și să apar ici-colo, ca paiața inutilă care eram acum.

— Neața, șefu', m-a salutat Tallulah St. John, mecanicul nostru și coproprietara localului Café Rev, traversând prin loc nepermis chiar sub ochii mei.

Codițele ei lungi și negre i se revărsau peste umărul salopetei. Avea o pungă cu cumpărături într-o mână și o cafea, probabil făcută de soțul ei, în cealaltă.

— Neața, Tashi.

Hobby-ul favorit al locuitorilor din Knockemout era ignorarea legii. În timp ce lumea mea se împărțea în alb și negru, uneori mi se părea că restul oamenilor din jurul meu trăiau în întregime în zona gri. Înființat de rebelii nelegiuiți, orașul meu se putea lipsi cu ușurință de reguli și regulamente. Șeful poliției dinaintea mea îi lăsase bucuros pe cetățeni să facă exact cum îi tăia capul în vreme ce el își arăta insigna strălucitoare peste tot, ca pe un simbol al statutului său social, folosindu-se de poziția sa în scopuri personale mai mult de două decenii.

Eram șef de aproape cinci ani. Orașul acesta era casa mea, oamenii mei, familia mea. Era evident că nu reușisem să-i învăț să respecte legea. Iar acum era doar o chestiune de timp până când își vor da cu toții seama că nu mai sunt nici în stare să-i protejez.

Telefonul mi-a zbârnâit în buzunar și am dat să-l scot cu mâna stângă, apoi mi-am amintit că nu-l mai purtam pe partea aceea. Am tras o înjurătură și l-am scos cu dreapta.

Knox: Spune-le agenților federali că te pot pupa în fund, și pe mine, și pe toți oamenii din oraș, dacă tot se apucă de-o treabă.

Normal că fratele meu știa despre agenții federali. Probabil că a pornit alarma din clipa în care mașina lor a apărut pe strada principală. Dar nu aveam chef să vorbesc despre asta. De fapt, nu aveam chef de nimic.

Telefonul mi-a sunat în mână.

Naomi.

Până nu demult aș fi fost extrem de bucuros să-i răspund la telefon. Îmi plăcuse de chelnerița nou-venită în oraș, însoțită de un lung șir de ghinioane. Dar, inexplicabil, ea se îndrăgostise de fratele meu cel ursuz. Renunțasem la orice sentiment – mai ușor decât aș fi crezut –, dar savuram oftica lui Knox de câte ori viitoarea lui soție mă suna să vadă ce mai fac. Acum însă mi se părea că e doar o altă responsabilitate de care pur și simplu nu mă pot ocupa.

Am lăsat să intre mesageria vocală și am cotit pe strada mea.

— Neața, șefu', a strigat Neecey, care tocmai scotea reclama de la pizzerie în fața ușii.

La Dino's se deschidea la 11 fix, în fiecare zi a săptămânii. Ceea ce însemna că nu reușisem să stau la serviciu decât patru ore înainte de a da bir cu fugiții. Un nou record.

— Neața, Neece, am răspuns fără entuziasm.

Voiam să ajung acasă și să închid ușa în urma mea. Să las lumea în urma mea și să mă cufund în întuneric. Nu aveam nicio poftă să mă opresc din doi în doi metri să fac conversație.

— Am auzit că agentul cu mustață a rămas prin zonă. Crezi c-o să-i placă să stea la motel? a spus ea, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

Tipa era o bârfitoare care purta ochelari și mesteca gumă și care pălăvrăgea cu jumătate din oraș în fiecare tură. Dar avea dreptate. Motelul din Knockemout era fantezia oricărui inspector sanitar. Încălcări ale legii după fiecare pagină a manualului. Cineva trebuia să cumpere locul ăla nenorocit și să-l demoleze.

— Scuze, Neece. Trebuie să răspund, am mințit, ducând telefonul la ureche și prefăcându-mă că m-a sunat cineva.

În clipa în care a intrat înapoi în pizzerie, am băgat telefonul la loc și m-am grăbit pe tot restul drumului până la intrarea la mine în apartament.

Bucuria mea nu a durat prea mult. Ușa care ducea la trepte, făcută din lemn sculptat și geam gros, era deschisă și proptită cu o cutie de carton pe care scria apăsat *Dosare*.

Cu ochii la cutie am intrat în casă.

— Ce mama dracului!

O voce de femeie care nu aparținea vecinei mele, bătrâna de la etaj, a răsunat de deasupra mea.

Am ridicat privirea exact când un rucsac negru de fițe se rostogolea pe scări ca un ghem decorativ din crenguțe uscate. Pe la jumătatea treptelor mi-a atras atenția o pereche de picioare lungi și zvelte.

Erau îmbrăcate cu niște colanți lucioși de culoarea mușchiului și priveliștea devenea din ce în ce mai atrăgătoare. Puloverul gri și mițos era scurt și dezvelea un petic de piele netedă și bronzată și niște mușchi bine definiți, dar și niște rotunjimi subtile. Dar fața era cea mai interesantă. Pometi sculptați în marmură. Ochi mari și negri. Buze pline, strânse de nervi.

Părul ei – atât de închis la culoare că părea negru – era tuns scurt și inegal și arăta ca și cum cineva tocmai își înfipsese degetele în el. Am strâns degetele pe lângă corp.

Angelina Solavita, cunoscută drept Lina, fosta iubită a fratelui meu din altă viață, arăta senzațional. Și se afla pe scările mele.

Asta nu era bine.

M-am aplecat și am ridicat rucsacul de la picioarele mele.

— Scuze că am aruncat cu bagajul în tine, a strigat ea în timp ce se lupta cu o valiză mare, cu rotile, pe ultimele câteva trepte.

Nu mă plângeam de priveliștea din fața ochilor mei, dar îmi făceam griji serioase că nu voi supraviețui acestei conversații.

Etajul al doilea avea trei apartamente: al meu, al doamnei Tweedy și unul gol lângă mine.

Era suficient că locuiam vizavi de o bătrână văduvă care nu avea niciun respect pentru intimitate și spațiu personal. Nu voiam să-mi umplu casa și cu alte pacoste. Nici măcar dacă arătau ca Lina.

— Te muți aici? am strigat și eu, când ea a reapărut în vârful scărilor.

Cuvintele mele sunau forțat și glasul – gâtuit.

Mi-a zâmbit sexy, ca de obicei.

— Da. Ce avem la cină?

Am privit-o cum coboară treptele în fugă, rapidă și grațioasă.

— Cred că poți găsi ceva mai bun decât ce am eu de oferit.

Nu mai călcasem într-o băcănie de… OK, nici nu-mi mai aminteam de când intrasem ultima oară în Grover's Groceries să cumpăr de mâncare. Trăiam cu hrană cumpărată din oraș, asta când îmi aduceam aminte că trebuie să mănânc ceva.

Lina s-a oprit pe ultima treaptă, privindu-mă în ochi, și m-a măsurat lent cu privirea din cap până-n picioare. Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet insinuant.

— Nu fi modest, șmecherule.

Îmi spusese așa pentru prima oară acum câteva săptămâni când mă ajutase cu copcile pe care le căpătasem salvându-i fundul fratelui meu. La acel moment, ar fi trebuit să mă gândesc la avalanșa de hârțogăraie cu care aveam să mă confrunt, din cauza unei răpiri urmate de un schimb de focuri. În schimb, stăteam sprijinit de zid, distras de mâinile calme și pricepute ale Linei și de mirosul ei curat și proaspăt.

— Flirtezi cu mine?

Nu voisem să sune atât de brutal, dar răbdarea mea atârna de un fir foarte subțire.

Cel puțin nu-i spusesem că-mi place mirosul ei de detergent de rufe.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ești vecinul meu cel arătos, șeful secției de poliție și fratele iubitului meu din facultate.

S-a mai apropiat puțin și am simțit cum mi se aprinde o scânteie călduță în stomac. Voiam s-o prind și s-o strâng în mâini până când mi-ar fi topit sângele înghețat.

— Îmi plac la nebunie ideile proaste. Ție nu?

Acum, zâmbetul ei era de-a dreptul periculos.

Eu cel din trecut aș fi apelat la farmecul personal. Aș fi savurat un flirt drăguț. Aș fi apreciat atracția reciprocă. Dar nu mai eram acel om.

I-am ridicat rucsacul ținându-l de o curea. Degetele ei s-au întrepătruns cu ale mele când s-a întins după bagaj. Privirile ni s-au întâlnit preț de câteva clipe. Acea scânteie s-a transformat în zeci de mici tăciuni, mici de tot, aproape cât să mă facă să-mi amintesc cum e să simți ceva.

Aproape.

Mă privea cu mare atenție. Acei ochi căprui, de nuanța whiskey-ului, mă citeau ca pe o carte deschisă.

Mi-am descâlcit degetele dintr-ale ei.

— Ce meserie ziceai că ai? am întrebat.

Îmi spusese în treacăt, zisese că e plictisitor și schimbase subiectul. Dar avea niște ochi care nu ratau nimic și eram curios ce fel de slujbă avea de-i permitea să piardă vremea pe-aici, în Nicăieri, Virginia, câteva săptămâni la rând.

— Lucrez în asigurări, a zis ea, săltându-și rucsacul pe umăr.

Niciunul dintre noi nu s-a dat înapoi. Eu pentru că acei tăciuni erau singurul lucru bun pe care-l simțisem în ultima vreme.

— Ce fel de asigurări?

— De ce? Vrei să închei o nouă poliță? m-a tachinat ea, dând să se îndepărteze.

Dar eu voiam să rămână aproape de mine. Voiam să aștâțe acei tăciuni de-abia vii ca să văd dacă mai aveam ceva pe dinăuntru care merita să ia foc.

— Vrei să te ajut cu asta? am întrebat-o, făcând semn cu degetul mare spre cutia cu dosare proptită de ușă.

Zâmbetul a dispărut.

— Mă ocup eu, a spus ea tăios, voind să treacă pe lângă mine.

I-am blocat calea.

— Doamna Tweedy o să mă certe rău de tot dacă află că te-am lăsat să cari cutia aia pe scări, am insistat.

— Doamna Tweedy?

Am arătat în sus.

— De la 2C. Acum e plecată cu trupa ei de halterofile. Dar o vei cunoaște cât de curând. O să aibă ea grijă.

— Dacă e plecată, atunci n-are de unde să știe că *nu* ți-ai înrăutățit starea rănilor insistând să cari o cutie pe trepte, a subliniat Lina. Cum te vindeci?

— Bine, am mințit.

A mârâit ușor și a ridicat din nou din sprânceană.

— Pe bune?

Nu mă credea. Dar tânjeam atât de mult după acele mici felii de emoție, eram atât de disperat, încât nu-mi păsa.

— Cum te văd și cum mă vezi, am spus.

Am auzit cum sună un telefon și am văzut cum Lina se enervează ușor, scoțându-l dintr-un buzunar ascuns pe la elasticul colanților. Am văzut în treacăt cum pe ecran scrie „Mama“, dar Lina a respins apelul. Se părea că amândoi ne evitam rudele.

Am profitat de ocazie și am apucat cutia, dorind să văd ce pot face cu brațul stâng. Umărul mi-a

zvâcnit dureros și am simțit cum o broboană de sudoare rece mi se prelinge pe spate. Dar când privirile ni s-au întâlnit din nou, scânteile au reapărut.

Nu știam ce era asta, știam doar că-mi plăcea la nebunie.

— Văd că încăpățânarea tipică familiei Morgan e la fel de prezentă și la tine, ca și la fratele tău, a remarcat ea, vârându-și telefonul la loc în buznar.

M-a inspectat din nou din priviri, apoi s-a răsucit pe călcâie și a început să urce treptele.

— Că veni vorba de Knox, am spus, străduindu-mă să vorbesc firesc, presupun că tu stai la 2B?

Fratele meu era proprietarul clădirii, cu tot cu barul și frizeria de la parter.

— Acum, da. Stăteam la motel, a zis ea.

Am mulțumit Cerului că urca scările mai încet decât le coborâse mai devreme.

— Nu-mi vine să cred că ai rezistat acolo atâta timp.

— De dimineață, am văzut un șobolan care se încăierase cu un gândac de dimensiunea unui șobolan. A fost picătura care a umplut paharul, a spus Lina.

— Puteai să stai cu Knox și cu Naomi, am zis, rostind cuvintele repede, înainte de a rămâne fără suflare.

Nu eram în formă și fundul ei rotund acoperit de acei colanți nu-mi ajuta cu nimic rezistența cardiovasculară.

— Îmi place să am spațiul meu, a răspuns ea.

Am ajuns sus și am urmat-o până la ușa de lângă apartamentul meu. Un pârâiaș de transpirație îmi inundase spinarea. Trebuia să mă reîntorc cât mai repede la sală. Dacă tot aveam de gând să fiu un cadavru ambulant pentru tot restul vieții mele, trebuia măcar să pot purta o conversație în timp ce urc câteva trepte.

Lina și-a lăsat rucsacul înăuntru, apoi s-a întors să-mi ia cutia din brațe.

Din nou, degetele ni s-au atins.

Din nou, am simțit ceva. Și nu doar durerea din umăr sau pustiul din piept.

— Mulțumesc pentru ajutor, a spus ea, preluând cutia.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt alături, am zis.

Acele buze apetisante au zâmbit ușurel.

— Bine de știut. Ne mai vedem, șmecherule.

Am rămas încremenit în loc, chiar și după ce ea a închis ușa, așteptând ca toți tăciunii aprinși din mine să se stingă definitiv.

2. Comportament evitant

Lina

Am închis noua mea ușă în nasul lui Nash Morgan, așa cum era el, înalt, rănit și bosumflat.

„Nici să nu-ți treacă prin cap una ca asta“, am mormăit în sinea mea.

De obicei, nu mă deranja să-mi asum riscuri și să mă joc puțin cu focul. Și exact asta s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi băgat în seamă cu Domnul Armăsar-face-totul-bine[1], așa cum îl porecliseră doamnele din Knockemout. Dar aveam lucruri mai importante de făcut decât să-i alin cu puțin flirt tristețea pe care Nash o poartă ca pe o pelerină de supererou.

Rănit și bosumflat, mi-am spus din nou, târându-mi dosarele prin cameră.

Nu m-a mirat faptul că mă simțeam atrasă de el. Pentru că oricum preferam stilul de viață „iubește-i și părăsește-i“, nimic nu-mi plăcea mai mult decât o provocare. Și fix asta ar fi dacă aș încerca să sap puțin pe sub aparențe și să aflu de unde vin acele umbre din ochii lui triști, de erou tragic.

Dar Nash mi s-a părut mereu genul care caută relații serioase, iar eu eram alergică la relații.

Imediat după ce te arăți interesat de cineva, acesta începe să creadă că are dreptul să-ți spună ce să faci și cum să faci, două lucruri care mie nu-

mi plac deloc. Îmi plac momentele frumoase, fiorul vânătorii. Mă încântă să mă joc cu piesele dintr-un puzzle până când deslușesc imaginea finală, apoi trec la următorul. Și, între timp, îmi place să am locul meu, plin cu lucrurile mele și să-mi comand de mâncare fără să fiu nevoită să mă cert cu cineva în legătură cu emisiunea la care vreau să mă uit la televizor.

Am aruncat cutia pe măsuța din salon și mi-am inspectat noul teritoriu.

Apartamentul avea potențial. Se vedea că Knox investise în clădire. Nu ratase nicio ocazie, sub fațada lui de aiurit total și sexy. Tavane înalte, parchet nelustruit, ferestre maro ce dădeau spre stradă.

Livingul era mobilat cu o canapea cu model floral întoarsă cu fața spre un zid gol de cărămidă, cu o masă mică, dar solidă, cu trei scaune și cu un soi de corp de rafturi construit din niște cufere vechi și așezat sub ferestrele din față.

Bucătăriei, care era închisă într-un fel de cutie mică de gips-carton, îi trecuse vremea de vreo douăzeci de ani. Asta nu era o problemă, pentru că oricum nu gătesc. Blaturile erau făcute dintr-un material de pal laminat galben strident care-și depășiseră cu mult speranța de viață, dacă avuseseră vreodată așa ceva. Dar aveam un cuptor cu microunde și un frigider suficient de mare pentru a-mi depozita mâncarea luată din oraș și șase doze de bere, așa că îmi convenea de minune.

Dormitorul era gol, dar avea un dulap generos, care, spre deosebire de bucătărie, chiar era obligatoriu pentru mine și tendințele mele vestimentare puțin deșănțate. Baia de lângă era un amestec vintage fermecător, cu o cadă cu gheruțe și cu o chiuvetă pe picior, absolut inutilă pentru tonele mele de machiaj și creme de față.

Am răsuflat prelung. Trebuia să testez cât e de comodă canapeaua și apoi să mă decid dacă-mi cumpăr sau nu un pat. Habar nu aveam cât timp

aveam să rămân aici, cât îmi va lua să găsesc ceea ce căutam.

Speram din tot sufletul să nu dureze prea mult.

M-am trântit pe canapea, rugându-mă să fie confortabilă.

Nu era.

— De ce mă pedepsești? am întrebat, cu ochii în tavan. Nu sunt o persoană îngrozitoare. Opresc la stop să-i las pe pietoni să traverseze. Donez bani la adăpostul ăla de animale. Îmi mănânc legumele din farfurie. Ce mai vrei de la mine?

Universul nu mi-a răspuns.

Am oftat profund și m-am gândit la căsuța mea din Atlanta. Obișnuiam să muncesc până-mi săreau capacele. Când reveneam acasă după o ședere prelungită într-un motel de două stele, apreciam întotdeauna cearceafurile mele scumpe, canapeaua mea de firmă și garderoba meticulos organizată.

Această ședere prelungită devenea, însă, absurdă.

Și, cu cât stăteam mai mult în oraș, fără vreo idee, fără vreun indiciu, fără nicio luminiță la capătul tunelului, cu atât deveneam mai neliniștită. La o primă vedere, poate că părea că eram doar un copil rebel și impulsiv. În realitate, nu făceam altceva decât să-mi pun în aplicare planul pe care mi-l făcusem cu multă vreme în urmă. Eram răbdătoare și logică și riscurile pe care mi le asumam erau – aproape mereu – calculate.

Dar aceste săptămâni petrecute în fundul unui orășel aflat la 38 de minute distanță de cel mai apropiat magazin Sephora, fără nici cel mai mic semn că sunt pe calea cea bună, începeau să mă marcheze. De aici și conversația cu tavanul.

Eram plictisită și frustrată, o combinație periculoasă, pentru că era imposibil să ignor îndoiala tulburătoare din mintea mea, care-mi spunea că poate nu-mi mai place atât de mult ceea ce făceam ca odinioară. Îndoiala care înmugurise ca prin farmec când lucrurile începuseră să meargă

prost, la ultima misiune. Un alt lucru la care nu voiam să mă gândesc.

— OK, dragă univers, i-am zis din nou tavanului. Am nevoie de un singur lucru ca să-mi văd de treabă. Unul singur. Cum ar fi niște reduceri la pantofi sau, habar n-am, cum ar fi să descopăr ceva cât de mic în cazul ăsta, înainte să-mi pierd mințile.

De data asta, universul mi-a răspuns cu un apel telefonic.

Universul era un mare nemernic.

— Bună, mamă, am zis, cu o combinație de agasare și afecțiune.

— Aici erai! Eram îngrijorată.

Bonnie Solavita nu se născuse îngrijorată, dar își acceptase condiția care se pogorâse asupra ei cu entuziasmul și devotamentul caracteristic rolului de mamă.

Incapabilă să stau jos în timpul acestor conversații zilnice, m-am ridicat de pe canapeaua denivelată și m-am dus la masă.

— Căram ceva pe scări, i-am explicat.

— Nu muncești prea mult, așa-i?

— Era o singură valiză și un singur set de trepte, am zis, deschizând puțin capacul cutiei cu dosare. Voi ce faceți?

Schimbarea subiectului era esența păstrării intacte a relației cu părinții mei.

— Eu mă duc spre o ședință de marketing, iar tatăl tău e pe sub capota mașinii ăleia nenorocite, a spus ea.

Mama își luase o pauză mai lungă decât ar fi fost cazul de la slujba ei de director de marketing ca să mă poată sufoca pe mine până când am plecat la facultate, la trei state depărtare. După care a reînceput munca și a evoluat până a ajuns directoare într-o organizație națională din domeniul sănătății.

Tatăl meu, Hector, se pensionase de șase luni, fusese instalator. „Mașina aia nenorocită“ era un

Mustang Fastback în mare nevoie de atenție, o surpriză pe care i-o făcusem de ziua lui, în urmă cu doi ani, grație unui bonus consistent de la muncă. Avusese una la fel când era burlac tinerel și șmecher în Illinois, dar o schimbase pentru o furgonetă arătoasă ca s-o impresioneze pe fiica unui fermier. Tata se însurase cu fiica fermierului – mama – și-și petrecuse următoarele decenii oftând după mașina aceea.

— A făcut-o să meargă? am întrebat.

— Nu încă. M-a plictisit de moarte cu un discurs de vreo 20 de minute despre carburatoare aseară, la cină. Așa că i-am întors-o și eu explicându-i cum ne schimbăm mesajele publicitare bazându-ne pe expansiunea demografică din suburbiile de pe Coasta de Est, a zis mama cu îngâmfare.

Am izbucnit în râs. Părinții mei aveau una dintre acele relații în care, indiferent cât ar fi fost de diferiți, indiferent de cât timp fuseseră căsătoriți, încă se susțineau reciproc la maximum… și se scoteau din minți unul pe celălalt la nesfârșit.

— Vă e foarte caracteristic, am zis.

— Perseverența e cheia, a murmurat mama.

Am auzit pe cineva turuind o întrebare la celălalt capăt al apelului.

— Du-te la docul secundar pentru prezentare. Am făcut niște modificări aseară. Ah, și ia și pentru mine un Pellegrino înainte să intri, OK? Mersi.

Mama și-a dres glasul.

— Scuze, scumpa mea.

Diferența dintre vocea de șefă și cea de mamă era un izvor nesfârșit de amuzament pentru mine.

— Nicio problemă. Ești o șefă ocupată.

Dar nu atât de ocupată încât să nu verifice ce mai face fiică-sa în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu.

Dap. Între a-și conduce afacerile cu mână de fier și dorința lor de a se asigura în permanență că

sunt OK, mama sau tata mă suna aproape zilnic. Dacă-i evitam prea mult timp, ar fi fost în stare să-mi apară la ușă pe neanunțate.

— Ești tot în DC, nu-i așa? a întrebat ea.

M-am crispat, știind că vine predica.

— Delegație. E un orășel la nord de DC.

— Orășelele sunt niște locuri în care femeile de carieră sunt seduse de vreun proprietar local necioplit. Uuu! Sau de șerif. L-ai cunoscut pe șerif?

O colegă de-a mamei devenise dependentă de poveștile romantice, de câțiva ani. În fiecare an, plecau amândouă într-o vacanță care coincidea cu o lansare de carte pe undeva. Iar acum mama se aștepta ca viața mea să devină în orice moment intriga unei comedii romantice.

— Șeful secției de poliție, am corectat-o. Și, de fapt, e vecinul meu.

— Faptul că ai un om al legii lângă tine mă face să mă simt de o mie de ori mai bine. Se pricep să facă manevre de resuscitare, află de la mine.

— Și alte multe lucruri speciale, am spus sec, încercând să nu mă enervez.

— E singur? Drăguț? Vreun semnal de alarmă?

— Cred că da. Categoric. Și nu-l cunosc destul de bine ca să-mi dau seama. E fratele lui Knox.

— Ah!

Mama a reușit să spună tot într-o singură silabă. Părinții mei nu-l cunoscuseră niciodată pe Knox. Știau doar că am fost pentru scurt timp împreună când eram la facultate și că rămăseserăm prieteni. Mama dădea vina pe el, în mod total eronat, pentru faptul că fiica ei în vârstă de 37 era și acum celibatară și cu chef de aventuri.

Nu era vorba că ar fi fost disperată după o nuntă și niște nepoți. Ci despre faptul că părinții mei n-ar fi răsuflat ușurați până când nu aș fi avut în viața mea pe cineva care să preia rolul de protector îngrijorat. Nu conta că mă descurcam foarte bine și

singură. Pentru mama și pentru tata eram aceeași fetiță de 15 ani de pe un pat de spital.

— Să știi, tatăl tău și cu mine tocmai vorbeam să plecăm undeva în weekend. Am putea să sărim în avion și să-ți facem o vizită.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca unul dintre părinții mei să se țină după prin mine prin oraș cât încercam să muncesc.

— Nu știu cât mai rămân aici, am spus cu diplomație. Pot să mă întorc acasă în orice moment.

Puțin probabil, în afara cazului în care aș fi găsit ceva care să îndrepte cazul într-o nouă direcție. Dar măcar nu era o minciună sfruntată.

— Nu pricep cum cursurile astea de cultură corporatistă pot fi atât de dezorganizate, s-a plâns mama.

Din fericire, înainte să mă apuc să meșteșugesc o replică plauzibilă, am auzit un alt comentariu din fundal.

— Trebuie să închid, scumpo. Începe ședința. În orice caz, anunță-mă când te întorci în Atlanta. O să venim în vizită la tine înainte să vii acasă de Ziua Recunoștinței. Dacă ne potrivim, putem veni la programare cu tine.

Dap. Pentru că-mi place grozav să mă duc la doctor cu părinții după mine. Sigur că da.

— Vorbim despre asta mai târziu, am spus.

— Te iubesc, scumpo.

— Și eu te iubesc.

Am închis și am oftat sau mai degrabă am mârâit. Deși era la sute de kilometri distanță, mama încă reușea să mă facă să mă simt ca și cum mi-ar fi ținut o pernă peste față.

Cineva mi-a bătut la ușă și m-am uitat speriată, întrebându-mă dacă nu cumva mama voia să-mi facă o surpriză și fie în prag.

Dar apoi s-a auzit o bufnitură, ca și cum cineva ar fi tras iritat cu bocancul în ușa mea. A urmat o mormăială.

— Deschide, Lina. Sunt grele căcaturile astea.

Am traversat încăperea și am deschis ușa cu o smucitură. În prag erau Knox Morgan, drăguța lui logodnică, Naomi, și nepoata ei, Waylay.

Naomi zâmbea larg cu un ghiveci cu o plantă în brațe. Knox se strâmba și căra ceea ce păreau 50 de kilograme de așternuturi. Waylay avea un aer plictisit, ținând două perne.

— Deci asta se întâmplă când mă mut dintr-un motel plin cu gândaci? Încep oamenii să apară neanunțați? am zis.

— Dă-te la o parte.

Knox și-a făcut loc pe lângă mine mormăind de sub o cuvertură albă.

— Scuze că dăm buzna așa, dar voiam să-ți aducem câteva cadouri de casă nouă, a spus Naomi.

Era o brunetă înaltă, cu o garderobă aproape copilărească. Totul la ea inspira blândețe: părul tuns bob, ondulat, rochia tricotată cu mâneci lungi peste formele-i atrăgătoare, felul în care admira fundul frumușel al logodnicului ei, care se îndrepta spre dormitorul meu.

Fundurile frumoase erau o tradiție în familia Morgan. Potrivit mamei lui Naomi, Amanda, fundul lui Nash în uniformă era considerat o comoară locală.

Waylay a trecut pragul. Părul ei blond era prins într-o coadă în care se vedeau câteva șuvițe temporare albastre.

— Uite, a zis ea, îndesându-mi pernele în brațe.

— Mulțumesc, dar nu mă mut aici de-adevăratelea, am spus, aruncându-le pe canapea.

— Knockemout are darul lui de a se transforma în cămin, a zis Naomi, întinzându-mi planta.

Știe ea ce știe. A sosit aici cu câteva luni în urmă, crezând că-și ajută sora să iasă dintr-o încurcătură, dar s-a băgat chiar ea în bucluc. În decurs de numai câteva săptămâni, Naomi devenise tutorele legal al nepoatei sale, își luase

două joburi, fusese răpită și-l făcuse pe Knox „Eu Nu Vreau Relații“ Morgan să se îndrăgostească de ea.

Acum, locuiau împreună într-o casă mare din afara orașului înconjurați de câini și familie și puneau la cale nunta. Mi-am propus ca într-o bună zi să i-o prezint mamei pe Naomi. O s-o ia razna când o să vadă povestea asta cu *și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.*

Knox s-a întors din dormitor cu mâinile goale.

— Bine ai venit în casă nouă. Patul vine după-amiază.

Am clipit.

— Mi-ai luat pat?

— Asta e, a zis el, punându-și brațul pe după umerii lui Naomi și trăgând-o lângă el.

Naomi i-a tras un cot în coaste.

— Fii politicos.

— Nu, a mârâit el.

Formau un cuplu de milioane. Morocănosul înalt, tatuat și bărbos și bruneta apetisantă și zâmbitoare.

— Vikingul voia să spună că ne bucurăm că rămâi în oraș și că ne-am gândit că un pat ți-ar face șederea mai confortabilă, a tradus Naomi.

Waylay s-a trântit peste pernele de pe canapea.

— Unde-i televizorul? a întrebat.

— Nu am încă. Dar când îl cumpăr, te chem să mă ajuți să-l montez, Way.

— Cinșpe verzișori, a spus ea, vârându-și mâinile sub cap.

Copilul era un geniu în ale electronicii și nu avea nicio problemă să câștige ceva bani din talentul său.

— Waylay, a zis Naomi, exasperată.

— Ce? Fac reduceri pentru prieteni și familie.

Am încercat să-mi amintesc dacă am fost vreodată atât de apropiată de cineva ca să merit o reducere pentru prieteni și familie.

Knox i-a făcut cu ochiul lui Waylay, apoi a strâns-o din nou pe Naomi la piept.

— Am ceva de vorbit cu Nash, a spus el, arătând spre ușă cu degetul mare. Leens, dacă mai ai nevoie de ceva, mă anunți.

— Hei, mă bucur că nu mai trebuie să mă lupt cu o armată de gândaci ca să fac un duș. Mulțumesc că m-ai lăsat să mă mut aici pentru o vreme.

M-a salutat rânjind și s-a dus spre ușă. Naomi s-a cutremurat.

— Motelul ăla e un pericol la adresa sănătății publice.

— Măcar avea televizor, a strigat Waylay din dormitorul meu gol.

— Waylay! Ce cauți acolo? a întrebat-o mătușa ei.

— Trag cu ochiul, a răspuns puștoaica de 12 ani, apărând în cadrul ușii, cu mâinile vârâte în buzunarele decorate cu strasuri ale blugilor. E OK. Nu are nimic aici deocamdată.

O bufnitură zgomotoasă s-a auzit de pe hol.

— Deschide, boule, mârâia Knox.

Naomi și-a dat ochii peste cap.

— Îmi cer scuze pentru familia mea. Parcă au fost crescuți de lupi.

— Sălbăticia are și ea farmecul ei, am zis.

Mi-am dat seama că încă stăteam cu planta în mână, așa că am dus-o la fereastră și am pus-o pe unul dintre cuferele goale. Avea frunze verzi și lucioase.

— E un mărgăritar. Nu înflorește până la primăvară, dar simbolizează fericirea, mi-a explicat Naomi.

Sigur că da. Naomi era extrem de atentă.

— Un alt motiv pentru care am dat buzna peste tine în halul ăsta e ca să te invităm la noi acasă, la cină, duminică, a continuat ea.

— Facem pui la grătar, dar probabil că vom mânca și vreo sută de legume, m-a avertizat

Waylay, apropiindu-se de fereastră și privind afară.

O cină pentru care nu trebuia să-mi comand haleală și șansa de a-l savura pe Knox cel domesticit? Nu aveam de gând să refuz o asemenea invitație.

— Sigur. Să-mi spui ce să aduc.

— Doar pe tine. Sincer, cu mine, părinții mei și Stef, vom avea un ospăț în toată regula, m-a asigurat Naomi.

— Poate ceva alcool? am întrebat.

— Asta n-o să refuzăm niciodată, a recunoscut ea.

— Și o sticlă de Yellow Lightning, a zis Waylay.

Naomi i-a aruncat o privire părintească de avertisment.

— Te rog, s-a corectat fetița.

— Dacă vrei o sticlă întreagă de suc care-ți strică dinții, o să mănânci o salată lângă pizza azi la prânz și broccoli diseară, la cină, a insistat Naomi.

Waylay și-a dat ochii peste cap spre mine și s-a dus lângă masă.

— Mătușa Naomi are o obsesie cu legumele.

— Crede-mă, sunt lucruri și mai rele care te pot obseda, i-am zis eu.

S-a uitat la cutia mea cu dosare, iar eu am regretat imediat că nu am pus capacul la loc atunci când ea a tras rapid de niște hârtii.

— Frumoasă încercare, Snoop Doggy Dog, am spus, smulgându-i-le din mână cu o reverență.

— Waylay! a dojenit-o Naomi. Lina lucrează în domeniul asigurărilor. Probabil că alea sunt informații confidențiale.

Nici nu visa ea.

Am luat capacul și l-am pus la loc, peste cutie.

Bufniturile de alături continuau nestingherite.

— Nash? Ești acolo?

Se pare că nu eram singura care se ascundea de familion.

— Hai, Way. Să plecăm înainte ca Knox să dărâme clădirea, a spus Naomi, întinzându-i mâna nepoatei sale.

Waylay s-a apropiat de mătușa ei, bucurându-se de gestul afectuos.

— Mulțumesc pentru plantă… și pentru pat… și pentru că mă lăsați să stau aici, am zis.

— Mă bucur că mai rămâi puțin pe-aici, a spus Naomi în timp ce le conduceam spre ușă.

Era singura bucuroasă.

Knox stătea în fața ușii lui Nash, căutând niște chei de pe un inel.

— Nu cred că e acasă, am zis eu repede.

Nu știu ce se întâmpla cu Nash, dar mă îndoiam că avea chef ca fratele lui să intre cu forța în apartament. Knox a ridicat privirea.

— Am auzit că a plecat de la serviciu și a venit aici.

— Practic, am auzit că a plecat de la serviciu și s-a dus la fizioterapie, dar Neecey de la Dino's l-a văzut aici, în față, a spus Naomi.

Bârfa din orașele mici călătorește mai iute ca fulgerul.

— Probabil a venit și a plecat. Am făcut mare tărăboi când mi-am cărat bagajele la etaj și nu l-am văzut.

Knox și-a băgat cheile în buzunar.

— Dacă-l vezi, spune-i că-l caut.

— Și eu, a adăugat Naomi. Am încercat să-l sun ca să-l invit duminică la cină, dar mi-a intrat mesageria vocală.

— Poți să-i spui că și eu îl caut, s-a băgat și Waylay.

— Tu de ce-l cauți? a întrebat Knox.

Waylay a ridicat din umeri, în puloverul ei roz.

— Nu știu. Mă simțeam exclusă.

Knox a tras-o lângă el și i-a ciufulit părul.

— Aaah! De-asta a trebuit să folosesc fixativ în cantități industriale! s-a văitat Waylay, dar am

văzut cum zâmbește când prietenul meu cel ursuz și tatuat a sărutat-o în creștetul capului.

Naomi și Waylay înfăptuiseră imposibilul și-l transformaseră pe Knox Morgan într-o mămăligă. Iar eu aveam bilete în rândul întâi la acest spectacol.

— Patul vine azi la ora 15. Cina e duminică, la 18, a spus Knox bosumflat.

— Dar poți veni mai devreme. Mai ales dacă aduci vin, a zis Naomi făcându-mi cu ochiul.

— Și Yellow Lightning, a adăugat Waylay.

— Ne vedem atunci.

Toți trei s-au îndreptat spre scări, Knox la mijloc, ținându-și fetele lui dragi pe după umeri.

— Mulțumesc că m-ați lăsat să stau aici, am strigat după ei.

Knox a ridicat o mână, semn că m-a auzit.

I-am petrecut din priviri și apoi am închis ușa. Mi-a atras atenția verdele-lucios al plantei. Un obiect casnic pe o tăbliță albă.

Nu mai avusesem în viața mea o plantă. Fără plante. Fără animale de companie. Nimic care să nu poată supraviețui zile sau săptămâni întregi fără mine.

Nu speram decât să n-o omor înainte de a-mi termina treburile pe aici. Am oftat și am luat dosarul pe care-l înșfăcase și-l deschisese Waylay.

Mutra lui Duncan Hugo m-a privit de acolo.

— Nu te poți ascunde la nesfârșit, i-am spus fotografiei.

Am auzit ușa lui Nash deschizându-se și apoi închizându-se încet la loc.

3. Mort în șanț

Nash

Soarele răsărea deasupra lizierei, transformând vârfurile înghețate ale firelor de iarbă în diamante, în timp ce eu stăteam, nehotărât, în SUV-ul meu, pe marginea drumului. Mi-am ignorat bătăile

năvalnice ale inimii, palmele transpirate, gheara din piept.

Majoritatea oamenilor din Knockemout erau încă în paturile lor. În general, eram mai degrabă un oraș de bețivi nocturni decât de indivizi matinali. Ceea ce însemna că șansele de a da nas în nas cu cineva, aici, la ora asta, erau extrem de mici.

Nu trebuia să afle tot orașul despre șeful Morgan care a fost împușcat și apoi și-a pierdut naibii mințile în încercarea de a-și regăsi amintirile.

Knox și Lucian urmau să se implice, vârându-și nasurile de civili într-o poveste care nu era problema lor. Naomi mi-ar fi aruncat priviri pline de compătimire, în timp ce ea și părinții ei m-ar fi sufocat cu mâncare și haine proaspăt spălate. Liza J ar fi pretins că nu se întâmplase nimic, ceea ce, fiind un membru al familiei Morgan, era singura reacție care mi-ar fi convenit, cât de cât. În cele din urmă mă vor obliga să-mi iau concediu medical. Și atunci, ce mama dracului aș mai fi avut?

Dacă mă duceam la serviciu, cel puțin aveam un motiv să mă pun în mișcare. Aveam un motiv să mă dau jos din pat – sau de pe canapea – în fiecare dimineață.

Și dacă tot mă dădeam jos de pe canapea și mă îmbrăcam cu uniforma în fiecare zi, puteam să fac ceva util.

Am parcat mașina și am oprit motorul. Am strâns cheile în pumn, am deschis portiera și am ieșit pe marginea de pietriș a drumului.

Era o dimineață rece și luminoasă. Nu mustind de umiditate și nici neagră ca bezna nopții. Partea asta mi-o amintesc, cel puțin.

Anxietatea era un ghem de teroare care mi se strânsese în măruntaie.

Am inspirat ca să mă liniștesc. Inspiră în patru timpi. Ține aerul cât numeri până la șapte. Expiră

în opt timpi.

Eram îngrijorat. Îmi făceam griji că nu-mi voi aminti niciodată. Îmi făceam griji că-mi voi aminti. Nici nu știam cum ar fi mai rău.

Peste drum era o încâlceală nesfârșită de buruieni și plante crescute sălbatic pe un domeniu căzut pradă unei executări silite.

M-am concentrat pe metalul dur al cheilor care mi se înfigeau în piele și la scrâșnetul pietrișului sub tălpile bocancilor mei. Am mers încet spre mașina care nu era acolo. Spre mașina de care nu-mi aminteam.

Bandajul din jurul pieptului mă strângea dureros. M-am oprit. Poate că mintea mea nu-și mai amintea, dar ceva din mine da.

— Continuă să respiri, docitocule, mi-am spus.

Patru. Șapte. Opt.

Patru. Șapte. Opt.

Picioarele m-au ascultat, în cele din urmă, și au mers mai departe.

M-am apropiat din spate de mașină, un sedan cu patru uși, de culoare închisă. Nu țin minte să fi făcut asta, dar am văzut înregistrarea de pe camera de bord de vreo mie de ori, așteptând să-mi trezească vreo amintire. Dar de fiecare dată mi se părea că mă uit la altcineva care se îndreaptă spre o experiență soră cu moartea.

Nouă pași de la portieră până la garda din spate a mașinii.

Am lipit degetul mare de becul din spate. După ani întregi de activitate în poliție, începuse să mi se pară un ritual inofensiv, însă, după ce fusese găsită, mașina a fost identificată după amprenta mea.

Un val de sudoare rece mi s-a prelins pe spate.

De ce nu-mi puteam aminti?

O să-mi amintesc vreodată?

O să-mi dau oare seama dacă Hugo se va întoarce să termine ce a început?

O să mă prind când o va face?

O să-mi pese suficient încât să-l opresc?

— Nimeni nu suportă un bou jalnic și plângăcios, am mormăit.

Cu o răsuflare șovăitoare, am mai făcut trei pași, ajungând acolo unde ar fi trebuit să fie portiera șoferului. Aici fusese sânge. Prima oară când m-am întors, nici nu mă simțisem în stare să cobor din mașină. Am rămas pur și simplu la volan, holbându-mă la pietrișul de culoarea ruginii.

Acum nu mai era. Natura îl șterse. Dar eu încă mi-l puteam imagina acolo.

Încă auzeam ecoul unui sunet. Ceva între un sfârâit și o scrâșnire. Îmi bântuia toate visele. Nu știam ce e, dar părea important și iminent.

— La naiba, am mormăit în barbă.

Mi-am dus degetul mare între sprâncene și mi-am masat fruntea.

Mi-am scos arma prea târziu. Nu-mi aminteam gloanțele care mi-au mușcat din carne. Două focuri rapide. Nici cum am căzut la pământ. Nici pe Duncan Hugo ieșind din mașină și venind lângă mine, privindu-mă de sus. Nu-mi aminteam ce mi-a spus când a pus talpa pe încheietura mâinii în care țineam arma. Nu-mi aminteam că și-a îndreptat încă o dată pistolul spre capul meu. Nu-mi aminteam ce mi-a spus.

Nu știam decât că urma să mor.

Că ar fi trebuit să mor.

Dacă n-ar fi fost farurile acelea.

Ce noroc! Nimic altceva decât un noroc pur se interpusese între mine și glonțul final.

Hugo o șterse. Douăzeci de secunde mai târziu, o asistentă care întârziase la schimbul ei de la camera de gardă mă observase și trecuse imediat la treabă. Fără ezitare. Fără panică. Doar pricepere și atât. Încă șase minute până când au venit ajutoarele. Primii ajunși la fața locului, bărbați și femei pe care-i cunoșteam de când lumea și pământul, au urmat procedurile, făcându-și datoria cu o eficiență îndelung exersată. Nu-și uitaseră

pregătirea. Nu comiseseră nicio greșeală și nici nu reacționaseră cu întârziere.

Toate astea în timp ce eu zăceam aproape mort pe marginea drumului.

Nu-mi aminteam că asistenta folosise stația mea radio ca să cheme ajutoare în timp ce aplica presiune pe rană. Nu-mi aminteam că Grave îngenunchease lângă mine șoptind când tipul de pe ambulanță îmi tăia cămașa. Nu-mi mai aminteam cum am ajuns pe targă și cum am fost transportat la spital.

O parte din mine murise chiar acolo, în locul acela.

Poate că ar fi trebuit să mor cu totul.

Am tras un șut într-o piatră, am ratat și m-am lovit cu degetele de pământ.

— Au. Ce naiba! am mârâit.

Toată supărarea și văicăreala asta începuseră să mă scoată din sărite, dar nu știam cum să ies din ele. Nici nu știam dacă sunt în stare.

În noaptea aceea nu mă salvasem pe mine.

Nu-l doborâsem pe eroul negativ. Nici măcar nu-l rănisem.

Era un adevărat noroc că mai eram încă pe lumea asta. Un adevărat noroc că nepotul suferind de autism al asistentei avusese o criză în timp ce mătușa lui ar fi trebuit să se pregătească să plece la muncă. Un adevărat noroc că rămăsese să-și ajute sora să-l calmeze înainte de a porni la drum.

Am închis ochii și am mai inspirat o dată, profund, luptând cu corsetul din jurul trunchiului. Un fior mi-a străbătut spinarea când briza dimineții mi-a uscat transpirația rece care-mi cuprinsese trupul.

— Revino-ți. Gândește-te la altceva. La orice alt lucru care nu te face să te urăști și mai mult.

Lina.

Am rămas mirat de gândul acesta. Dar ea mi-a venit în minte. Pe treptele ce duceau la apartamentul meu, cu ochii ei scânteietori.

Ghemuită lângă mine în acel turn de apă jegos, zâmbind oarecum amuzată. Încrezătoare și dornică de flirt. Am închis ochii și am păstrat acea imagine în minte. Constituția ei atletică și silueta ei acoperită de haine mulate. Acea piele bronzată, netedă. Ochii aceia căprui cărora nu le scăpa nimic.

Simțeam mirosul de curățenie al detergentului ei de rufe și-mi concentram toată atenția asupra buzelor ei pline și roșii, ca și cum ar fi fost singurele lucruri care m-ar fi putut ancora de lumea aceasta.

Ceva mi s-a aprins în măruntaie. Ecoul scânteilor de ieri.

Un zgomot din dreapta mea m-a făcut să mă trezesc din fantezia mea bizară de la marginea drumului.

Mâna mi s-a dus direct spre mânerul pistolului.

Un scâncet. Sau poate un plânset. Emoțiile și adrenalina îmi făceau urechile să țiuie și mai tare. Era o halucinație? O amintire? O nenorocită de veveriță turbată care venea să mă muște de față?

— E cineva acolo? am strigat.

Liniștea a fost singurul răspuns.

Proprietatea ce se întindea paralel cu drumul se înclina câțiva metri, dând într-un șanț de scurgere. Dincolo de acesta era un desiș de ciulini, buruieni și arbuști de sumac, care se transformau mai departe într-un petic de pădure. De cealaltă parte era ferma lui Hessler, care făcea o grămadă de bani din recolta anuală de porumb și dovleci.

Am ascultat atent, încercând să-mi calmez inima și respirația.

Aveam instincte foarte bune. Cel puțin așa credeam. Crescusem cu un părinte dependent și asta mă învățase să am grijă la schimbările de dispoziție, să fiu atent la semnele care-mi transmit că totul e pe cale să se ducă dracului. Pregătirea mea de polițist se bazase pe asta, ajutându-mă să

deslușesc diverse situații și diverși indivizi mai bine decât majoritatea celor din jur.

Dar asta era demult. Acum, simțurile mele erau amorțite, instinctele mele erau sufocate de vuietul surd al panicii care fierbea aproape să iasă la suprafață. De scrâșnetul neobosit și absurd care mi se tot repeta în cap.

— Dacă e vreo veveriță turbată pe acolo, ai face bine să te cari, am strigat spre câmpul pustiu.

Apoi am auzit ceva cât se poate de real. Un zăngănit metalic slab.

Nu era nicio veveriță.

Mi-am scos arma și m-am îndreptat spre mica pantă. Iarba înghețată a scârțâit sub tălpile mele. Fiecare respirație de-a mea se vedea ca un norișor argintiu. Inima îmi bătea cu putere în timpane.

— Poliția Knockemout, am strigat, cercetând zona din priviri, cu arma în mână.

O pală rece de vânt a răscolit frunzele, făcând pădurea să șoptească și sudoarea să-mi înghețe pe piele. Eram singur aici. O fantomă.

Simțindu-mă ca un mare idiot, am vârât arma în teacă.

Mi-am trecut antebrațul peste fruntea udă de sudoare.

— Ce tâmpenie!

Voiam să mă întorc la mașină și să plec de-acolo. Voiam să mă prefac că locul acesta nu există, că nici *eu* nu exist.

— OK, veverițo. Ai câștigat de data asta, am mormăit.

Dar nu am plecat. Nu se mai auzea niciun sunet, nicio veveriță turbată nu mă ataca de nicăieri. Doar un indicator invizibil pe care scria STOP și care-mi ordona să nu mă mișc din loc.

Nu știu de ce, mi-am dus degetele la buze și am scos un fluierat scurt și strident.

De data asta, am auzit clar scâncetul și zăngănitul metalic. La naiba. Poate că instinctele mele nu se prostiseră atât de tare.

Am fluierat din nou și am urmat zgomotul către gura țevii de scurgere. M-am aplecat și acolo, la vreo doi metri adâncime, l-am găsit. Un câine murdar, ud leoarcă, stătea pe un strat de frunze și gunoaie. Era de talie mică și poate că odinioară fusese alb, dar acum avea o culoare maronie pestriță, cu smocuri ondulate de blană încurcată.

M-am simțit copleșit de ușurare. Nu eram nebun de-a binelea. Și nici nu era vreo veveriță turbată.

— Hei, amice. Ce cauți aici?

Cățelul și-a înclinat capul și a încercat să dea din vârful cozii lui murdare.

— O să aprind lanterna ca să mă uit mai bine la tine, OK?

Cu mișcări lente și grijulii, mi-am scos lanterna de la centură și am îndreptat lumina spre cățel.

Tremura îngrozitor.

— Te-ai încâlcit bine de tot aici, așa-i? am zis.

Avea un lanț scurt și ruginit care părea încurcat în jurul unei crengi noduroase.

Câinele a mai scâncit o dată și a întins lăbuța din față.

— O să te scot de-acolo încetișor. OK? Poți să te târăști peste mine dacă vrei. Sunt om de treabă. Te asigur!

M-am așezat pe burtă în iarbă și m-am proptit cu umerii în gura țevii. Șanțul era foarte îngust și întunecos – noroc cu raza lanternei mele.

Câinele a scheunat și s-a dat înapoi.

— Înțeleg. Nici mie nu-mi plac spațiile mici și nici întunericul. Dar trebuie să fii curajos și să vii la mine.

Am bătut ușurel în bara de metal plină de noroi și rugină.

— Haide. Vino încoace, amice.

Acum stătea pe toate cele patru lăbuțe – mă rog, trei, pentru că încă ținea ridicată lăbuța din față.

— Ești un cățel bun și împuțit. Vino la mine și o să-ți cumpăr un hamburger, i-am promis.

A dat bucuros din ghearele lui grotesc de lungi, sărind în loc, dar tot nu a venit mai aproape.

— Ce zici de niște degețele de pui? Îți cumpăr o cutie întreagă.

A înclinat capul în cealaltă parte.

— Uite, amice. N-am chef să mă întorc în oraș, să fac rost de un cârlig și să te sperii de moarte când vin înapoi la tine. Ar fi mult mai simplu dacă ți-ai extrage fundul ăla flocos de unul singur și ai ieși de-acolo.

Ghemotocul de blană încâlcită s-a uitat la mine, neimpresionat. Apoi a făcut un pas șovăitor înainte.

— Ce cățel bun!

— Nash!

Mi-am auzit numele cu o fracțiune de secundă înainte să simt cum un obiect cald și greu mă izbește în trunchi. Impactul m-a făcut să mă dau înapoi și să mă lovesc cu capul de partea de sus a țevii.

— Au! Ce mama naibii!

Câinele, acum înspăimântat, a sărit înapoi și s-a ascuns la loc în cuibul lui mizerabil.

Am ieșit cu greu de sub conductă – capul și umărul mă dureau îngrozitor. Din instinct, mi-am înșfăcat atacatorul și l-am trântit, cu elan, la pământ.

Atacatoarea.

Trupul Linei era moale și cald sub mine. Avea ochii larg deschiși de uimire și îmi strângea în pumni cămașa. Era transpirată și cu căștile în urechi.

— Ce mama dracului faci? am întrebat, smulgându-i una dintre căști.

— Eu? Ce mama dracului faci tu întins pe marginea drumului?

S-a împins în mine cu pumnii, cu șoldurile, dar, în ciuda faptului că slăbisem considerabil, nu m-a putut clinti din loc.

Atunci mi-am dat seama în ce poziție ne aflam. Aveam piepturile lipite, abdomenele la fel. Vintrele mele erau așezate fix între picioarele ei lungi și subțiri. Simțeam căldura trupului ei ca și cum aș fi stat atârnat cu capul într-un cuptor.

Corpul a reacționat în consecință, așa că m-am trezit cu o erecție.

Eram, în același timp, ușurat și oripilat. Oripilat din anumite motive, legate de respect și lege. Dar faptul că aparatura părea să-mi funcționeze era o veste bună, având în vedere că n-o testasem de la schimbul de focuri. Aveam atâtea chestii defecte, încât nu voiam să-mi adaug și penisul pe listă.

Lina gemea sub mine și-i observam pulsul cum se zbate pe venele de pe gâtul ei zvelt și grațios.

Zvâcnirea din erecție mi s-a intensificat. Mă rugam la Dumnezeu să facă o minune și Lina să n-o simtă.

— Credeam să ești mort în șanț!

— Mi se spune asta des, am zis printre dinți.

Ea m-a pocnit în piept.

— Foarte amuzant, boule.

Și-a mișcat aproape imperceptibil șoldurile. Scula mea a remarcat asta imediat și nu exista niciun fel de profesionalism sau maniere care să poată opri fanteziile care-mi treceau prin cap în acel moment.

Voiam să mă mișc, să pătrund în acel punct fierbinte, să-i folosesc trupul ca să mă trezesc din nou la viață. Voiam să-i văd buzele cum se întredeschid și pleoapele cum i se coboară în timp ce o pătrund cu putere. Voiam să simt cum se încordează în jurul meu, s-o aud șoptindu-mi numele cu glasul ei răgușit și sexy.

Voiam să mă cufund în ea atât de adânc încât, când mi-ar fi dat drumul, m-ar fi luat de fapt cu ea, păstrându-mă învăluit în toată acea căldură.

Era mai mult decât simplă atracție, nici nu eram pur și simplu îndrăgostit. Ceea ce simțeam friza limita unei dorințe necontrolate.

Imaginile ce mi se derulau în minte erau suficiente ca să mă pună în primejdia unei situații mult mai umilitoare. Am preluat frâiele stăpânirii de sine și m-am retras de pe marginea prăpastiei.

— Să mă fut, am mormăit.

— Aici?

Am deschis brusc ochii și am privit-o atent. În ochii ei căprui citeam o vagă urmă de amuzament, dar și altceva. Ceva periculos.

— Glumesc doar, șmecherule. În mare parte.

S-a zbătut din nou sub mine și am strâns din dinți. Plămânii mă ardeau, amintindu-mi să inspir. Transpirația mea nu mai era deloc rece.

— Mă înțeapă arma ta.

— Nu e arma, am spus, scrâșnind din dinți.

A zâmbit poznaș.

— Știu.

— Atunci nu te mai mișca.

A mai durat 30 de secunde, dar am reușit să mă dezlipesc de ea. M-am ridicat în picioare și am ajutat-o și pe ea să se ridice. Pentru că eram nervos, am tras-o mai tare decât era cazul și ea s-a izbit de pieptul meu.

— Ușor, uriașule.

— Scuze, am zis, punându-mi mâinile pe umerii ei și apoi făcând un pas clar în spate.

— Nu-ți cere scuze. Aș fi avut pretenția să-ți ceri scuze dacă nu ai fi avut o reacție biologică foarte sănătoasă când m-ai trântit la pământ.

— Cu plăcere, atunci?

După cum arăta, ieșise să alerge. Purta niște colanți și o bluză subțire cu mânecă lungă, ambele mulate. Bustiera ei era de culoare turcoaz și încălțările de un portocaliu strident. Avea telefonul prins de braț și, la brâu, ținea o centură cu un spray cu piper.

Și-a înclinat capul și m-a măsurat din cap până în picioare. I-am simțit privirea ca pe o mângâiere. O veste bună pentru emoțiile moarte dinăuntrul

meu. O veste proastă pentru erecția pe care încercam s-o domolesc.

Am rămas așa, mai aproape unul de altul decât ar fi trebuit, cercetându-ne din ochi, cu răsuflarea tăiată, preț de o secundă lungă și înflăcărată.

Scânteile acelea din măruntaiele mele se treziseră la viață și se întindeau peste tot, încălzindu-mă din interior. Voiam s-o ating din nou. Simțeam nevoia s-o ating. Dar exact când am ridicat mâna, un bipăit ascuțit m-a adus la realitate.

Lina a sărit înapoi, plesnindu-mă peste încheietură.

— Ce naiba a fost asta? am întrebat.

— Nimic. Doar… o alertă, a zis ea, jucându-se cu ceasul.

Mințea. Eram sigur de asta. Dar înainte să-i cer socoteală, un scheunat amărât s-a auzit din țeavă. Lina a ridicat din sprâncene.

— Ce naiba a fost asta?

— Un câine. Sau cel puțin asta cred că e, un câine, i-am spus.

— Asta făceai tu aici? a întrebat, venind în spatele meu și îndreptându-se spre conductă.

— Nu. Mă bag prin șanțurile de scurgere de două sau trei ori pe săptămână. E în fișa postului.

— Ești haios rău de tot, șmecherule, a strigat Lina peste umăr, așezându-se în patru labe în fața țevii.

M-am încruntat și am încercat să nu bag în seamă poziția ei ațâțătoare, mai ales că deja erecția mea era din nou gata să se revigoreze.

— O să-ți strici hainele, am avertizat-o, uitându-mă în sus la cerul albastru, nu în jos, la ea, care se târa în patru labe.

— De-asta există curățătoriile și cumpărăturile, a spus ea, vârându-și capul prin deschizătură.

M-am uitat la erecția mea, care deja împungea în fermoar și-n cureaua pantalonilor.

— Salutare, drăgălașule. Ți-ar plăcea să ieși de-acolo și să facem lucrurile mai frumoase?

Vorbea, desigur, cu câinele. Știam asta. Dar o parte absurdă și disperată din mine reacționa la tonul ei liniștitor și răgușit.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, am spus eu, nu atât ei, cât fundului ei frumos, definit de colanții gri.

— Ce băiat bun. Sau fetiță, a zis Lina, ieșind din conductă.

Avea dâre de murdărie pe obraz și pe mâneci.

— Ai ceva mâncare în portbagaj, șmecherule?

De ce nu mă gândisem la asta?

— Am niște pastramă de vită în torpedou.

— Te deranjează dacă-ți împarți gustarea cu noul nostru prieten? Cred că-l pot sau c-o pot face să se apropie cu ceva tentant.

Ea era acel ceva tentant. Eu m-aș fi târât pe burtă prin noroiul înghețat doar ca s-o văd mai bine, dar așa gândeam eu, nu vreun câine vagabond pe jumătate degerat.

M-am dus spre SUV, dorindu-mi din tot sufletul ca sângele să-mi părăsească zona vintrelor. Am găsit pastrama și am mai luat alte câteva obiecte utile din trusa de urgență din spate, printre care o lesă, un castron pentru cățel și o sticlă cu apă.

Când m-am întors cu prada, Lina era vârâtă și mai mult în conductă, întinsă pe burtă, vizibilă doar de la talie în jos. M-am ghemuit alături de ea și am tras cu ochiul înăuntru. Micuțul meu ghem de blană se mai apropiase puțin și ar fi putut de-acum să ne lingă prietenos sau, dimpotrivă, să ne muște.

— Ai grijă, am avertizat-o.

Sute de veverițe turbate imaginare m-au asaltat brusc.

— Drăgălășenia asta n-o să mă atace. Doar o să-mi strice această bluză foarte frumoasă când o s-o trag de-acolo. Dar merită. Nu-i așa, prințesă?

Anxietatea mi se aduna ca un ghem în piept. Nici nu m-am obosit să-mi dau seama ce a declanșat-o. Zilele astea, mă panicam din orice.

— Lina, vorbesc serios. E treaba poliției. Lasă-mă pe mine, am spus categoric.

— Nu-mi vine să cred că un cățel fricos e treaba poliției.

Vocea ei a răsunat straniu din conductă.

— Nu vreau să pățești ceva.

— Nu pățesc nimic și chiar dacă pățesc, mi-am asumat asta și amândoi putem accepta situația. În plus, tu și umerii tăi lați de erou n-ați încăpea niciodată aici.

Ar fi trebuit să chem departamentul regional de Control al Animalelor. Deke Slăbănogul ar fi încăput fără probleme.

Nu vedeam prea bine, dar se părea că potaia se mai apropiase puțin, ca să adulmece ușor mâna întinsă a Linei.

— Dă-mi pastrama, Nash, a zis ea, întinzând celălalt braț și fluturând din degete.

Penisului meu pe jumătate întărit încă îi venea foarte greu să nu bage de seamă felul în care acei colanți i se mulau pe fese. Dar am reușit să rup punga și să-i dau niște pastramă.

Lina a luat-o și i-a întins-o câinelui.

— Uite-aici, păpușel.

Micul ghem de blană murdară s-a târât precaut spre mâna ei.

Câinii mici mai și mușcă. Lina nu s-ar fi putut apăra de un eventual atac. Și mai erau și infecțiile la care trebuia să ai grijă. Cine știe ce fel de paraziți proliferau în mizeria aceea pe jumătate înghețată? Dacă se alegea cu vreo infecție sau cu vreo operație plastică la față? Toate astea sub ochii mei.

Lina tot chema cățelul, iar acesta se apropia din ce în ce mai mult, iar inima mea părea că-și dorește să-mi iasă din piept.

— Uită-te la asta. O bucățică delicioasă de pastramă. E doar a ta, a zis ea, fluturând bucata de carne prin fața câinelui.

Mi-am pus mâinile pe șoldurile Linei, pregătindu-mă să-i scot de-acolo.

— Nu, tipul ăsta drăguț doar mă îmbrățișează pe la spate. Nu vrea să te sperie deloc cu vibrațiile lui negative, a continuat ea.

— N-am nicio vibrație negativă, m-am plâns eu.

— Nash, dacă-ți înfigi și mai tare degetele în mine, o să-mi lași vânătăi. Și nu unele distractive, a zis ea.

M-am uitat în jos și am descoperit că degetele mi se albiseră pe rotunjimile șoldurilor ei. Am slăbit strânsoarea.

— Ce fată bună! a spus Lina, iar eu m-am aplecat, încercând să văd ce se petrece.

Dar umărul mă supăra și vederea îmi era blocată de fundul ei frumos pe care l-am menționat deja de mai multe ori.

— Am prins-o pe fetița noastră scumpă, a anunțat Lina. Avem o singură problemă.

— Care?

— Nu mă pot mișca pentru a o apuca mai bine. Va trebui să mă tragi tu afară.

M-am holbat din nou la fundul ei. Trebuia să fiu foarte atent cum voi completa raportul acestui incident sau Grave va avea mare bătaie de cap în privința asta.

— Haide, șefule. Nu te mușc. Scoate-mă din mlaștina asta dezgustătoare înainte să-ncep să mă gândesc la turbare și la purici.

Aveam două opțiuni. Puteam să mă ridic în picioare și s-o trag de glezne sau o puteam târî prinzând-o de șolduri.

— Doar ca să știi, aleg varianta care va face cel mai puțin rău mijlocului tău.

— Pune mâna ca lumea, trage și gata.

— Bine. Dar să mă oprești dacă te simți stânjenită sau dacă animalul dă semne că se sperie.

— Doamne, Nash, îți dau consimțământul să mă scoți din țeava asta de scurgere trăgându-mă de fund. Hai odată!

Întrebându-mă cum un scurt exercițiu de îmbunătățire a sănătății mentale m-a adus aici, am prins-o de șolduri și am tras-o înapoi, spre vintrele mele. Am reușit cu greu să-mi suprim un geamăt atunci când trupul Linei a alunecat afară din șanț.

— Totul e-n regulă? am întrebat printre dinți.

— Toate bune. E o drăguță. Pute ca o pungă cu balegă, dar e prietenoasă.

Am strâns-o și mai tare de șolduri.

— De unde știi că e femelă?

— Are zgardă roz sub toată murdăria de pe ea.

Am sperat din tot sufletul că nu se aude motorul unei mașini care se apropie pe șosea.

— Jur pe Dumnezeu că, dacă trece cineva pe lângă noi…, am mormăit eu.

— Haide, șmecherule. Arată-mi ce poți, m-a încurajat Lina.

Cățelușa a scheunat bucuros, ca și cum ar fi fost de acord cu eroina sa.

M-am dat înapoi în genunchi, apoi i-am tras șoldurile spre mine. Încă o dată, rotunjimile sale perfecte au aterizat în locul potrivit. Dar de data asta capul, brațele ei și cățelul s-au eliberat din conductă, ajungând pe iarba înghețată. Lina era în patru labe, cu fundul lipit de zona mea intimă. Inima mea și-a triplat ritmul și am simțit că amețesc, din niște motive care, măcar acum, nu aveau nicio legătură cu anxietatea.

Un mic SUV Porsche a tăiat banda continuă și a oprit în spatele mașinii mele.

— Ai nevoie de ajutor aici, șefule?

Stefan Liao, cel mai bun prieten al lui Naomi, rânjea de la volan.

M-am uitat spre Lina, care a ridicat sprânceana spre mine, peste umăr. Părea că mi-o trăgeam cu acea femeie pe marginea drumului.

— Cred că ne descurcăm și singuri, Stef, a strigat ea.

Stef a salutat scurt și a zâmbit poznaș.

— Bine, atunci plec să povestesc tuturor cum își începe șeful Morgan dimineața de sâmbătă.

— O să te arestez pentru că mă calci pe nervi, l-am amenințat eu.

— Pare că știai ce faci acolo, șefu', a zis Stef.

A făcut cu ochiul și a fluturat din mână, plecând spre oraș.

— Nash?

— Ce? m-am răstit.

— Crezi că mi-ai putea da drumul? Încep să am fantezii care l-ar face să roșească pe noul nostru prieten.

Înjurând în barbă, mi-am luat mâinile – și zona genitală – de pe ea, apoi am pus lesa în jurul gâtului slăbănog al câinelui. Purta, într-adevăr, o zgardă murdară și roz, fără identificare. Și zgarda, și câinele păreau că parcurseseră o cursă de 15 kilometri prin noroi.

Nu știam dacă să ridic în brațe femeia sau cățelul, așa că mi s-a părut mai simplu să iau câinele. Tremura jalnic, deși bătea entuziasmată din coadă peste burta mea. Lina s-a ridicat în picioare.

— Felicitări, tăticule. E o fetiță, a spus Lina.

Și-a scos telefonul din suportul de pe braț și mi-a făcut o poză.

— Încetează, i-am zis ursuz.

— Nu-ți face griji. Am tăiat-o de la brâu ca să nu vadă nimeni ce echipament ai în dotare, m-a tachinat ea, apropiindu-se de mine și făcând un selfie cu toți trei.

M-am strâmbat la poză și ea a izbucnit în râs.

Câinele mi s-a suit și mai sus în brațe, dârdâind.

— Lina, jur pe ce am mai sfânt…

Ea mi-a pus o mână pe piept și freamătul dinlăuntrul meu s-a potolit.

— Relaxează-te, Nash.

Avea un glas dulce, de parcă ar fi vorbit din nou cu acel amărât de câine aruncat în șanț.

— Te necăjeam. Ești bine. Și eu sunt bine. Totul e bine.

— Nu se cuvine. Am fost deplasat, am insistat.

— Ești hotărât să-ți pui cenușă în cap, nu-i așa?

Animalul și-a îngropat capul sub bărbia mea, ca și când ar fi trebuit să-l protejez cumva.

— Ce zici de asta? a spus Lina, mângâind cățelușa cu cealaltă mână. N-o să te mai tachinez – o vreme. Dacă ești gata să recunoști că există pe lume lucruri mai rele decât că m-ai făcut să mă simt atrăgătoare, deși sunt transpirată și plină de noroi. Bine?

Corcitura împuțită și-a ales fix atunci momentul să mă lingă pe față, de la maxilar până în ochi.

— Cred că te place, a observat Lina.

— Pute ca o canalizare, m-am văicărit eu.

Dar cățelușa mă privea fix în ochi și am simțit ceva. Nu vâlvătaia mistuitoare care mă lua cu asalt de câte ori Lina era aproape să mă atingă, ci altceva. Ceva mai dulce, mai trist.

— Deci care-i planul, șefule? a întrebat ea.

— Planul? am repetat, privind în continuare în ochii aceia căprui și triști.

4. De-a dreptul mizerabil

Lina

După ce am hrănit și am adăpat mica noastră comoară și după ce am înfășurat-o într-un tricou curat, m-am urcat pe scaunul din dreapta îmbrăcată într-un hanorac de-al șefului poliției din Knockemout. Nu așa prevăzusem c-o să-mi petrec dimineața. Am crezut că o alergare lungă o să-mi limpezească mintea, nu că o să sfârșesc în poziția capră împreună cu Nash Morgan.

Bărbatul ăsta cu un autocontrol impresionant mi-a închis portiera, a dat ocol mașinii și s-a așezat la volan. A rămas așa preț de o clipă, privind fix prin parbriz. Emana epuizare și tensiune.

— Aici s-a întâmplat totul? am întrebat.

Citisem articolele din presă, reportajele despre acea oprire în trafic transformată în capcană.

— Ce să se întâmple? a replicat el, mimând neștiința, în timp ce-și prindea centura de siguranță.

— Ah, deci așa vrei să ne jucăm? OK. Pur și simplu a fost o coincidență că treceai pe lângă locul unde ai fost împușcat și ți-ai folosit vederea cu infraroșii ca să-ți dai seama că e un câine blocat într-o conductă.

— Nup, a zis el, apoi a pornit motorul și căldura. A fost superauzul meu, nu vederea cu infraroșii.

Mi-am mușcat buza și apoi m-am aventurat:

— E adevărat că nu-ți amintești?

El a mârâit, întorcând mașina peste ambele benzi ca să revenim în oraș.

Bine, atunci.

Nash s-a oprit lângă Charger-ul meu roșu, în spatele blocului nostru. Parcarea de lângă Honky Tonk, barul de motocicliști-țărănoi al lui Knox, era goală, în afara câtorva mașini lăsate acolo aseară de bețivanii responsabili.

Ne-am uitat lung la ghemotocul împuțit de blană și frunze din brațele mele, apoi Nash a ridicat privirea spre mine. Acei ochi albastru-închis erau tulburați și am simțit dintr-odată o dorință foarte feminină și foarte enervantă de a-l consola.

— Mulțumesc pentru ajutor, a spus el, în cele din urmă.

— Oricând. Sper că nu te-ai scandalizat prea tare.

Și-a ferit privirea și s-a masat între sprâncene – un tic nervos.

— Să nu îndrăznești să începi să-ți ceri din nou scuze, l-am avertizat.

S-a uitat la mine, zâmbind vag.

— Ce vrei să spun? a întrebat.

— Cum ar fi „Hai să-i facem acestui ghemotoc o baie“? am propus eu și am deschis portiera.

S-a dat și el jos din mașină.

— Nu trebuie să faci asta. Preiau eu de-aici.

— Deja sunt implicată. În plus, sunt deja murdară. Și dacă-mi aduc bine aminte din copilărie, patru mâini sunt mai bune decât două când vine vorba să-i faci baie unui cățel.

M-am îndreptat spre ușa care dădea spre scările din spate și mi-am ascuns un zâmbet când l-am auzit înjurând în barbă, dar venind după mine.

M-a prins din urmă, puțin mai aproape decât era necesar, apoi mi-a ținut ușa. Capul cățelușei ieșea din tricou și îi simțeam coada subțire lovindu-mă peste abdomen.

Am urcat mai lent ca de obicei, atentă la pachețelul pe care-l duceam și la bărbatul de lângă mine.

— Te superi dacă o spălăm la tine acasă? am întrebat când am ajuns la trepte.

Aveam o cutie cu dosare pe masă pe care nu voiam s-o vadă Nash.

— Nu, bineînțeles, a spus el după o fracțiune de secundă.

Am ajuns în vârful scărilor și umărul lui s-a atins de-al meu când am băgat mâna în buzunar după chei. Am simțit-o din nou. Acea *vibrație*, de câte ori ne atingeam. N-ar fi trebuit să existe. Nu-mi plăceau atingerile fizice spontane. Eram în superalertă când venea vorba de ele. Dar cu Nash era ceva… diferit.

A descuiat ușa și a deschis-o, dându-se într-o parte să intru eu prima.

Am clipit. Apartamentul lui era exact ca al meu, în oglindă – dormitoarele și băile erau despărțite de un perete. Dar în timp ce la mine era un loc gol și nerenovat, apartamentul lui Nash fusese îmbunătățit cândva în ultimii zece ani. Dar acum era distrus.

Nimic la acest om nu mi-ar fi spus că e un îngălat, dar dovezile erau răspândite peste tot, imposibil de negat.

Jaluzelele erau trase peste ferestrele din față, blocând lumina și priveliștea asupra străzii. Pe măsuța de cafea era un morman parțial împăturit de haine. Ca și cum ar fi renunțat să le mai împăturească și luase, pentru o vreme, doar lucrurile curate din vârf. Pe podea era plin de haine murdare, benzi folosite cel mai probabil la fizioterapie și felicitări de însănătoșire grabnică. Pe canapea erau o pernă și o pătură mototolită.

În bucătărie erau aparate electrocasnice noi și niște blaturi de granit. Încăperea dădea spre living, ceea ce-mi oferea o vedere nefiltrată asupra vaselor murdare, asupra cutiilor vechi de mâncare la pachet și asupra a cel puțin patru aranjamente florale ofilite. Masa lui din salon, la fel ca a mea, era acoperită de dosare și corespondență nedeschisă.

Întregul loc mirosea greu, a neaerisit, a nefolosit. Lipsit de viață.

— E… ăăă… de obicei nu-i atâta dezordine. Am fost ocupat în ultima vreme, a zis el, stânjenit.

Acum eram mie la sută sigură că rănile acelea ale sale erau mult mai adânci decât lăsa el să se vadă.

— Baia? am întrebat.

— Pe-acolo, a zis el, arătând spre dormitor, puțin rușinat.

În dormitor nu era la fel de mare dezastru ca în restul casei. De fapt, semăna cu o cameră goală de hotel. Mobilierul – un pat, un dulap, două noptiere – toate se asortau. Deasupra patului îngrijit făcut era o colecție înrămată de afișe cu muzică country. Flacoanele cu medicamente erau frumos aliniate, ca un șir de soldați, pe una dintre noptiere. Peste tot era un strat fin de praf.

Era clar că omul ăsta dormea pe canapea.

Baia era caracteristică unui burlac. Puține produse cosmetice și nicio atmosferă personală. Perdeaua de la duș și prosoapele erau bej, pentru numele lui Dumnezeu.

Cada mea era mai frumoasă – avea picioare, față de cada lui, înconjurată de faianță. Pe jos era un alt morman de haine murdare, lângă un coș perfect funcțional. Dacă omul ăsta nu s-ar fi luptat cu numeroșii lui demoni, factorul de atracție i-ar fi scăzut vertiginos pentru această eroare.

— Te superi dacă închizi ușa? am întrebat.

Părea puțin confuz. Ceva din ce-l rănise pe Nash Morgan mă atrăgea. Și tentația de a urma această atracție era aproape copleșitoare.

— Nash?

Am întins mâna și l-am strâns ușor de braț. El a tresărit, apoi a dat ușor din cap.

— Da. Scuze. Ce e?

— Vrei să închizi ușa ca să nu iasă mica noastră prietenă?

— Sigur.

A închis ușa ușurel, apoi s-a masat din nou între sprâncene.

— Îmi cer scuze pentru harababură.

Părea atât de pierdut încât a trebuit să mă împotrivesc dorinței de a sări pe el și de a-l săruta. Așa că am preferat să-i ridic câinele în fața ochilor.

— Singura harababură care mă interesează e asta.

Am pus cățelușa jos și am despachetat-o din tricou. Aceasta și-a lipit imediat nasul de gresie și a început să adulmece. O fetiță curajoasă care cerceta noul său mediu ambiant.

Nash a trecut la acțiune ca o marionetă de lemn care se transformă într-un băiețel adevărat. S-a aplecat și a pornit apa în baie. Orașul nu se înșela în privința acelui fund foarte reușit, mi-am zis în timp ce-mi scoteam hanoracul.

Am ridicat tricoul murdar de pe câine.

— Cred că vrei să pui asta pe foc.

— S-ar putea să fiu nevoit să dau foc la toată baia.

A dat din cap spre câinele care lăsa urme de noroi peste tot.

Mi-am scos bluza pătată și am aruncat-o peste mormanul de rufe dubioase.

Nash s-a uitat prelung la bustiera mea de sport și aproape că s-a dezechilibrat întorcându-se să verifice temperatura apei cu mâna și să tragă perdeaua de duș fără să fie, de fapt nevoie.

Drăguț și cavalerește.

Clar nu era genul meu. Dar, trebuia să recunosc, îmi plăcea să-l văd agitat.

Nash mi-a evitat mai departe privirile și a înșfăcat un teanc de prosoape din dulapul pentru lenjerie, punând pe jos două dintre ele, lângă cadă, și învelind chiuveta cu cel de-al treilea.

— Mai bine ți-ai scoate cămașa aia, șmecherule, l-am sfătuit.

S-a uitat în jos la cămașa uniformei, plină de dâre de noroi și de pete de iarbă. Cu o strâmbătură, și-a desfăcut nasturii și s-a dezbrăcat, aruncând-o în coș. Apoi a strâns mormanul de haine murdare de pe podea și le-a pus și pe acestea tot în coș.

Avea un tricou alb de corp, care-i venea mulat peste piept. O bandă adezivă colorată pe care o folosesc sportivii când se accidentează se întrezărea de sub mâneca stângă.

— De ce nu aduci mai bine o cană mare sau ceva de genul ăsta de la bucătărie? Nu vreau s-o stropesc cu dușul, să n-o sperii de moarte, a propus el.

— Sigur.

L-am lăsat în baie cu cățelul și am început să caut un vas pentru spălat animale.

O incursiune rapidă prin dulapuri a dovedit că aproape toate vasele pe care le avea acest om erau fie în chiuvetă, fie în mașina de spălat farfurii care dădea pe dinafară și care, judecând după miros, nu mai fusese pornită de ceva vreme. Am pus detergent în mașina de spălat vase, am pornit-o, apoi am spălat de mână un pahar mare, de plastic, de la Dino’s Pizza.

Am simțit un mic val de vinovăție când am trecut pe lângă masă și am tras cu ochiul la dosare.

S-a întâmplat când mă întorceam la baie, așa că nu era ca și cum făcusem un drum special pentru asta. În plus, aveam o treabă de făcut. Și nu era vina mea că el le lăsase acolo, în văzul tuturor, m-am gândit.

Mi-a luat 30 de secunde să citesc ce scria pe trei dintre dosare.

HUGO, DUNCAN.

WITT, TINA.

217.

217 era codul poliției pentru agresiune și tentativă de omor. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că era probabil raportul despre împușcăturile cărora le căzuse victimă Nash. Eram, evident, curioasă. Dar nu aveam timp decât să trag iute cu ochiul, ceea ce însemna că trebuia să prioritizez. M-am uitat repede spre dormitor și am ridicat coperta dosarului lui Hugo cu un singur deget. Dosarul părea aspru la atingere și mi-am dat seama că era acoperit de un strat subțire de praf, ca noptiera din dormitor.

Am apucat să mă uit la hârtia de deasupra, cu o poză deloc flatantă de acum câțiva ani, când am auzit:

— Ai găsit ceva?

M-am speriat, am închis repede dosarul, cu inima la gură, înainte de a-mi da seama că Nash striga de la baie.

M-am îndepărtat de masă și am răsuflat ușurată.

— Vin acum, am strigat și eu.

Când am revenit în baie, inima mea a luat-o razna de-a binelea. Nash era acum despuiat de la brâu în sus și tricoul lui ud leoarcă zăcea pe jos, lângă cadă. Și zâmbea. Un zâmbet larg de tip sexy.

Între goliciunea lui și rânjetul cuceritor, am încremenit și am admirat priveliștea.

— Dacă nu te potolești și mai arunci apă prin toată baia, o să inundăm frizeria, a avertizat Nash

cățelușa, care alerga dintr-un capăt în celălalt al căzii.

O stropea cu apă de la robinet, iar ea scotea niște lătrături răgușite, de încântare.

Am izbucnit în râs. Și omul, și câinele s-au întors să se uite la mine.

— M-am gândit s-o bag în cadă ca să nu se transforme în vreun gremlin, a zis Nash.

Poate că viața personală a acestui bărbat era destul de prăfuită, dar eroismul îl avea până în măduva oaselor. Valul de vinovăție a crescut și a devenit ceva mai copleșitor, mai ascuțit și i-am mulțumit stelei mele norocoase că nu mă prinsese băgându-mi nasul unde nu-mi fierbea oala.

Era o graniță foarte subțire între riscul necesar și prostie.

M-am așezat și eu lângă el pe podea, îngenunchind pe unul dintre prosoapele împăturite, și i-am întins paharul.

— Mi se pare că voi doi vă distrați de minune, am zis, încercând să par o femeie care nu-i invadase acum câteva clipe intimitatea.

Micul monstru ud leoarcă și-a pus labele din față pe marginea căzii, privindu-ne cu adorație. Coada ei subțiratică se mișca veselă, stropind peste tot cu apă murdară.

— Vezi dacă poți s-o ții într-un loc cât o ud, a zis Nash, umplând paharul cu apă curată.

— Vino-ncoace, micuță sirenă păroasă.

Am muncit cot la cot, frecând, clăbucind, clătind și râzând.

De fiecare dată când brațul gol al lui Nash se atingea de al meu, mi se făcea pielea de găină. Simțeam nevoia să mă apropii, în loc să mă îndepărtez, și m-am întrebat ce naiba e în neregulă cu mine. Eram destul de aproape ca să-i observ fiecare tresărire care-l străbătea când își mișca umărul și-și deranja mușchii răniți. Dar nu s-a plâns nici măcar o dată.

Am schimbat apa de patru ori și, după o jumătate de oră, cățelușa era, în sfârșit, curată.

Blana ei sârmoasă era în mare parte albă, cu câteva pete negre pe lăbuțe. Avea o ureche pătată și cealaltă maroniu cu negru.

— Cum s-o botezăm? am întrebat când Nash a scos câinele din cadă.

Cățelușa l-a lins exuberantă pe față.

— Eu să zic?

Și-a dat capul la o parte din raza de acțiune a limbuței roz.

— Nu mă mai linge.

— N-o pot învinovăți. Ai o față bună de lins.

Mi-a aruncat o privire mistuitoare, apoi a lăsat ușor cățelul jos. Animalul s-a scuturat, împrăștiind apa pe o rază de trei metri.

Am luat un prosop și am învelit cățelușa cu el.

— Tu ai găsit-o. Tu ești nașul.

— Avea zgardă. Probabil are deja un nume.

Cățelușa dădea din coadă în timp ce îi ștergeam trupușorul mic și blănos.

— Poate că merită unul nou. Un nume nou pentru un nou început.

S-a uitat prelung la mine până când mi-a venit să mă zvârcolesc. Apoi a spus:

— Ți-e foame?

— Scout? Lucky?

M-am uitat la cățelușa de-acum curată în timp ce puneam de cafea. Nash a privit-o peste tigaia cu ouă pe care le făcea omletă.

— Scrappy?

— Nup. Nicio reacție. Lula?

M-am lăsat la podea și am bătut din palme. Ea s-a aruncat spre mine și a primit bucuroasă mângâierile mele.

— Gizmo? Splinter?

— Splinter? m-am strâmbat.

— Țestoasele Ninja, a zis Nash, zâmbind din nou imperceptibil.

— Splinter era un șobolan din canalizare.

— Un șobolan din canalizare cu talent la artele marțiale, a subliniat el.

— Această domnișoară are nevoie de un nume de debutantă, am insistat. Cum ar fi Poppy sau Jennifer.

Nicio reacție din partea cățelului, dar bărbatul din încăpere surâdea acum cu toată gura.

— Ce zici de Buffy?

Am zâmbit în blănița cățelului.

— Spaima vampirilor?

A îndreptat spatula spre mine.

— Aia.

— Mie îmi place, dar ea pare să nu reacționeze la Buffy, am remarcat.

Aș fi putut să mă duc la mine acasă să mă schimb cât timp Nash făcea micul-dejun, dar preferasem să-mi pun la loc hanoracul lui și să rămân acolo. El – din păcate – se schimbase, îmbrăcându-se cu o cămașă curată și cu o pereche de jeanși.

Acum jucam o scenă relaxată și casnică în bucătărie. Cafeaua se fierbea, un tip superb și desculț pregătea micul-dejun la aragaz și cățelul credincios ni se gudura la picioare.

Nash a pus o porție de omletă pe una dintre cele trei farfurii de carton pe care le aliniase pe blat și a așezat-o deoparte. Cățelușa a sărit din brațele mele și s-a dus lângă Nash, lovindu-l cu lăbuța.

— Ai răbdare. Stai să se răcească, a povățuit-o el.

Lătratul ei răgușit ne-a transmis că nu are deloc chef să aibă răbdare.

M-am ridicat și m-am spălat pe mâini. Nash mi-a aruncat prosopul de pe umărul lui, apoi a început să radă brânză peste ouă. Dorind să fiu de ajutor, am luat două căni murdare de pe blat și le-am spălat.

Din prăjitor au sărit două felii de pâine rumenită exact când eu turnam cafeaua în prima ceașcă.

— Am găsit-o într-o țeavă. Ce-ar fi să-i spunem Piper[2]? a propus din senin Nash.

Câinele a înălțat ochii, apoi s-a sculat, înclinând capul.

— Îi place, am observat eu. Nu-i așa, Piper?

A dat din codiță, ca și cum m-ar fi aprobat.

— Cred că am nimerit-o, a spus Nash.

Am turnat și în cea de-a doua ceașcă, privindu-l cum așază farfuria cu ouă pe podea.

— Hai, Piper, mănâncă.

Câinele a țâșnit, plonjând cu ambele lăbuțe din față în farfurie și înfulecând micul-dejun.

— O să trebuiască s-o mai spălăm o dată, am zis râzând.

Nash a pus câte o felie de pâine pe fiecare dintre farfuriile rămase, apoi și-a folosit în mod ciudat mâna dreaptă pentru a pune peste ele amestecul de ouă cu brânză.

— Și micul-dejun pentru noi, a zis el, întinzându-mi o farfurie.

Nash Morgan va face, într-o bună zi, o femeie foarte fericită.

Am mâncat în picioare în bucătărie, pentru că mi se părea mai sigur și mai puțin casnic decât să facem loc pe masă. Deși nu m-ar fi deranjat să mai trag puțin cu ochiul la acele dosare.

Eram aici să-mi fac treaba, nu să complic lucrurile încurcându-mă cu vecinul meu nedrept de sexy.

Deși făcea niște ouă cu brânză excelente. Și arăta foarte bine cu tricoul lui curat și cu ochii lui atât de triști. De câte ori privirile ni se întâlneau, simțeam… ceva. Ca și cum spațiul dintre noi era încărcat de o energie care se intensifica în permanență.

— Ce te face pe tine să simți că trăiești? m-a întrebat el dintr-odată.

— Ha?

Acesta a fost reacția mea profund spirituală, cu gura plină de ultima îmbucătură de pâine prăjită.

Ținea cana în mână și se uita fix la mine, cu jumătate din micul-dejun părăsit pe farfurie.

Trebuia să mănânce. Corpul are nevoie de combustibil ca să funcționeze.

— Pentru mine era venitul la secție. În fiecare dimineață, fără să știu ce o să-mi aducă ziua, dar cu senzația că sunt pregătit pentru orice provocare, a spus el, mai mult pentru sine.

— Acum nu mai simți la fel? am întrebat.

A ridicat dintr-un umăr, dar felul în care m-a privit nu era deloc unul relaxat.

— Pe tine?

— Să conduc repede. Muzica dată tare. Să găsesc perechea perfectă de pantofi la reduceri. Să dansez. Să alerg. Să vânez pe cineva. Să fac sex dezlănțuit, total.

Privirea i s-a înflăcărat și temperatura din cameră a crescut cu câteva grade.

Dorință. Era singurul cuvânt la care mă puteam gândi ca să descrie ce am citit în ochii aceia albaștri ai lui, dar tot nu era suficient.

A făcut un pas spre mine și am simțit că nu mai pot respira, grație unui amestec de așteptare, adrenalină și teamă. *Oau. Oau. Oau.*

Inima îmi era gata să explodeze și să-mi iasă din piept. Dar, măcar de data asta, pentru o cauză bună.

Trebuia să mă controlez. Nu încercam cumva să-mi stăpânesc reacțiile impulsive?

Înainte ca vreunul dintre noi să spună sau – Doamne ferește! — să facă ceva, telefonul meu a sunat strident, trezindu-mă la realitate și alungând ideile proaste cărora eram gata să le dau curs.

— Ăăă, trebuie să răspund, i-am spus, ridicând telefonul.

Se uita încă la mine într-un fel care-mi făcea tot ce aveam pe dinăuntru să se simtă puțin disperat. OK, bine. Disperat *bine de tot*. Și simțeam cum în jurul meu sunt un milion de grade Celsius.

— Da, a zis, în cele din urmă. Mulțumesc pentru ajutor.

— Oricând, șmecherule, am reușit să îngaim, încercând să n-o iau la goană spre ușă.

— Bună, Daley, am spus, răspunzând la telefon de îndată ce Nash a închis ușa în urma mea.

— Lina, m-a salutat șefa mea.

Daley Matterhorn era genul de femeie eficientă care nu folosea două cuvinte dacă era suficient doar unul. La 52 de ani, conducea o echipă de peste zece detectivi particulari, avea centura neagră la karate și participa la curse de triatlon ca să se distreze.

— Ce s-a întâmplat?

Domeniul nostru de activitate nu respecta programul clasic de muncă, de luni până vineri, între orele nouă și cinci, așa că nu m-am îngrijorat deloc că mă sunase într-o dimineață de sâmbătă.

— Știu că ești în mijlocul unei investigații, dar mi-ar plăcea să o amâni puțin. Am avea nevoie de tine la Miami. Ronald a dat de urma tabloului de Renaux în casa unui mare traficant de droguri recent arestat. Aveam nevoie de cineva care să conducă echipa de recuperare mâine noapte înainte ca vreun polițai să decidă că pictura e fie o probă, fie un bun care trebuie rechiziționat. Acolo nu e decât o mică echipă de pază. Pentru tine ar fi floare la ureche.

Am simțit bine-cunoscuta iuțire a pulsului. Era adrenalina care îmi străbătea trupul la gândul că aș putea încălca iar regulile pentru un alt trofeu.

Dar să pun la cale o operațiune în numai 24 de ore nu e doar riscant, ci de-a dreptul periculos. Iar Daley știa asta prea bine.

La naiba.

— Îmi ceri să conduc o echipă după ce s-a întâmplat la ultima misiune?

— Ai dus misiunea la bun sfârșit. Clientul a fost încântat. Și nici nu te-am auzit plângându-te când ți-ai primit bonusul.

— Cineva a fost rănit, i-am reamintit.

Și eu am fost cea care l-a rănit.

— Lewis știa riscurile. Nu vindem polițe de asigurări și nici nu împingem hârtii dintr-o parte într-alta. Meseria asta vine cu anumite riscuri și cine nu are tupeul s-o facă e invitat să-și caute de lucru în altă parte.

— Nu pot s-o fac.

Nu știu care dintre noi a rămas mai uimită de cuvintele care mi-au ieșit de pe buze.

— Fac progrese aici și nu e un moment bun pentru a pleca.

— Faci practic cercetare la fața locului. Pot trimite pe altcineva să pună întrebări și să caute prin registrele de proprietate. Pe absolut oricine.

— Aș prefera să termin cu ce fac acum, am spus, punând piciorul în prag.

— Să știi că e un post liber la Valori Active Nete Superioare, a zis Daley, fluturându-mi slujba de vis prin fața ochilor ca pe o pereche scânteietoare de pantofi Jimmy Choo.

— Am auzit eu niște zvonuri, am zis și inima a început să-mi bată mai repede.

Dacă m-aș fi transferat în departamentul respectiv, asta ar fi însemnat că aș fi călătorit mai mult, misiunile ar fi fost prelungite, acoperirile mai complexe și primele mai mari. Ar fi însemnat, de asemenea, că aș fi lucrat mai mult singură. Era obiectivul meu mare și înspăimântător și plutea chiar acolo, sub nasul meu.

— Gândește-te la asta. Am nevoie de cineva cu tupeu, de cineva care nu e intimidat de situații periculoase, căruia nu îi e teamă să fie cel mai bun.

— Am înțeles, am spus.

— Bravo. Dacă te răzgândești în privința zilei de mâine, sună-mă.

— Așa o să fac.

Am închis și mi-am vârât mâinile în buzunarul din față al hanoracului lui Nash.

O parte din mine voia să spună da. Să se urce în avion, să acceseze informațiile și să descopere o cale de a se infiltra. Dar o altă parte, ceva mai zgomotoasă, îmi spunea că nu eram pregătită să conduc o echipă. Dovedisem lucrul acesta într-un mod răsunător.

Și mai era o părticică mică, care de-abia se făcea auzită, care începea să se sature de moteluri nasoale și de orele nesfârșite de supraveghere. O parte care purta povara vinovăției și frustrării unei operațiuni ratate. Cea care îmi spunea că nu mai eram la fel de bună ca odinioară.

5. Ce se întâmplă la duș rămâne la duș

Nash

— Nu mai mânca rufele, Pipe, am strigat ostenit de pe podeaua bucătăriei.

Eram îngropat până la genunchi în petalele ofilite provenite de la cele șase sau șapte aranjamente florale pe care oamenii mi le trimiseseră în timpul convalescenței de după împușcături. Toată scena îmi reamintea vag de înmormântarea mamei.

Câinele acela afurisit se plimba în jurul mesei, cu una dintre șosetele mele curate în gură.

Eram epuizat și exasperat.

Sunasem la adăpostul din Lawlerville să văd dacă pot s-o duc acolo pe Piper, dar îmi spuseseră că nu mai aveau niciun loc liber, pentru că primiseră vreo 10–12 căței și pisici rătăcite după un uragan care măturase tot Texasul. N-aveam decât să încerc la o altă facilitate din DC. Dar după câteva apeluri telefonice, nu mă alesesem decât cu răspunsuri de genul „ne pare rău, nu mai avem locuri“ sau cu avertismente că animalele cu probleme medicale sau care nu erau adoptate suficient de repede ar fi putut fi eutanasiate.

Așa că iată-mă aici, tăticul adoptiv, fără voia mea, a unei potăi urâțele și anxioase.

De-abia eram în stare să am grijă de mine însumi. Cum mama dracului aș fi putut avea grijă de un cățel?

Fuseserăm la veterinar pentru un control, timp în care Piper se ascunsese în spatele meu ca și cum blânda doctoriță care-i oferea bunătăți era diavolul în persoană. După ce m-a asigurat că e sănătoasă tun, ne-am dus la magazinul pentru animale din Knockemout după niște provizii de bază. Dar subtilul proprietar și vânzător, pe numele lui Gael, sesizase de la o poștă ce pun la cale. O singură privire la mutra fericită a lui Piper când s-a trezit pe rândul cu jucării de pluș și Gael a trebuit să pună pe ușă semnul pe care scria REVIN ÎN 15 MINUTE ca să mă ajute să car toate cumpărăturile acasă.

Hrană sănătoasă de fițe, delicatese, lese cu zgărzi asortate, jucării, un pat ortopedic pentru căței – mai frumos ca salteaua mea. Pusese în plase și un pulovăraș, ca să nu-i fie frig la plimbare „Prințesei Piper“.

Piper a țopăit și a scos un lătrat înăbușit de șoseta și de mielul de pluș pe care reușise să și le înghesuie în bot.

— Ce e? Nu știu ce vrei.

A aruncat mielul peste mormanul de flori veștejite.

Mi-am trecut mâinile peste față. Nu eram făcut pentru asta. Cea mai bună dovadă – apartamentul meu.

Parcă era dormitorul lui Knox în adolescență. Mirosea la fel. Nu conștientizasem acest lucru până când nu observase Lina și, mai târziu, Gael.

Așa că, în loc să mă cufund în muncă, la secție, cum plănuisem, dădusem drumul la un meci de fotbal, deschisesem jaluzelele și mă apucasem să fac curățenie.

Mașina de spălat vase era la a treia și ultima tură. Aveam un munte de rufe curate de aranjat în dulap – dacă aș fi putut convinge câinele să nu le mai tot fure. Atacasem stratul de praf și urmele lipicioase de pe mobilă, aruncasem tonele de mâncare mucegăită strânsă în ultimele câteva săptămâni și chiar reușisem să comand niște lucruri de la băcănie.

Piper îmi ținea companie în timp ce spălam, frecam, aranjam, curățam și aruncam. Nu se temea de aspirator. Dar cred că nici nu avea dreptul să se plângă prea mult, având în vedere că până în dimineața respectivă fusese captivă într-un canal de scurgere.

Și-a înclinat capul și a țopăit pe loc, bătând cu gheruțele proaspăt tăiate în podea.

Apoi i-am aruncat mielul de jucărie spre living și am privit-o cum îl face praf, încântată.

Mă durea umărul. Capul îmi zvâcnea. Oboseala mă făcea să-mi simt fiecare os din corp, ca și cum aș fi avut o stare de gripă permanentă. Cât de ușor mi-ar fi fost să rămân pur și simplu aici, pe podea, pentru tot restul timpului pe care-l mai aveam de trăit?

Am auzit un *buf* zgomotos – era coada măturii care se lovise de podea – urmat de scheunatul jalnic al cățelului și de sunetul ghearelor în goană. Piper a reapărut fără șoseta din bot și fără miel, aruncându-mi-se tremurând în poală.

— Naiba să mă ia, am mormăit. Crezi că sunt capabil să te protejez? Nu mă pot proteja nici măcar pe mine.

Asta nu părea s-o intereseze pe cățelușă, care era mult prea preocupată să se bage și mai adânc în vintrele mele.

Am oftat.

— OK, ciudato. Hai să mergem. Te salvez eu de mătura aia mare și rea.

Am luat-o la subraț și m-am ridicat cu greu în picioare, de parcă aveam 100 de ani. Am aruncat

restul de flori ofilite în gunoiul care dădea pe dinafară, am luat ultimul coș cu rufe murdare și l-am cărat în dormitor.

— Gata. Ești mulțumită? am întrebat, lăsând pe pat coșul și pe Piper.

S-a dus spre perna de la capătul patului, apoi s-a ghemuit, și-a vârât nasul în coastă și a oftat prelung.

— Nu te obișnui cu chestia asta. Tocmai am dat 86 de dolari pe un pat de câței pentru tine, ca să nu mai spun că în secunda în care îți găsesc o familie adoptivă ai plecat de-aici.

Ea a închis ochii și nu m-a băgat în seamă.

— Bine. Rămâi în pat.

Oricum nu dormeam acolo. În schimb, m-am așezat pe canapea, lăsând televizorul pe QVC până când zumzetul moderatorilor m-a adormit. Apoi visele mele din ultimul timp m-au bântuit până m-am trezit din nou în mijlocul acelui nor negru care nu lăsa niciodată lumina să pătrundă prin el.

Era un ciclu haios și productiv.

Muntele de haine împăturite – aproape întreaga mea garderobă – stătea acolo, provocându-mă să-l ignor în continuare.

— Doamne.

De câte tricouri gri aveam nevoie? Și de ce mama dracului aveam un număr impar de ciorapi când îi scoteam din uscător? Alte mari mistere de-ale vieții care nu aveau să fie deslușite niciodată. Cum ar fi ce sens aveau toate astea și de ce iepurii de pe marginea drumului așteptau răbdători să te apropii cu mașina și apoi îți țâșneau în față?

Mi-au atras atenția flacoanele cu medicamente de pe noptieră.

Nu mă atinsesem de pastilele contra durerii. Dar celelalte, pentru depresie, pentru anxietate, mă ajutaseră la început. Până când decisesem să îmbrățișez neantul rece și întunecat. Să mă scald în el. Să văd cât pot supraviețui în adâncurile sale mâloase.

Am vârât flacoanele în sertar și l-am închis.

Cățelul a scos un sforăit prelung și mi-am dat seama că s-a lăsat întunericul.

Rezistasem încă o zi.

Mâncasem.

Făcusem curat.

Vorbisem cu oameni, dincolo de mormăielile mele ursuze.

Și nu lăsasem pe nimeni să ghicească abisul care mi se căsca în piept.

Dacă mai reușeam să fac un duș și să mă bărbieresc, ar fi trebuit să fie suficient.

Piper și-a întins piciorușele și a scheunat somnoroasă. Visa și m-am întrebat dacă e un vis frumos sau un coșmar. Grijuliu să n-o trezesc, am îndesat mielul lângă ea s-o păzească de rele și m-am dus la baie.

Am pornit dușul curățat și am potrivit apa, dezbrăcându-mă. Cicatricile roz și ridate mi-au atras privirea, în oglindă. Una pe umăr, cealaltă în partea de jos a abdomenului de la glonțul care ieșise prin spate.

Trupul mi se vindeca, cel puțin la exterior. Dar îmi făceam griji pentru mintea mea.

Era ceva obișnuit în familia mea să ne pierdem mințile și s-o luăm în jos, vertiginos.

Nu prea puteai fugi de lucrurile care-ți erau înscrise în ADN.

Aburul m-a chemat spre duș. Am lăsat apa să curgă peste mine, relaxându-mi mușchii încordați cu căldura ei. Mi-am lipit palmele de faianța rece și și-am băgat capul sub jet.

Lina.

Mi-a venit în cap imaginea ei, râzând, în bustiera de sport transpirată, urmată de restul amintirilor din dimineața pe care o petrecuserăm împreună. Lina cu ochii mari și îngrijorată. Lina în patru labe în timp ce o trăgeam cu fundul spre mine. Lina zâmbindu-mi de pe scaunul din dreapta în timp ce ne întorceam acasă.

Penisul îmi atârna greu între picioare, trezindu-se la viață în timp ce gândul la ea se transforma în fantezie.

Era un soi de dorință desfrânată. De care mă bucuram pentru că simțeam ceva și *ceva* era mai bun decât nimic. Și pentru că nevoia aceea fizică greșită îmi dăduse o senzație pe care crezusem c-o pierdusem.

Nu mai avusesem o erecție de când fusesem împușcat. Până de dimineață… cu *ea*.

Penisul mi s-a întărit – mă excitasem.

Nu-mi permisesem să mă gândesc la asta. La urma urmelor, ce fel de dobitoc pune pe primul plan buna funcționare a sculei în detrimentul sănătății mentale? Așa că alungasem această grijă și mă prefăcusem că tot ce se întâmpla de la brâu în jos era prea obosit sau plictisit sau naiba știe de ce mai suferă o sculă.

Dar a fost de-ajuns ca Lina Solavita să se așeze în genunchi în fața mea și fanteziile au început să prindă viață. M-am gândit la senzația mâinilor mele atingându-i șoldurile. La rotunjimea fundului când am tras-o spre mine. Dorința mă înșfăcase de beregată și de testicule. Mă trăgea din întuneric și mă băga în foc. Mă ducea spre ea.

Nu mă puteam abține. Îmi doream mai mult.

M-am sprijinit cu o mână de perete și mi-am prins penisul întărit cu cealaltă, înăbușindu-mi o înjurătură. Atingerea era o ușurare și, în același timp, o dezamăgire. Mi-aș fi dorit să fie mâna ei acolo, gura ei în jurul membrului meu. Mâna mea să fie în părul ei, călăuzind-o, în timp ce ea ar fi stat în genunchi și m-ar fi transformat din nou într-o ființă umană.

Cucerirea ei m-ar fi făcut să mă simt puternic, întreg, viu.

O să mă simt vinovat mai târziu pentru fantezia asta, mi-am promis. Voiam să mă masturbez doar puțin, ca să mă asigur că eram încă nevătămat, că

totul funcționa așa cum trebuie. Câteva mișcări și apoi voi porni apa rece.

Mi-am imaginat cum acele buzele pline se deschid, primindu-mă înăuntrul lor, și mi-am dus pumnul strâns până la scrot, în timp ce apa mi se revărsa pe spinare. Strânsoarea mea făcea ca apa să se plimbe în sus și-n jos. Mi-am închipuit cum limba ei nerăbdătoare ar vrea s-o guste și am început să mă masturbez cu putere.

— La naiba, am bolborosit, strângând pumnul pe suprafața de faianță.

Era ceva greșit. Dar era atât de bine și aveam nevoie de ceva bun.

Total neajutorat, mi-am închipuit cum îi scot acel pulover scurt și o descopăr fără sutien, cu sfârcurile întărite implorând atenția mea, în timp ce mi-ar fi desfătat penisul cu gura ei nesățioasă.

Șoldurile mele s-au împins înainte, de parcă ar fi acționat cu voință proprie, direct în pumnul meu strâns.

— Încă o dată.

Încă o mișcare și mă opresc.

Doar că, în fanteziile mele, Lina nu mai era așezată în genunchi. Acum mă călărea. Căldura și umezeala vaginului ei era protejată doar de banda inutilă de mătase a lenjeriei. Gura mea era pe sânul ei. Am înghițit greu în sec, gândindu-mă cum ar fi să prind între buze mugurii aceia rozalii și să-i sug.

Mâna mea uitase că nu trebuie să exagereze și se mișca pe toată lungimea erecției, repede, cu smuciri aproape violente. Pompam din șolduri și simțeam o greutate în testicule despre care știam că nu va trece doar cu ajutorul mâinii. Dar dorința aceasta întunecată era mai bună decât vidul de până acum.

Mi-am imaginat cum îi dau la o parte chiloții, cum o prind de șolduri și cum o pătrund.

— Doamne, ce bine e.

Aproape că-i auzeam răsuflarea întretăiată când eram înăuntrul ei. Am lovit cu celălalt pumn în

faianță. O dată, de două ori.

De-acum nu mă mai puteam opri, iar pumnul meu se mișca năucitor în jurul penisului.

Voiam să-i ling și să-i sug și celălalt sfârc, în timp ce mâinile mele i-ar fi călăuzit șoldurile în sus și-n jos, peste erecția mea. Iar ea s-ar fi agățat de mine, pe dinăuntru și pe dinafară. M-ar fi implorat s-o fac să-și dea drumul.

— Nash.

Aproape c-o auzeam șoptindu-mi numele, la apropierea orgasmului. Aproape că simțeam cum vaginul ei dulce devine din ce în ce mai încordat și mă strânge cu toată puterea.

Îi vedeam ochii căprui înlăcrimați, îi simțeam gustul sfârcului catifelat pe limbă, îi simțeam strânsoarea mușchilor ei lacomi care se încordau pe fiecare centimetru al penisului meu.

— Angel.

Am lovit din nou zidul.

Își dădea drumul prelung, violent. Genul de orgasm care ar fi lăsat-o fără suflare, iar eu aș fi luat-o în brațe și aș fi dus-o în pat. Genul de orgasm care nu mi-ar fi lăsat altceva de făcut decât s-o urmez și să mă eliberez înăuntrul ei. Să-mi marchez teritoriul.

Dar în locul orgasmului pe care-l căutam, am găsit altceva.

Vederea mi s-a întunecat și zgomotul apei s-a îndepărtat. Sângele mi s-a năpustit în timpane. Inima îmi bătea năvalnic în piept și banda terapeutică mă strângea brusc. Mi-am lăsat penisul și am inspirat profund, luptând cu durerea, cu valul de groază care mă copleșise.

— La naiba, la naiba, am șoptit. Ce mama dracului!

Genunchii mi s-au înmuiat și de-abia am reușit să mă las jos, în cadă.

Încă în erecție. Încă dominat de dorință. Încă mort de frică. Mi-am dus mâinile la cap și am

îngenuncheat sub jetul de apă până când acesta s-a răcit.

6. În inima unui concurs de testosteron

Lina

Biblioteca Publică din Knockemout era vizavi de sediul secției de poliției, în Clădirea Municipală Knox Morgan, un nume care era o sursă nesfârșită de amuzament pentru mine.

Am făcut iute o poză literelor aurii, îngroșate, și i-am trimis-o omului, bosumflatului, legendei înseși.

Răspunsul lui Knox a venit imediat. Un emoji cu degetul mijlociu ridicat.

Cu un zâmbet larg, am băgat telefonul în buzunar și am intrat.

Clădirea fusese finanțată dintr-o „donație“ generoasă care provenea dintr-un câștig la loterie, donație pe care, inițial, Knox încercase să i-o vâre pe gât lui Nash. După părerea mea, clădirea reprezenta un fel expert de a-i spune lui Knox „du-te dracului, frate“.

Aparent, era un cui între cei doi frați, care exista oricum din cauza încăpățânării moștenite și a comunicării precare în familie.

Dar Knox și cu mine, în toți acești ani de prietenie, nu avuseserăm multe momente de destăinuiri profunde. Aveam o relație relaxată și nu ne împovăram reciproc cu chestii grele. Nu încercam să aducem lucrurile la lumină pentru o cercetare inutilă.

Și acesta e secretul, doamnelor și domnilor, al unei relații care durează.

Fără poveri. Fără bagaj emoțional.

Ajustați-vă așteptările și mergeți mai mult pe distracție.

Cu acest gând în minte, mi-am propus să *nu* trag cu ochiul prin geamul care dădea în secția de

poliție. Nu eram pregătită să dau ochii cu șeful poliției la numai câteva ore după ce-l auzisem masturbându-se la duș, prin peretele deloc antifonat.

Această simplă idee îmi înflăcăra obrajii și simțeam o zvâcnire în zona intimă.

Nu stătusem în viața mea atât de mult la chiuvetă, periindu-mi dinții.

Un lucru era sigur, șeriful Morgan era o bombă cu ceas. Și nu știu cine era Angel, dar speram că nu voi fi nevoită s-o urăsc.

Am intrat în bibliotecă. Era mai aglomerat și mai zgomotos decât mă așteptam. Grație Orei cu Povești cu Travestiți, secția pentru copii degaja energia unei grădinițe la momentul gustării. Puștii și adulții laolaltă ascultau cu atenție maximă cum Cherry Poppa și Martha Stewhot le citeau despre familiile netradiționale și despre adoptarea animalelor de companie.

Am rămas și am ascultat o carte întreagă, apoi mi-am amintit că am o misiune de îndeplinit.

Am găsit-o pe Sloane Walton, bibliotecară *extraordinaire*, la etajul doi, printre rafturi, certându-se pe teme literare cu Hinkel McCord, bătrânel, dar veșnic la modă.

Sloane nu era ca nicio altă bibliotecară pe care o cunoșteam. Era mică și aprigă, cu părul blond platinat cu o nuanță de lavandă. Se îmbrăca precum o adolescentă cool, conducea un Jeep Wrangler megadotat și o dată pe lună organiza Ora pentru Cărți și Băutură. Din câte înțelesesem, transformase de una singură părăginita Bibliotecă Publică din Knockemout în inima întregii comunități prin curaj, determinare și mai multe împrumuturi bancare.

Avea ceva ce-mi amintea de acele fete bune și șmechere din liceu. Fusesem și eu membra acelui club exclusivist.

— Nu te rog decât să-i acorzi o șansă Octaviei Butler. Și apoi vino înapoi cu niște flori și cu o

sticlă de tequila ca să-ți ceri scuze, pentru că te înșeli teribil.

Hinkel a scuturat din cap.

— O să-i dau o șansă. Dar când n-o să-mi placă, va trebui să-mi aduci o franzelă cu roșii uscate la soare.

Sloane a întins mâna.

— Așa facem. Tequila să fie din aia bună. Nu genul furată din dulapul cu alcool al părinților pentru petrecerea din liceu.

Hinkel a dat scurt din cap și i-a strâns mâna.

— S-a făcut.

— Îți mituiești mereu clienții cu produse de patiserie? am întrebat.

Hinkel mi-a surâs, dezvăluindu-și dinții albi ca perlele, și și-a ridicat pălăria de pai.

— Domnișoara Lina, dacă nu vă supărați că spun, sunteți mai frumoasă ca frunzele toamnei.

Am scos o carte de pe raft și mi-am făcut vânt cu ea.

— Bunule domn, cu siguranță vă pricepeți să complimentați o doamnă, am zis, cu accentul unei frumoase din sud.

Sloane și-a încrucișat brațele, prefăcându-se supărată.

— Scuzați-mă, domnule McCord. Cred că *eu* sunt flirtul dumneavoastră de duminică dimineața.

El a arătat spre costumul său în dungi și spre papion.

— E suficient Hinkel aici pentru toată lumea. Acum, dacă dumneavoastră, frumoase domnițe, nu vă supărați, mă duc la parter să flirtez și cu travestiții.

L-am privit pe moșuleț cum se îndreaptă sprințar spre scări, cu bastonul într-o mână și cu o carte în cealaltă.

— Knockemout are o grămadă de bărbați fermecători, am remarcat.

— Să fii sigură de asta, m-a aprobat Sloane, făcându-mi semn s-o urmez.

Am intrat într-o sală spațioasă de conferințe unde Sloane s-a dus direct la tablă și a început să șteargă câteva desene rudimentare ale unor penisuri.

— Adolescenți? am presupus.

Ea a clătinat din cap, mișcând vioi din părul strâns în coadă.

— Urologi din nordul Virginiei. Și-au desfășurat ieri aici ședința trimestrială. M-am gândit să șterg orice dovadă înainte să se sfârșească ora de povești.

— La asta nu mă așteptam.

Sloane mi-a zâmbit șmecherește.

— Stai să vezi întâlnirea NoVaP din ianuarie.

M-am gândit puțin.

— Proctologii din nordul Virginiei?

— Funduri pretutindeni.

Sloane a lăsat buretele și a început să aranjeze markerele pe culori.

— Ce te aduce în frumoasa mea bibliotecă azi?

M-am făcut utilă, îndesând broșurile pline de penisuri în coșul de gunoi reciclabil.

— Căutam o recomandare-două de lectură.

Și niște informații, am spus în gând.

— Atunci ai ajuns în locul potrivit. Ce te pasionează? Thrillerele? Călătoria în timp? Autobiografiile? Poezia? Cărți de procedură judiciară? Fantasy? Dezvoltare personală? Romane erotice cu povești din orașe mici, suficient de sexy ca să te facă să te îmbujorezi?

M-am gândit la Nash, aseară, în duș. La loviturile sale cu pumnul în zid. La înjurăturile înăbușite. Am simțit că amețesc puțin.

— Ceva cu crime, m-am hotărât eu. În plus, există vreo bază regională de date unde pot căuta niște proprietăți?

— Vrei să te stabilești aici?

— Nu, am zis repede. Am niște prieteni care locuiesc în DC. Vor să se mute de la oraș și să-și deschidă o afacere.

Era o minciună nereușită. Dar Sloane era o bibliotecară ocupată și oamenii locului erau oricum ciudați. N-avea de gând să piardă vremea punându-mi povestea la îndoială.

— Ce fel de afacere?

La naiba.

— Un garaj pentru mașini tunate, cred? Cred că asta trebuie să fie.

Sloane și-a împins ochelarii pe nas.

— Sunt sigură că prietenii tăi știu cum se folosesc site-urile obișnuite de vânzări imobiliare.

— El… ăăă, ea… da, știu. Dar dacă proprietatea nu e scoasă la vânzare? Au bani grămadă și sunt cunoscuți pentru faptul că fac niște oferte care nu prea pot fi refuzate.

Practic, această parte nu era chiar o minciună.

M-a privit cu o scânteie de curiozitate. De obicei, mă pricepeam mult mai bine la inventat povești. Toată faza cu Nash la duș mă dăduse, vezi bine, peste cap. Mi-am propus ca de acum înainte să evit bărbații care mă bulversau.

— În acest caz, ai putea încerca baza de date pentru evaluări regionale. Majoritatea au hărți ale proprietăților, actele și dovezile de plată ale taxelor. Pot să-ți dau link-urile.

Douăzeci de minute mai târziu, m-am străduit să mă furișez pe lângă oamenii adunați la Ora de Povești cu Travestiți, cu teancul meu de romane polițiste deloc sexy, o carte despre cum să ne învingem tendințele autodistructive și mai multe hârtiuțe adezive colorate cu numele a trei baze de date cu proprietăți din zonă.

Am ajuns la ușă și, când am pășit pe hol, m-a oprit o voce bine-cunoscută.

— Detectiv Lina Solavita.

Am înghețat, apoi m-a răsucit încet pe călcâie.

O fantomă din trecut rânjea spre mine exact când ușa secției de poliție se închidea în urma sa. Își lăsase mustață de când îl văzusem ultima oară

și se îngrășase cu vreo cinci kilograme, dar nu-i stătea rău.

— Șerif Nolan Graham. Ce cauți…

Nici n-am apucat să termin întrebarea. Era un singur caz local care necesita prezența șerifului federal.

— Am un dosar.

A ridicat romanul din vârful teancului meu și a tras cu ochiul la notițele lipite pe copertă.

— N-o să-ți placă.

— Un weekend petrecut împreună acum cinci ani sau mai mult și crezi că-mi cunoști gusturile literare?

A zâmbit larg.

— Ce pot să mai spun? Ești de-a dreptul memorabilă.

Nolan era un arogant și jumătate. Dar era foarte bun la meseria lui, nu era un idiot misogin și, dacă nu mă înșela memoria, era și un dansator priceput.

— Mi-ar plăcea să-ți pot spune același lucru. Frumoasă mustață, apropo, l-am tachinat eu.

Și-a trecut degetele peste mustață.

— Vrei să-i faci o probă mai târziu?

— Tot un dobitoc incurabil ai rămas, din câte văd.

— Se numește încredere. Și e construită pe ani întregi de experiență în satisfacerea femeilor.

Am rânjit.

— Ești îngrozitor.

— Da. Știu. Ce mama dracului cauți pe-aici? A furat cineva *Mona Lisa*?

— Vizitez niște prieteni aici, în oraș. Și vreau să citesc ceva.

Am ridicat teancul de cărți. El a mijit ochii.

— Pe naiba. Tu nu-ți iei vacanțe. Ce caută Pritzger Insurance în locul ăsta?

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Haide. Fă-mi pe plac. Practic stau pe capul unui șef de poliție de nicăieri, așteptând un nemernic să termine ce a început.

— Crezi că Duncan Hugo o să încerce din nou? Ai informații despre asta?

— Păi, nu suntem noi bine informați?

Mi-am dat ochii peste cap.

— E un oraș mic. Cu toții suntem bine informați.

— Atunci nu ai nevoie de mine ca să pui lucrurile cap la cap.

— Hai, pe bune. Hugo a încercat să facă o listă pentru a-l impresiona pe tăticu', dar a dat-o-n bară. Am auzit că ultima oară era fugar. Nu are niciun motiv să se întoarcă și să termine ce a început.

— Asta dacă nu cumva șeful de poliție Amnezie își reamintește brusc împușcăturile. Nu avem decât declarația unei foste iubite, nebună de legat, dătătoare de bătăi de cap, care e la pușcărie. Și mărturia unui copil de 12 ani. Nicio dovadă fizică. Mașină furată. Armă neînregistrată. Nicio amprentă.

Duncan Hugo se înhăitase cu sora geamănă a lui Naomi, Tina, ca să mintă, să înșele și să fure prin tot nordul Virginiei, înainte de a face marea greșeală de a-l împușca pe Nash.

— Și camera de bord? am insistat eu.

Nolan a ridicat din umeri.

— Filmarea e în beznă. Individul avea glugă și mânuși. De-abia îi distingi silueta. Un avocat nu prea strălucit poate demonstra că practic era altcineva.

— Totuși. De ce te-au trimis pe tine să-l dădăcești? Hugo nu e foarte important, așa-i?

Nolan a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ahhh! Federalii îl vor pe Tăticu'.

Anthony Hugo era un interlop al cărui teritoriu includea Washington DC și Baltimore. În vreme ce fiul său se încâlcea în aparate electronice și mașini furate, Tăticul Mult Iubit avea o reputație urâtă, făcută pe cămătărie, droguri și trafic de carne vie.

— Nu am libertatea să divulg astfel de informații, a zis el, jucându-se cu măruntul din

buzunar. Acum e rândul tău. Ce comoară drăgălașă vânezi pe-aici?

Am zâmbit pervers.

— Nu am libertatea să divulg astfel de informații.

Nolan și-a pus mâna pe peretele din spatele meu și s-a aplecat ca un jucător de fotbal din liceu spre neobrăzata șefă a majoretelor.

— Hai, Lina. Am putea colabora.

Dar eu nu eram majoreta neobrăzată. Și nici nu-mi plăcea să joc în echipă.

— Scuze, domnule șerif. Sunt în vacanță. Și îmi fac vacanța de una singură, așa cum și lucrez.

Era mai sigur așa.

El a clătinat din cap.

— Fetele bune rămân singure mereu, de încăpățânate ce sunt.

Mi-am înclinat capul și l-am studiat. Îmbrăcat în costumul lui oficial, negru, cu cravată, semăna cu cel mai tare vânzător de Biblii din district.

— Tu nu te-ai însurat? l-am întrebat.

A ridicat mâna stângă, fără nicio verighetă.

— N-a durat.

Sub masca de bravadă, i-am ghicit amărăciunea.

— Slujba? am presupus.

A dat din umeri.

— Ce să mai zic? Nu toată lumea suportă.

Înțelegeam. Călătoriile în interes de serviciu. Săptămâni întregi de căutări obsesive. Bucuria victoriei la rezolvarea unui caz. Nu oricine din afara fenomenului putea duce așa ceva.

M-am strâmbat, empatică.

— Îmi pare rău că n-a mers.

— Da. Și mie. M-ai putea face să mă simt mai bine. Cina? Ceva de băut? Am auzit că e un local câteva străzi mai încolo, Honky Tonk, unde se bea un scotch cinstit. Poate trecem pe-acolo, să bem câteva pahare în amintirea vremurilor de demult.

Mi-am imaginat reacția pe care ar fi avut-o Knox dacă mi-aș fi făcut apariția în barul lui cu un

șerif federal după mine. În timp ce fratele lui slujea legea și ordinea, Knox era de-a dreptul rebel când venea vorba de regulamente.

— Hmm.

Trebuia să iau o pauză. Aveam nevoie de un plan, de o strategie.

Ușa secției de poliție s-a deschis, salvându-mă de la un răspuns. Apoi încruntătura de pe fața lui Nash mi-a înnodat limba și n-am mai putut spune nimic.

— Te-ai rătăcit, domnule șerif? a întrebat Nash.

Avea glasul mieros, cu un accent sudic și mai dulce decât de obicei. Era îmbrăcat în uniforma cenușie a poliției din Knockemout, cu pantaloni tactici, și toate hainele lui păreau proaspăt spălate și călcate. Și arăta oricum de 50 de milioane de ori mai sexy decât costumul lui Nolan.

Naiba să vă ia, pereți subțiri nenorociți! Direct în iad să vă duceți!

Aveam gâtul uscat și parcă mă prostisem, pentru că în mintea mea se învârteau doar gemetele lui Nash din noaptea trecută.

Dacă Nash cel încruntat și rănit era sexy, șeful Morgan în uniformă oficială era și mai și.

S-a uitat la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Nolan și-a păstrat mâna deasupra capului meu, dar și-a mutat ochii spre Nash.

— Uite, vorbeam cu o veche prietenă, șefule. Ai avut plăcerea s-o cunoști pe domnișoara detectiv Solavita?

Acum îi eram datoare lui Nolan un genunchi în testicule.

— Detectiv? a repetat Nash.

— Detectiv de asigurări, am zis repede, uitându-mă urât la Nolan. Șeful Morgan și cu mine ne cunoaștem.

De obicei, mă descurcam bine sub presiune. Nu. Nu bine. Mă descurcam de minune sub presiune. Eram răbdătoare și inteligentă, dar și vicleană, la

nevoie. Dar faptul că Nash îmi arunca acea privire tăioasă, autoritară de parcă ar fi vrut să mă bage într-o cameră de interogatoriu și să țipe la mine o oră mă dezechilibra complet.

— Presupun că nu la fel de bine cum ne cunoaștem noi doi, mi-a spus Nolan, făcându-mi cu ochiul.

— Pe bune? l-am întrebat. Treci peste asta.

— Angel și cu mine suntem apropiați, a zis Nash, fără să-și desprindă ochii de la mine.

Angel? Eu eram Angel din fanteziile de la duș ale lui Nash? În minte au început să se repete la infinit sunetele pe care le auzisem aseară, fără voia mea. Mi-am revenit și am decis să văd mai târziu cum gestionez acele informații.

— Doar un zid ne desparte, am spus, fără să știu de ce am simțit nevoia să explic acest lucru.

Trecutul meu cu Nolan nu era treaba lui Nash. Iar prezentul meu cu Nash nu era treaba lui Nolan.

— Ieri am împărțit și cada, a zis Nash.

Am rămas cu gura căscată și aerul a ieșit din plămânii mei ca un șuierat prelung.

Amândoi s-au uitat la mine. Am închis iute gura.

Eram gata să-l pocnesc pe Nolan în boașe și să-l împing pe Nash pe scări.

— Mereu a considerat oamenii legii irezistibili, a spus Nolan, legănându-se în față și-n spate pe vârfuri și călcâie și savurând acest moment.

Turbam de furie, dar înainte să mă înfig în cei doi idioți conduși de testosteron, ușa bibliotecii s-a deschis. Nash s-a dat la o parte, ținând-o.

— Doamnă, i-a zis el lui Cherry Poppa când travestitul a ieșit pe hol.

— Fermecător, a gângurit Cherry.

Nolan s-a înclinat.

— Aici e un loc absolut delicios, a remarcat și cealaltă *drag queen*, îndreptându-se spre ușă.

— Ei, hai că a fost haios, m-am răstit la cei doi idioți care se îngrămădeau pe hol, ieșind în urma travestiților.

— Știi ce nu-ți spune nimeni când te afli la mijloc într-un concurs de testosteron? mi-a zis Cherry, dându-și pletele blonde și ondulate peste umăr.

— Ce anume? am întrebat-o.

— La sfârșit, tu ești cea care miroase urât.

7. Nu ne prefăceam că facem sex

Lina

Furia aproape că-mi trecuse până când m-am urcat în mașină și m-am dus la Knox și la Naomi acasă, la cină. Desigur. Ce femeie nu avusese vreodată fantezia dementă de a vedea cum doi bărbați se bat pentru ea? Dar nu era deloc sexy când disputa era de fapt un conflict jurisdicțional între ei, iar eu eram un simplu pion.

Am apăsat puțin mai hotărât pe pedala de accelerație și Charger-ul meu robust s-a trezit la viață pe șosea. Îmi plăceau la nebunie motoarele puternice și mașinile iuți. Drumul acesta larg și vuietul unui V8 aveau ceva care mă făcea să mă simt liberă.

Am revenit la cei 15 kilometri pe oră ai mei obișnuiți. Peste limita de viteză. Suficient cât să mă distrez puțin, dar nu destul pentru ca vreun polițist să mă tragă pe dreapta.

Din sistemul audio se auzea o muzică agresivă și energică și vântul îmi bătea prin plete.

Am încetinit ca să virez pe drumul cu pietriș care șerpuia prin pădure. Într-un fel, mi-aș fi dorit să conduc mai departe. Să merg cu viteză și să cânt în gura mare până când toate frustrările pe care le adunasem ar fi zburat definitiv pe geam.

Dar la cât eram de mânioasă, o astfel de excursie n-ar fi fost deloc suficientă ca să-mi limpezesc mintea.

Așa că am făcut alegerea enervantă și responsabilă și am virat.

În ciuda faptului că eram ofticată, apreciam totuși spectacolul toamnei. Pădurile erau pline de culoare. Frunzele roșii, aurii și portocalii se desprindeau de crengi și cădeau încet, acoperind drumul. Aveam sentimente complicate față de toamnă. Odinioară, reprezenta reîntâlnirea cu prietenii și începutul unor noi aventuri, dar acum devenise momentul în care ambele aspecte lipseau cu desăvârșire.

— Frate, dar cu fundu-n sus mai sunt în seara asta, am mormăit pe muzica lui Carrie Underwood, care cânta despre cum ar fi dorit să-i zgârie mașina fostului iubit cu cheile.

Am dat volumul mai încet și am lăsat susurul pârâiașului dintre copaci să-mi ajungă la urechi.

Casa lui Knox și a lui Naomi mi-a apărut în fața ochilor la primul viraj. Se întindea, făcută din lemn și sticlă, până printre copaci, ca și cum ar fi făcut parte din pădure. Am parcat în spatele SUV-ului lui Naomi și am coborât din mașină înainte să mă răzgândesc și să rămân acolo, fierbând în suc propriu. Cu cât intram mai repede în casă, cu atât ieșeam mai repede și plecam acasă, unde puteam fi cu fundu-n sus de una singură.

M-am îndreptat spre aleea pietruită care cotea printre arbuștii scunzi și florile târzii, ajungând până la treptele late ale verandei din față.

Pe peluză era o bicicletă de copil, iar balansoarele erau decorate cu niște perne dungate. Câteva ghivece cu ferigi erau agățate de căpriori. Trei dovleci cioplițți ședeau înghesuiți afară, la intrare.

Eram gata să pariez că dovleacul lui Knox era cel înspăimântător, care părea să-și vomite măruntaiele. Cel al lui Naomi era cioplit cu precizie, cu un zâmbet știrb. Iar al lui Waylay era cel executat cu nerăbdare, asimetric, strâmb, cu sprâncene înfricoșătoare.

Întregul loc era unul „de familie“. Lucru care era dulce și amuzant în același timp, când mă gândeam la acel Knox pe care-l cunoșteam de o veșnicie.

De dincolo de ușa de plasă s-a auzit o chelălăială entuziastă, urmată de numeroase scheunături și lătrături. Mai mulți câini de toate formele și dimensiunile au năpădit veranda și treptele, înconjurându-mă bucuroși și prietenoși.

M-am aplecat să-i mângâi.

Câinii bunicii lui Knox erau un pit bull mic și chior, pe nume Kitty, și un beagle neastâmpărat pe nume Randy. Părinții lui Naomi, care acum locuiau pe cabana de pe terenul lor, îl aduseseră pe Beeper, o corcitură salvată de la adăpost, care semăna cu o cărămidă nereușită cu picioare.

Câinele lui Knox, un basset dolofan pe nume Waylon, și-a pus labele din față pe coapsele mele, ca să fie el în centrul atenției.

— Waylon! Încetează odată, s-a răstit Knox de pe verandă, deschizând ușa de plasă.

Avea un prosop de vase aruncat de umăr, un clește pentru grătar în mână și un zâmbet vag pe fața lui arătoasă.

— Pun masa așa cum mi-ai spus! s-a auzit țipătul exasperat al fetei dinăuntru.

— Waylon, nu Waylay, a strigat Knox.

— A, păi de ce nu spui așa? a răspuns Waylay.

Am zâmbit.

— Îți prieste viața de familie, am zis, făcându-mi loc printre câini, pe verandă.

El a clătinat din cap.

— Am petrecut aseară o oră căutând pe Google matematica de clasa a șasea și o săptămână ascultând cum niște femei se ceartă la nesfârșit în privința unor aranjamente florale.

Un cor de râsete a răsunat din casă.

— Nu e liniște niciodată. Mereu sunt oameni peste tot.

Poate că voia să dea senzația că se plânge, dar era clar ca lumina zilei că Knox Morgan era mai fericit decât oricând.

— Mi se pare că meriți o bere, am zis, întinzându-i cele șase sticle pe care le adusesem.

— Hai să bem ceva în curtea din spate până nu ne găsește careva și mă pune să repar orificiul de scurgere de la uscător sau să mă uit la un alt „TikTok haios“, a spus el.

A vârât cleștele în buzunarul de la spate, apoi a desfăcut sticlele cu ajutorul balustradei. Mi-a dat una dintre sticle.

— Ultima șansă s-o iei la fugă, a propus el.

— Ah, nu ratez spectacolul cu Knox cel domesticit pentru nimic în lume, i-am replicat.

— Domesticit? a pufnit el.

— Râdeam de tine doar. Ți se potrivește.

Și-a rezemat antebrațele de balustrada verandei.

— Ce mi se potrivește?

Am îndreptat gâtul sticlei spre intrarea în casă.

— Cele două domnițe dinăuntru aveau nevoie de tine. Ai acceptat provocarea și acum toți trei sunteți atât de fericiți încât la soare ne putem uita, dar la voi ba.

— Crezi că sunt fericite? a întrebat Knox.

Un alt hohot de râs s-a auzit din casă. Câinii alergau prin curte, adulmecând în căutarea unei noi aventuri.

— Absolut, am răspuns.

El și-a dres glasul.

— Vreau să te rog ceva și nu am chef să faci mare tam-tam din asta.

— M-ai făcut curioasă.

— Vreau să fii cavalerul meu de onoare sau ceva de genul ăsta.

Am clipit.

— Eu?

În afara nunții mătușii mele Shirley cu mătușa mea Janey – îmi jucasem cu brio rolul de zână cu sclipici în culorile curcubeului când aveam 8 ani –

nu făcusem niciodată parte din alaiul unei nunți. Nu-mi ceruse nimeni vreodată, pentru că nu fusesem atât de apropiată de nimeni.

— Naomi i-a rugat pe Sloane, Stef, Fi și Way. Eu îi am pe Nash, Luce și Jer. Adică urmează să le spun și sunt sigur că vor accepta. Și pe tine.

Nash. Simplul fapt că l-a pomenit pe fratele său mă făcea să mă prost dispun la loc. Dar senzația plăcută îmi alunga starea nasoală.

— Vrei să mă îmbrac în frac?

— N-ai decât să te îmbraci și-ntr-o pereche de pantaloni de trening pătați cu bere. Deși sunt sigur că Daisy o să aibă niște sugestii. Tu doar fii acolo și gata.

A luat o înghițitură de bere.

— Și nu mă lăsa s-o dau în bară.

Am surâs larg.

— Ar fi o plăcere să-ți fiu… persoană de onoare.

— Naomi te numește gagica de onoare, dar eu nu spun așa ceva în public. Stef e domnișor de onoare și pe asta o spun.

Am rânjit amândoi. Asfințitul se așternea peste curte.

— Mulțumesc că m-ai rugat, am zis, în cele din urmă. Deși nu m-ai rugat deloc.

— Dacă le spui oamenilor ce-ți dorești în loc să-i întrebi sau să-i rogi, e mai probabil să obții ceea ce vrei, a spus el.

— Knox, filosoful domesticit.

— Taci sau te pun să te îmbraci într-o rochie portocalie de tafta.

— Sunt uimită că știi ce înseamnă aceste cuvinte.

— Nunta e peste trei săptămâni. Învăț toate cuvintele posibile.

— Trei săptămâni?

A zâmbit leneș.

— Parcă le-am așteptat pe Daze și Way toată viața mea. M-aș fi dus și diseară la primărie dacă

le-aș fi convins.

— Păi, dacă nu mai sunt în oraș până atunci, o să mă întorc, am promis.

El a dat din cap.

— Te avertizez. O să fie o ploaie de îmbrățișări.

M-am strâmbat.

— Nu mai vin.

Manifestările de afecțiune erau, pentru mine, undeva între a fi ținută la telefon în așteptare la compania de cablu și a-mi scoate nervul unui dinte. În viața mea, existase o perioadă în care trupul meu aparținuse mai mult personalului medical decât mie. De atunci, am preferat să evit toate atingerile-surpriză, în afara cazului în care eu eram cea care le iniția. Ceea ce făcea reacția mea față de Cel Al Cărui Nume Nu-l Rostim și mai derutantă.

— Deja am o soluție, a spus el. O să scriu pe program, după numele tău, *nu-i plac îmbrățișările.*

Încă râdeam când niște faruri au apărut printre copacii care străjuiau aleea. Furgoneta lui Nash, un Nissan albastru, a parcat lângă mașina mea.

Am simțit că mă enervez din nou, laolaltă cu teama că va insista să mă chestioneze la faza cu detectivul. N-aveam chef să împrăștie vorba.

— Nu știam că vine și el, am zis.

Knox m-a privit pieziș.

— Ai o problemă cu fratele meu?

— Da, chiar am. Tu ai o problemă cu problema mea?

A zâmbit ușor.

— Nup. Era și timpul să mai calce și pe altcineva pe sistem, în afară de mine. Nu-l lăsa să ia la mișto nunta, că o să se supere Naomi. Și nimeni n-are voie s-o supere pe Naomi, cu excepția mea.

Câinii au încercuit voioși mașina.

Ochii mei furioși au întâlnit privirea înghețată a lui Nash, dincolo de parbriz. Nu părea prea dornic să coboare din mașină. *Bravo, mă bucur.*

— Cred că mă duc înăuntru. Să văd dacă pot ajuta cu ceva, m-am hotărât eu.

Knox mi-a dat cleștele în schimbul celei de-a treia beri.

— Verifică puiul de pe grătar, dacă n-a început deja Lou să mișune pe-acolo, a spus el, apoi s-a îndreptat spre fratele său.

Să verific puiul? Cunoștințele mele despre pui se opreau la mâncarea pe care o primeam în restaurant, pe o farfurie. Am intrat în casă și am urmat gălăgia.

Casa era o frumusețe, veche și rustică, dar cu niște nuanțe calde care te făceau să-ți dorești să te așezi, să-ți sprijini picioarele pe un scaun și să te bucuri de haosul din jur.

Numeroase fotografii de familie, care înfățișau mai multe generații, împodobeau pereții. Câteva carpete colorate îndulceau aspectul parchetului zgâriat.

I-am găsit pe mare parte dintre cei care făceau zarvă în bucătărie. Bunica lui Nash și a lui Knox, Liza J – fosta locatară înainte de a se muta în căsuța de pe alee – o supraveghea îndeaproape pe Amanda, mama lui Naomi, care pregătea un platou cu mezeluri.

Lou, tatăl lui Naomi, era – din fericire – deja pe terasă, trăgând cu ochiul la grătarul acoperit și întorcând puiul cu propriul lui clește.

Naomi și cel mai bun prieten al ei, superbul și excentricul Stefan Liao, se ciondăneau în timp ce el deschidea o sticlă de vin și ea amesteca la cuptor în ceva ce mirosea senzațional.

— Spune-i tu, Lina, a zis Naomi, ca și cum aș fi fost acolo de o veșnicie.

— Ce să-i spun și cui? am întrebat, găsind loc în frigider pentru ce mai rămăsese din beri și pentru cei doi litri de suc pentru Waylay, din cel care strică dinții.

— Spune-i lui Stef c-ar trebui să-l invite pe Jeremiah în oraș, a spus ea.

Jeremiah era partenerul lui Knox la Whiskey Clipper, frizeria-salon de sub apartamentul meu. Ca toți ceilalți bărbați necuplați din oraș, și acesta era foarte, foarte arătos.

— Face pe deșteapta arogantă și aproape măritată care încearcă să-și cupleze toți prietenii, ca să fie și ei niște deștepți nesimțiți, aroganți, aproape însurați, s-a plâns Stef.

Era îmbrăcat în cașmir și catifea reiată și arăta ca decupat din paginile unei reviste de modă pentru bărbați.

— Tu *vrei* să fii un nesimțit arogant și aproape însurat? l-am întrebat.

— Oficial, eu nu locuiesc în acest oraș, a zis el, fluturând din brațe fără să verse nici măcar un strop de Shiraz. De unde naiba să știu dacă vreau să fiu un nesimțit arogant?

— Minunat. Încă trei dolari la borcanul cu înjurături și cuvinte grele, a strigat Waylay din sufragerie.

— Scrie-i la caiet, a strigat și Stef.

Borcanul cu înjurături era un borcan imens pentru murături care stătea pe blatul din bucătărie. Dădea deja pe dinafară de bancnote de un dolar, ca efect al limbajului colorat al lui Knox. Cu banii de-acolo se cumpărau produse proaspete. Singurul fel în care Naomi o putea convinge pe Waylay să nu mai vorbească urât era să înece toată familia în salate.

— Te rog, s-a strâmbat Naomi. Stai mai mult la Knockemout decât la tine acasă, în New York, sau cu părinții tăi. Știu că nu te-ai pripășit pe-aici pentru că-ți place haosul pe care-l fac câinii.

Fix atunci, cei patru câini au dat buzna în bucătărie și apoi s-au repezit pe ușa sufrageriei exact când Waylay și-a făcut apariția. A sărit din fața lor, lucru care a reușit să-i entuziasmeze și mai tare.

— Afară! a strigat Amanda, deschizând ușa spre terasă și ușchind în curte norul de blană.

Waylay s-a furișat în bucătărie și a furat o felie de pepperoni de pe platou.

— Am pus masa, a zis ea.

Naomi a mijit ochii, a scos o bucată de broccoli de pe tava cu legume și a îndesat-o în gura nepoatei sale.

Waylay a încercat să i se opună, dar hotărâta sa mătușă a câștigat, cu o îmbrățișare copleșitoare.

— De ce ești atât de obsedată de legume, mătușă Naomi? a mârâit Waylay.

— Sunt obsedată de sănătatea ta, de binele tău, a zis Naomi, ciufulindu-i părul.

Waylay și-a dat ochii peste cap.

— Ești tare ciudată.

— Sunt ciudată pentru că te iubesc mult.

— Hai să mai facem mișto de unchiul Stef pentru că n-are curaj să-l scoată pe Jeremiah la o întâlnire, a sugerat Waylay.

— Bună idee, a fost de acord Naomi.

— Un băiat că ăla n-o să stea singur prea mult timp, l-a avertizat Liza J pe Stef, dându-i pe furiș lui Waylay o felie de salam.

— E foarte arătos, a spus și Amanda.

Toată lumea s-a întors spre mine, așteptând.

— E superb, am zis. Dar numai dacă ești făcut pentru relații și monogamie.

— Ceea ce eu nu sunt, a subliniat Stef.

— Nici Knox nu era, am subliniat eu. Dar ia uită-te la el acum. E bolnăvicios de fericit.

Naomi și-a trecut brațul peste umărul meu și mi-am ascuns cu greu crisparea în fața acestei atingeri neașteptate. Inelul de logodnă de pe degetul ei sclipea în lumină.

— Vezi, Stef? Poți fi și tu bolnăvicios de fericit.

— Cred că prefer să fiu doar bolnav.

M-am desprins din îmbrățișarea afectuoasă a lui Naomi și m-am dus spre tava cu carne. Waylay și-a vârât în gură felia șterpelită de salam când Naomi nu era atentă. Aproape că auzeam glasul mamei în capul meu.

— Încă eviți carnea procesată, nu-i așa, Lina?

— Crezi că e o idee bună să bei alcool în starea ta?

Am luat o gură de bere ca să-i fac în ciudă, m-am apropiat de Waylay și mi-am ales o bucățică de parizer.

— Ce? Sunt sexy și gay, deci e o concluzie la mintea cocoșului că ar trebui să ies cu frizerul sexy și bisexual? Homosexualii și bisexualii trebuie să aibă mai mult în comun decât simplul fapt că sunt gay și bi, a pufnit Stef.

— Credeam că ai declarat că e cel mai atrăgător bărbat de pe planetă, cu un glas ca înghețata topită, care te face să-ți smulgi hainele de pe tine și să-l asculți cum îți recită lista de cumpărături, a zis Naomi.

— Și n-ai spus și că faza cu mica sa afacere te fascinează, pentru că te-ai săturat să tot ieși cu supermodele? a adăugat Amanda.

— Și nu sunteți amândoi mari fani ai mărcilor de haine de lux, ai lui Luke Bryan și ai soluțiilor energetice prietenoase cu mediul înconjurător? m-am băgat și eu.

— Nu pot să vă sufăr.

— Nu te combina cu el pentru că e bisexual, Stef. Combină-te cu el pentru că e perfect pentru tine, a spus Naomi.

Knox și Nash au intrat și ei, amândoi părând puțin iritați. Ca să fiu sinceră, așa arătau după fiecare discuție pe care o purtau. Nash avea un aer obosit. Și era foarte sexy în blugi și pulover – delicios.

La naiba. Uitasem că nu mai trebuia să-l consider atractiv.

M-am concentrat la faptul că a făcut tot ce era omenește posibil să mă umilească alături de Nolan și mi-am acceptat furia feminină interioară.

Avea o bere într-o mână și în cealaltă pe Piper, care tremura din toate încheieturile. Purta un pulovăraș caraghios cu dovleci. Amândoi parcă se

aflau în ultimul loc de pe pământ unde și-ar fi dorit să fie.

— Bună seara, a spus el tuturor celor din încăpere, dar ochii lui albaștri s-au fixat asupra mea.

M-am uitat urât la el. S-a uitat și el urât la mine.

Un nou val de haos s-a stârnit, pentru că femeile s-au repezit la Nash ca s-o vadă mai bine pe Piper. Knox s-a strecurat printre ei și a sărutat-o pe Naomi pe obraz înainte de a se îndrepta spre tava cu mezeluri.

— Hei, drăguțo, a spus Naomi, salutând cățelușa cu blândețe. Ce pulovăr frumos ai!

— Cine e dulceața asta? a gângurit Amanda, mângâind-o pe Piper pe cap.

Simțind un nou potențial tovarăș, câinii de afară și-au lipit nasurile de ușa de la terasă, scâncind jalnic.

— Ea e Piper. Am găsit-o ieri într-un canal de scurgere de lângă oraș. Cine vrea s-o țină? a zis Nash, uitându-se în continuare ofticat spre mine.

L-am ignorat cu bună-știință.

— Nu asta păreai că faci, a spus Stef cu un ton care însemna de fapt *eu știu ceva ce voi nu știți.*

Nash și cu mine l-am săgetat amândoi cu privirea. Stef a rânjit diabolic.

— Scuze, copii. Trebuia să arunc pe altcineva în gura lor, altfel nu m-ar fi lăsat în pace în veci.

— Ce păreau că fac? a întrebat Liza J.

— Având în vedere poziția compromițătoare…

— De ce nu păstrăm povestea asta pentru mai târziu? a zis Naomi în gura mare, uitându-se spre Waylay.

— Ce făceați? a întrebat Knox, dintr-odată atent la discuție.

— Mi-e teamă că lipsa ta de știi-tu-ce te face să ai halucinații, Stef. Poate chiar ar trebui să-l inviți pe Jeremiah la o întâlnire, i-am sugerat.

— *Touché*, Craci. *Touché,* a spus el.

Nash ne-a ignorat și a lăsat cățelușa pe podea. Aceasta a încercat să i se ascundă printre picioare, apoi m-a zărit când a ridicat privirea printre bocancii lui.

I-am făcut semn și ea a făcut un pas șovăitor spre mine. M-am lăsat în jos și am bătut ușor în podea.

Piper s-a desprins de picioarele lui Nash și a zbughit-o ca nebuna spre mine.

Am luat-o în brațe și am lăsat-o să mă lingă.

— Miroși mult mai bine ca înainte, i-am zis.

— Vaaai! Te place, a remarcat Naomi.

— Hai să revenim la poziția compromițătoare, a propus Amanda.

Stef a umplut paharul gol pe care i l-a întins Liza J.

— Deci cum mă întorceam eu în oraș ieri dis-de-dimineață, ce am văzut pe marginea drumului?

Knox i-a pus mâinile peste urechi lui Waylay.

— Un urs? a întrebat Liza J.

— Și mai bine de-atât. L-am văzut pe șeful poliției din Knockemout în genunchi pe iarbă într-o – să-i spunem – „poziție de copulație“ în spatele unui f-u-n-d rotunjor, cel al domnișoarei Solavita.

Nash părea că se gândește serios s-o ia goană pe ușa din față.

— Ce p… ușca mea? s-a răstit Knox.

Am oftat.

— Pe bune, Stef? Spui răspicat „copulație“, dar zici „fund“ pe litere?

— „Copulație“ nu e un cuvânt urât, a spus Waylay atotștiutoare.

— Hei! Apasă-i mai bine palmele pe urechi, l-a instruit Naomi pe Knox.

El s-a supus, răsucind fetița și luându-i capul în brațe ca un urs.

— Nu pot să respir!

Pieptul lui Knox îi înăbușea strigătul.

— Ba poți, dacă încă te vaiți, a zis Knox.

— Îmi rupi nasul cu mușchii tăi! s-a plâns Waylay.

Knox i-a dat drumul și i-a ciufulit părul.

— Waylay, de ce nu te duci tu să vezi cum se descurcă bunicul cu puiul? a îndemnat-o Naomi.

— Mă trimiți de-aici ca să puteți vorbi despre chestii scârboase de adulți.

— Dap, a zis Stef. Acum ieși de-aici ca să putem discuta despre chestii scârboase.

Knox i-a pus mâna lui Waylay pe creștet și a condus-o spre ușa din spate.

— Haide, puștoaico. Niciunul dintre noi nu trebuie să audă așa ceva.

Amândoi au ieșit pe terasă și au închis ușa în urma lor.

— Înapoi la copulație, a insistat Amanda.

S-a suit pe un taburet înalt și a scuturat puțin din umeri.

— Am oprit, pentru că sunt un bun samaritean și așa mai departe, a continuat Stef.

— Așa vi se spune în zilele noastre? a întrebat sec Nash.

— M-am oferit să-i ajut, dar Lina, cu bujori în obrăjori, m-a asigurat că nu aveau nevoie de asistența mea în timp ce ei se prefăceau că fac sex.

— Nu ne prefăceam că făceam sex! am subliniat.

— Fac pariu că puteați fi arestați pentru asta, a spus Liza J, oarecum mândră.

Am aruncat un morcov de pe tava cu legume în Stef și l-am lovit în frunte.

— Au!

— Eram îmbrăcați și scoteam un câine – câinele ăsta – dintr-un canal de scurgere, idiotule.

Am ridicat-o pe Piper ca în *Regele Leu*.

— Că tot veni vorba, cine vrea s-o țină până-i găsim un cămin definitiv? a întrebat Nash.

— N-am crezut c-o să mă dezamăgească vreodată o poveste despre salvarea unui cățel, a declarat Amanda, după o clipă de tăcere.

— Hai să revenim la Stef cel laș, am propus eu.

O bucată de conopidă m-a lovit peste obraz și apoi a căzut la podea.

Lou a deschis ușa și potopul de câini a năvălit înăuntru. Pit bullul Lizei J, Kitty, s-a proptit la picioarele mele, holbându-se la cățelușa cu pulover pe care o țineam în brațe. Waylon a înghițit pe nemestecate bucata de conopidă, în timp ce Beeper se agita în picioarele lui Lou.

— E gata puiul, a anunțat el. Ce-am ratat?

— Nimic, am spus într-un glas eu și Nash.

8. Fasole verde și minciuni

Nash

Cina a fost la fel de haotică precum fiecare întrunire a familiei Morgan. Dar ceea ce odinioară mi se părea amuzant acum era de-a dreptul obositor.

Conversațiile zburau de-a lungul mesei imense și în fundal se auzea muzică country. Totul se desfășura prea repede și nu mai țineam pasul, cu atât mai puțin nu puteam participa la discuție – nici dacă aș fi avut energia s-o fac, ceea ce nu aveam. Îmi petrecusem toată ziua la secția de poliție, urmărit de un șerif federal care părea să se distreze foarte tare călcându-mă pe nervi.

Eram epuizat. Dar venisem aici cu un motiv, și acela era să primesc răspunsuri de la Lina „Asigurările Sunt Atât de Plicticoase“ Solavita. Mă mințise pe mine și pe toată familia mea și eram hotărât să aflu de ce.

O adusesem pe Piper ca să-mi țină companie. Cățelușa părea la fel de obosită ca mine. Adormise ghemuită lângă Kitty, pe un pat pentru căței dintr-un colț. Restul gărștii de câini fusese mult prea gălăgioasă ca să se alăture petrecerii și fusese exilată afară.

Mâncarea era dată din mână în mână și băutura curgea, iar paharele erau umplute uneori fără să

ceară nimeni asta. Eu am rămas cu singura mea bere și m-am silit să mănânc suficient cât să nu atrag atenția cuiva. Noi, cei din familia Morgan, nu ne pricepeam deloc să vorbim despre ceea ce simțim, ceea ce însemna că de fratele meu și de bunica puteam să scap. Dar Naomi și părinții ei erau genul care descopereau o problemă și vorbeau despre asta până la epuizare, făcând pe dracu' în patru ca s-o rezolve.

Când fusesem externat, ajunsesem într-un apartament curat, cu haine curate și cu un frigider plin de mâncare. Membrii familiei Witts au transmis astfel că nu-i adoptaseră doar pe Knox și pe Waylay, ci și pe mine.

După o viață trăită în confortul relativ al disfuncționalei familii Morgan, era destul de derutant.

Jumătate dintre cei aflați la masă au izbucnit în râs la o replică pe care o ratasem. Bruschețea hohotelor m-a speriat. Și pe Piper, după toate aparențele, care a scheunat înspăimântată. Netulburată, Kitty și-a pus căpățâna ei mare peste trupul lui Piper și, în câteva clipe, au adormit amândouă la loc.

În casa asta era mai multă viață decât văzusem în copilărie, mai multă viață decât eram dispus să suport. Fusesem pregătit să fac ce învățasem să fac, să strâng din dinți și să merg mai departe. Dar prezența Linei în stânga mea îmi transmitea un ghem de emoții care se încâlcea în mijlocul golului care era acum prezent tot timpul în pieptul meu. Această atracție pe care n-o înțelegeam se afla încă acolo, alături de un strop de vinovăție – mă folosisem de ea ca să-l altoiesc de câteva ori pe boul ăla de Nolan. Dar, mai mult decât orice altceva, eram ofticat.

Când fusese vorba despre munca ei, indusese în eroare pe toată lumea. Și asta, pentru mine, era o minciună. Nu suportam minciunile și mincinoșii.

Schimbul de replici de dimineață îmi ridicase câteva întrebări.

Am făcut prin urmare niște săpături între o sesiune de hârțogăraie și ajutorul acordat celor de la Controlul Animalelor să prindă unul dintre caii descreierați de la Grajdurile Bacon, care le bălegase de-a lungul întregii Second Street.

Dar cina asta nu era locul în care să-mi încep interogatoriul. Așa că mi-am propus să am răbdare și să nu mă mai uit atât de des înspre ea.

Purta o pereche de blugi mulați și un cardigan gri care părea moale ca un nor. Voiam să mă întind și să-l ating, să-mi vâr fața în acel material. Să…

OK, dubiosule. Potolește-te. Ești deprimat și ofticat. Nu ești un obsedat care amușină pulovere.

M-am scuturat de perdeaua de ceață și am încercat, neconvins, să particip și eu la discuție.

— Lou, cum îți merge la golf? am întrebat.

Din dreapta mea, Amanda m-a pocnit cu piciorul pe sub masă. Naomi s-a înecat cu cafeaua.

Lou și-a îndreptat furculița spre mine.

— Dă-mi voie să te lămuresc. N-ai cum să dai gata Gaura a Noua din trei lovituri.

— Și acum trebuie să suferim cu toții din cauza asta, a șoptit Amanda atunci când soțul ei s-a lansat într-un discurs despre dificultățile pe care le întâmpina pe terenul de golf.

M-am străduit să nu o mai bag în seamă pe Lina în timp ce Lou ne-a enumerat zece motive pentru care Gaura a Noua era greșit etichetată.

Piper sforăia scoțând acel sunet ciudat, ca un fluierat, care mă trezise speriat din somn de două ori în noaptea precedentă. Vârful cozii i-a dansat de câteva ori prin aer, ca și cum ar fi avut doar vise frumoase. Era mai bine decât să mă trezesc din cauza celuilalt zgomot, cel care se auzea doar în capul meu.

Ochii lui Naomi au sclipit când Knox și-a strecurat mâna pe ceafa ei și i-a șoptit ceva la ureche. Waylay a așteptat să se asigure că tutorii ei

legali erau ocupați cu altceva și a vârât în șervețel două păstăi de fasole verde. M-a prins uitându-mă la ea și a făcut pe nevinovata. Se lăsase seara dincolo de ferestre, făcând pădurea și pârâul să dispară. În casă, luminile erau discrete și pâlpâirea lumânărilor făcea totul și mai plăcut.

— Pasează puiul, Nash, a strigat Liza J din capul mesei.

Am luat platoul și l-am dat în stânga mea. Degetele Linei s-au încurcat cu ale mele și aproape că am scăpat, amândoi, farfuria din mână.

Ochii ni s-au întâlnit. Era o scânteie de furie în ochii ei căprui și distanți, cel mai probabil provocată de confruntarea noastră de dimineață. Dar, una peste alta, eu aveam mai multe motive să fiu ofticat decât ea.

Se machiase și-și aranjase părul într-un mod diferit. Era tuns scurt și neconvențional. Cerceii erau niște clopoței ce îi atârnau cochet de lobii urechilor. Se legănau de fiecare dată când râdea. Dar acum nu râdea.

— Săptămâna asta ar fi bine, a subliniat Liza J.

Am reușit să-i dau platoul fără să trântesc puiul pe podea. Simțeam căldura atingerii ei și mi-am strâns pumnul în poală ca să păstrez acea senzație.

— Arăți ca un căcat, mi-a zis Knox.

— Knox! a făcut exasperată Naomi.

— Ce? Dacă ai de gând să-ți lași barbă, lasă-ți barbă sau ai decența să-ți faci o programare la mine la frizerie. Oricum ar fi, asumă-ți responsabilitatea. Nu te mai plimba prin oraș cu pădurea aia răvășită pe toată fața. Faci publicitate negativă pentru Whiskey Clipper, s-a plâns fratele meu.

Waylay și-a băgat capul în mâini și a mormăit ceva despre un borcan și nu știu ce legume.

Mi-am dus mâna la obraz. Uitasem să mă bărbieresc.

— Mai ia niște fasole verde, Nash, a insistat Amanda din dreapta mea, trântindu-mi o lingură

de mâncare peste cea de care nu mă atinsesem încă.

Waylay m-a privit de peste masă.

— Familia asta e obsedată de verdețuri.

Am zâmbit. Puștoaica încă se obișnuia cu ideea de „familie“ după ce-și petrecuse scurta viață în preajma unei influențe nefaste.

— Waylay, nu voiai să-i rogi ceva pe Knox și pe Nash? a întrebat Naomi.

Waylay s-a uitat în farfurie preț de o clipă, apoi a dat din umeri, enervată ca o adolescentă oarecare.

— E o prostie. Nu trebuie s-o faceți.

S-a dat în spectacol înfigându-și furculița în fiecare păstaie și strâmbându-se la fiecare mică înghițitură.

— S-ar putea să rămâi uimită. Ne plac prostiile, i-am spus eu.

— Mă rog, e o provocare Tată-Fiică pe TikTok, în care tații își lasă fetele să-i machieze. Și să le vopsească unghiile. Și să-i și coafeze puțin, a început ea.

Knox și cu mine am paralizat de groază.

O s-o facem.

O să urâm fiecare secundă. Dar o s-o facem dacă asta vrea Waylay.

Knox a înghițit în sec.

— OK. Și? a spus el, cu voce strangulată.

Naomi a oftat.

— Waylay Witt!

Rânjetul fetiței era de-a dreptul diabolic.

— Ce? Le serveam ceva mai nasol ca să spună *da* la ceea ce voiam să-i rog cu adevărat.

M-am relaxat, scăpat de amenințarea rujului și a genelor false. Knox s-a lăsat pe spate cu scaunul lui, dându-și ochii peste cap.

— Ce mama dracului mă fac eu cu ea la 16 ani?

— O, frate! a gemut Waylay.

— Borcanul! a spus Stef.

— Dacă n-ați mai vorbi atât de urât, poate că am mânca chipsuri și pepperoni în loc de fasole verde, a mârâit Waylay.

Cerceii Linei s-au legănat când a încercat să-și abțină un hohot de râs.

— Ce vrei, de fapt, să facem? am întrebat eu.

— OK. Deci școala mea are Ziua Carierei și cred că poate n-ar fi cel mai nasol lucru din lume dacă tu și Knox ați veni în clasă și ați vorbi despre meseriile voastre. Nu puteți spune nu, a adăugat ea iute.

— Vrei ca eu și unchiul Nash să vorbim în fața colegilor tăi? a zis Knox.

Mi-am frecat fruntea și am încercat să alung toate acele „nu, la naiba“ care-mi răsunau în cap. Relațiile comunitare făceau parte din munca mea, dar evitam toate evenimentele publice… încă dinainte.

— Da. Dar numai dacă aveți de gând să faceți o treabă bună, pentru că mama lui Ellison Frako e judecător la tribunalul districtual și o să pună în scenă un proces. Așa că nu cumva să apăreți acolo să vorbiți despre hârțogăraie și declarații bancare.

Am rânjit răutăcios. Hârțogăraia și declarațiile bancare erau 90% din munca fratelui meu.

Waylay s-a uitat la mine.

— Mă gândeam că poate îl neutralizați pe unul dintre băieții enervanți cu un *Taser*.

Lina s-a înecat cu niște bere, râzând, chiar lângă mine. Fără nicio vorbă, i-am întins un șervețel.

Naomi mi-a aruncat o privire imploratoare.

De parcă n-aș fi știut cât de mult o costa pe Waylay să spună ce vrea.

— Nu voi folosi armele din dotare asupra copiilor din clasă, dar o să mă gândesc eu la ceva, am zis.

O broboană rece de sudoare mi s-a prelins pe spinare. Dar mutra ei fericită merita toate eforturile.

— Pe bune?

— Da. Pe bune. Te avertizez însă că jobul meu e mult mai cool ca al lui Knox.

Knox a pufnit.

— Mai vedem noi.

— Ce ai de gând să faci? Să reconstitui câștigul de la loterie? am glumit eu.

El a aruncat în mine cu o felie de cartof roșu. Eu am catapultat spre el o lingură cu fasole verde.

— Băieți, ne-a avertizat Amanda.

Waylay mi-a zâmbit în acel fel care-mi mergea la suflet. Una era să faci un copil fericit. Dar să smulgi un astfel de surâs unei fetițe care nu prea avea motive să zâmbească era ca și cum ai câștiga medalia de aur.

— Pe bune. Cine vrea s-o ia pe Piper acasă la el? am întrebat din nou.

— Hei, Nash. Știi că n-ar fi cinstit față de fetița asta dulce. E evident că s-a legat de tine, a spus Amanda.

După plăcintă și cafea, petrecerea s-a spart pe acordurile unei melodii de-a lui Patsy Cline, una care-i plăcea mult mamei.

Knox s-a apucat să spele vasele, iar Naomi s-a dus sus s-o supravegheze pe Waylay la teme. Lou și Amanda s-au oferit s-o conducă pe Liza J acasă pe jos. Piper a scheunat tristă la ușa din față când Kitty a dispărut în noapte.

Și eu voiam să dispar, dar bunele maniere nu mă lăsau să plec fără să dau o mână de ajutor. M-am întors în sufragerie și am găsit-o pe Lina strângând farfuriile goale.

— Dă-mi-le mie, am zis. Adună tu tacâmurile.

Ea a pus farfuriile pe masă, în loc să mi le dea mie.

— Deci tu și șeriful Graham păreați prieteni azi de dimineață.

Era un lucru greșit.

A trântit zgomotos furculițele și cuțitele pe care le strânsese de o farfurie goală.

— Serios?

Mi-a aruncat o privire piezișă și și-a încrucișat brațele.

— Care e problema ta cu Nolan?

Problema mea era că pentru ea era Nolan, nu șeriful federal Graham.

— Problema mea e că amicul tău *Nolan* se ține după fundul meu. A venit după mine aici. La naiba, probabil că e parcat și acum undeva afară, pe alee.

A bătut cu unghiile ei roșii în mânecile puloverului. Moale și dur și tăios, totul laolaltă.

— Nu e amicul meu. Și puteai să-l inviți și tu în casă.

Puteam pe naiba.

Din bucătărie s-a auzit o bufnitură urmată de o înjurătură prelungă.

— Futu-i! De ce sunt vasele astea ude atât de alunecoase? Unde mama mă-sii ținem nenorocita aia de mătură? s-a răstit Knox.

— De trei ori borcan, a strigat Naomi de la etaj.

— Stai jos, am spus.

Lina și-a îngustat ochii.

— Poftim?

Am tras un scaun și i-am făcut semn.

— Am spus să stai jos.

Waylon a intrat în goană în cameră și s-a trântit pe covorul de la picioarele mele, căutând cu disperare ceva de mâncare. Piper i s-a alăturat, optimistă.

— Ai făcut-o de oaie, a zis Lina.

Înjurând în sinea mea, am scos două delicatese pentru câini din buzunar și le-am dat cățeilor. Apoi am tras un alt scaun și m-am așezat.

— Te rog, stai jos, am spus, arătând spre scaunul gol.

I-a luat o veșnicie să ia loc, dar până la urmă a făcut-o.

— Asta nu e o sală de interogatoriu, șmecherule. Și eu nu sunt vreo suspectă. Orice relație dintre mine și Nolan, din trecut sau din prezent, nu e treaba ta.

— Uite unde greșești, Angelina. Vezi tu, eu nu cred în coincidențe, mai ales când se încâlcesc între ele. Nu ai mai venit niciodată în vizită la fratele meu, în orașul lui natal. Brusc, apari și decizi să-l iei prin surprindere cu o vizită. Improbabil, dar acceptabil. Dar apari și după ce eu sunt împușcat și chiar înainte ca Naomi și Waylay să fie răpite. Din nou, poate fi doar o coincidență.

— Dar nu crezi că a fost, a zis ea, încrucișându-și brațele.

— Atunci pur și simplu a fost o întâmplare că ai un trecut cu șeriful federal care se ține de capul meu ca scaiul.

Lina și-a împreunat degetele pe masă și s-a aplecat înainte.

— Nolan și cu mine am avut o aventură scabroasă, care a durat 48 de ore, la un motel din Memphis, acum cinci sau șase ani.

— Era chiar înainte să recuperezi bijuteriile furate în valoare de 150 de mii dolari pentru șefii tăi de la Pritzger, nu-i așa? Și tipii ăia de la care le-ai luat înapoi erau din întâmplare subiectul unei investigații FBI, nu-i așa?

M-a studiat prelung.

— De unde ai aceste informații?

— Lovitura a stârnit vâlvă. A ajuns în ziare.

— Numele meu nu a apărut pe nicăieri, a spus ea cu răceală.

— Ah. Dar a fost menționat în raportul poliției locale.

OK, recunosc, făcusem ceva cercetări azi, *mai mult sau mai puțin discrete*.

Ea a expirat șuierător printre dinți.

— Ce vrei?

— De ce ești aici? Și nu mă aburi că ți-era dor de vechiul tău prieten Knox, am avertizat-o, când a deschis gura. Vreau să-mi spui adevărul.

Asta îmi doream să aud.

— O să spun asta pe îndelete ca să fiu sigură că înțelegi din prima. Eu nu sunt treaba ta. Viața mea,

cu cine sunt prietenă sau nu, meseria mea și motivul pentru care mă aflu aici, în oraș, nu te privesc deloc pe tine.

M-am apropiat și genunchii ni s-au atins sub masă.

— Pe bune, Angelina? Eu sunt cel care are două gloanțe în corp. Și dacă motivul pentru care ești aici are vreo legătură cu asta, atunci e cât se poate de clar că mă privește.

I-a sunat telefonul și pe ecran a apărut identitatea apelantului: TATA.

A respins apelul și a dat telefonul deoparte, cu mișcări tensionate.

— Vorbește. Acum, am spus.

Și-a dezvelit dinții, iar ochii ei au devenit întunecați și periculoși. Preț de o clipă, am crezut c-o să mă atace și m-am bucurat la ideea furiei sale care mă va lovi, ciocnindu-se de furia mea, trezind-o la viață și transformând-o într-un adevărat infern.

Dar infernul a fost brusc întrerupt de un bipăit strident.

Lina și-a pus mâna peste ceasul de la încheietură, dar deja văzusem o cifră pe ecran, lângă o inimă de culoare roșie.

— Îți arată că ai pulsul crescut? am întrebat-o.

S-a ridicat atât de repede de pe scaun încât a speriat cățeii. M-am ridicat și eu.

— Inclusiv chestia asta, ca tot restul problemelor care mă privesc, nu e treaba ta, șefule, a zis ea, pornind spre ușă.

Aproape că a ajuns acolo, dar amândoi subestimaserăm cât eram de furios. Am prins-o de încheietură și am tras-o înapoi.

S-a răsucit, eu m-am apropiat și uite așa m-am trezit că o lipesc cu spatele de perete.

Amândoi gâfâiam – piepturile ni se mișcau la unison. Era o femeie înaltă, cu picioare kilometrice, dar tot eram mai înalt decât ea. Trebuia să dea puțin capul pe spate ca să se uite la

mine. Vedeam cum i se zbate vena de la baza gâtului.

Da. Era o șoaptă în fluxul meu sangvin. Cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât șoapta creștea în intensitate.

Cu atenție, mi-am dus mâna la încheietura ei și am ridicat-o. Nu s-a smucit. Mi-am luat ochii de la chipul ei ca să mă uit la ceas.

— E un puls cam mare pentru cineva care stă la masă și discută, am remarcat.

A încercat să se elibereze din strânsoarea mea, dar eu nu i-am dat drumul.

— Nu stăteam și discutam. Stăteam și mă străduiam să nu sparg nasul unui polițai.

Încă o țineam de mână. Cu cealaltă mână mă ținea cu putere de tricou. Dar nu mă respingea. Mă țintuise într-un loc.

— Hai să ne calmăm amândoi, am spus ușurel.

— Să ne calmăm? Vrei să *mă* calmez? Frate. De ce nu mi-a trecut asta prin cap?

Escaladasem vulcanul și acum mă uitam la lava incandescentă, care bolborosea periculos. Nu-mi doream altceva decât să plonjez în acea căldură minunată.

— Spune-mi ce se petrece aici, am insistat. Ai nevoie de un doctor?

— O, Doamne, Nash. Dacă nu-mi dai drumul imediat, niciun juriu din lume nu mă va considera vinovată când te voi pocni cu genunchiul în boașe.

Această amenințare, combinată cu felul în care se zbătea lipită de mine, îmi făcea erecția să se înalțe până la cer.

La naiba.

Apoi ne-am mișcat amândoi.

O țintuisem total de perete, cu o mână în jurul taliei, fix sub sâni, și cu cealaltă pe zid, lângă capul ei. Între timp, se prinsese cu mâinile de tricoul meu, nelăsându-mă să mă dezlipesc de ea.

Vedeam cum respiră întretăiat, cum pieptul i se ridica. Expirația ei îmi încălzea fața și gâtul. Îi

trăgeam aroma în piept și mă lipeam și mai tare de ea.

Trebuia să mă retrag puțin. Nu doar că era o idee proastă să mă combin cu o femeie despre care știam că mă minte, dar mai era și faza că mintea mea îmi influența penisul.

— Vrei să te las în pace? am zis, trecându-mi nasul peste obrazul ei.

— Da, a șuierat ea.

Dar mâinile ei m-au tras mai aproape de trupul ei.

— Vrei să nu te mai ating, Angel?

M-am rugat la toate entitățile religioase pe care le știam și am adăugat acolo și câțiva actori și muzicieni celebri. Dolly Parton, draga mea, te implor, n-o lăsa să spună da.

A fluturat din gene. Uimirea și încă un lucru s-au trezit la viață în acei frumoși ochi căprui.

— Nu.

A fost doar o șoaptă. O rugăminte înăbușită care a făcut să-mi dea sângele în clocot.

Privirile noastre s-au întâlnit, iar eu mi-am urcat mâna cu un centimetru mai sus, până când degetele mele au atins partea inferioară a sânului ei. Penisul îmi pulsa dureros dincolo de fermoar. Îmi simțeam mușchii învăluiți de mici flăcări jucăușe.

Lina a scos un mic scâncet sexy și, jur pe viața lui Dolly, aproape că mi-am dat drumul, atunci și acolo, pe loc. Mi-am întipărit sunetul în memorie, știind că mi-l voi reaminti la nesfârșit. Știind că, chiar dacă scula nu mi-ar mai funcționa niciodată, tot aș încerca să mă masturbez amintindu-mi de acel sunet care i-a ieșit printre buzele întredeschise.

Și-a mișcat șoldurile lipindu-se de mine și aproape că m-a făcut praf. Poate că asta ar fi trebuit să fac. Poate că ar fi trebuit s-o trântesc la podea și să-mi pun în funcțiune dinții, limba și

degetele, până când aș fi avut-o la degetul cel mic, dezbrăcată și excitată la maximum.

Dar nu aveam timp pentru cuvântul *poate.*

— Ce naiba faceți? s-a răstit Knox.

Ținea o mătură într-o mână și o bere în cealaltă și părea că vrea să mi le facă bucățele pe amândouă în cap.

— Avem o discuție privată, am răbufnit.

— Pe naiba, a mârâit fratele meu.

— De fapt, tocmai plecam, a spus Lina, roșie în obraji. Dacă vreți un alt interogatoriu privat, domnule șef al poliției, mă voi asigura că avocatul meu va fi și el prezent.

— Jur pe Dumnezeu, Nash, dacă nu pleci de-aici, îți sparg sticla aia în cap și apoi te pun să cureți cioburile cu mătura asta nenorocită.

Faptul că era logodit și fericit afecta capacitatea idiotului meu frate de a formula niște amenințări așa cum trebuie.

Totuși, nu era inteligent din partea mea să stau cu spatele la el. Mi-am luat mâna de pe talia Linei și am încercat să fac un pas înapoi. Dar ea încă se agăța de cămașa mea.

— Tu trebuie să-mi dai drumul, iubito, i-am șoptit.

S-a uitat în jos și și-a eliberat încet strânsoarea.

— Ești în stare să conduci? am întrebat-o.

— A băut o nenorocită de bere. Vrei s-o supui unui etilotest la mine în sufragerie? a întrebat Knox.

— Nu la bere mă referem, i-am spus printre dinți.

— Sunt OK. Mulțumesc pentru cină, Knox. Ne mai vedem.

S-a strecurat pe lângă mine și a ieșit pe ușa din față.

— Ce. Mama. Dracului. A fost. Asta?

Knox a punctat fiecare cuvânt cu o lovitură de mătură în coaste.

— Au.

— Nu, a zis el.

— Ce nu?

Cu coada măturii, Knox a arătat spre ușa pe unde ieșise Lina, apoi înapoi spre mine.

— Asta. Nu se va întâmpla.

I-am ignorat comentariul.

— Ce știi tu despre Lina?

— Ce naiba vrei să spui? O cunosc dintotdeauna.

— Știi cu ce se ocupă?

— Lucrează în domeniul asigurărilor.

— Greșit. E investigator de asigurări pentru Pritzger Insurance.

— Nu văd nicio diferență.

— Practic, vânează recompense pentru bunuri personale.

— Și ce dacă?

— Și apare în oraș imediat după ce am încasat câteva gloanțe. Minte în legătură cu meseria ei și îl cunoaște pe șeriful federal care mă urmărește peste tot. Crezi că și astea sunt niște coincidențe interesante?

— De ce toată lumea din viața mea vrea să vorbească tâmpenii până la epuizare? a mormăit Knox.

— De ce poartă un ceas care îi monitorizează ritmul cardiac?

— De unde naiba să știu eu? Nu așa fac toți idioții care aleargă ca să se distreze? Mă preocupă mai degrabă de ce fratele meu îmi lipise una dintre cele mai bune prietene de perete.

— Ai o problemă cu asta?

— Da. Una mare.

— Vrei să detaliezi? am întrebat.

— Nu, naiba să mă ia. Nu se va întâmpla nimic între tine și Lina. Și cu asta basta. Nu e nevoie de nicio explicație.

— Strategia asta a funcționat vreodată cu fetele tale?

Knox a tras resemnat unul dintre scaune și s-a așezat.

— Până acum nu, dar sper să mă lase să câștig cât de curând. Stai naibii jos.

Mi-a arătat scaunul de pe care se ridicase Lina. Imediat ce am luat loc, Piper s-a trântit peste picioarele mele și am luat-o în brațe. S-a ghemuit la pieptul meu și a scos un oftat. Ca și cum ar fi vrut să-mi spună că se simte în siguranță. Al naibii câine.

— Vrei să discutăm. Bine. Atunci taci naibii din gură și ascultă. Crede-mă când îți spun că Lina e genul de prietenă pe care o vrei de partea ta. Nu doar pentru că e de-a dreptul descreierată când o enervezi, ci pentru că e un om bun. Dacă nu vorbește despre slujba ei și despre ceasuri *smart*, are un motiv bun. Poate că nu i-ai câștigat încrederea. Sau poate pentru că nu e treaba ta.

Dar în străfundul sufletului meu știam că e treaba mea.

— Știu…

Knox mi-a tăiat macaroana.

— Taci naibii. E una dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc. La fel și tu. Rezolvă lucrurile cu ea și apoi las-o în pace. Nu vă las să vă jucați unul cu celălalt. Și nu o mai lipi de pereții ăștia nenorociți. Femeia urăște să fie atinsă. Nu-mi vine să cred că nu ți-a tăiat coaiele înainte de a pleca.

Lina ura să fie atinsă? Asta era o noutate.

— Mâine seară ieșim în oraș. Tu, eu și Lucy, a continuat fratele meu.

Am clătinat din cap.

— Am multe de făcut…

— Ieșim în oraș mâine seară, a repetat el. Honky Tonk, la ora 21. E ziua ta liberă și dacă încerci să anulezi, Lucy și cu mine o să ne prezentăm la tine acasă și o să te luăm cu forța. Avem multe de discutat.

9. Un obstacol prietenesc

Nash

I-am făcut cu mâna amicului meu, șeriful federal, care mă supraveghea din parcare, am lăsat-o pe Piper acasă, apoi m-am îndreptat hotărât spre ușa de alături. Ușa Linei se profila în fața mea ca zidul unui castel. Din interior se auzea muzică. O melodie cu un ritm antrenant. Ceva care spunea: „Ferește-te: Femeie furioasă“. Am ezitat o secundă, apoi am bătut cu putere.

Ușa s-a deschis aproape imediat, iar eu am clipit surprins când doamna Tweedy a apărut în ușă. Ținea în mână paharul ei de burbon cu gheață pe care-l bea seara și era îmbrăcată în uniforma ei obișnuită cu colanți de sport și tunică. Avea un ruj roz strident și părul alb tapat și ciufulit, adăugând încă vreo zece centimetri la statura ei minionă, care ajungea cu greu la un metru și jumătate.

Am verificat numărul apartamentului, întrebându-mă cum naiba am bătut la ușa greșită.

— A naibii să fiu dacă nu e Armăsarul-face-totul-bine, a spus ea, cu accentul ei sudic.

Gheața din pahar a zornăit vesel.

2B. Chiar lângă apartamentul meu. Nu eu greșisem locul. Doamna Tweedy răspunsese la ușa greșită.

— Lina e aici? am întrebat-o.

— Nu. Am intrat prin efracție. Vrei să-mi pui cătușele?

Și-a ridicat mâinile, cu încheieturile împreunate, și a ridicat sugestiv din sprâncene.

January Tweedy era atât de arțăgoasă la 76 de ani, încât mă cutremuram când mă gândeam cum fusese în adolescență.

Lina a apărut în ușa din spatele ei și am răsuflat ușurat.

— Cu ce te pot ajuta, șefule? a întrebat Lina, pe un ton glacial. Vrei să știi ce am mâncat astăzi la

prânz? O listă cu toate persoanele cu care am vorbit de când am ajuns aici?

— Eu sunt pe lista aceea. Suntem CMBPDLPT, a intervenit doamna Tweedy.

— CMBPDLPT? am repetat.

— Cele mai bune prietene din lume pentru totdeauna, a spus ea. Ai o problemă cu Lina? Ai o problemă și mai mare cu mine. Ah, de asemenea, trebuie să treci pe la mine și să-mi scoți din nou ceasul din tocătorul de gunoi.

Lina a dat să zâmbească. Dar orice urmă de umor a dispărut când a observat că mă uit la ea.

— Doamnă Tweedy, dacă mă lăsați să vorbesc cu Lina în particular, o să trec după aceea să vă pescuiesc ceasul din chiuvetă.

— Și să-mi agăți noua perdea de duș.

— Altă perdea de duș? Ce naiba s-a întâmplat cu ultima?

A luat o înghițitură de burbon.

— Mi se pare că a spus nu, nu-i așa, Lina?

— Pot să jur că nu a zis da, a spus Lina.

— Bine. Ceasul și perdeaua de duș. Acum pleacă, am zis.

Doamna Tweedy m-a mângâiat pe obraz.

— Ești un băiat bun, Nash. Încearcă să nu rămâi prea mult timp cu capul vârât în fund. Mai devreme sau mai târziu, afecțiunea va deveni permanentă.

S-a întors spre Lina.

— Ne vedem mâine dimineață la sală. Cu noaptea în cap și surâzătoare!

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a strigat Lina după ea.

Toată distracția s-a evaporat când s-a închis ușa din capătul culoarului.

— Dacă ai venit aici pentru a-ți continua interogatoriul…

Mi-am sprijinit antebrațul de tocul ușii.

— Nu, doamnă.

— Nu mă lua pe mine cu „doamnă“. Suntem în nordul Virginiei. De-abia puteți să legați trei vorbe aici.

Ușa doamnei Tweedy s-a întredeschis în spatele meu.

— Am venit să-mi cer scuze, am spus, ignorând spectatoarea care trăgea cu urechea.

Lina și-a încrucișat brațele.

— N-o să-mi ușurezi situația, nu-i așa?

— De ce aș face-o?

Am decis să-mi forțez norocul. I-am pus o mână pe umăr și am împins-o cu blândețe, dar ferm, înăuntru, apoi am închis ușa în urma mea.

— Sigur, intră. Simte-te ca acasă, a spus ea sec.

Însă nici ea nu părea să fi făcut prea multe eforturi în această privință.

Singurele lucruri personale pe care le-am văzut erau o plantă de apartament pe glaful uneia dintre ferestrele din față și cutia cu dosare de pe masă.

Am mai împins-o un pas înapoi și apoi mi-am retras mâna.

— Dă muzica mai încet. Te rog, am adăugat când mi-a aruncat o privire cruntă.

M-a făcut să aștept atât de mult încât am crezut că va trebui să o fac eu însumi. Dar în cele din urmă, s-a dus la masă și și-a luat telefonul, dând volumul în surdină.

Nu mi-a scăpat faptul că a făcut un mic ocol pentru a pune capacul la loc peste dosare.

— Era să mori vreodată? am întrebat-o.

A încremenit.

— Ca să fiu sinceră, da, a spus ea cu calm.

— O să vreau niște detalii despre asta mai târziu, am avertizat-o după o pauză. Dar, deocamdată, voi presupune că știi mai bine decât majoritatea oamenilor cum e să te trezești și să conștientizezi că ești încă aici, deși era cât pe ce să nu mai fii.

Mi-a aruncat o privire prelungă, cu acei ochi de culoarea whiskey-ului. Am expirat neliniștit.

— Angel, aproape că am murit într-un șanț, sângerând. Mare parte din mine e încă aici, dar e și o parte care nu a supraviețuit. Dacă ești aici dintr-un motiv sau altul, merit să știu.

A închis ochii pentru o clipă și genele lungi i-au umbrit tenul bronzat.

Când i-a deschis la loc, s-a uitat mult timp în ochii mei.

— Nu sunt aici pentru tine.

Părea că spune adevărul.

— Asta e tot ce ești dispusă să-mi oferi? am insistat.

Ea a strâns din buze.

— Vom vedea cum vor decurge scuzele din partea ta. Și ar fi bine să includă și un „îmi pare rău că sunt un prost și am lăsat un șerif federal să creadă că am făcut sex“.

— Îmi pare rău pentru interogatoriu. Nu sunt echilibrat și fac tot ce pot și eu într-o situație de rahat. Am avut impresia că ascunzi ceva, mai ales când am văzut că Mustață Dobitocul se dădea la tine în dimineața asta. Eram obișnuit să am încredere în instinctele mele. Încă trebuie să mă deprind cu faptul că nu mai pot face asta.

Ochii ei s-au îngustat.

— De ce nu mai poți?

— Pentru că m-am dus direct la mașina aia.

Lina și-a lăsat brațele pe lângă corp și a oftat nemulțumită.

— Acum zi și tu, cum mai pot să fiu supărată, dacă tu te dai ditamai eroul rănit și melancolic?

— Păi sper că nu poți, am recunoscut.

Ea a tras aer în piept și apoi a expirat prelung.

— Bine. Sunt în oraș deoarece caut ceva.

A ridicat un deget când am deschis gura.

— Nu am venit aici pentru că a tras cineva un glonț-două în tine. Caut un lucru pe care cineva l-a furat de la un client. Câteva piste m-au îndrumat în direcția asta. Nolan și cu mine ne-am intersectat cu

ani în urmă, la o altă misiune. Nu știam că e în oraș și nici el nu știa despre mine.

— Plănuiești să te mai intersectezi cu el cât timp vă mai aflați amândoi pe aici?

Era cam jumătate de metru între noi și jur că am simțit cum aerul sfârâie, ca și cum urma să ne lovească un fulger.

— Mă întreb de ce crezi tu că asta e treaba ta, a spus ea.

— Îți voi spune, dacă-mi accepți scuzele.

— Bine. Ți le accept.

— Ce rapidă ești, am remarcat.

— Nu mai trage de timp, mi-a ordonat ea.

— O să fiu sincer și probabil că n-o să-ți placă asta.

— Există un singur mod de a afla.

— Îmi place să te enervez. Te-am provocat și de asta îmi pare cel mai rău, am recunoscut.

— De ce?

— De ce îmi pare rău?

— Nu. Deși te-ai purtat ca un idiot azi de dimineață și în seara asta nu ești deloc idiot. Știi că ar fi riscant să mă scoți din sărite și mai sunt și vecina ta. De ce m-ai provocat? a întrebat ea.

— Mă faci să simt anumite lucruri. Și după ce o vreme destul de îndelungată n-am simțit nimic, a simți ceva – orice, chiar dacă e vorba de furie sau adrenalină – e un progres.

Scânteia din ochii ei ardea mocnit.

Am făcut un pas spre ea.

— De fiecare dată când mă aflu lângă tine, de fiecare dată când râzi sau te uiți la mine așa cum te uiți acum sau te enervezi, simt ceva.

— Ce anume?

Am mai făcut un pas, fără să mai las vreun pic de spațiu între noi.

— Ceva bun, am spus, asumându-mi riscul și prinzându-i ușor bicepsul cu mâna.

Ea nu s-a ferit.

— Deși, ca să fiu sincer, binele ăsta mă sperie. S-ar putea să-mi fac curaj să lupt pentru dreptul de a rămâne aproape de tine. Dar nu pot face asta dacă un alt bărbat are loc în patul tău.

A strâns din buze și s-a gândit puțin.

— Nu e nimeni care să ocupe acel spațiu în acest moment, a spus ea, în cele din urmă.

— Te deranjează dacă te ating? am întrebat-o.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Să înțeleg că Knox n-a putut să tacă din gură?

— E posibil să-mi fi spus că ai o problemă.

— Și totuși, iată-te aici, cu mâinile pe mine, a subliniat ea. Destul de îndrăzneț din partea ta.

— Fratele meu a fost surprins că m-ai lăsat să mă apropii atât de mult de tine și că am rămas cu testiculele la purtător. Asta m-a pus pe gânduri. Cum ar fi?

— Ce să fie?

— Dacă ți-ar plăcea să te ating la fel de mult cum îmi place mie să te ating?

Eram suficient de aproape pentru a o săruta. Mi-ar fi fost destul de ușor să mă aplec și să umplu spațiul dintre noi. Să simt acele buze pe buzele mele și să gust toate acele secrete. Toată povestea asta mi se părea oarecum potrivită. Inevitabilă.

— În regulă. Intru în joc. Și dacă o fac?

Avea pete de aur și topaz în acei ochi căprui care mă măsurau cu mare atenție.

— Dacă mă lași să mă apropii de tine?

S-a încruntat.

— Cât de mult vrei să te apropii, mai exact?

Am înaintat, aproape lipindu-mă de ea. Fiecare nerv din corpul meu s-a trezit la viață, ca și cum ea ar fi fost un cablu de pornire, iar eu – o baterie descărcată.

— Cât îmi dai tu voie. Angelina, nu că vreau asta pur și simplu. Am nevoie de asta!

— Vrei să spui că ți-ai dori să-ți devin un fel de sprijin emoțional?

— Spun că vreau să mă apropii de tine cât de mult mă lași tu. Cu cât mă apropii mai mult de tine, cu atât mă simt mai bine. Ca acum, am spus încet. Simt că în sfârșit pot să respir în voie.

A ridicat o mână și mi-a lipit-o de piept.

— Asta e… o presiune considerabilă.

— Știu, am recunoscut.

Nu căutam o aventură de o noapte. Căutam o ancoră. Ceva de care să mă pot agăța în timpul furtunii.

— Vrei să dăm cărțile pe față?

— De ce ne-am opri tocmai acum?

— Sunt o mulțime de motive pentru care ar trebui să te opui. Mai ales pentru că sunt atât de distrus ca să-mi dau seama că există o șansă să nu-mi mai revin niciodată.

— Nimeni nu e perfect, a spus ea, zâmbind vag.

Mi-am trecut mâinile peste brațele ei în sus și în jos, doar pentru a simți atingerea moale a puloverului ei, căldura corpului ei.

— Knox nu vrea să ne apropiem unul de celălalt.

— Din păcate pentru el, urăsc să mi se spună ce să fac, a spus ea, ducându-și cealaltă mână la pieptul meu.

— Urăsc surprizele și nu tolerez minciunile. Nici măcar pe cele mărunte.

— Disprețuiesc plictiseala și rutina. Unii ar spune chiar că atrag drama.

— Până astă-vară, eram destul de hotărât să-mi găsesc o soție. Să-mi întemeiez o familie, am mărturisit.

Ea a râs nervos.

— Bine. M-ai speriat un pic. Acum ce-ți dorești?

— Să simt că trăiesc.

M-a privit fix în ochi și am simțit că soarele amiezii mă încălzea până în adâncul sufletului.

— Și crezi că eu te pot ajuta? a întrebat ea.

Inima îmi bătea puternic. Pulsul îmi zvâcnea, răsunându-mi în tot corpul, înfierbântându-mi sângele, stârnindu-mi erecția.

— Angel, ai făcut-o deja.

A făcut ochii mari, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva am mers prea departe.

— Nu ești genul meu, a spus ea în cele din urmă.

— Știu.

— Nu am de gând să rămân pe-aici.

— Am înțeles și asta.

— Tocmai ai spus că-ți cauți o nevastă, Nash.

— Îmi căutam. Acum îmi doresc doar să prind ziua de mâine.

A răsuflat prelung.

Ne apropiam din ce în ce mai mult. Stăteam în mijlocul apartamentului mai degrabă pustiu și umpleam spațiul din jurul nostru cu căldură. Sânii ei îmi atingeau pieptul, iar picioarele ei goale îmi atingeau vârfurile cizmelor. Respirația mea îi răvășea părul.

— Trebuie să te mai întreb ceva, am zis.

— Dacă e numele de fată al mamei mele și ultimele patru cifre ale asigurării mele sociale, o să-mi dau seama că este o escrocherie foarte elaborată.

I-am trecut un deget peste obrazul ei ascuțit.

— Îți place când te ating?

A străbătut-o un fior.

— De ce?

— Știi tu de ce. Dar vreau să mi-o spui. Cu cărțile pe față.

Expresia i s-a îmblânzit.

— Se pare că nu mă deranjează când mă atingi tu, șmechere.

— Dacă asta se schimbă cumva, trebuie să știu. Imediat.

A ezitat înainte de a încuviința.

— Da? am insistat.

A dat din nou din cap.

— Da.

I-am luat una dintre mâini de pe pieptul meu și i-am pus-o pe umăr. Apoi am făcut același lucru cu cealaltă mână. Era caldă, vie și moale pe trupul meu. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, legănându-ne.

— Nu putem dansa blues pe melodiile trupei Struts, a spus ea, în timp ce se auzea ritmul antrenant al piesei *Could Have Been Me*.

— Ba se pare că exact asta facem.

A expirat ca o tremurare. Mi-am dus vârful unui deget la gâtul ei. Deși părea calmă la suprafață, pulsul îi zvâcnea sub atingerea mea.

— Faptul că îți monitorizezi ritmul cardiac are legătură cu povestea aia în care erai aproape să mori? am întrebat-o.

S-a oprit, apoi și-a mușcat buza, părând pentru prima dată nesigură.

— Cred că am fost suficient de sinceri pentru o singură seară, a spus ea.

Nu eram de acord. Dar eram un om răbdător. Aveam să deslușesc acele secrete pe care le păstra ascunse până când va fi la fel de vulnerabilă ca mine. I-am prins capul sub bărbia mea, apoi mi-am strecurat mâinile pe sub puloverul ei pentru a-i atinge spatele. Am inspirat aroma de șampon și detergent de rufe, am ținut-o în brațe ca pe o încărcătură prețioasă și am dansat cu ea.

Mi s-a sculat din nou. Un lucru era sigur, Lina Solavita știa cum să facă un bărbat să simtă că trăiește.

Eram atât de concentrat să absorb tot ce avea de oferit, toată căldura, încât Lina a reacționat prima la bătaia la ușă.

— Perdeaua aia de duș nu se va atârna de una singură, șefu', a urlat doamna Tweedy.

— La naiba, am șoptit.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, a spus Lina, luându-și brațele de pe gâtul meu.

— Cred că da. Te gândești la ce am spus?

— S-ar putea să nu mă gândesc la nimic altceva, a admis ea cu un zâmbet ironic.

Ușor, i-am cuprins fața în mâini și m-am apropiat de ea. Dar în loc să mă îndrept spre acele buze pline întredeschise și aflate la câțiva centimetri distanță, am sărutat-o pe frunte.

— Mulțumesc pentru dans, Angel.

10. La sport cu bătrânii

Lina

Sala de sport din Knockemout era exact ca restul orașului: un pic rudimentară și foarte interesantă. Era o clădire metalică lungă și joasă, cu o parcare cu pietriș pe jos. La ora 7 dimineața, era surprinzător de plină de motociclete, dubițe și SUV-uri de lux.

Mi-am petrecut o mare parte din noapte zvârcolindu-mă și perpelindu-mă, meditând la propunerea lui Nash. Nu eram obișnuită ca un bărbat să-mi intre așa pe sub piele sau în minte. Speram ca un antrenament zdravăn să mă ajute să scap de gândul obsesiv despre Nash și despre cât de mult voia să se apropie de mine. Sau cât de mult eram dispusă să-l las să se apropie.

Eram tentată. Foarte tentată. Era exact genul de aventură în care m-aș fi avântat cu capul înainte, în trecut. Dar nu venise timpul să stric vechile tipare? Să învăț să fac alegeri mai bune?

În plus, dacă-l primeam pe acest bărbat în patul meu, era clar că trebuia să se apropie. Iar asta ar fi însemnat că riscam ca Nash să descopere că omisese o părticică insignifiantă a adevărului, lucru pe care el l-ar fi perceput ca pe o declarație de război. Și acesta era un motiv serios pentru care nu îmi doream relații.

Ce dacă mă topeam în mâinile lui ca o bucată de brânză gurmet la grătar? Era o provocare prin care nu mai trebuia să trec. Un mister care nu trebuia rezolvat. Cel mai inteligent lucru ar fi să-l evit. Să

nu-i stau în cale, să-mi fac treaba și să-mi văd de drum.

Dinăuntru se auzea o melodie rock, nicidecum mixul obișnuit de muzică pop, preferat de majoritatea sălilor de sport. Nu erau solarii sau scaune de masaj, doar aparate, greutăți și oameni transpirați.

— Ești nouă?

Fata din spatele biroului din metal avea un inel în nas, un tatuaj pe gât și un corp de zeiță yoga.

— Da. Mă întâlnesc cu doamna Tweedy și cu prietenele ei.

A zâmbit rapid.

— Distracție plăcută îți doresc. Și semnează aici.

Mi-a întins un clipboard cu formularul de consimțământ.

Întrebându-mă cât de greu ar putea fi un antrenament cu septuagenari, mi-am mâzgălit numele în partea de jos a foii și i-am dat-o înapoi.

— Încearcă să nu te rănești dacă ții pasul cu ele, m-a avertizat ea. Vestiarele sunt în spatele meu. Gașca ta e acolo.

A arătat spre capătul sălii de sport.

— Mulțumesc, am spus și m-am îndreptat într-acolo.

În mijloc erau câteva aparate cardio. Banda de alergare, biciclete simple și eliptice, aparate de vâslit. În spate, se afla un studio mare în care era în desfășurare un fel de oră de *boot camp*. Cineva vomita într-un coș de gunoi, iar o altă persoană stătea întinsă pe spate cu un prosop pe față, în timp ce instructorul îi punea pe restul participanților să facă *burpees* la nesfârșit.

Cursanții erau un amestec de fermieri îmbrăcați în echipament Lululemon, cu ceasuri și gadgeturi ultimul răcnet, și motocicliști care-și arătau tatuajele de sub tricouri rupte și bandane. Pe benzile din apropiere, un tip alb, slab, având vreo 20 și ceva de ani, îmbrăcat din cap până în picioare

în țoale Under Armour, și o femeie de culoare cu codițe argintii, cu un tricou Harley care-și trăise traiul, alergau umăr la umăr. Fața tipului era contorsionată din cauza efortului. Tipa, în schimb, rânjea.

Agatha și Blaze, două lesbiene motocicliste de vârstă mijlocie care frecventau localul lui Knox, Honky Tonk, m-au salutat de pe steppere.

— Lina!

Doamna Tweedy mi-a făcut cu mâna din mijlocul ganterelor. Cei câțiva bătrâni în treninguri din spatele ei s-au uitat în direcția mea.

— Bună dimineața, am spus.

— Gașcă, ea este noua mea vecină și cea mai bună prietenă din lume, Lina. Lina, iată gașca, a spus ea.

— Bună, Lina, au spus toți la unison.

— Bună, gașcă.

Era un grup pestriț. Cel mai probabil, vârstele lor variau între 60 și 80 de ani. Aveau riduri și păr cărunt, dar și mușchi și încălțări scumpe de sport.

— Sunteți gata? Toată lumea? a tunat doamna Tweedy.

— Sigur.

De când ajunsesem în oraș mă rezumasem mai mult la alergat. O ședință ușoară și plăcută cu greutăți era o modalitate bună de a reveni, încet-încet, la antrenamentul de forță.

— Nu începeți fără mine! a spus Stef, venind în fugă.

— Ne întâlnim din nou, i-am spus eu.

— Era și timpul, Steffy, a zis femeia din dreapta doamnei Tweedy.

Părul ei negru ca pana corbului era brăzdat de șuvițe argintii, iar pe tricoul ei scria ÎNCĂLZIREA MEA E ANTRENAMENTUL TĂU.

— Eram în parcare, îmi luam inima în dinți, a spus el, apoi s-a uitat la mine. Ești sigură că reziști?

Am pufnit, disprețuitoare.

— Alerg opt kilometri pe zi. Cred că pot ține pasul.

Doamna Tweedy a bătut din palme.

— Hai să punem oasele asta bătrâne la treabă, toată lumea.

— Au, Doamne. Mor aici. Salvează-te. Continuă fără mine, l-am rugat pe Stef.

El s-a aplecat și m-a ridicat de pe salteaua de lângă perete. Îmi tremurau genunchii. Eram o momâie deshidratată. Mușchii îmi erau atât de slăbiți că nu mă puteau susține. În mod miraculos, inima nu mi-o luase razna după ora drăcoasă de sport, dar simțeam cum restul organismului îmi cedează.

— Revino-ți, femeie. Dacă renunți acum, n-o să te lase nimeni să uiți asta, a șuierat Stef.

Sudoarea îi picura de pe bărbie. Părul lui de obicei perfect aranjat i se ridicase acum în toate direcțiile, ca niște țepi.

Am inspirat prelung.

— Nu pricep cum un om la 70 de ani se poate urca atât de repede pe frânghie. Mustața aia îi dă superputeri?

Stef și-a turnat apă din sticlă peste față.

— Vernon a fost în Marină. S-a plictisit atât de rău la pensie încât a început să se antreneze pentru concursurile de Iron Man. Nu e om.

M-am sprijinit de zid, lângă fântână, și mi-am șters transpirația de pe ochi cu poalele tricoului.

— Și doamna Bannerjee? Tocmai a ridicat o sută de kilograme. De *opt* ori.

— Aditi a început să ridice greutăți pe la 50 și ceva de ani. Are trei decenii de experiență.

— Haideți! Vă odihniți pe lumea ailaltă, a strigat doamna Tweedy.

— Nu mai pot, am gemut.

Stef și-a pus mâinile pe umerii mei, dar eram prea transpirată ca să se poată ține de mine. A renunțat și s-a rezemat de zid, lângă mine.

— Ascultă-mă. Putem face asta. Vom reuși. Și când terminăm mergem la Café Rev, comandăm Red Line Latte și apoi mâncăm greutatea noastră în pateuri.

— Mie motivația îmi lipsește, nu pateurile.

— La naiba.

S-a desprins de zid și s-a uitat la mine, părând de-a dreptul bolnav.

— La naiba ce? Au pus și mai multe mingi pe margini? Data trecută mi-am spart fața.

Mingile respective erau un fel special de iad, care însemna că trebuia să faci genuflexiuni cu o greutate mare, apoi trebuia să sari și să arunci mingea la câțiva metri în sus, deasupra capului. Erau mai rele decât *burpees*.

Le uram din tot sufletul.

Stef și-a înfipt ambele mâini în păr, apoi s-a strâmbat și și-a șters palmele de pantalonii scurți.

— Cum arăt?

— Parcă te-au tras niște sireni perverși până pe fundul oceanului.

— Ce mama naibii!

— Dar într-un fel absolut glorios, gen Henry Golding, am adăugat.

— Poate c-ar trebui să-mi scot tricoul?

— Acum ce se întâmplă? am întrebat, smucindu-i sticla cu apă din mâini și ducând-o la gură.

— Jeremiah tocmai și-a adus frumosul fund aici ca să-și lucreze bicepșii.

Fără să mă opresc din băut, am tras cu ochiul peste umărul lui Stef. Arătosul frizer nu era greu de descoperit – ridica greutăți de câte 20 de kilograme în fața oglinzii… lângă Nash Morgan.

Aproape că m-am înecat.

— Rahat!

Mi-am smuls bentița și am înmuiat-o bine în apă înainte să mi-o pun la loc pe cap. Stef m-a înghiontit.

— Scuze! Nu-l poți avea tu. E al meu. Dacă o să am vreodată tupeul să-l invit în oraș.

— Nu despre Jeremiah vorbeam, prostănacule. Ci despre Nash „Acel Fund“ Morgan, am șuierat.

Am resimțit o zvâcnire în piept și m-am uitat la ceas. Inima îmi bătea însă constant, fără surprize. Acum zvâcnirea mi se muta în stomac. Se pare că nu era un defect structural. Era ceva mult mai rău.

Stef s-a uitat peste umăr, apoi a dat brusc din cap spre mine, aruncând o ploaie de transpirație în toate direcțiile.

— Cineva s-a îndrăgostit, a fredonat el.

— În primul rând, e scârbos. Am sudoarea ta în ochi. În al doilea rând, nu m-am îndrăgostit, am spus. E doar… adevărul.

Adevărul părea că se prăbușește de la mare înălțime, când Nash m-a privit fix în ochi peste bara plină cu greutăți. Nu era nimic amical în privirea lui. Era numai dorință.

Genunchii mi s-au înmuiat din nou și de data asta nu din cauza epuizării musculare.

— Nu vreau să te jignesc, dar tu n-ar trebui să fii o șmecheră mare și tare? a întrebat Stef.

Mi-am desprins cu greu privirea de la șeful poliției, care arăta senzațional.

— Ha?

— Recunosc, Fund Sexy pare c-ar vrea să vină aici, să te dezbrace de toate țoalele și să te pună capră peste o bancă.

Am simțit că mă excit imediat – o senzație involuntară.

— Dar credeam că ești mai degrabă genul de femeie care adoră să-i facă pe bărbați să-i cadă la picioare și s-o implore.

Eram absolut blocată când venea vorba despre Nash Morgan. Simțeam vâlvătaia mistuitoare a dorinței îmbinată cu țurțurii reci ai fricii.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar aparent cu unii bărbații nu poți să fii cea mai tare din parcare, am spus.

— Voi doi o să dați toată ziua din gură sau o să terminați seria asta de exerciții? a strigat doamna Tweedy. Nu mă puneți să aduc și mai multe mingi!

— Și acum toată lumea se uită la noi, a mormăit Stef.

Inclusiv Jeremiah și Nash.

Mi-am îndreptat umerii.

— Hai s-o facem atunci.

— Și s-o facem sexy.

— Ai putea să-ți scoți și tricoul, am zis.

— Și tu la fel. Poate dacă îi vrăjim cu pectoralii mei și țâțele tale n-o să mai observe că suntem amândoi în stop cardio-respirator.

— Hai să încercăm să evităm partea asta, am propus eu.

— Nu pot să promit nimic.

— Hai, copii! a strigat Vernon.

— Ultima serie, cea mai mișto, a urlat doamna Tweedy.

Stef a scrâșnit din dinți.

— Haide. Hai să ne dezbrăcăm și să fim sexy.

— Bea.

Am deschis ochii și m-am trezit holbându-mă în ochii de un albastru pătrunzător ai lui Nash. Cineva îmi flutura o sticlă pe sub nas.

Eram prea obosită și prea însetată ca să mă mai oftic pentru că-mi dă cineva ordine.

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor. Nash era ghemuit lângă mine, cu pielea acoperită de o peliculă de transpirație și strângându-și tricoul la piept. Jeremiah era în spatele lui, cu un aer amuzat.

L-am pocnit pe Stef în picior.

— Lasă-mă în pace să mor, femeie, a zis el.

Stătea pe saltea lângă mine cu fața în jos.

L-am pocnit și mai tare.

— Nu putem muri de față cu martori.

Și-a dezlipit spinarea de saltea și a clipit nedumerit spre cei din jurul nostru.

— Vrei o mână de ajutor? l-a întrebat Jeremiah.

Am găsit ultimul strop de energie ca să zâmbesc când partenerul meu de antrenament a fost ajutat să se ridice în picioare de bărbatul visurilor sale.

— Sunt de-a dreptul impresionat, a spus Nash când am înghițit, în cele din urmă, apa. Nimeni nu supraviețuiește primei Ședințe de Antrenament cu Moșii.

— Nici eu n-aș putea spune că am supraviețuit, am mârâit eu.

— Ai rezistat până la ultima tură, a insistat el. Contează.

— Și a trebuit să vomit în coșul de gunoi.

A zâmbit în felul acela care-mi declanșa cei mai agitați fluturi în stomac.

— Tot contează.

— Sunt supraoameni. Fiecare dintre ei.

— Să fii sigură, m-a aprobat el.

Am observat că unii dintre sportivii de la sală ne priveau cu atenție.

— Fie eu am sânii la vedere, fie tu ești în fundul gol – numai asta i-ar putea face să se uite așa la noi.

A ridicat privirea și s-a uitat în jur, strâmbându-se.

— Oraș mic. În ultima vreme n-au prea fost subiecte de bârfă.

— Pe lângă șeful poliției care a fost împușcat, cei doi cetățeni răpiți și salvați și un șerif federal care tot pândește prin oraș. Apropo, unde e umbra ta cu insignă?

Nash i-a făcut semn cu degetul mare peste umăr spre Nolan, care transpira pe o bicicletă, părând ofticat și plictisit în același timp.

— O altă zi în Knockemout, a spus Nash, întinzându-mi mâna.

L-am luat de mână și l-am lăsat să mă tragă în picioare.

Simțeam, în mușchi, un amestec de epuizare de după antrenament și o fericire ciudată.

— Dacă vrei un răspuns pentru oferta ta…, am început eu să vorbesc.

Dar el mi-a tăiat macaroana scuturând din cap.

— Aș prefera să te gândești la asta mai mult de-o seară. E o chestiune importantă. Am o rugăminte mai puțin importantă la care trebuie să spui da mai întâi.

— Ce rugăminte?

— Te deranjează dacă ai grijă diseară de Piper? N-am lăsat-o singură mai mult de câteva minute.

— Sigur că am grijă!

— N-o să întârzii prea mult, a promis el.

Nu voiam să-l întreb ce planuri are. Și categoric nu voiam să-l întreb dacă are vreo întâlnire.

— Mă duc să beau ceva cu Knox și Lucian, a zis el, citindu-mi gândurile.

Probabil că femeile din oraș vor înnebuni când vor vedea trei bărbați atât de sexy în același loc, m-am gândit.

— Dap. Nicio problemă, l-am asigurat, prefăcându-mă că nu simțeam acel val stupid de ușurare la aflarea veștii că ieșeau și ei ca băieții.

Și-a înclinat capul spre mine în acel fel sexy și intim al lui. Pulsul mi-a luat-o razna. La fel și femeia de pe banda de alergare din spatele nostru, care s-a împiedicat. Mi-a aruncat un zâmbet jalnic și a ridicat posacă din umeri când și-a revenit.

Nash Morgan era un pericol pentru femeile de pretutindeni.

— Mulțumesc. O să vin s-o las la tine pe la nouă, a spus el.

Mi-am jurat că la ora aceea voi fi spălată, machiată și îmbrăcată în niște haine care nu vor fi leoarcă de transpirație. Asta dacă-mi puteam pune picioarele în funcțiune până atunci.

— OK.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec. I-am promis Lizei J că astăzi curăț jgheaburile.

— Uite.

I-am întins sticla.

— Lasă, păstreaz-o. Știu unde locuiești.

— Mulțam, am spus.

— Ne vedem mai târziu, Angelina.

M-a mai privit o dată, pătrunzător, înainte de a pleca.

— Nash?

S-a oprit și s-a răsucit.

M-am uitat urât la spectatorii noștri deloc subtili și m-am apropiat de el cu cel mai sexy șchiopătat din lume.

— Cât de mult îți dorești din mine?

Ochii aceia albaștri s-au transformat într-un foc înghețat.

— Răspunsul cavaleresc ar fi: cât de mult ești dispusă să-mi oferi.

— Și tu ești cavaler?

— Eram pe vremuri.

Apoi a ridicat bărbia.

— Bea mai multă apă și nu uita să-ți faci strechingul, altfel mâine o să regreți.

Fața mea era deja roșie ca racul din cauza efortului și acesta era un lucru foarte bun.

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a aruncat umbra unui surâs înainte de a se îndrepta spre vestiar. M-am uitat după el. Ca toate femeile din sala de sport și câțiva dintre bărbați.

Nolan s-a ridicat și și-a șters bicicleta. M-a salutat din vârful buzelor înainte de a se duce după Nash.

Stef a venit lângă mine.

— Mai ai chef de cafea și carbohidrați?

Avea un surâs tâmp pe față.

— Doamne, da. De ce ești atât de fericit? Ești psihopat?

— Așa cred. Jeremiah mi-a dat un prosop ca să-mi șterg transpirația.

— Nash mi-a dat sticla lui cu apă. Suntem chiar atât de jalnici?

— Ah, mult mai rău, a subliniat Stef.

Vernon m-a bătut ușor pe umăr în drum spre benzile de alergare.

— Bravo că nu te-ai făcut prea tare de căcat.

— Mulțam, am zis.

— Te-ai descurcat de minune, a zis Aditi.

— Dacă ai chef, mâine facem piept și spate, a propus doamna Tweedy.

— Să nu îndrăznești să spui da, că va trebui să vin și eu. Și am nevoie de trei zile ca să-mi revin, a șoptit Stef.

Am încercat să râd, dar mi-a ieșit un șuierat amărât.

11. Să intri în panică nu ajută niciodată

Nash

Am strâns pumnii când am auzit ritmurile muzicii country la intrarea în Honky Tonk. Dădusem o tură de cartier doar să-mi fac curaj și să pun piciorul înăuntru. Dincolo de ușa localului se auzeau râsete și viață. Trebuia să iau și eu parte la asta, deși nu-mi doream decât să stau acasă, în întuneric. În tăcere.

Ziua începuse mai bine ca majoritatea. Fusesem la sală cu scopul ascuns de a o vedea pe Lina. Simțisem o scânteie, între trupul ei frumos pe care-l priveam și trupul meu pe care-l scosesem să facă sport. Dar undeva pe la jumătatea listei cu sarcini casnice a Lizei J, care avea un kilometru, un val rece și întunecat m-a izbit din senin, fără niciun avertisment. M-a tras la fund și nici măcar medicamentul antidepresiv pe care-mi adusesem aminte să-l iau în acea dimineață nu mă ajuta deloc să ies la suprafață.

Începusem să tastez nu știu câte mesaje pentru Knox și să inventez niște scuze pentru absența mea din seara asta, dar știam că se va ține de cuvânt. Îmi va apărea la ușă și mă va trage afară din casă.

Era mai simplu să mă duc eu și să îndur chinurile iadului.

La etaj, reușisem să scot câteva cuvinte bățoase înainte de a o pune pe Piper în brațele Linei. Folosisem câinele drept scuză că mă voi întoarce într-o oră.

Puteam să mă prefac preț de 60 de minute. 56, de fapt, pentru că deja eram cu patru minute în întârziere.

Mi-am luat inima în dinți și am deschis ușa, intrând în lumea celor vii.

Era o seară de luni, ceea ce însemna lume mai puțină și melodii country clasice la tonomat, nu o trupă care să cânte live.

Din obișnuință, am cercetat din priviri mulțimea prezentă. Tallulah și Justice St. John stăteau la o masă împreună cu Gael, proprietarul magazinului pentru animale, și Isaac, soțul lui. Se întâlneau așa, în patru, o dată pe lună. Sherry Fiasco, sora lui Jeremiah și mâna dreaptă a lui Knox, tocmai își punea pe ea o haină, la bar, lângă Silver, barmanița blondă și arțăgoasă.

Fratele meu m-a zărit când nici nu apucasem să fac doi pași înăuntrul localului. Era în uniforma lui standard, formată din blugi, cizme jerpelite de motociclist, barbă și un aer care spunea „fă-mi tu probleme și o să-l vezi pe dracu'".

Knox părea întotdeauna că-și caută bătaie.

Lângă el era Lucian Rollins, într-un costum care probabil costa mai mult ca prima mea mașină. Era înalt și brunet. Era și el periculos, dar în cu totul alt fel.

Knox urma să te pocnească în mutră dacă-l scoteai din sărite, dar Lucian era genul care-ți distrugea viața într-un mod metodic și creativ.

Din fericire pentru mine, de cele mai multe ori amândoi se abțineau.

Era un scaun liber între ei, lucru care mi-a spus că urma să fiu în centrul atenției fără să-mi doresc asta.

Ușa s-a deschis în urma mea și șeriful federal care mă urmărea ca o umbră a intrat și el.

— Știi că ar fi fost mult mai ușor dacă mi-ai fi spus unde te duci și cât ai de gând să stai acolo, a mârâit acesta.

— Da, mă rog, și viața mea ar fi fost mult mai ușoară dacă nu te-ai ține scai de mine toată ziua.

— Atâta timp cât suntem amândoi nefericiți…, a zis el, așezându-se la o masă de două persoane de lângă ușă.

Knox și-a îndreptat spinarea la bar.

Naiba să mă ia.

56 de minute. Bea o bere. Fă conversație. Împiedică-ți fratele să bată măr un agent federal. Apoi te poți duce acasă, ca să te ascunzi de lume.

Mi-am croit drum printre mese, dând din cap spre oamenii care mă salutau.

— Bună seara, băieți, am zis când am ajuns la ei.

Lucian mi-a întins mâna, s-a ridicat și m-a tras la piept, îmbrățișându-mă.

— Mă bucur să te văd.

— Și eu pe tine, Lucy.

Knox se uita urât la Nolan Graham dincolo de umărul meu.

— Cred c-o să ți-l pocnesc pe ăla de se ține după tine, a zis el peste buza paharului.

— Apreciez și sunt de acord cu tine, dar chiar nu am chef să te ajut să îngropi un cadavru în seara asta, i-am zis.

Knox și-a reîndreptat atenția spre mine, lăsându-l în pace pe șerif.

— Arăți ca un cur. Te-ai bărbierit cu cuțitul de unt?

— Mă bucur că te văd, boule, am zis, așezându-mă pe scaunul dintre ei.

Nu mai aveam energia să stau în picioare.

— M-ai tot evitat când te-am sunat, a spus Lucian, așezându-se din nou pe scaun și mi-a aruncat una dintre privirile acelea pătrunzătoare

care, de vreo două decenii, le făcea pe femei să-i cadă la picioare.

— Am fost ocupat, am zis, făcându-i semn lui Silver să-mi dea ceva de băut.

Ea mi-a făcut cu ochiul.

— Imediat, șefu'.

Un avantaj al faptului că locuiai în continuare în același orășel în care te și născuseși era faptul că nu trebuia să spui nimănui ce vrei să bei. Toți știau.

— Sper să nu fii ocupat cu noua ta vecină, a spus Knox, încălecând taburetul și uitându-se spre mine.

— Dacă de-asta ne-am întâlnit, o să-ți scutesc o oră din viață și-o să-ți zic că ceea ce facem sau ce nu facem eu cu Lina nu e treaba ta, futu-i.

— Tu ești fratele meu. Ea e prietena mea. Și asta înseamnă că e treaba mea.

— Nu-ți mai bate capul. Nu s-a întâmplat nimic… deocamdată, am adăugat rânjind.

— Da? Atunci așa să rămână lucrurile. Voi doi nu aveți nicio treabă. Ei îi place să se plimbe și să simtă adrenalina și tu faci urticarie dacă depășești granița districtuală. Nu aveți nimic în comun.

— A zis expertul care e logodit de cât timp? De câteva săptămâni? Cu o femeie care e mult prea bună pentru tine, aș vrea să adaug. Mulțumesc, Silver, am zis când barmanița mi-a întins o bere la halbă.

— Domnilor, vă propun să încheiem această conversație, a spus Lucian. Avem alte probleme de discutat.

Cu cât îmi spuneau mai repede despre ce e vorba, cu atât mai devreme mă puteam căra acasă.

Lucian și-a pus paharul cu scotch pe bar și a dat din cap spre fratele meu.

— Unde a ajuns investigația? Lucian crede că agenții federali îl ignoră pe Duncan Hugo pentru că sunt mai interesați să-l înfunde pe nemernicul de taică-său, a zis Knox.

OK, prefer să mai discutăm puțin despre mine și Lina dacă alternativa era să vorbim despre Duncan Hugo.

— E o investigație în desfășurare. Nu comentez, am spus.

Knox a pufnit.

— Nu poți să-mi spui mie că nu-ți conduci propria investigație. Dacă agenții federali se concentrează asupra lui Tăticu', atunci noi o luăm pe urmele lui Junior. Singura problemă e că Junior pare atât de bine ascuns că nimeni nu știe unde se află.

— Cea mai probabilă teorie e că Anthony și-a ajutat fiul să părăsească țara, a spus Lucian.

Dacă Hugo cel mic fugise din țară, asta însemna că erau șanse slabe să se întoarcă și să-și termine treaba.

Ușurarea pe care am simțit-o a fost imediat înlocuită de un val de rușine. Ca om al legii, eram pregătit să lupt pentru dreptate. Ca membru al familiei Morgan, eram pregătit să lupt și gata. Totuși, eram prea deprimat să trec la acțiune.

— Mi-aș fi pus contul bancar pariu că dobitocul ăla nu are nici doi neuroni funcționali. Dar Naomi și Way insistă că e mai deștept decât îl credem noi. Spun că, atunci când le-a răpit…

Knox nu și-a terminat ideea, strângând din pumni.

Mi-am dat seama că Hugo nu luase ceva doar de la mine, ci de la întreaga mea familie. Și tot nu era suficient să ies la suprafață din întuneric.

Fratele meu și-a dres glasul, iar Lucian și cu mine ne-am purtat politicos și bărbătește și l-am ignorat.

— Way a zis că e la fel de viclean ca o vulpe turbată, a zis, în cele din urmă, Knox.

Am zâmbit ușor. Waylay va deveni o polițistă de top într-o bună zi, dar mă îndoiam că Knox ar fi vrut să audă asta despre fetița lui.

— Sper pentru binele lui că e în America de Sud, unde-l mănâncă țânțarii de viu, a spus Knox.

— Nu văd niciun scenariu în care i-ar conveni să rămână pe aici. Probabil e undeva departe de-aici.

— Dar, dacă nu e așa, a zis Lucian, trebuie să fii vigilent. Este o afacere neterminată, indiferent unde s-ar afla. Tu ești singurul care-l poate identifica.

— Și tu de unde știi asta? am întrebat.

Lucian a întins palmele, o adevărată imagine a inocenței.

— Ce să fac, dacă-mi cad informațiile din cer?

— Ce fel de informații?

— Informații care rezumă imaginile de pe camera ta de bord.

Am strâns din dinți. Era mai degrabă un reflex, nu o emoție reală.

— Sper că scurgerea asta de informații nu a venit dinspre mine.

— Nu, m-a asigurat el.

— Îți amintești ceva? a întrebat Knox.

M-am uitat fix la sticlele de după bar. Oamenii își înecau zilnic în aceste sticle durerea, teama, jena pe care viața li le tot împărțea. Erau unii care și le amorțeau în feluri și mai primejdioase, iar unele dintre aceste emoții nu-și găseau nicicând calea spre suprafață.

Dar eu eram deja amorțit. Voiam să simt ceva. Și nici tot alcoolul de pe lume nu avea cum să mă ajute să ies din neantul care mă consuma în întregime. Exista un singur „ceva“ capabil să facă asta. O femeie.

— Nu, am răspuns în cele din urmă.

Am simțit că Lucian și Knox comunică fără cuvinte.

— Te-ai gândit să discuți cu vreunul dintre acei… ăăă… terapeuți? a spus sufocându-se Knox.

Lucian și cu mine ne-am întors iute capetele, holbându-ne la el.

— Ah, duceți-vă naibii amândoi. Naomi a fost cu ideea. Sunt suficient de bărbat să recunosc că nu e o idee îngrozitoare… dacă nu te deranjează să-ți povestești toate secretele unui străin. Nu e ca și cum tata ne-ar fi înzestrat cu mecanismele necesare vindecării.

— Am fost la o psihiatră. M-a obligat poliția, i-am reamintit.

— Traumele se pricep foarte bine să altereze memoria, spusese aceasta. În unele cazuri, victimele nu-și mai recuperează niciodată amintirile.

Traume. Victime. Erau niște etichete pe care încercasem să le pun altora de-a lungul întregii mele cariere. Propria mea etichetă, cea de „erou“, mi se desprinsese și fusese înlocuită cu cea de „victimă“. Și nu știam dacă puteam să înghit asta.

— Și eu merg la un terapeut, a anunțat Lucian.

Knox și-a îndreptat spinarea.

— Vezi? La prezent?

— Uneori. Eram mult mai tânăr și mai puțin… interesat de aspectele legii când am început să merg la el ca să am acces la dosarele pacienților săi.

M-am uitat în spate peste umăr. Nolan a ridicat sticla, dând noroc cu mine de la distanță.

— Putem să nu vorbim despre asta și nici despre alte infracțiuni ipotetice cu un șerif federal la mai puțin de zece metri distanță? Nu vă puteți juca de-a Scooby-Doo în mijlocul unei anchete federale, voi doi.

— Mă simt jignit, a zis Lucian.

— Tu simte-te jignit, dacă vrei. Eu o să fiu de-a dreptul furios, s-a decis Knox.

Mi-am luat berea, deși n-aveam chef.

— Și ce ți se pare atât de jignitor?

— Că-mi pui la îndoială abilitățile.

Ca să vă faceți o imagine clară, Lucian era practic un 007 corporatist. În afara faptului că era american, prefera burbonul, nu martiniul, și lucra

în lumea necruțătoare a consultanței politice, care probabil se asemăna mult în unele puncte cu spionajul internațional.

Era foarte discret când venea vorba să spună ce anume făcea compania sa pentru clienți, dar nu trebuia să fii un geniu să-ți dai seama că nu erau doar activități legale.

— Habar nu am ce abilități ai tu. Dar știu precis că dintre noi trei tu ești singurul care a făcut pușcărie.

Era o lovitură sub centură și știam asta cu toții. La naiba, îmi venea să-mi trag una în față pentru asta.

— Îmi pare rău, frate, am zis, înfigându-mi degetul cel mare între sprâncene. Mă aprind cam repede zilele astea.

Toată răbdarea mi se scursese din corp odată cu acea baltă de sânge O negativ de pe marginea drumului. De-asta nu voiam să stau în preajma oamenilor.

El a ridicat mâna, ca și cum n-ar fi contat.

— E-n regulă.

— Ba nu. Nu e. Mi-ai fost mereu alături, Lucy, și eu sunt un cretin meschin că mă iau de tine. Îmi pare rău.

— Dacă vă luați în brațe, eu plec, ne-a amenințat Knox.

Ca să-i fac în ciudă, l-am îmbrățișat pe Lucian. Umărul mă durea, dar într-un mod aproape plăcut.

Lucian m-a bătut de două ori pe spate. Știam că ne batem puțin joc de fratele meu. Dar era ceva liniștitor în faptul că prietenul meu cel mai vechi mă ierta imediat. Pălea în comparație cu senzația de căldură pe care o stârnise în mine atingerea Linei. Dar tot însemna ceva.

Ne-am întors rânjind spre Knox.

— Vrei să-ți iei berea la pachet? l-am întrebat.

— Imbecili, a mormăit Knox.

— Îmi pare rău, Lucy, am repetat.

— Te-am iertat. Ai trecut prin multe.

— De-asta ești pe-aici luni seara în loc să-ți dirijezi imperiul tău corporatist și malefic?

Prietenul meu a surâs.

— Pe bune, frate, dacă ești în oraș ca să fii cu ochii pe mine, deja îl am pe mustăcios lipit de mine ca un scaiete, am zis, arătând spre Nolan. Nu e cazul să te instalezi aici și să-ți pierzi toți banii.

— Faptul că am un imperiu corporatist malefic înseamnă că am și o echipă care se ocupă de afaceri când eu am alte treburi.

— Doar nu faci naveta aici în fiecare zi.

Traficul din nordul Virginiei are propriul loc în iad.

Knox a pufnit din nou.

— Nu începe să plângi acum din cauza gestului lui. Imperiul are un elicopter. Luce te folosește drept scuză ca să se joace cu jucăria lui.

— Doar să nu aterizezi cu el pe acoperișul școlii. N-am nevoie să-mi pice pe cap și FAA-ul, pe lângă agenți și șerifi federali.

— Cum merg planurile de nuntă? a întrebat Lucian, schimbând vorba.

— Îți vine să crezi că Daze se gândea să pună fețe de masă albe? Pentru numele lui Dumnezeu, e o petrecere în Knockemout, o să vărsăm chestii peste tot cât e noaptea de lungă. Nu vreau ca nunta noastră să semene cu cearceafurile unuia care se pișă-n pat.

Cu siguranță, fratele meu se pricepea la descrieri.

— Și ce culoare ați ales, până la urmă? a întrebat Lucian.

— Bleumarin, a spus mândru Knox.

— Frumos, zis Lucian, aprobând din cap.

— Apropo. Amândoi sunteți cavaleri de onoare.

Fratele meu s-a uitat la mine.

— Cred că tu poți fi cavaler de onoare principal.

* * *

Am reușit să stau în oraș timp de o oră și un sfert și eram extrem de mândru de mine însumi. Trăsesem de cea de-a doua bere, dădusem în mare parte răspunsurile potrivite și mi-am luat la revedere când Naomi l-a sunat pe Knox să-i spună că Waylon fugise după sconcsul pe care i se pusese pata și acesta îl stropise. Din nou.

Ne-am luat rămas-bun și am încercat să nu pară că-mi doresc să ies val-vârtej pe ușă.

Ba chiar m-am oprit la masa lui Nolan, unde acesta își punea haina.

— Merg pe jos câțiva metri până la mine acasă. Cred că pot supraviețui și singur, i-am zis.

— Decizia ta, șefule. Încearcă să nu te trezești în canal, plin de găuri.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, am mințit.

Am ieșit în aerul rece al nopții. Ușa s-a închis în urma mea, tăind lumina și muzica. Ceva nu era în regulă. Stând aici, sub felinarul stradal, la câțiva metri distanță de ușa mea, m-am simțit expus, vulnerabil, cu nervii întinși la maximum. Ceva sau cineva era acolo.

Să fie el? Oare Duncan Hugo se întorsese să-și termine treaba? Sau era totul în imaginația mea?

M-am uitat în stânga și în dreapta, căutând sursa acestei neliniști care mă cuprinsese.

Am simțit furnicături în mâini. Porneau din palmele mele și se duceau spre degete.

— La naiba. Nu acum, am șoptit. Nu aici.

Nu era niciun inamic în întuneric. Singurul personaj malefic era tulburarea din creierul meu.

Furnicăturile s-au transformat într-o arsură. Am strâns pumnii cu putere, străduindu-mă să alung această senzație. O mai oprisem și până acum. Dar știam că acum ajunsese prea departe.

Mi-am simțit trupul acoperit de o peliculă fină de sudoare. Pe dinăuntru, dârdâiam de frig până la oase.

— Hai, frate. Stăpânește-te, am zis printre dinți.

Dar banda din jurul pieptului începea să mă strângă. Respirația îmi părăsea plămânii. N-am mai auzit nimic în jur, în afara ritmului surd al inimii mele.

Răsuflarea mea era un mic șuierat slab.

Nu aveam cum să opresc criza. Nu mă puteam controla. Transpirația rece mi se prelingea pe spinare.

— Naiba să mă ia.

Strângeam din pumni din ce în ce mai tare pe măsură ce simțeam cum corsetul mă sufocă. Inima îmi bătea dincolo de coaste și durerea mi se răspândea în întregul corp. Am intrat pe ușă și am ajuns până la baza treptelor, acolo picioarele mi-au cedat. M-am izbit de zid și am alunecat în jos de-a lungul faianței reci.

— Nu e real. Nu e real, ce mama dracului, am repetat printre câteva răsuflări întretăiate.

Panica nu reprezenta niciodată soluția. Nu te ajuta cu nimic în momente de criză. Ca polițist, asta mi se băgase adânc în cap. Fusesem antrenat să-mi păstrez calmul, să urmez procedurile, să acționez din instinct. Dar nicio procedură și niciun antrenament nu mă pregătiseră pentru aceste atacuri de panică.

Simțeam că ard și că îngheț în același timp. Durerea îmi radia în tot pieptul și vederea începuse să mi se întunece. În fața ochilor îmi dansau mici puncte luminoase.

Mă uram. Îmi uram această slăbiciune. Absența controlului. Uram gândul că totul se petrecea în mintea mea. Că mi se putea întâmpla oriunde. Nu-mi puteam face meseria dacă eram ghemuit la pământ în poziție fetală. Nu puteam să protejez acest oraș dacă nu mă puteam proteja nici măcar pe mine de monștrii din capul meu.

12. Bun-venit în brațele pericolului

Lina

— E minunat că faci caca pe iarbă și nu pe trotuar, i-am zis lui Piper în timp ce ne întorceam spre casă.

Cățelușa țopăia veselă spre ușă, de parcă locuia acolo de când lumea, nu de doar trei zile.

Era o seară rece și liniștită în Knockemout. Aerul era înghețat și neclintit.

Am vârât cheia în broască, am deschis ușa greoaie și am încremenit.

— Nash?

Am băgat-o pe Piper înăuntru, am lăsat ușa să se trântească în urma noastră și am alergat la el.

Stătea pe jos, cu spatele lipit de peretele de la baza treptelor, cu genunchii la piept, cu brațele în jurul acestora, cu pumnii strânși.

— Ești OK? Ești rănit?

Mi-am trecut mâinile peste umerii, peste brațele lui. Mi-a luat mâna în mâna lui și m-a strâns cu putere.

— Doar… îmi trăgeam… sufletul, a reușit el să spună.

L-am ținut de mână și, cu cealaltă, i-am dat părul la o parte de pe frunte. Transpira și tremura în același timp. Fie avea o cădere de calciu, fie avea un atac de panică.

— Tu ești OK? m-a întrebat el.

— Sunt bine. Și tu la fel. Ai destul aer.

A strâns din dinți și a dat din cap.

Scâncind, Piper și-a vârât botul sub brațul lui Nash și s-a suit în poala lui.

— Am ieșit la plimbare. M-am gândit s-o scot afară să nu mai fii nevoit s-o scoți tu când te întorci. Și-a făcut nevoile și ne-am plimbat puțin prin cartier. Cred că nu mai șchiopătează atât de rău. Veterinarul a spus ceva de fizioterapie? Am citit într-un articol despre acupunctură pentru căței.

Băteam câmpii. Bărbatul ăsta mă speriase de moarte din nou.

— Relaxează-te, Angel, a zis el răgușit.

Mă strângea mai puțin de mână acum.

— E OK.

Cu cealaltă mână o mângâia pe Piper.

Ținându-l mai departe de mână, m-am așezat și eu lângă el. Umărul și brațul meu erau lipite de el. Tremurul discret al trupului lui se scurgea prin mine, iar eu îl absorbeam.

— O să mă relaxez când n-o să mă mai sperii în halul acesta.

L-am lovit ușor cu umărul.

— Începe să treacă?

A încuviințat lent.

— Dap.

— Atunci hai să te duc sus până nu te prăbușești de tot, am zis.

M-am ridicat în picioare, am luat-o pe Piper din brațele lui și am pus-o jos. Apoi i-am întins mâna.

El s-a uitat lung la mâna mea, cu capul înclinat, frecându-se cu degetul mare între sprâncene.

— Haide. Știi la fel de bine ca mine că, dacă te prăbușești, e la fel de nasol. Te poți sprijini de mine sau îl chem pe fratele tău.

— Ești rea, a zis el și m-a prins de mână.

Ne-am chinuit amândoi, dar am reușit să-l ridic în picioare la baza treptelor.

— Copiii din școala primară îmi spuneau Reaua pentru că eram foarte autoritară, i-am mărturisit.

M-am vârât sub brațul lui și mi-am încolăcit mâna în jurul mijlocului său.

— Copiii sunt niște nemernici, a șuierat el.

Am făcut primul pas împreună. Piper s-a repezit înaintea noastră, dând din coadă. Nash se străduia să nu-și lase toată greutatea pe mine. Dar între noi și apartamentul lui erau foarte multe trepte.

— Totul a început de la niște surori gemene, în școala primară, Darla și Marla. Drăguțe, populare, purtau haine identice, de firmă, i-am zis.

— Sună îngrozitor, a glumit Nash. Vrei să le verific? Să vedem de câte ori au fost arestate?

Am râs și am simțit cum se lasă puțin mai mult pe mine.

Picioarele îmi tremurau de la antrenamentul de dimineață. Nu așteptam cu nerăbdare momentul de mâine dimineață, când mă voi așeza să fac pipi.

— Deci care sunt șansele să uiți ca prin minune, până mâine, că s-a întâmplat așa ceva? a întrebat Nash când am luat o scurtă pauză pe la jumătatea scărilor.

Piper s-a întors la noi, a adulmecat agitată pantofii lui Nash, apoi pe ai mei, după care a dat din nou fuga până sus.

— Pot fi mituită.

— Zi ce vrei, a zis el, făcând încă un pas.

— Batoane de brânză, am zis.

— Genul rece, care se jupoaie, sau genul care-ți înfundă arterele?

Încă respira neregulat, dar nu mai părea să se lupte cu fiecare moleculă de oxigen.

— N-am nicio îndoială, am pufnit. Dă-mi-le pe alea care se prăjesc.

— Te voi îngropa în mozzarella prăjită pentru tot restul zilelor tale, dacă nu spui nimănui despre asta.

— Spre deosebire de unii oameni, eu respect intimitatea altora, am spus apăsat exact când am ajuns în vârful treptelor.

Piper se gudura, mândră de reușita noastră. Nash a oftat.

— Iar ești rea, Reao. Lovești într-un om care se află deja la pământ.

L-am îndreptat spre ușa sa.

— Cheile, șmechere.

Nu a reușit să-și ascundă crisparea când a scos, cu mâna stângă, cheile din buzunar.

Răni de glonț și atacuri de panică. Nash Morgan era un tip tulburat foarte sexy. Cu accent pe sexy.

I-am luat cheile din mână și am descuiat ușa. Piper a trecut în goană pragul, năpustindu-se în apartamentul scufundat în întuneric.

Nash m-a tras cu el, întinzându-se spre întrerupător și aprinzând lumina.

— Oau. Cineva și-a revenit, am spus, remarcând transformarea din apartament.

Mirosea a curat.

— Da. Așa e, a zis el printre dinți.

— Hai, uriașule, am zis, închizând ușa cu o lovitură de picior și conducându-l spre canapea.

S-a prăbușit acolo, cu ochii închiși. Era palid la chip și avea broboane de sudoare pe frunte. Piper a sărit lângă el și și-a pus lăbuța pe coapsa lui.

— A venit momentul pentru Lina Special, m-am decis, lăsând lesa pe măsuța de cafea.

— Te rog, spune-mi că e denumirea codificată pentru sex, a spus el, fără să deschidă ochii.

— Foarte amuzant. Revin într-un minut.

— Nu pleca.

Umorul de mai devreme s-a evaporat și ochii aceia albaștri mă implorau să rămân.

— Mă simt mai bine dacă ești aproape.

Acum era rândul meu să respir întretăiat. Nu fusesem niciodată cu un bărbat care avea nevoie de mine. Care mă dorea? Da. Care se bucura de prezența mea? Desigur. Dar care să aibă nevoie de mine? Acesta era un teritoriu nou și înspăimântător.

— Mă duc alături și mă-ntorc în mai puțin de un minut, am promis.

Era să mă dea gata cu fălcile lui încleștate. Dar, în cele din urmă, a acceptat.

Am ieșit pe hol, lăsându-i ușa deschisă, și am ajuns iute la mine în apartament. Am găsit repede ce căutam. Când m-am întors, Nash era în aceeași poziție, privind spre ușă.

— Cincizeci și șapte de secunde, a zis.

Cu prada în mâini, am închis la loc ușa.

— Pregătește-te să te relaxezi, am spus, stingând lumina de sus.

Am aprins veioza de lângă Nash, apoi am dus toate obiectele în bucătărie și le-am pus pe blat.

— Presupun că telefonul tău e conectat la boxa asta masculină de aici.

— Presupui corect, a spus el, cu ochii la mine. Buzunarul hainei.

Încă avea jacheta pe el – un palton de culoarea verde-kaki.

— Two Birds, m-am hotărât. Înclină-te înainte.

Cu ajutorul meu, Nash s-a dezbrăcat. Purta unul dintre acele tricouri termice care-i scoteau mușchii în evidență. Era o observație nenecesară, având în vedere împrejurările actuale. Nenecesară, dar și inevitabilă. Puteam să mă aflu pe patul de moarte și tot m-aș fi întrerupt puțin ca să apreciez fizicul acestui bărbat.

I-am găsit telefonul și i l-am pus în față ca să-l deblochez.

— Hai, pe bune! Ai un playlist care se numește Country Slow Dance, m-am plâns, apăsând *play.*

— Ai o problemă cu asta? a întrebat el, exact când George Strait a început să cânte.

— Cum de nu ești însurat și nu ai o haită de copii?

A arătat spre corpul său.

— Draga mea, în caz că nu ai observat, sunt un biet bărbat fragil.

M-am așezat pe măsuța de cafea din fața lui.

— Faza cu fragilitatea e temporară. Ești genul care se însoară cu iubita din liceu. Cum de nu ți-a pus pirostriile vreo majoretă din Knockemout?

— La început, am avut mai multe relații distractive. Destul de multă vreme. Apoi m-am îndrăgostit de munca mea. A trebuit să fac multă curățenie înainte să simt că aș putea acorda cuiva atenția pe care o merită cu adevărat.

— Și credeai că respectivul cineva e Naomi, am presupus.

Și de ce n-ar fi fost? Era drăguță, bună la suflet, loială și dulce. Nu era deloc dură, așa cum eram eu.

— Vreo cinci secunde. Era evident că era mai potrivită pentru Knox.

Am arătat spre picioarele lui.

— Ghetele, i-am ordonat.

Le-a privit extenuat, ca și cum era o sarcină mult prea grea pentru el.

I-am luat un picior la mine în poală și i-am desfăcut șireturile.

— Știu că ar trebui să fie umilitor și așa mai departe, dar e ciudat că mă excită chestia asta? a întrebat el, cu capul pe spate și cu ochii închiși.

— Ești de-a dreptul fermecător, șmecherule. Ce-i al tău e al tău.

I-am scos și cealaltă gheată și m-am dat jos, punând o pernă acolo unde stătusem cu fundul.

— Sus picioarele.

— Faci pe șefa.

— Sus picioarele, te rog.

Am zâmbit când am văzut că mi se supune.

— Ce băiat cuminte!

L-am bătut ușor pe picior și m-am întors la bucătărie, cu Piper pe urmele mele.

După ce am pus de ceai, am deschis frigiderul lui Nash și am găsit o pungă de broccoli congelat.

I-am dus cana cu ceai și punga cu broccoli la canapea.

— Ceaiul e o poțiune hippie pentru relaxare. La gust zici că e un buchet de mireasă, dar își face treaba. Punga de broccoli e pentru piept.

— De ce pun pe mine legume înghețate? a întrebat el când i-am așezat punga pe trup.

Piper nu era deloc fanul pungii cu legume și s-a dus să-și inspecteze coșul cu jucării.

— Datorită științei pe care am învățat-o de pe rețelele de socializare. Punându-ți ceva rece pe stern îți stimulezi nervul vag.

— Și vrem ca nervul vag să fie stimulat?

M-am așezat la capătul celălalt al canapelei.

— Îi spune creierului tău să-ți calmeze trupul.

Și-a înclinat capul pe pernă să se uite la mine.

— Te superi dacă vii mai aproape? m-a rugat el.

N-am găsit niciun motiv să-l refuz, în afara faptului că muream de teamă c-o să-l las să mă vrăjească cu vulnerabilitatea lui cea sexy. Așa că m-am apropiat de el, intrând în acea zonă periculoasă, până când umerii ni s-au atins din nou.

A oftat ușurat.

— Gustă din ceai, am zis.

A luat cana, a mirosit, apoi s-a albit la față.

— Miroase ca răsadurile de flori ale Lizei J după ce le pune îngrășământ.

— Bea-l. Te rog.

— Ce nu fac eu pentru tine? a mormăit el, luând o înghițitură. O, Doamne. Parcă a călcat cineva în picioare petalele de trandafiri. De ce nu pot să beau o bere?

— Pentru că, după cum probabil ai bănuit, alcoolul nu ajută deloc la atacuri de panică.

Cip-cirip-cirip cip-cip.

Piper a sărit pe canapea cu o jucărie în bot. I-o iau și i-o arunc în partea cealaltă a camerei. Ea pare derutată și apoi se duce din nou la coșul cu jucării.

— Nu înțelege că trebuie să o aducă înapoi. Cum de ești așa expertă pe tema asta? Atacurile de panică, nu aportul, a clarificat Nash, îndrăznind să soarbă din nou din ceai și crispându-se din nou.

— Le aveam și eu, am spus direct.

Am rămas în tăcere, uitându-ne fix la ecranul închis al televizorului. Știam că mă aștepta să vorbesc și să umplu golul cu răspunsuri. Dar mie îmi plăceau tăcerile lungi și incomode.

— Ți-a spus cineva vreodată că vorbești prea mult? m-a necăjit el.

Am zâmbit.

— De unde vine Nash?

— Tăcere și schimbare de subiect, a observat el.

M-am întins și am răsucit punga cu broccoli.

— Fă-mi pe plac.

— Mama era fan al muzicii country. Orice, de la Patsy Cline la Garth Brooks. Ea și tata și-au petrecut luna de miere în Tennessee.

— Și apoi au apărut Knoxville și Nashville, am presupus.

— Ai prins ideea. Acum e rândul meu să primesc niște răspunsuri.

— Se face târziu, de fapt. Ar trebui să plec, am zis eu.

Dar înainte să mă ridic în picioare, Nash s-a prins cu mâna de coapsa mea.

— Nup. Nu mă poți părăsi cu niște broccoli care se topește și cu un ceai oribil la gust. O să-ți faci prea multe griji pentru mine ca să poți dormi.

— Ești teribil de încrezător pentru cineva care se pretinde atât de fragil.

— Spune-mi de ce știi cum să faci ceea ce trebuie.

Voiam să-i arunc o remarcă usturătoare și să-mi păstrez secretele. Dar, din nu știu ce motiv ciudat, nu voiam nici să fie singurul care își dezvăluia ascunzișurile.

Am expirat prelung.

— Pare începutul unei povești lungi, a zis el.

— O poveste lungă și plicticoasă. Încă ai timp să mă trimiți acasă, i-am reamintit.

El a pus ceaiul jos și m-a cuprins ușor cu brațul.

— Ăsta e umărul rănit, i-am reamintit în timp ce el și-a folosit cealaltă mână ca să-mi lipească capul de pieptul lui, exact lângă punga cu broccoli.

— Draga mea, știu. Doar mă sprijin de tine.

Nu știam cum să gestionez faptul că nu detestam deloc acel braț încolăcit în jurul trupului meu. Cald și solid. Protector. Ca regulă, nu mă luam în brațe și nu mă cuibăream cu bărbații și nici nu făceam vreo altă activitate platonică. Genul acesta de atingere era nenecesar. Mai grav, le dădea bărbaților idei false despre viitor.

Cu toate acestea, eram aici, cuibărită în zona periculoasă, cu capul pe pieptul unui bărbat care-și

dorea soție și copii. Era clar că nu învățasem nimic.

Hai, Lina „Alegeri Proaste“ Solavita. Ridică-te-n picioare și ieși naibii de aici, mi-am spus.

Dar nu am clintit niciun mușchi.

— E mai bine, a spus el, convingător. Acum povestește.

— Versiunea scurtă e că am suferit un stop cardiac pe terenul de fotbal, aveam cincisprezece ani, și a trebuit să fiu resuscitată.

El a tăcut o clipă și apoi a spus:

— Ei bine, Angel. Cred că va trebui să-mi livrezi versiunea extinsă cu subtitrare.

— Ești absurd.

— Angelina, a zis el, cu un ton de polițai morocănos.

— Ăăă, bine. Era finala regională, într-o seară rece, de toamnă, când eram în clasa a zecea. Stadionul era plin ochi. Era pentru prima oară când echipa ajunsese atât de departe în cadrul turneului. Mai erau două minute din meci și scorul era egal, 2–2. Tocmai interceptasem o pasă și sprintam cu o încredere și energie adolescentine spre poartă.

Practic retrăiesc acel moment. Simt aerul rece cum îmi intră în plămâni, îmi simt mușchii încălziți. Aud freamătul îndepărtat al mulțimii.

Nash îmi trece degetul mare peste braț, în sus și-n jos, și pentru prima dată atingerea mi se pare liniștitoare.

— Și apoi… n-a mai fost nimic. Ca și cum aș fi clipit și m-aș fi trezit întinsă pe spate, într-o rezervă de spital, înconjurată de oameni străini. Am întrebat dacă am dat gol, deoarece *acesta* era cel mai important lucru pentru mine. Nu știam că părinții mei erau în sala de așteptare, întrebându-se dacă aveam să mă mai trezesc vreodată. Nu știam că un întreg stadion plin cu lume – inclusiv colegele mele de echipă – mă văzuseră cum intru în stop cardiac.

— Doamne, iubito, a murmurat Nash, lipindu-și bărbia de creștetul capului meu.

— Dap. Antrenorul meu a început manevrele de resuscitare până când a ajuns ambulanța. Părinții mei erau în tribune. Tata a sărit gardul. Celelalte mame s-au strâns în jurul mamei și au susținut-o.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi când mi-am reamintit acest episod și mi-am dres glasul să le alung.

— M-au resuscitat în ambulanță pe drum spre spital. Dar informațiile nu se răspândeau la fel de repede ca în prezent, am spus dezinvoltă.

— Așa că toată lumea care a rămas în urma ta a crezut că ai murit, a completat Nash ideea.

— Da. Era un meci important. Camere de filmat și presă peste tot. Am revăzut înregistrarea… după aceea. Cât timp voi trăi, nu voi uita niciodată strigătul pe care l-a scos mama când antrenorul a îngenuncheat și a început manevrele de resuscitare. A fost ceva… îngrozitor.

Duceam cu mine ecoul acelui urlet oriunde m-aș fi dus. Alături de el era imaginea tatei, îngenuncheat lângă trupul mei lipsit de viață, în timp ce paramedicii încercau să mă readucă pe acest pământ.

Nash și-a trecut buzele peste părul meu și a șoptit:

— E oficial. Tu câștigi concursul „Cine a fost cel mai aproape de moarte“.

— Mulțumesc că te lași bătut.

— Ce a cauzat stopul cardiac? a întrebat el.

Am expirat neliniștită.

— Asta e o altă poveste lungă.

— Draga mea, mi-ai ridicat fundul jalnic și prăjit de pe jos. Nu m-ai ajuns încă din urmă.

Fundul lui nu era deloc jalnic, dar acum nu era momentul să deschid această discuție. Își trecea din nou degetul mare peste brațul meu. Căldura emanată de pieptul său îmi atingea chipul și ritmul constant al inimii sale mă alina. Piper, care

terminase de ronțăit jucăria, s-a urcat pe canapea lângă noi și s-a făcut covrig la picioarele mele.

— Bine. Dar nu mai vorbim niciodată despre asta și nici despre escapada ta din seara asta. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Mixomatoză valvulară mitrală cu prolaps și regurgitare.

— Îmi explici și pe înțelesul meu sau trebuie să mă duc să aduc dicționarul?

Am zâmbit, lipită de pieptul lui.

— Aveam un defect la una dintre valvele inimii. Nu știe nimeni ce anume l-a cauzat, dar e posibil să fi fost de la infecțiile cu streptococ în gât pe care le-am avut când eram mică. Practic, valva nu se mai închidea bine, așa că sângele nu se mai putea întoarce. Ceva din sistemul meu electric s-a scurtcircuitat, sângele a luat-o pe unde nu trebuie și practic am murit în fața câtorva mii de persoane.

— Încă e o problemă? De-asta îți monitorizezi ritmul cardiac?

— Nu mai e o problemă. Am fost operată – înlocuire de valvă – când aveam 16 ani. Încă mă duc la cardiologi, încă ținem lucrurile sub observație. Dar mai mult ca să-mi reamintesc să fiu mai atentă la stres. Încă am palpitații. Contracții ventriculare premature. CVP.

Mi-am dus mâna la piept și mi-am mângâiat micile cicatrici de-acolo.

— E ca și cum inima ta s-ar împiedica sau ar șchiopăta. Ca și cum s-a desincronizat și nu-și mai poate reveni la ritmul inițial. Sunt inofensive. Mai mult enervante, de fapt. Dar…

— Dar îți reamintesc de ceea ce s-a întâmplat.

— Da. Până la acel meci îmi făceam griji cu școala, cu băieții și alte chestii normale hormonale. Mă forțam dincolo de limite, nu dormeam suficient, trăiam cu Mountain Dew, cu pateuri și cu pizza. Nu le pomenisem părinților mei despre

palpitații sau despre oboseală. Poate că, dacă le-aș fi spus, n-aș fi sucombat în fața întregii mele școli.

— Cât timp ai stat în spital? a întrebat Nash.

Bărbatul ăsta avea un apetit straniu de a dezgropa ceea ce eu nu voiam să scot la lumină.

— Vreun an și jumătate, cu întreruperi.

Mi-am înăbușit un frison.

Atunci a fost perioada când atingerea nu a mai echivalat, pentru mine, cu consolarea. Trupul meu nu mai era al meu. Devenisem un experiment științific.

— O grămadă de teste. O grămadă de ace. O grămadă de aparate.

L-am bătut ușor pe Nash pe coapsă.

— Și uite așa am devenit expertă în atacuri de panică. Am început și eu. Singurul detaliu drăguț la ele e că, atunci când le faci în preajma personalului medical, sunt sfaturile de bun-simț pe care le primești.

Nash n-a reacționat la tentativa mea de a părea ghidușă. În schimb, a continuat să-mi mângâie brațul.

— Părinții tăi te sună în fiecare zi, a remarcat el.

— Nu-ți scapă nimic, nu-i așa? m-am plâns eu.

— Nu când e ceva important.

Am simțit niște palpitații și nu de genul acela bolnăvicios. Nu. Erau mai degrabă din acelea periculoase, cauzate de un bărbat frumos, rănit, cu privire îngândurată.

— Ar trebui să plec. Ar trebui să te culci, am zis.

— Prea mulți „Ar trebui“. Povestește-mi despre părinții tăi.

— Nu e mult de povestit. Sunt minunați. Oameni buni. Sufletiști, generoși, isteți, care m-au susținut mereu.

Care mă sufocă, adaug în gând.

— Genul de părinți care-și sună fiica în fiecare zi, a subliniat el.

— Eu am trecut peste acel eveniment, dar părinții mei nu. Presupun că e ceva înspăimântător

să-ți vezi singurul copil aproape murind sub ochii tăi. Te schimbă ca părinte. Așa că-și fac griji. Și acum. E pe lista lor de Lucruri Peste Care Nu Trecem Niciodată.

N-au trecut niciodată peste faptul că m-au văzut murind. Iar eu nu am trecut niciodată peste închisoarea sufocantă care fusese restul adolescenței mele.

Pentru că, după ce ne-am dat seama care era problema, după ce am reparat-o și după perioada de recuperare, părinții mei nu m-au lăsat să-mi mai asum vreun risc.

Nici acum nu erau dispuși să mă lase. De-asta ei credeau că învârt trei hârtii la o companie de asigurări și că merg la o mulțime de ședințe de instruire. Minciunile inofensive păstrau pacea și-mi permiteau să-mi trăiesc viața.

— Knox știe ceva din toate astea? m-a întrebat Nash încet, la ureche.

M-am încruntat.

— Nu. De ce să știe?

— Păi, sunteți prieteni de vreo douăzeci de ani, credeam că i-ai spus măcar o parte din poveștile astea.

— Ăăă, îl cunoști pe fratele tău? Knox nu e genul care să discute despre nimic. Și, judecând după felul în care te prefaci chiar acum că te simți bine, presupun că nici tu nu ești chiar o carte deschisă.

— Așa procedează familia Morgan. De ce să faci lumină asupra lucrurilor când te poți preface că ele nu există?

— Nu te pot contrazice. Lucrurile trebuie să fie simple. Dar să știi că va trebui să schimbi asta dacă vrei să-ți găsești nevastă.

— E bine de știut.

M-am ridicat în capul oaselor și am ieșit din îmbrățișarea lui.

— A venit timpul sfaturilor nesolicitate.

— Cine a invitat-o pe doamna Tweedy? a scâncit el.

— Ha. E viața ta și nu e treaba mea deloc, dar fă-ți un serviciu. În loc să-ți irosești energia încercând să ascunzi situația asta de toată lumea, poate ar fi mai bine s-o rezolvi cumva. Ambele alegeri îți consumă o grămadă de energie, dar numai una te poate scoate la liman.

A dat din cap, dar nu a zis nimic. L-am bătut din nou prietenește pe coapsă.

— O să mă duc acasă și tu o să te culci. Și o să te culci la tine în pat, în așternuturi. Nu aici pe canapea, cu televizorul pornit.

I-am simțit privirea, atingerea înfierbântată a dorinței, ca și cum ar fi fost niște senzații fizice.

— Fac toate astea cu o singură condiție, a zis el.

— Care?

— Rămâi aici peste noapte.

13. Colegi de pat

Lina

OK, chiar și eu „neînfricata care nu credea în precauție“ știa că asta era o idee extrem de proastă. Știam, așa cum știam că îmi făceau rău batoanele de mozzarella. Dar, exact ca batoanele de mozzarella, ispita era cât se poate de reală.

— Nash, nu e o idee bună.

— Ascultă-mă, a zis el, strângându-mă și mai tare de mână. Sunt prea obosit să mă dau la tine.

— Am mai auzit replica asta, am spus sec.

— Corect. Ce zici de asta? Când ești lângă mine, toate lucrurile sunt mai bune. Cu cât ești mai aproape, cu atât respir mai ușor, cu atât simt mai puțin că viața nu e un suc de lămâie turnat la nesfârșit peste o rană deschisă care nu vrea să se vindece. Tu alungi întunericul, frigul. Și-mi amintești cum e să vreau să fiu aici.

— La naiba, Nash! Cum să fiu om responsabil și să spun nu?

Acel zâmbet ostenit mă termina. L-am crezut. Pentru că era genul de bărbat care spunea adevărul. Și mi-l spunea chiar în acest moment.

— Sunt atât de obosit, Angel. Vreau să-mi închid puțin ochii lângă tine. Putem să ne facem griji atunci pentru consecințe?

Bărbatul ăsta știa foarte bine cum să mi se bage pe sub piele.

— Bine. Dar nimeni nu doarme dezbrăcat. Nu va exista *sex* și nici nu ne vom pipăi. Nu ne ținem în brațe, nu ne cuibărim, nu ne drăgălim. Și nu-ți fac micul-dejun. Nu pentru că ar fi o regulă, ci pentru că habar nu am ce fac în bucătărie și s-ar putea să te otrăvesc.

— Dacă rămâi, fac eu micul-dejun.

Mi-am mușcat buza de jos, gândindu-mă la asta.

— Încă un lucru.

— Spune.

— Asta rămâne între noi doi.

Capul lui Piper mi-a apărut la picioare. Nash s-a aplecat și a mângâiat-o ușurel pe urechi și jur că am văzut cum în ochii cățelușei au apărut inimioare.

— Scuzele mele! Între noi trei, m-am corectat.

— Sunt de acord cu condițiile. Dar dacă vrei să legalizăm înțelegerea, va trebui s-o aducem pe Nancy Fetterheim, notărița, care nu e deloc cunoscută pentru că ar păstra vreun secret.

— Batem *cuba?* am întrebat, ridicând mâna.

Acel zâmbet vag a devenit puțin mai pronunțat.

— Bați *cuba* când faci o înțelegere?

Era un gest mai puțin intim. Nu exista apăsarea palmelor strânse, atingerea atotștiutoare a degetelor. Era ușor, relaxat și nu era deloc sexy.

— Nu mă lăsa cu mâna întinsă, șmecherule.

M-a plesnit peste palmă.

— Acum, că am stabilit, tu te duci la duș și eu mă duc să mă schimb.

— Nu pleca. Te rog. Îți dau eu ceva cu care să te schimbi. Dar… nu pleca.

Preț de o clipă, aparența acelei încrederi fermecătoare s-a evaporat și l-am zărit din nou pe omul de dedesubt așa cum era el.

Am oftat. Mă spălasem deja pe dinți și mă dădusem cu toate cremele din lume, așa că, practic, nu-mi trebuia nimic de la mine de-acasă.

— Îmi pare rău că te pun în situația asta, Angelina. Pricep că nu e corect. Și vreau să știi că, în niște împrejurări normale, aș încerca din răsputeri să te atrag la mine în pat. Dar aș face-o cu flori, o cină și o abordare diferită.

— Întotdeauna ești atât de sincer?

— Nu are sens să fiu altcumva, a spus el, sprijinindu-se de canapea și ridicându-se încet în picioare.

Extenuarea îi era evidentă în umerii pleoștiți.

M-am ridicat odată cu el și i-am strecurat un braț în jurul taliei. Brațul său a căzut greoi peste umerii mei. Era prea obosit să ascundă faptul că trebuia să se rezeme de mine.

— Deci ai vorbit cu fratele tău și cu Liza J despre ce se petrece? mi-am băgat eu nasul unde nu-mi fierbea oala în timp ce ne îndreptam spre Orașul Celor Mai Proaste Idei, adică dormitorul lui.

— E o diferență între a fi sincer și a păstra discreția asupra anumitor lucruri.

M-am bucurat să-l aud spunând asta. Pentru mine, desigur. Nu pentru el, pentru că, evident, el ar fi trebuit să fie sincer cu oamenii care țineau la el. Situația mea era cu totul alta.

— Nu sunt aici ca să-ți spun ce să faci. Ești băiat mare. Știi ce e cel mai bine pentru tine.

S-a oprit în dreptul comodei și a deschis un sertar. Era plin cu tricouri frumos împăturite.

— Cu mânecă lungă sau scurtă?

— Scurtă?

Ca să fiu cât se poate de sinceră, preferam să dorm în pielea goală. Dar nu era genul de situație în care să divulg această informație.

Nash mi-a dat un tricou gri și moale pe care scria KNOCKEMOUT BOOK OR TREAT 2015.

— Merci, am spus.

Fusesem îmbrăcată în hainele acestui om de două ori în trei zile. Flirtasem cu el, mă certasem cu el. Îi făcusem un serviciu și-l sprijineam când avea nevoie de mine. Acum eram gata să mă duc la culcare cu el. Lucrurile păreau să avanseze îngrozitor de repede, chiar și pentru mine.

— Poți să te duci prima la baie, a zis el cu solicitudine.

— Mulțumesc, colegul meu de pat.

— Coleg de pat? mi-am spus în oglindă, după ce am închis ușa dintre noi.

Ce era în neregulă cu mine?

Am terminat cu ce aveam de făcut la baie, apoi m-am dezbrăcat de hainele mele. Tricoul lui îmi venea până la mijlocul coapsei, dar faptul că nu purtam lenjerie intimă făcea ca totul să fie mai complicat și mai riscant. Trebuia doar să nu mă foiesc în pat așa cum făceam de obicei pentru ca tricoul să rămână la locul lui. Dar probabil că nici n-o să dorm. Faptul că eram îngrozitor de independentă era unul dintre motivele pentru care nu-i lăsam de obicei pe bărbați să rămână la mine peste noapte. Aveam somnul ușor, ceea ce însemna că orice zgomot sau orice mișcare de pe o rază de 30 de metri mă puteau trezi.

Mi-am strâns hainele și m-am întors în dormitor, unde am rămas oarecum fără cuvinte. Nash era la bustul gol, desculț și era descheiat la nasturii blugilor.

— Mă întorc în cinci minute, a zis el.

Am dat din cap, incapabilă să articulez cuvinte.

Nici dormitorul nu scăpase curățeniei frenetice, am observat. Stratul fin de praf dispăruse, la fel și flacoanele cu medicamente. Draperiile erau trase peste ferestre și Nash dăduse jos cuverturile de pe pat. Piper stătea ghemuită exact în mijlocul pernelor.

S-a auzit apa de la baie și mi-a trecut prin cap ideea de a mă furișa până la masă și de a mă uita scurt prin dosarele lui. Dar am renunțat imediat la acel gând. Ar fi o trădare să mă folosesc de această ocazie pentru un câștig personal.

În schimb, m-am instalat în partea dreaptă a patului și m-am uitat peste câteva e-mailuri de la muncă până când ușa băii s-a deschis din nou.

Doamne sfinte! Avea părul jilav, ceea ce-l făcea să pară și mai misterios ca de obicei. Cicatricile lui, una pe umăr și una pe trunchi, aveau o nuanță roz, erau ridate și ne aminteau amândurora prin ce trecuse. Purta doar o pereche de boxeri. Bleumarin.

Avea coapse și gambe musculoase. O dungă fină din părul de pe piept îi dispărea ușor sub elasticul chiloților.

Piper dădea fericită din coadă pe așternuturi. Dacă aș fi avut coadă, aș fi făcut și eu la fel.

— Aia e partea mea, a zis Nash.

A trebuit să mă uit în altă parte ca să pot spune ceva inteligibil.

— Ai o parte de pat preferată?

— Tu nu ai?

— Eu dorm singură.

A ridicat surprins dintr-o sprânceană și a ocolit patul, apropiindu-se de mine. Am dat din umeri.

— Ce?

Nash mi-a dat un ghiont și mi-a făcut semn să mă dau mai încolo.

— Nu dormi cu nimeni? Niciodată? a întrebat el.

— Nu sunt vreo virgină, m-am strâmbat și m-am mutat dincolo de Piper pe partea cealaltă a saltelei. Dar nu rămân de obicei peste noapte la nimeni. Îmi place să dorm singură. Și pentru că nu trebuie să-mi împart patul cu nimeni, dorm fix în mijloc și toate pernele sunt ale mele. Tu dormi mereu în dreapta?

A clătinat din cap.

— Dorm pe partea mai apropiată de ușă.

M-am trântit pe perne.

— Îh. Tu ești eroul din poveste până-n măduva oaselor, nu-i așa?

— Ce te face să spui asta?

Ochii aceia albaștri pătrunzători m-au privit fix, în timp ce Nash a dat păturile la o parte și s-a băgat în pat.

— Dormi aproape de ușă pentru ca oricine ar intra să fie nevoit să treacă de tine ca să ajungă la Doamna Șmechera.

— Nu există Doamna Șmechera.

— Deocamdată. Dar se pare că te-ai gândit mult de tot la ea.

Când s-a așezat, salteaua s-a unduit sub greutatea lui și asta mi-a făcut inima să tresalte. La fel și expresia ostenită de pe chipul lui arătos când și-a întors capul și s-a uitat la mine.

Piper s-a lipit de el și și-a pus capul pe umărul lui rănit. Nu eram genul care să se extazieze. Dar, dacă aș fi fost, m-aș fi topit imediat acolo, pe salteaua aia.

— Poate că da, mai demult, a spus el în cele din urmă. Dar acum nu mă pot gândi decât că voi dormi și mă voi trezi lângă tine.

— Nu mai fi drăgălaș. Acesta e un aranjament platonic, i-am reamintit.

— Atunci n-o să-ți spun cât de mult îmi place să te văd în patul meu, cu tricoul meu pe tine.

— Taci și culcă-te, Nash.

— Noapte bună, Angel.

— Noapte bună, șmecherule.

Piper a scheunat ușurel. Am zâmbit și am mângâiat-o.

— Noapte bună și ție, Piper.

Nash a întins mâna și a stins veioza de pe noptieră, aruncând încăperea în beznă.

Într-un fel, era mai rău. Acum, în loc să-l văd aproape gol și ghemuit lângă cățel, simțurile mele

erau programate să-i sesizeze fiecare răsuflare, fiecare mișcare a trupului.

În întuneric, s-a întins după mine și mâna lui s-a încolăcit cu a mea peste așternuturi.

Dap. Nu aveam cum să dorm în noaptea asta.

Ceva m-a trezit brusc dintr-un vis erotic absolut delicios. Ceva cald și tare.

Am deschis pleoapele atât de repede încât mi-a fost frică să nu cumva să mi le scrântesc. M-am trezit cu un braț puternic încolăcit în jurul taliei, pe trunchi, pe sub tricou, cu o mână puternică și masculină care mă prinsese de sânii goi.

Nash.

Eram gata să-i cer să-și ia mâna de pe mine când trupul i s-a încordat lipit de mine. Ca și cum și-ar fi luat inima în dinți să întâmpine o amenințare. Mâna lui mi-a strâns și mai tare sânul și mi-am dat seama că nu eram furioasă. Eram excitată.

Încordarea i s-a scurs din corp la fel de brusc cum îi și apăruse și când a mișcat puțin din șolduri, involuntar, mi-am dat seama că sunt cea mai excitată femeie din nordul Virginiei.

Spatele meu, fiecare centimetru, era lipit de trupul lui Nash. Aveam călcâiele pe fluierele picioarelor lui. Partea din spate a coapselor mele se rezema de coapsele lui. Tricoul inutil îmi era adunat în jurul taliei, lăsându-mi zonele intime cât se poate de expuse. Eram destul de sigură că își vârâse fața în părul meu.

Și nu în ultimul rând, mai era și un organ masculin, cald și tare, care se sprijinea pe fundul meu gol. Stați așa! O scurtă verificare, cu ajutorul gimnasticii Kegel, și mi-am dat seama că situația era mult mai periculoasă. Respectivul organ își croise un tunel între coapsele mele.

Părțile mele intime zvâcneau. Extraordinara erecție a lui Nash era lipită de mine. Ca și cum penisul lui despărțise buzele vaginului meu și vârful acestuia ajunsese fără voia sa chiar sub

clitorisul meu plin de dorință. Unul dintre noi era foarte, foarte umed.

Ce mama naibii se întâmplase cu chiloții lui? Penisul lui pur și simplu evadase și se eliberase?

Trebuia să mă mișc, dar nu știam ce să fac: să mă zbat, să mă rostogolesc sau să mă urc pe el ca să-mi curm mai repede suferința.

Fără sex. Fără cuibăreală, mi-am reamintit. Trecuse prin foarte multe lucruri și, la naiba, eu voiam să deschid un nou capitol al vieții mele. În plus, Nash era cel care încălcase înțelegerea. Trecuse de jumătatea saltelei și… O, Doamne.

Eu eram pe partea lui de saltea. Eu aveam brațele trecute peste mâna de pe pieptul meu. Nu avea cum să mă tragă la el de pe partea cealaltă de pat. Dacă m-ar fi bruscat, m-aș fi trezit și i-aș fi tras măcar un cot în gură.

Vai de mine!

Eu îmi croisem drum până aici? Eu îmi pusesem fundul peste organele genitale ale lui Nash, în somn?

Era un lucru foarte, foarte, foarte rău.

OK. Aveam nevoie de un plan. Eu aveam mereu un plan principal și unul de rezervă, plus două sau trei variante de urgență.

Trebuia doar să alung acea dorință nebună pe care o simțeam pentru Nash ca să-i îndepărtez șoldurile. Dap. Trebuia doar să uit de micile pulsații și să mă concentrez la această situație din care trebuie să ies fără să mă fac de râs.

Doamne sfinte.

Eram udă bine de tot acolo jos. Ce era oare mai rău – vecinul meu cel sexy să creadă că făcusem pipi în pat sau vecinul meu cel sexy să-și dea seama că eu ajunsesem într-o poziție compromițătoare, mă excitasem și apoi umplusem patul de fluide?

Poate că ar merge să dau vina pe câine?

Mă gândeam la variantele pe care le aveam la îndemână și la cum aș fi putut șterge balta fără să-l

trezesc și exact atunci Nash a mârâit ușor în spatele meu.

Aveam încredere că aș fi putut gestiona acel geamăt sexy și răgușit, dacă n-ar fi fost însoțit de o mișcare discretă din șolduri. Acea mică împingere a declanșat o reacție explozivă în lanț.

Vârful penisului său a alunecat înainte, atingându-mi acea zonă ultrasensibilă. În același timp, mâna de pe sânii mei s-a încordat și palma aceea rugoasă mi-a frecat ușor sfârcul.

Atât mi-a trebuit.

Mi-am dat drumul peste erecția lui, înăbușindu-mi geamătul. Șoldurile mele s-au mișcat involuntar și orgasmul mi-a străbătut trupul, încârligându-mi degetele de la picioare și contractându-mi toți mușchii din corp.

Felicitări mie. Ajunsesem la un nou record negativ. Avusesem orgasm peste penisul unui bărbat adormit. Era practic viol.

— Mmm. Ești OK, Angel? a întrebat Nash adormit, cu fața îngropată în părul meu, cu buzele lipite de gâtul meu.

La naiba. Era treaz. Nu mai puteam pretinde că ajunsesem din întâmplare în dreptul zonei sale intime.

— Dap, am chițăit. Superbine. Aveam doar… un cârcel.

În vagin, am adăugat în sinea mea.

A trecut o clipă, dar Nash s-a încordat din nou în spatele meu. Ceea ce a făcut ca erecția aceea să mă împungă din nou în clitoris.

Am simțit cum sunt pe care să scot un scâncet prelung.

— Ah, la naiba. Îmi pare rău, a spus Nash, îndepărtându-se de mine pe sub așternuturi. Nu voiam să…

— Știi ceva? Cred că amânăm puțin micul-dejun, am zis pe un ton pițigăiat care a sunat ca vocea mamei când voia să transmită Mă-prefac-că-nu-sunt-supărată-deși-e-clar-că-sunt-supărată.

M-am rostogolit de două ori ca să ajung la marginea patului și am încercat să mă ridic în capul oaselor.

Dar n-am ajuns prea departe.

Nash m-a prins de tricou și m-a tras în înapoi.

— Iubito, ești OK?

Îngrozită, m-am agățat cu degetele de marginea saltelei.

— Sunt bine. Doar că trebuie să plec imediat.

— Angel, te rog, uită-te la mine, m-a implorat Nash. Îmi pare extrem de rău. N-am vrut să te ating în felul acela.

M-a trântit pe spate și m-a țintuit cu o mână. Am văzut momentul în care și-a dat seama că penisul lui era pe-afară. Penisul lui spectaculos, zdravăn, de nota zece din zece.

— Doamne, ce mama dracului?

Și-a vârât cealaltă mână între noi și și-a tras elasticul chiloților peste erecție.

Obrajii îmi ardeau atât de tare încât aș fi putut să fac ouă ochiuri pe ei, dacă aș fi știut cum.

— O, Doamne. Pentru ce îți ceri scuze? am zis, lipindu-mi mâinile de obrajii înfierbântați.

— Am promis că n-o să fac… asta, a spus el.

Era atât de furios, de îngrozit, încât nu puteam să-l las să se simtă vinovat.

Buzele lui rosteau niște scuze – total inutile –, dar eu eram mai atentă la penisul său și la faptul că părea să nu vrea deloc să se culce.

Mi-am mutat mâinile de pe obrajii mei pe ai lui.

— Nash. Eu ți-am invadat partea de pat. Ai dormit ca un gentleman desăvârșit. Îți jur. M-am trezit acum câteva minute și eu am fost cea care nu s-a mutat imediat de lângă tine.

Mușchii i s-au mai relaxat puțin.

— Tu ai venit spre mine? În somn?

În plus, îmi și dădusem drumul pe el, în somn.

— Unde e Piper? am întrebat, dorindu-mi cu disperare să schimb subiectul.

— În patul ei cu una dintre șosetele mele, a spus el fără să se uite. Hai să revenim la tine, care te-ai lipit de mine, în patul meu.

— Nu m-am lipit de tine! Probabil că-mi ocupam locul meu obișnuit în mijlocul patului și poate ne-am încurcat sau ceva de genul ăsta. Habar nu am. Hai să nu ne gândim prea mult la asta. Și să nu mai discutăm despre asta niciodată. Lasă-mă să dispar de-aici învăluită în rușine și vom uita că s-a întâmplat vreodată una ca asta.

Și-a trecut greutatea peste mine, având grijă să nu se atingă de trupul meu cu erecția lui matinală. Dacă ar fi știut ce se petrecuse cu două minute mai devreme, și-ar fi dat seama că e un gest inutil.

Mi-a mângâiat obrazul ușor cu spatele degetelor, obligându-mă să-mi pun la îndoială calitatea de persoană căreia nu-i place să se cuibărească.

— Ești sigură că ești OK?

Doamne, Nash cel matinal era tare drăguț. Avea părul ciufulit și barba de-abia mijită îi conferea un farmec aparte, de băiat bun. Avea o urmă lăsată de pernă sub ochiul stâng. Ca să nu pomenesc și de mutra lui senzațională, somnoroasă și simpatică.

— În afară de faptul că sunt stânjenită că te-am abuzat în vis, sunt OK, l-am asigurat.

— Ai dormit? a insistat el.

— Am dormit. Tu?

A dat din cap.

— Și eu.

— Cum te simți? l-am întrebat.

A zâmbit imperceptibil și sexy.

— Excelent.

— Pe bune?

— Da. Pe bune. Mulțumită ție.

Cu un gest rapid, m-a sărutat pe frunte și apoi a sărit din pat.

— Omletă în zece minute, a zis el, îndreptându-se spre baie. Ah, și, Angel?

M-am ridicat într-un cot.

— Da?

— Dacă încerci să pleci, ți-o livrez la ușă personal. În gura mare.

14. Jaf de prăjituri și mere stricate

Nash

Hoții arătau mult mai jalnic decât prada lor de prăjiturele storcite și chipsuri.

Trei băieți cu vârste sub 14 ani, în diverse stadii ale pubertății, stăteau pe scaunele reci de lângă biroul șefului magazinului, părând că sunt gata să borască. Mai încolo, Nolan Graham se plimba prin raionul de fursecuri.

După ce, de dimineață, trei mașini fuseseră implicate într-un carambol pe autostradă, display-ul „furat“ al magazinului de feronerie reapăruse în magazie, iar domnul și doamna Wheeler aproape că fuseseră înșelați la telefon de cineva care pretindea că e nepotul lor. Puteam spune că avusesem deja o zi teribil de agitată.

Era un lucru bun că dormisem bine prima oară după săptămâni întregi.

Mulțumită Linei.

De obicei, mă trezeam tresărind din cauza sunetului care mă bântuia. Și, deși mi-l aminteam în vis, în dimineața asta mă trezisem cu Lina în brațele mele. Mă căutase în somn. Acel fapt – și reacția mea – m-au făcut să cred că poate eram încă în viață, că încă puteam avea încredere în mine.

Îi eram dator femeii care-mi luase în stăpânire fiecare neuron care nu era ocupat cu munca și cu respiratul. Grație discuției și somnului, eram mai optimist decât fusesem vreodată în viața mea. Se deschisese puțin în fața mea și ce văzusem dincolo de aspectul ei sexy mă făcea să-mi doresc s-o cunosc mai bine.

— Îmi pare rău că te deranjez pentru câteva prăjiturele, șefu’, dar trebuie să dau și eu pe cineva

de exemplu, a spus Big Nicky.

Manager la Grover's Groceries aproape de când se născuse, bărbatul își lua slujba foarte în serios.

— Te înțeleg, Big Nicky. Zic doar că putem să gestionăm situația fără să facem plângere la poliție. Toți facem tâmpenii. Mai ales la vârsta asta.

A suflat prelung și s-a uitat peste umărul meu la puștani.

— La naiba, când eram de vârsta lor, furam țigări de la tata și chiuleam să merg la pescuit.

— Și ai scăpat din copilărie fără cazier, am subliniat.

A dat din cap gânditor.

— Mama m-a speriat de moarte atunci. Dar presupun că nu toți suntem atât de norocoși să avem părinți cărora le pasă suficient încât să ne sperie de să ne căcăm pe noi.

Știam cum era asta. Încă simțeam că lumea mea se destabilizase după ce mama plecase din lumea asta și ne lăsase în urmă – ea era liantul, distracția, dragostea din familia noastră.

— Pe Toby și Kyle o să-i pedepsească părinții lor până când își vor da examenul de șofer, am spus.

— Lonnie, însă…

Big Nicky a lăsat fraza neterminată.

Lonnie, însă…

Knockemout nu se pricepea să păstreze secrete. Așa știam și eu că Lonnie Potter era un puști înalt și dur, cu o mamă care-i lăsase baltă, pe el și pe frații lui, cu doi ani înainte. Tatăl lui lucra de noapte, ceea ce însemna că nu prea avea timp de crescut copii. Mai știam și că Lonnie se alăturase, pe ascuns, cercului de teatru de la școală. Mai întâi, probabil ca să aibă un loc unde să meargă când nu era nimeni acasă și apoi pentru că începuse să-i placă să trăiască viețile altor oameni. Era destul de priceput, după spusele lui Waylay.

Dar niciun membru al familiei sale nu era vreodată în public, în seara premierei.

— Am remarcat că se cojește vopseaua pe dinafară, am zis.

— Așa îmi trebuie pentru că am angajat echipa aia de prostănaci din Lawlerville. Au făcut o treabă de mântuială pentru că-i doare în cur. Scuzați limbajul. Niciunul dintre ei nu locuiește aici ca să le fie rușine că munca lor de neterminați se cojește.

— Fac pariu că o mână de lucru tânără și motivată ar face o treabă mai bună.

Am dat din cap spre hol.

Big Nicky a zâmbit lent.

— Ha. S-ar putea să ai dreptate, șefu'. Nimic nu te ține mai departe de belele ca puțin lucru manual.

Mi-am vârât degetele mari în centură.

— Dacă-ți convine varianta asta, mă duc s-o discut cu părinții lor. Am senzația că vor fi receptivi.

— Și eu mă simt destul de receptiv, a spus el.

— Atunci o să ți-i iau de pe cap și ne descurcăm cu părinții.

— Mulțumesc din suflet, șefu'.

L-am găsit pe Grave păzindu-i pe băieți, încruntat ca o fantomă înfricoșătoare.

— Fiți atenți, oameni buni. Am o ofertă unică pentru voi – o să vă cruțe de o pedeapsă lungă cât viețile voastre și pe mine de o grămadă de hârțogăraie…

Grave și cu mine i-am scos pe băieți prin spate și i-am urcat în SUV-ul meu, ca să nu încingem și mai tare bursa zvonurilor. Piper i-a întâmpinat pe răufăcători privindu-i pieziș printre scaune.

Am povestit cele întâmplate cu părinții lui Toby și ai lui Kyle. Pedepsele s-au împărțit cu generozitate, am căzut împreună de acord asupra muncii în folosul comunității și a scuzelor oficiale.

— Tata nu-i acasă, a zis Lonnie, ultimul membru al triadei infracționale rămas pe bancheta din spate. Lucrează în schimb dublu.

Piper a dat din coadă din brațe de la Grave.

— O să mă duc la taică-tău la serviciu să vorbesc cu el, i-am spus.

Logan s-a holbat pe geamul din spate, absolut îndurerat.

— O să mă omoare.

Nu era atât de dur pe cât își închipuia el.

— O să-și iasă din minți. Dar dacă se înfurie înseamnă că-i pasă, i-am zis.

— Am căcat steagul, a zis puștiul, apoi s-a crispat. Scuze, adică am dat-o în bară.

Grave și cu mine am schimbat o privire.

— Ai dat vreodată foc magaziei lui taică-tău cu artificiile pe care le-ai furat de la vecinul tău beat mangă? l-a întrebat Grave.

— Nu! De ce? A zis cineva că așa am făcut?

— Ai fost vreodată arestat că te-ai bătut cu patru tipi la locul de joacă doar pentru că au zis că frate-tău e un bou, deși aveau dreptate și frate-tău chiar era un bou? am întrebat.

— Nu. N-am decât surori.

— Ideea e, puștiule, că toți ne dăm cu stângu-n dreptu' la un moment dat, a spus Grave.

I-am întâlnit privirea lui Logan în oglinda retrovizoare.

— Contează cum gestionăm situația de după dezastru.

— Stați așa. Voi ați făcut toate alea?

Grave a rânjit.

— Și multe altele.

— Dar am învățat că haosul se demodează și consecințele deciziilor proaste durează o veșnicie.

M-am gândit la Lucian. De-a lungul anilor, mă întrebasem de multe ori pe ce drum ar fi apucat-o dacă i-ar fi fost mai ușor la început. Un lucru era sigur, n-ar fi ajuns niciodată în spatele gratiilor la 17 ani, dacă i-ar fi dat și lui cineva o șansă.

— Asta e valabil în viață și la femei și în general în orice privință.

— Ar fi bine să notezi asta undeva, băiete. Chestia asta-i aur curat, i-a zis Grave pasagerului nostru.

După ce l-am lăsat pe Logan acasă și l-am sunat pe tatăl lui la serviciu, am cumpărat sucuri de la Pop 'N Stop. Am parcat lângă școală ca să-i sperii pe cei care mergeau prea repede cu mașina… și ca să-l enervez pe Nolan, care era lipit de mine ca un scai în Chevroletul lui, Tahoe, negru.

Grave și-a scos șapca de polițist și și-a trecut o mână peste chelie.

— Ai un minut?

Ăsta nu era niciodată un semn bun.

— Vreo problemă?

Am presupus că exista un motiv pentru care nu voise să poarte această conversație la secție.

— Dilton.

Și iată și motivul. Tate Dilton era un polițist de patrulă începător pe vremea când preluasem funcția de la fostul șef Wylie Ogden, ale cărui decenii întregi de leadership greșit lăsaseră o pată pe obrazul departamentului de poliție.

Dilton era ceea ce eu numeam „un atlet" în profesia noastră. Își dorea adrenalină, urmăriri, confruntări. Îi plăcea să-și etaleze autoritatea. Arestările lui erau mai agresive decât ar fi fost cazul. Citațiile lui erau mai violente când era vorba despre oameni care-l călcaseră pe nervi la modul personal. Își petrecea mai mult timp la sala de sport și la bar decât acasă, cu soția și copiii lui.

Nu-mi plăcea de el și gata.

Nu putusem să fac curat în toată secția când venisem la conducere, așa că-l păstrasem, îmi pierdusem timpul încercând să-l transform în acel gen de polițist de care aveam nevoie. Îi dădusem ca partener un polițist solid și experimentat, dar cam aici se opriseră pregătirea, controlul și disciplina.

— Ce-i cu el? am întrebat, luând băutura ca să-mi ocup mâinile cu ceva.

— Am avut niște probleme cu el când ai fost în concediu.

— Cum ar fi?

— A fost ca un câine scăpat din lanț cât timp ai lipsit tu. L-a bruscat pe Jeremy Trent pentru că a băut în public, în parcare, după meciul echipei de fotbal a liceului, acum câteva săptămâni. Neprovocat. În fața puștiului tipului – fundaș –, care după aia s-a luat de Dilton împreună cu jumătate din echipă. Și pe bună dreptate. Lucrurile ar fi luat-o razna rău de tot, dacă Harvey și câțiva dintre amicii lui cu motoare nu ar fi intervenit.

La naiba.

— Jeremy e OK? A depus plângere?

— A râs și i-a trecut. A plătit amenda. Ceva genunchi învinețiți și niște zgârieturi ca suvenir. Nu și-a mai amintit nimic după ce a dormit bine. Dar cu siguranță ar fi avut ce să-și amintească dacă lucrurile ar fi mers mai departe.

Jeremy Trent fusese căpitanul echipei de baseball și îl întrecuse pe Dilton, devenind rege la balul de absolvire a liceului. De-atunci, se mai confruntaseră de câteva ori de-a lungul anilor.

Jeremy era un tip de treabă care lucra la canalizare și bea prea mult în weekenduri. Credea că el și Dilton erau prieteni. Dar Dilton încă trăia cu senzația că se aflau, și acum, într-un soi de competiție.

Grave strângea din buze, privind prin parbriz.

— Și altceva?

— A dus un control în trafic prea departe. Un Mercedes SUV frumușel care mergea cu puțin peste limita de viteză pe autostradă. A fost depășit de o camionetă cu o viteză de 35 de kilometri la oră peste limita legală. Dilton ignoră camioneta condusă de tovarășul său de pahar, Titus, și oprește în schimb Mercedesul. Șofer de culoare.

— La naiba.

— Dispeceratul mi-a atras atenția de îndată ce Dilton a anunțat incidentul. Aveam un sentiment

prost despre toată tărășenia, așa că m-am dus acolo, cu Bannerjee. Și bine am făcut. Îl scosese pe șofer din mașină, îi pusese cătușele și urla la soția care-l înregistra cu telefonul mobil.

— De ce aud doar acum despre chestia asta?

— Cum ziceam, erai în convalescență. Și afli acum pentru că aseară l-a luat gura pe dinainte la barul ăla de căcat, Hellhound, și a zis că vrea să devină șeful poliției pentru că tu nu mai poți face treaba asta.

Grave nu menaja pe nimeni.

— Mă ocup eu de asta, am zis, băgând mașina în viteză și speriind-o de moarte pe Tausha Woods, în vârstă de 17 ani, când am oprit în spatele furgonetei ei.

— Acum? a întrebat Grave.

— Acum, am răspuns ursuz.

Cu o zi înainte, nu aș fi avut energie pentru tâmpenia asta, dar mă trezisem cu Lina pe jumătate dezbrăcată lipită de mine, care eram tot pe jumătate dezbrăcat. A fost mai eficient decât orice rețetă pe care o încercasem până acum.

Conduceam o secție mică și solidă care servea o comunitate mică și solidă. Câteva mii de oameni care aveau mai mult trecut în comun decât majoritatea familiilor. Normal, eram o comunitate aiurită, predispusă să-și rezolve mai degrabă conflictele cu lovituri de pumn și cu alcool. Dar eram foarte uniți. Și loiali.

Asta nu însemna că nu aveam parte de belele. Faptul că eram atât de aproape de Baltimore și de DC însemna că uneori belelele astea veneau și la noi în oraș. Dar să am belele din partea unui coleg din secția de poliție? Așa ceva nu era acceptabil.

Eram niște oameni buni, bărbați și femei, care ne dedicam viața comunității. Și deveneam din ce în ce mai buni cu fiecare misiune și cu fiecare antrenament.

Existau o mie de feluri în care orice decizie de-a noastră putea să meargă prost. O mie de feluri în

care puteam să comitem o eroare primejdioasă. Nu ne mai permiteam să adăugăm pe această listă motive ca atitudinea greșită sau prejudecățile.

Așa că ne antrenam, ne pregăteam, discutam și analizam.

Dar o secție de poliție valorează cât cel mai slab ofițer al său. Și la noi acel ofițer era Dilton.

— Hai că vine, a zis Grave, avertizându-mă.

Tate Dilton nu s-a deranjat să bată la ușă. A intrat la mine-n birou de parcă era moșia lui taică-său. Era un tip care arăta destul de bine, în ciuda începutului de chelie și a burții de bere. Mustața lui mă călca pe nervi, probabil pentru că-mi aducea aminte de șeriful Graham, care se așezase nepoftit la un birou gol și făcea un nenorocit de sudoku.

— Cu ce pot să te ajut, șefu'? a zis Dilton așezându-se pe un scaun și ignorându-i pe restul oamenilor din încăpere.

Am închis dosarul cazului pe care-l citeam și l-am pus peste teancul de pe birou.

— Închide ușa.

Dilton a clipit, apoi s-a ridicat în picioare și a închis-o.

— Ia loc, am spus, arătându-i scaunul de pe care tocmai se ridicase.

S-a lăsat din nou pe spate, înlănțuindu-și degetele peste burtă ca și cum ar fi fost pe canapeaua amicului său, uitând-se la meci.

— Ofițer Dilton, dumneaei e Laurie Farver, am zis, prezentând-o pe femeia de lângă fereastră, pe care el n-o băgase deocamdată în seamă.

— Doamnă, a zis el, dând disprețuitor din cap.

— Știi, Tate, în copilărie vecinul meu avea un câine pe care-l ținea în lesă. De la depărtare, câinele părea drăguț. Cu blană moale și galbenă. Cu coadă lungă și pufoasă. Cât timp era în lanț, era OK. Dar când scăpa, se termina cu joaca. Nu puteai să ai încredere în el. Începea să o ia la goană. Alerga copii. Mușca oameni. Vecinul meu

nu și-a astupat spărtura din gard. Nu a strâns lanțul. În cele din urmă, câinele a atacat doi puști care mergeau cu bicicletele. Câinele a trebuit eutanasiat. Și stăpânul lui a fost dat în judecată.

Dilton a rânjit, arătându-și guma pe care o mesteca.

— Fără supărare, șefu', dar mă doare fix în cur și de vecinul tău, și de câinele vecinului tău.

De sub birou, din pătuțul ei, Piper a mârâit scurt.

— Uite care-i faza, ofițer Dilton. Tu ești acel câine. Nu sunt mereu aici să te țin strâns în lesă. Ideea e că, dacă nu pot avea încredere în tine când ești singur pe teren, nu pot avea încredere în tine deloc. Acțiunile tale recente mi-au arătat că nu ești pregătit să servești cetățenii și cu atât mai puțin să-i protejezi. Și, dacă nu mă pot baza pe tine că-ți poți face treaba așa cum trebuie, atunci avem o problemă cât se poate de gravă.

Dilton a mijit ochii și am citit acolo o sclipire de răutate.

— Poate că nu pricepi tu, dacă tot stai atât de mult la birou zilele astea, dar eu am chestii de făcut acolo. Cineva trebuie să mențină ordinea.

M-am gândit o clipă la asta. Mă înmuiasem. Și asta avea consecințe. Dilton profitase de lanțul slăbit, ceea ce însemna nu doar că eram responsabil de faptele lui, ci și că trebuia să le îndrept.

— Mă bucur că ai deschis discuția. Hai să vorbim despre tâmpeniile pe care le-ai făcut. Cum l-ai acostat pe Jeremy Trent după meciul de fotbal, l-ai lovit cu genunchiul în spate și i-ai pus cătușele în fața copilului lui și în fața a jumătate din oamenii de pe stadion, deși nu făcuse altceva decât să-ți aducă aminte că-i datorai 20 de dolari după partida celor de la Ravens. Sau cum ți-ai lăsat amicul, pe Titus, să depășească cu 35 de kilometri la oră viteza legală, dar ai tras pe dreapta un inginer aerospațial de culoare și pe soția lui, care e avocat de drept civil, care erau într-un Mercedes și

care de-abia trecuseră peste limita de viteză. Apoi ai decis să-l scoți pe șofer din mașină sub pretextul că… dă-mi voie să mă uit în raportul tău ca să mă asigur că zic bine…

M-am uitat la hârtia din fața mea și am citit:

— Semăna cu poza unui evadat din închisoare care stătea de trei ani pe avizierul nostru.

Fața lui Dilton s-a schimonosit.

— Aveam situația sub control până când au apărut cățelușii tăi.

— Îi puseseși cătușele șoferului, îl învinețiseși și-l lipiseși cu fața de șosea, îmbrăcat în frac, în timp ce soția lui îți filma isprăvile cu mobilul. Atunci sergentul Hopper și agentul Bannerjee au ajuns la locul faptei. Potrivit raportului lor, răsuflarea îți mirosea a alcool.

— Numai aiureli. Hop și proasta aia vor să mă înfunde. L-am observat pe suspect conducând haotic și depășind limita de viteză și am…

Parcă îmi aprinsese cineva un bec pe dinăuntru. Nu mai simțeam acea amorțeală înghețată, acel neant întunecat. Le-a luat locul furia care se trezea, fierbând, la viață, încălzindu-mi măruntaiele.

— Ai dat-o în bară. Ți-ai pus egoul și prejudecățile înaintea meseriei tale și astfel ți-ai pus în primejdie slujba. Ai pus acest departament în primejdie. Mai grav, ai pus în primejdie niște *vieți* omenești.

— Asta e o tâmpenie, a mormăit Dilton. Vaca aia de nevastă-sa ne dă cu legea peste nas aici, ne amenință cumva?

— Domnule ofițer Dilton, din acest moment, ești suspendat fără plată, dar numai pentru că asta e procedura. Urmează o investigație exhaustivă a purtării tale ca ofițer. Să nu te obișnuiești cu salariul acela.

— Nu poți să faci asta, în Paștele mă-sii.

— Deschidem o investigație oficială. Vom discuta cu martori, victime, suspecți. Și dacă voi

găsi cel mai mic semn de tipar al vreunul abuz, o să-ți revoc permanent insigna.

— Asta nu s-ar întâmpla dacă Wylie ar fi aici. Ai furat secția asta de la un om bun și…

— Am câștigat secția asta și am muncit din răsputeri să mă asigur că oameni ca tine nu vor abuza de ea.

— Nu poți face asta. Nu avem reprezentant sindical. Nu mă poți suspenda aiurea fără reprezentant.

— Domnișoara Farver e reprezentanta ta sindicală. Deși nu cred că e atât de dornică să te reprezinte după ce a auzit toate mizeriile astea. Domnule Peters? Doamnă maior Swanson, mai sunteți cu noi? am întrebat.

— Suntem, domnule Morgan.

— Da, am auzit tot, a sosit replica din difuzor.

— Domnule ofițer Dilton, domnul Peters este avocatul orașului Knockemout. Asta înseamnă că e un avocat care reprezintă municipalitatea, în caz că ai nevoie de o definiție. Domnule Peters, orașul Knockemout mai are nevoie de mine în cazul ofițerului suspendat Tate Dilton? am întrebat.

— Nu, șefu'. Cred că ți-ai făcut datoria. Ținem legătura, domnule ofițer Dilton, a spus amenințător avocatul.

— Mulțumesc, Eddie. Dar dumneavoastră, doamnă maior Swanson? Doriți să spuneți ceva?

— Am multe de spus și nimic elegant, a zis ea. Aveți cu toții noroc că am nepoții în mașină cu mine. E suficient să zic că aștept o investigație meticuloasă și dacă, așa cum spune șeriful Morgan, detectăm un tipar de a-b-u-z, nu voi ezita să-ți trag un șut direct în f-u-n-d.

— Mulțumesc, doamnă. Am înțeles mesajul.

M-am uitat la Dilton, care se făcuse roșu ca racul.

— Vreau insigna și arma chiar acum.

A sărit de pe scaun ca și cum ar fi fost pe arcuri. A strâns pumnii pe lângă corp. Ochii i-au sclipit cu

furie.

— Vrei să-ți arăți mușchii cu mine, n-ai decât. Dar trebuie să înțelegi că asta va avea consecințe și că deja ești băgat în ele până la gât, l-am avertizat. Gândește-te la asta.

— N-o să câștigi, a mârâit el, aruncând insigna și arma pe biroul meu și dărâmând plăcuța cu numele meu. Se presupune că suntem frați. Ar trebui să-mi iei partea, nu să-i crezi pe niște necunoscuți cretini sau pe un bețiv amărât care și-a trăit zilele de glorie în liceu.

— N-ai decât să dai din gură cât vrei despre frăție, dar tu faci meseria asta doar de dragul tău. Pentru senzația de putere pe care ți-o dă. Asta nu înseamnă că suntem frați. Ești doar un puști jalnic care încearcă să se simtă om mare. Și ai dreptate, n-o să accept așa ceva. Și nici ceilalți.

Am arătat spre fereastra dincolo de care stătea restul polițiștilor din secție – chiar și cei care aveau zi liberă. Cu brațele împreunate, cu picioarele încrucișate. În spatele lui Dilton, Grave a mormăit satisfăcut.

— Acum ieși din secția mea de poliție.

Dilton a smucit ușa atât de tare încât a lovit-o de perete. S-a năpustit în biroul comun și s-a uitat urât la toți colegii lui de departament.

A reperat-o pe Tashi, s-a dus în fața ei și a spus:

— Ai vreo problemă, fetițo?

Eram pe jumătate ridicat din scaun și Grave era deja în prag, dar Tashi a zâmbit.

— Nu mai am.

Bertle și Winslow au venit rânjind în spatele ei.

Dilton a ridicat un deget, vârându-i-l sub nas.

— Du-te dracului.

S-a uitat la ceilalți ofițeri și a arătat furios spre ei.

— Și voi la fel.

Apoi a ieșit val-vârtej din secție.

— „Nu mai am nicio problemă, boule?“ Bannerjee, parcă ai fost *G.I. Jane,* a spus Winslow,

bătând-o peste spate.

Ea a zâmbit ca o învățătoare care tocmai dăduse o steluță aurie unui elev. Nici măcar eu nu mi-am putut reține un surâs.

— Cred că plec și eu, a spus reprezentanta sindicatului, cu o lipsă majoră de entuziasm.

— Multă baftă, i-am urat.

A dat ochii peste cap.

— Mulțumesc.

— Bine ați venit înapoi, șefule, mi-a zis Grave înainte de a o conduce afară din biroul meu.

Piper s-a agitat puțin la picioarele mele. M-am aplecat și am luat-o în brațe.

— Hai că a mers bine, i-am zis cățelușei.

Ea mi-a tras o limbă peste față și a sărit din nou jos.

Mi-am ridicat plăcuța cu numele meu și mi-am trecut degetele peste literele de pe ea. Șef al Secției de Poliție Nash Morgan.

Nu mă întorsesem. Nu de tot, deocamdată. Dar mi se părea că făcusem în sfârșit un pas în direcția care trebuia.

Poate că era timpul să mai fac unul.

15. Dracul în costum

Lina

Naomi: Nu uita! Miercuri mergem să cumpărăm rochii pentru domnișoarele de onoare. Mă gândesc la toamnă, distracție, la ceva care să ne stea bine!

Sloane: Lina, cred că vrea să ne îmbrace în dovleci.

Eu: Nu e culoarea mea… și nici forma mea preferată.

Nu-mi surâdea deloc ideea să-mi pierd întreaga dimineață tăind proprietăți cu potențial de pe listă. Mai ales că simțeam că-mi bătea un ceas deasupra capului. Aveam nevoie să progresez. Aveam

nevoie de o reușită. Trebuia să nu mă mai gândesc la Nash Morgan.

Asta însemna să nu mă mai gândesc la oferta lui, la mărturisirile pe care mi le făcuse și nici la penisul lui erect. OK, ăsta din urmă ajunsese să mi se instaleze în minte pentru totdeauna. Dar restul chestiilor trebuiau să-mi plece din creier cât mai repede.

Mestecam mecanic o salată Cobb într-un restaurant, la 40 de minute distanță de Knockemout, când un metru optzeci de ispită ambulantă s-a așezat în separeul din fața mea.

Lucian Rollins purta pericolul ca și cum ar fi fost făcut la comandă pentru el.

— Lucian.

— Lina.

Acel timbru grav, acei ochi pătrunzători. Acest bărbat era cu totul vag amenințător… și, prin urmare, mă distrăgea cum se cuvine de la obsesia față de tot ceea ce însemna Nash.

— Ce te aduce în separeul meu?

Și-a întins un braț peste spătarul de vinilin, ocupând și mai mult spațiu.

— Tu.

Chelnerița cea veselă, la vreo 20 și ceva de ani, care-mi adusese mâncarea și discutase despre geaca mea biker de piele timp de cinci minute, s-a grăbit spre masă, ținând un ibric de cafea într-un unghi îndoielnic. Avea ochii mari.

— C-cafea?

— Da. Mulțumesc, a spus el, trecând un deget prin mânerul cănii răsturnate din fața lui și așezând-o cu gura în sus.

Ochii fetei s-au făcut și mai mari și m-am întrebat dacă nu cumva erau gata să-i iasă din orbite. Pentru orice eventualitate, mi-am mutat salata în afara zonei cu stropi de cafea.

— Îmi poți da niște sos, te rog? am întrebat când a reușit, în sfârșit, să toarne cafeaua.

— Frișcă. Am priceput, a șoptit ea visătoare și a plecat.

— Minunat. Nu mai pup eu niște sos în plus.

Zâmbetul lui Lucian avea un substrat înghețat.

— Speram ca discuția aceasta să nu fie deloc necesară.

— Îmi place la nebunie când bărbații mă urmăresc și sparg gheața cu această replică.

— Nash Morgan, a spus el.

Am ridicat dintr-o sprânceană, dar n-am zis nimic.

— Trece prin momente dificile. Nu mi-ar plăcea deloc să profite cineva de situația asta.

Am arătat spre mine.

— Eu adică?

— Nimeni, a subliniat Lucian.

— E bine de știut.

Pentru că nu voiam să-i ușurez cu nimic această discuție, am înfipt furculița în salată. Am mestecat cu răbdare, fără să întrerup contactul vizual cu Lucian, care nu s-a clintit din loc.

Ne-am holbat prelung unul la celălalt, dorindu-ne să nu fie niciunul primul care cedează.

Acestea erau genul de situații sociale la care excelam. Știam să pălăvrăgesc despre chestii normale, de fete? Nup. Dar să mă întrec cu un bărbat suspicios când la mijloc era vorba de informații importante? Acestea erau Jocurile mele Olimpice și eu eram medaliată cu aur.

Am sorbit dramatic din ceaiul cu gheață.

— Ahhhh.

A zâmbit imperceptibil.

— Mai ai vreo declarație vagă de făcut sau te duci pe la fiecare masă să dai tuturor avertismente? l-am întrebat.

— Amândoi știm că ai motive suplimentare să fii aici. Știu pentru cine lucrezi și sunt conștient de momentul interesant al sosirii tale în oraș.

M-am prefăcut că sunt șocată.

— E vreo ordonanță locală care stipulează că e ilegal să muncești în domeniul asigurărilor?

— Ne mai jucăm mult?

— Ascultă, amice. Tu ești cel care decide că trebuie să ne jucăm de-a șoarecele și pisica, că trebuie să mă alungi din oraș doar ca să-mi demonstrezi că poți. Nu-mi place să te joci cu mine, cum nici ție nu-ți place. Așa că lasă prostiile sau o să mă scoți din sărite, am zis, zâmbind răutăcioasă.

Lucian s-a înclinat și și-a împreunat degetele pe masă.

— Bine. Știu cine ești, pentru cine lucrezi și ce s-a întâmplat în ultima ta misiune.

Mi-am păstrat o expresie plictisită, deși ultima parte a afirmației ei mă impresiona și mă enerva.

— În ciuda discreției tale, a continuat el, ți-ai construit o reputație remarcabilă pentru că poți găsi lucruri pe care alții nu le găsesc. Ești cunoscută pentru curajul tău care sfidează nesăbuința, o trăsătură răsplătită de angajatoarea ta. Nu ești în oraș pentru o vizită prelungită în onoarea vechiului tău amic Knox. Cauți ceva… sau pe cineva.

A lăsat acuzația să plutească între noi. Am mai luat o gură din salata seacă.

— De ce purtăm această discuție acum? De ce nu prima oară când am venit în oraș?

— Pentru că e o diferență între rana făcută de glonț și rana făcută de o inimă zdrobită.

Am arătat cu furculița spre el.

— Vorbești din experiență?

Mi-a ignorat întrebarea.

— Nu numai că ai ajuns în oraș înainte ca Naomi și Waylay să fie răpite. Acum te-ai și mutat ușă în ușă cu Nash.

— Nu pari genul de om care și-a petrecut prea mult timp prin moteluri infestate de gândaci, așa că n-o să-mi pierd vremea explicându-ți ție această mutare. Deși, având în vedere faptul că ai mai

mulți bani decât unele bugete de stat, ar trebui să te gândești să cumperi motelul și să-l renovezi… sau pur și simplu să-i dai foc din temelii.

— O să iau asta în considerare, a spus el sec. Acum vreau asigurări că Nash n-o s-o pățească și mai rău din cauza ta.

M-am simțit ciudat de protectoare față de bărbatul despre care era vorba în propoziție. Mi-am lăsat furculița jos.

— Ca să știi, n-am avut nimic de-a face cu faptul că Nash a fost împușcat și nici cu răpirea lui Naomi și a lui Waylay. Dacă *mă aflu* în oraș căutând pe cineva, asta nu e treaba ta și nici a altcuiva. Și, la urma urmelor, Nash e băiat mare. Se descurcă singur.

— Asta i-ai spus și lui Lewis Levy?

Mă enervasem la culme.

Am zâmbit.

— Ești ca un copilaș care-mi arată o pictură oribilă pe care a făcut-o la școală, așteptându-se să fiu impresionată. Dacă ți-o lipesc pe frigider, promiți să mă lași în pace?

— Mai devreme sau mai târziu, cineva din cercul tău de cunoscuți o va păți din nou și ar fi bine să nu fie Nash.

— Și ce-o să faci tu în privința asta? O să-i dai un bodyguard să facă pereche cu șeriful federal? am sugerat sfidător.

— Dacă asta va trebui să fac, da. Știu că ți-ai petrecut noaptea la el acasă.

— Nu-ți face griji, tati. Suntem amândoi adulți. O să fie acasă înainte de ora stabilită.

Lucian a bătut cu palma în masă, făcând lingura să zăngănească în farfurie și cafeaua să se verse.

— Nu face mișto de treaba asta, a spus el cu răceală.

— În sfârșit. Doamne, sub câte straturi de gheață ascunzi făptura umană din tine? Credeam că trebuie să te amenință cu o sarcină „întâmplătoare“ ca să te fac să cedezi.

Mi-a smuls șervețelul și a șters cafeaua vărsată, apoi a revenit la mine.

— Felicitări. Dacă echipa mea ar fi fost aici, ai fi câștigat o grămadă de bani pentru cineva.

— Un pariu pe tine și pe momentul în care cedezi? Nu-mi spune că Lucian Rollins are simțul umorului.

— Nu-ți spun.

M-am lăsat pe spate.

— Uite cum văd eu lucrurile. Fie crezi că sunt o țintă mai ușor de manipulat, fie ți-e frică să porți o conversație deschisă și sinceră cu prietenul tău. Oricum ar fi, e clar că ai judecat greșit, Lucian.

A scos un sunet care a semănat cu un mârâit. Dar omul știa că am dreptate.

— Uite. Ești îndreptățit să-ți faci griji pentru prietenul tău. Nu-ți spune nici ție, nici altcuiva prin ce trece. Nici mie, pentru că de-abia ne cunoaștem. Și ceea ce mi-a spus rămâne între mine și el, pentru că, spre deosebire de alte persoane de la masa asta, eu știu să respect intimitatea celorlalți. Da, mi-am petrecut noaptea trecută la el acasă. Nu, n-am făcut sex. Nu-ți spun asta pentru că aș crede că e treaba ta. Pentru că nu e.

— Atunci de ce-mi spui?

— Pentru că știu cum e să ai niște oameni atât de îngrijorați pentru soarta ta, încât să facă numai prostii pe la spatele tău.

Și-a încleștat maxilarul și mă-ntreb ce punct sensibil oi fi atins atunci.

— Nash e un om bun, ceea ce automat înseamnă că nu e genul meu. Dar nu înseamnă că nu pot face o excepție.

— Chestia asta nu e deloc în favoarea ta.

— Nu am nimic de demonstrat, i-am zis. Mă doare în cot ce crezi tu despre mine. Îți imaginezi că eu sunt problema în această situație, dar nu eu sunt. Tu ești.

— Nu eu sunt cel care se plasează în așa fel încât să profite…

— O să te opresc înainte să mă enervezi. Dacă tu crezi că profit în vreun fel de prietenul tău sau că îți ascunde niște lucruri, ai două variante.

— Și care ar fi acelea?

— Fie ai încredere că prietenul tău se va descurca singur, fie ai o discuție cu el. Dar cel puțin ai decența să fii cinstit cu el.

Încruntătura lui Lucian era de-a dreptul înspăimântătoare, dar eram prea furioasă să mă sperie.

— N-ai cum să ne înțelegi trecutul, a spus cu răceală.

— O, ba da. Te pricepi să strângi informații? Ei bine, eu mă pricep să-i citesc pe oameni. Voi trei ați crescut împreună. Dar de fapt nu v-ați maturizat cu adevărat. Knox a încercat să se ascundă din fața iubirii ca să nu mai fie rănit. Nash nu are suficientă încredere în niciunul dintre voi, așa că n-o să discute cu voi despre ce se întâmplă în mintea lui. Iar tu… ei bine, hai mai bine s-o lăsăm pe altă zi.

— Hai să n-o lăsăm.

Am ridicat din umeri.

— Bine. Tu ai vrut-o. Ești un consultant politic dubios, răspunzător de prăbușirea câtorva bărbați și femei importante din capitală, dar și de ascensiunea altora. „Machiavelic“ e adjectivul cel mai frecvent rostit pentru a te caracteriza. Și ție îți place. Îți place ca oamenilor să le fie teamă de tine. Asta pentru că, presupun, ai simțit și tu gustul fricii cândva și te-ai simțit neputincios. Așa că acum, când puterea e în mâinile tale, poți trage sforile cât vrei. Dar tot nu ești fericit.

A mijit ochii.

— Îți îngădui să fumezi o singură țigară pe zi, probabil doar pentru a dovedi că nimic nu poate pune stăpânire pe tine. Ești loial prietenilor tăi și am senzația că ai face orice pentru ei. Și când spun „orice“, mă refer și la lucruri ilegale. Dar ai vrea oare ca Nash sau Knox „să se ocupe“ de problemele tale pe la spatele tău?

— E diferit, a insistat el.

— Îți place ție să crezi asta, dar nu e așa, am zis. Dă-mi voie să exprim asta în niște termeni pe care cred că-i vei aprecia. Cantitatea de timp și energie pe care ai irosit-o lucrând pe la spatele prietenului tău, încercând să „repari“ lucrurile în locul lui, putea fi economisită cu o conversație de zece minute. Imaginează-ți câți politicieni ai putea distruge sau câte străzi ai putea cumpăra dacă n-ar trebui să vânezi femei nevinovate ca să le amenințI, în felul tău subtil.

Expresia lui încremenită nu s-a schimbat deloc, dar eu tot am văzut acea scânteie de amuzament în ochii lui înghețați.

— În cazul tău, n-aș folosi niciodată cuvântul „nevinovată“, iar amenințările mele nu sunt deloc subtile, a spus el.

— Chestiune de semantică, am replicat.

M-a privit cum termin de mâncat salata.

— Propun ca discuția aceasta să rămână între noi.

Secrete. Cu asta mă ocupam. Doar că fusesem în pielea lui Nash. Părinții mei nu avuseseră încredere să mă lase să mă descurc cu vreun rău cât de mic. Nu-mi plăcea deloc cum mă simțeam când oamenii discutau pe la spate despre binele meu, ca și cum n-aș fi fost suficient de puternică să iau parte la propria mea viață. Bănuiam că și Nash s-ar simți la fel.

— Pe care dintre noi încerci să protejezi, Luce? Pot să-ți spun Luce?

— Sper că nu vrei să-mi rănești prietenul, Lina. Pentru că nu vreau să-ți distrug viața.

— De-abia aștept să te văd cum încerci să faci asta. Acum du-te să enervezi pe altcineva.

16. Câteva mulțumiri

Nash

Mi-am înfășurat lesa lui Piper în jurul mâinii și am înșfăcat unul dintre cele două buchete din suportul pentru pahar din mașina mea.

— Hai, Pipe. Ne oprim puțin.

Am ieșit în stradă exact când Nolan a parcat în spatele meu. L-am salutat sarcastic, iar el mi-a răspuns arătându-mi fără chef degetul din mijloc.

De fapt, începea să-mi placă tipul ăsta.

Piper a luat-o înainte spre aleea care ducea la duplex. Era o clădire pe două niveluri, din cărămidă și placaj. Ambele case care o formau aveau o mică verandă în față și ghivece cu flori.

Am urcat cele trei trepte spre ușa din stânga. Lipită de fereastra cu plasă din față era o pisică alb cu gri. Dinăuntru se auzea muzică clasică. I-am făcut, sceptic, cu mâna pisicii, apoi am apăsat pe sonerie.

Piper stătea la picioarele mele, dând din coadă cu entuziasm. O luasem cu mine la serviciu și nici nu fusese atât de enervant pe cât îmi închipuisem. Faptul că-mi cerea atenție constantă mă împiedica s-o iau razna cât rezolvam hârtiile. Și, deși nu se simțea deocamdată destul de în largul ei să-i lase pe ceilalți ofițeri s-o mângâie, începuse să se plimbe din oră în oră prin biroul comun, după ce și-a dat seama că aveau bunătăți pentru ea în buzunare.

Am auzit pași de cealaltă parte a ușii, însoțiți de o replică înțepată:

— Vin. Vin acum. Ai naibii răbdare.

Ușa s-a deschis și a apărut ea. Îngerul meu păzitor.

Xandra Rempalski avea părul des și ondulat. Negru, cu șuvițe violet ici-colo. Îl purta prins într-o parte, într-un coc șui în vârful capului, în timp ce restul buclelor i se revărsau peste umeri. Era bronzată și avea ochi căprui, a căror expresie s-a schimbat când m-a văzut – nu mai părea agasată, ci curioasă și bucuroasă.

În loc de uniformă, purta un șorț de denim, cu diverse unelte și sârme îndesate în buzunare. Din urechi îi atârnau niște cercei lungi, argintii, făcuți din câteva zeci de inele interconectate. La gât avea un colier format din niște lanțuri mici, care formau un V între clavicule. Îmi aminteau de niște zale.

— Bună, am spus, simțindu-mă dintr-odată aiurea că nu făcusem asta de mai multă vreme.

— Bună și ție, a răspuns ea, sprijinindu-se de cadrul ușii.

Pisica a venit și ea, așezându-se între tălpile ei goale. Piper s-a ascuns în spatele bocancilor mei, prefăcându-se că e invizibilă.

— Nu știu dacă-ți mai aduci aminte de mine…

— Șeful de poliție Nash Morgan, 41 de ani, două plăgi împușcate în umăr și trunchi, grupă de sânge O negativ, a înșirat ea.

— Cred că-ți aduci aminte de mine, deci…

— Nu găsești în fiecare noapte un șef al secției de poliție sângerând pe marginea drumului, a zis ea, zâmbindu-mi rapid.

Piper a tras cu ochiul pe după încălțările mele. Pisica tărcată și dolofană a scuipat-o, apoi s-a trântit în prag și a început să-și lingă fundul.

— Nu o băgați în seamă pe nesimțita de Gertrude, a spus Xandra. E cu fundul în sus de zile întregi și nici nu ține să fie acceptată de societate.

— Astea sunt pentru tine, am zis, întinzându-i buchetul de floarea-soarelui. Ar fi trebuit să trec mai demult pe la tine să-ți mulțumesc. Dar lucrurile au fost…

A ridicat privirea de la flori și zâmbetul i s-a transformat într-o strâmbătură plină de milă.

— E greu. Nu e simplu s-o vezi din afară, nici chiar când ești cadru medical. Sunt sigură că nu e nicio bucurie s-o trăiești pe pielea ta.

— Uneori, simt că ar trebui să fiu imun, i-am mărturisit, uitându-mă în jos la Piper, care se vârâse din nou după bocancii mei.

Xandra a clătinat din cap.

— Când începi să devii imun, trebuie să te lași de meserie. Durerea și dorința de a avea grijă de alții ne fac să fim atât de pricepuți la meseriile noastre.

— De cât timp lucrezi la urgență?

— De când am absolvit școala de asistente. Acum 8 ani. Niciun moment de plictiseală.

— Te întrebi vreodată cât timp îți mai permiți luxul să-ți pese de alții?

Zâmbetul i-a revenit pe buze.

— Nu-mi fac griji pentru lucruri de genul ăsta. Iau fiecare zi așa cum vine. Cât timp sunt mai mult lucruri bune decât rele, sunt gata pentru ziua care urmează. Ușor nu va fi niciodată. Dar nu facem asta pentru că ar fi ușor. Facem asta ca să schimbăm ceva, ca să fie mai bine. Chestii de genul ăsta… Să-mi mulțumească un om dintre cei care au supraviețuit? E un lucru minunat.

Ar fi trebuit să-i cumpăr și o felicitare.

Sau ceva care să dureze mai mult decât un buchet de floarea-soarelui.

Dar nu aveam decât cuvinte. Așa că i le-am oferit pe acelea.

— Mulțumesc că mi-ai salvat viața, Xandra. N-o să te pot răsplăti niciodată pentru asta.

Și-a lipit buchetul de șold. Cerceii i-au sclipit în lumină.

— De-asta trebuie să faci binele mai departe, șefu'. În fiecare zi, cum poți. Fă bine altora. Păstrează echilibrul între bine și rău.

Speram din tot sufletul că îndepărtarea lui Dilton de la secție era un pas în direcția corectă. Pentru că acum nu mi se părea deloc suficient, la fel ca în cazul tuturor celorlalte lucruri pe care le făceam.

— Mă voi strădui.

— Să știi că ajută să ai ceva pe lângă serviciu. Ceva bun. Eu? Eu îmi dau întâlniri cu bărbați nepotriviți și fac bijuterii, a zis ea, trecându-și mâna peste șorțul plin de unelte.

În acest moment, simțeam că nu am nimic altceva decât un câine amărât și o gaură-două în mine, care păreau că nu se vor vindeca niciodată.

La ușa alăturată, s-a auzit o bufnitură îngrozitoare, urmată de un urlet prelung și zgomotos. Am tresărit și mâna mi-a plecat automat spre arma din dotare.

— Nu, mi-a spus tăios Xandra.

A băgat florile și pisica înăuntru și a dat să treacă de mine.

— Trebuie să intri în casă, am insistat, aproape împiedicându-mă de Piper, când am coborât în grabă scările.

Nolan venea și el pe alee, fără să-și scoată arma.

— Stai! E nepotul meu. E nonverbal, mi-a explicat, urmându-mă spre ușa de alături.

Așa mi-am reamintit. Întârziase la muncă pentru că rămăsese acasă, pentru a-și ajuta sora să-și liniștească fiul.

M-am oprit și am schimbat o privire cu Nolan. Am lăsat-o apoi să treacă pe lângă mine, pe scări.

— Are autism, a zis, împingând ușa de la intrare de la apartamentul surorii sale.

— Ține câinele, am zis, aruncându-i lui Nolan lesa lui Piper și intrând după ea în casă.

Sângele încă îmi zvâcnea în urechi și nu mă puteam concentra. În mijlocul covorului cenușiu din living era un bărbat – ba nu, un băiat – ghemuit pe o parte, acoperindu-și urechile cu palmele în timp ce se legăna și urla, doborât de o suferință pe care numai el o putea simți. Lângă el erau rămășițele prăbușite ale unui castel de jucărie.

— Poliția? Pe bune, Xan?

O femeie care semăna izbitor cu Xandra a îngenuncheat puțin mai departe, ca să nu fie victima loviturilor violente ale băiatului, cu picioarele lui lungi și slăbănoage.

— Foarte amuzant, a spus sec Xandra. Mă duc să trag jaluzelele.

— Pot să ajut cu ceva? am întrebat precaut în timp ce Xandra a închis în tăcere jaluzelele ferestrelor din față.

— Încă nu, a răspuns sora Xandrei, acoperind țipetele plângăcioase ale fiului său. Avem programare la doctor peste o oră. Căștile lui sunt la încărcat.

Am rămas înăuntru, neputincios, în timp ce cele două femei lucrau cot la cot să facă încăperea mai întunecată și mai silențioasă. Un protocol, mi-am dat seama.

Plânsetele s-au potolit în scurt timp și mama băiatului i-a așezat pe umeri un soi de pelerină greoaie.

Peste o vreme, băiatul s-a ridicat în capul oaselor. Era înalt pentru vârsta lui, cu piele închisă la culoare și cu membrele fusiforme ale puberilor.

S-a uitat la castelul distrus și a gemut încet.

— Știu, amice, a zis mama lui, strecurându-i cu atenție o mână peste umeri. E OK. Îl reparăm noi.

— Amy, acesta este șeriful Morgan, a zis Xandra. Șefule, ei sunt sora mea, Amy, și nepotul meu, Alex.

— Mă bucur, a spus Amy, legănându-l pe Alex în brațe.

— Salutare. Tocmai venisem să-i mulțumesc Xandrei pentru…

— Pentru că ți-a salvat viața? a spus ea zâmbind vag.

— Da. Exact.

— Scuze că v-am deranjat, a zis ea, luând cartea pe care i-a întins-o Xandra.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze.

— Și tu, care-ți făceai griji cum va merge prima ta interacțiune cu poliția, a tachinat-o Xandra pe sora sa.

Amy a zâmbit, apoi și-a sărutat fiul pe creștetul capului și a început să citească.

— Asta e o altă strategie. Să râzi când lucrurile nu sunt de fapt amuzante, a spus Xandra, dându-mi

o plasă de pânză.

În timp ce Alex îmi arunca priviri pline de îngrijorare, mi-am făcut treaba și am ajutat la restabilirea ordinii, piesă cu piesă.

După ce am făcut curat și povestea s-a sfârșit, am dat din cap spre Amy și am urmat-o pe Xandra la ușă. Alex s-a ridicat în picioare și a venit încet la noi. Era înalt, avea umeri lați și m-a strâns puternic de braț. Dar pe chipul lui era un zâmbet drăgălaș, de băiețel, când și-a coborât privirea spre pieptul meu.

— Alex nu crede în spațiul personal, m-a avertizat amuzată Xandra.

Alex a întins mâna și și-a trecut degetul peste insigna mea, colț cu colț. După ce a mângâiat steaua de două ori, a dat din cap și m-a eliberat.

— Și eu mă bucur de cunoștință, Alex, i-am spus ușurel.

Cu brațele pline, am tras două picioare în ușă și am așteptat.

Ușa s-a deschis câteva clipe mai târziu și tot ce aveam pe dinăuntru s-a încălzit deodată la vederea ei. Lina purta niște colanți mov-închis. Puloverul ei era ivoriu și pufos și se oprea la un deget deasupra elasticului pantalonilor. O bentiță lată în degrade îi ținea părul pe spate. Era desculță.

— Seara bună, am zis, trecând pragul și sărutând-o pe obraz.

Piper m-a urmat și s-a dus direct la canapea.

— Hei, salutare. Ăăă, ce-i cu astea? a întrebat ea, închizând ușa în urma mea.

M-am dus la bucătărie și am lăsat plasele pe blat.

— Cina, am spus.

A apărut în prag.

— Nu arată deloc ca mâncarea thailandeză pe care aveam de gând s-o comand.

— Nu ești doar frumoasă, ci și deșteaptă.

Am scos niște flori de câmp dintr-una dintre plasele cu cumpărături.

— Ai o vază?

Ea a făcut un gest spre blaturile goale.

— Ți se pare că aș avea o vază în casa asta?

— Ne descurcăm noi.

Am deschis ușile dulapurilor până am găsit o carafă urâțică de plastic. Am umplut-o cu apă, apoi am înlăturat celofanul cu care erau protejate florile.

— Flori de câmp, pentru că mi-au amintit de tine, i-am explicat.

Așa cum lăcrămioarele îmi aminteau de mama.

Lina mi-a aruncat una dintre acele priviri de femeie complicată înainte de a ceda și de a-și vârî nasul în flori.

— Foarte drăguț din partea ta. Drăguț și deloc necesar, a zis ea.

Am observat că-mi oferea mult spațiu în acel loc îngust. Era haios cum credea că poate reconstrui barierele care se dărâmaseră cu o seară înainte.

— Te superi dacă-i pui niște apă lui Pipe cât timp eu mă apuc să pregătesc mâncarea?

A ezitat preț de o clipă, apoi a deschis dulapul și a găsit un castronaș gol.

— Nu trebuie să-mi pregătești cina. Peste un minut aveam oricum de gând să comand ceva, a zis ea, dând drumul apei de la chiuvetă.

— Am avut o zi grea, am spus relaxat, scoțând o sticlă de vin, un tirbușon și două pahare dintr-o pungă. Și, mulțumită ție, pentru prima oară de multă vreme încoace, am avut energia s-o gestionez.

Am desfăcut vinul și am lăsat sticla deoparte.

— Am auzit că te-ai certat cu unul dintre ofițerii tăi, a recunoscut ea, punând castronul cu apă pe podea. Doamna Tweedy a spus că l-ai prins pe unul dintre subalternii tăi furând bancnote false din depozitul de dovezi după ce petrecuse la clubul de striptease.

— Aș vrea eu.

Piper a apărut în prag cu o bustieră de sport în bot. A aruncat-o peste castron, bând apă din jurul ei.

— Haide, Pipe. Nu mai mânca rufe.

Am luat bustiera de jos.

— Cred că e a ta.

Lina a luat-o și a aruncat-o pe blat, lângă broccoli.

— Apoi Neecey mai avea puțin și mă placa pe trotuar, în față la Dino's, a spus Lina, cocoțându-se pe blat. Mi-a zis că i-ai tras un cap în gură boului de Tate Dilton în raionul de dulciuri de la băcănie.

— Mă înspăimântă capacitatea de înțelegere a limbajului din acest oraș.

A zâmbit.

— Neecey a mai spus că a auzit că v-ați bătut și ați dărâmat o piramidă de supe la conservă și că managerul băcăniei a găsit două conserve cu *minestrone* undeva, în zona produselor congelate.

— Dacă-mi torni vin, o să-ți spun povestea reală, mult mai puțin palpitantă.

— Bine.

I-am spus cum îmi decursese ziua. I-am povestit tot. A fost plăcut. Să împărțim bucătăria. Să-i povestesc despre ceea ce făcusem. Lina părea interesată de-adevăratelea. Stătea pe blat și discutam în timp ce eu trăgeam puiul, ardeii și ceapa în tigaie. Piper ni s-a alăturat, cu o paradă nesfârșită de jucării și rufe.

De câteva ori a trebuit să mă stăpânesc ca să nu mă insinuez între picioarele Linei, să nu-i pun mâinile pe coapse și să nu o sărut pe buzele acelea frumoase și roșii ale ei.

Simțeam o legătură reală și tangibilă și profundă, dar nu știam cât de profundă e pentru ea. Și nu aveam de gând s-o sperii și s-o alung din cauza dorințelor mele.

— De ce sunt niște pantaloni de pijama în pungă? E vreun soi de desert *new age* de care n-am

auzit? a întrebat ea, vârându-și nasul în ultima pungă.

— Da, chestia aia, am zis.

— Nash.

Numele meu suna ca un avertisment blând pe buzele ei.

— Știu că noaptea trecută trebuia să fie o aventură singulară. Știu că ți-a fost milă de mine pentru că eram distrus.

Am oprit ochiul de sub pui și am pus capacul peste tigaie înainte de a mă întoarce spre ea.

— Mai știu însă că n-am mai dormit atât de bine de nu știu când… poate niciodată.

— Nu putem continua, a spus ea încet.

Mi-am șters mâna pe prosopul de vase pe care-l adusesem și apoi am făcut ceea ce abia așteptam să fac. M-am vârât între genunchii ei și mi-am lăsat mâinile să alunece pe coapsele ei, până la șolduri.

Mâinile ei au urcat pe umerii mei și au rămas acolo. Fără să mă împingă la o parte. Fără să mă tragă spre ea.

Era o poziție intimă. Și doream mai mult, pentru că sângele meu începuse să fiarbă într-o fracțiune de secundă.

— Uite, știu că nu e corect să-ți cer asta. Să te fac responsabilă de binele meu personal. Dar sunt disperat. Am nevoie de tine, Angelina.

— De ce-mi spui Angelina?

Am strâns-o de șolduri.

— Așa te cheamă.

— Știu asta. Dar nimeni nu-mi spune Angelina.

— E un nume frumos pentru o femeie frumoasă și complicată.

— Ești de-a dreptul fermecător. Trebuie să recunosc asta. Flori. Cină. Drăgălășenie. Dar cât timp ne mai jucăm așa?

— Iubito, pentru mine nu e un joc. Asta e viața mea. Tu ești singurul lucru din întreaga mea existență care mă face să cred că am o șansă să-mi găsesc drumul înapoi. Nu înțeleg de ce. Și, sincer,

nici n-am nevoie să înțeleg. Tot ce știu e că mă simt mai bine atunci când te ating. Când m-am trezit azi dimineață, nu m-am mai simțit ca o fantomă sau o umbră. M-am simțit bine.

— Și eu m-am simțit… ăăă… bine, a mărturisit ea, fără să mă privească în ochi. Dar ne jucăm cu focul. Adică, mai devreme sau mai târziu, o să te atașezi prea mult de mine și va trebui să-ți frâng inima ta fragilă de bărbat. Ca să nu mai vorbim de faptul că, practic, ne-am trezit trăgându-ne-o în gol.

Am zâmbit.

— De aceea am adus pantaloni. Cu șiret.

— Acesta nu este genul de presiune socială pentru care m-au pregătit filmele de la televizor. „Hei, Lina. Dormi cu mine ca să simt din nou că trăiesc“, a spus ea, pe un ton baritonal.

Am strâns-o de șolduri încă o dată și am tras-o mai aproape de mine.

— „Chiar acum aș vrea să mergem în pat și să nu fac sex cu tine, Nash“, am spus, imitând-o prost pe Marilyn Monroe.

Ea a oftat încruntată.

— E enervant cât poți fi de drăguț.

— Suficient de enervant încât să mă lași să dorm cu tine în seara asta?

Mi-a strâns umerii și și-a lipit fruntea de a mea.

— Chiar încerc să iau decizii mai bune, iar tu nu-mi ușurezi deloc sarcina.

Am cedat ispitei și am sărutat-o pe nas.

— Uff. Ești imposibil! s-a plâns ea.

— Ce a fost în neregulă la deciziile tale anterioare?

Ea și-a mușcat buza.

— Vrei să-ți readuc aminte că am fost dezgustător de vulnerabil în fața ta timp de vreo 48 de ore? Tocmai mi-am petrecut 20 de minute povestindu-ți despre ziua mea. E rândul tău. Oferă și primește. Vorbește, Angel.

A strâmbat din nas.

— Nu-mi place să împărtășesc. Mai ales când n-o să dau bine la public.

— Îți repet. Poziție fetală la baza treptelor.

— Conduceam o echipă în timpul unei operațiuni. Trebuia să ieșim repede și neplanificat printr-un acoperiș, pentru că hoțul nostru a venit acasă mai devreme. Nu știam că tipului cu care eram în echipă îi era teamă de înălțimi. Eu am sărit și am aterizat în canal. Când m-am uitat în urmă, el rămăsese acolo încremenit. Am țipat, iar el s-a panicat și a aterizat în fund pe capota unei mașini.

— Au, am zis, dându-mi seama că nu știam exact ce pericol înseamnă o ieșire prin acoperiș.

— Și-a rupt noada, așa că a fost norocos. Dar eu ar fi trebuit să-mi dau seama. Sau, cel puțin, n-ar fi trebuit să-l forțez să-și asume acest risc.

Degetele ei îmi desenau mici cercuri pe piept.

— Faza e că, dacă-ți faci treaba bine, recompensele sunt mari. Bonusuri, statut, fiorul vânătorii. Poți fi erou și poți ajunge acasă victorios. În compania mea, tacticile agresive sunt la mare preț. Eu am primit un bonus și Lewis s-a ales cu fundul rupt. Mi-am dat seama că, oricât de bună aș fi, uneori totul se rezumă la noroc. Și nu vreau să mă bazez pe asta la nesfârșit.

— Mai puțin partea cu banii, înțeleg.

Am avut revelația că mă aflu aici, în această bucătărie, doar printr-un mare noroc.

— E mai spectaculos să fii erou și pentru altceva, nu doar pentru un cec frumușel, a zis ea.

— Cât de frumușel? am tachinat-o.

A zâmbit felin.

— De ce? Ai o problemă cu faptul că tovarășa ta de pat câștigă mai mult ca tine?

— Nu, doamnă. Deloc. Eram doar curios cât înseamnă „mai mult“.

— Am un cont de brokeraj și un dressing plin cu haine foarte frumoase de designer. Charger-ul ăla sexy de afară din parcare? L-am cumpărat cu bani gheață cu bonusul pe anul trecut.

Am fluierat admirativ.

— De-abia aștept să văd ce-o să-mi cumperi de ziua mea.

— Dacă mă ține memoria, tu și fratele tău n-ați prea vorbit ani buni pentru că el ți-a dat niște bani.

— Uite, asta e o minciună sfruntată, am spus, luând paharul cu vin. N-am vorbit ani buni pentru că m-a obligat să accept niște bani, mi-a spus ce să fac cu ei, apoi nu i-a convenit cum i-am cheltuit.

— Atunci, în cazul ăsta, sunt în echipa Nash, a zis ea.

— M-am gândit eu că te conving.

— Ce anume ți-a spus Knox să faci cu banii?

— Să ies la pensie.

A ridicat uimită din sprâncene.

— Să ieși la pensie? De ce?

— Urăște faptul că m-am făcut mare și am devenit polițist. Când eram mici, am avut și noi destule conflicte cu legea. Knox nu și-a depășit niciodată neîncrederea în autorități. S-a mai înmuiat și el. Dar tot preferă s-o scalde în zona cenușie. Cum ar fi partidele acelea ilegale de pocher, despre care se presupune că eu nu știu nimic.

— Și tu? Tu de ce nu te scalzi și acum în zona cenușie?

— Dacă-l întrebi pe fratele meu, o să-ți spună că e un fel de „ba pe-a mă-tii“ la adresa lui și a copilăriei noastre. Noi împotriva celorlalți.

— Dar ăsta nu e adevărul…

Am scuturat din cap.

— M-am gândit dacă n-ar fi mai bine ca în loc să operez în afara sistemului, să fac niște schimbări din interiorul lui? Ciocnirile noastre cu legea au fost minore. Lucian însă? El n-a avut pe nimeni care să-l ajute sau să-l protejeze. A intrat în pușcărie la 17 ani și a stat acolo o săptămână, lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple. Asta e ce s-a schimbat pentru mine. Pe el n-ar fi putut să-l ajute în acel moment nicio încălcare a legii și niciun

comportament antisocial. N-ar fi trebuit decât ca un polițist bun să-și facă datoria.

— Deci te-ai angajat să-ți faci treaba așa cum trebuie pentru toții Lucienii din viitor, a spus ea.

Am ridicat din umeri, un pic stânjenit.

— Și pentru uniforma gratuită. Se zvonește că fundul meu arată foarte bine în acei pantaloni.

Lina a zâmbit larg și am simțit cum mi se aprinde în piept acel foc de tabără.

— Ah, Armăsarul-face-totul-bine nu mai e de mult zvon. E o informație oficială.

— Armăsarul-face-totul-bine?

— E ceva în oraș ce nu știi tu deja! m-a necăjit ea.

Am închis ochii.

— Spune-mi că nu asta e porecla mea.

A fluturat spre mine din genele acelea lungi.

— Dar, Nash, știu cât de importantă e pentru tine sinceritatea.

— Doamne.

17. Discuții de alcov

Lina

— Deci ai trecut prin misiuni periculoase, cu sărituri de pe acoperiș, alături de o echipă și acum ești aici? a întrebat Nash.

Eram la mine în pat, uitându-ne în tavan. Nash era pe partea stângă, mai aproape de ușa dormitorului meu. Piper era ghemuită la subrațul lui, sforăind. Vârâsem o pernă între noi ca să împiedic repetarea evenimentelor din noaptea precedentă.

Am șovăit, surprinsă de dorința de a-i destăinui întregul adevăr, de a-i spune că amândoi îl căutam pe același bărbat. Dar am înăbușit-o. Mă dedicasem deja acestui plan. Nu trebuia să-mi irosesc energia punându-mi la îndoială deciziile.

— Aveam nevoie de puțin spațiu ca să mă gândesc la lucrurile astea. Am oportunitatea unui

nou job. Mai multe călătorii. Misiuni mai îndelungate. Slujba vieții mele. Dar… am spus, fără să termin ideea.

— Părinții tăi știu cu te ocupi?

— Ei cred că străbat țara în lung și-n lat, organizând traininguri corporatiste. Prefer să-mi trăiesc viața fără să am și responsabilitatea părerilor altor oameni. Mai ales părerile despre faptul că ar trebui să-mi găsesc o cale mai sigură și mai ușoară de a-mi câștiga existența.

— Mi se pare corect. Ce e în cutia cu dosare?

— Nash, chestia asta cu dormitul împreună funcționează doar dacă taci și te culci.

— Mă gândeam și eu.

Nu-mi plăcea deloc încotro se îndrepta această conversație. Era ca și cum mă obliga să spun un șir nesfârșit de minciuni inofensive. Și mă simțeam din ce în ce mai aiurea. Așa că am scotocit prin arsenalul meu și am folosit arma mea favorită: schimbarea direcției.

— M-am întâlnit cu Lucian astăzi, l-am anunțat, întorcându-mă cu fața spre el în beznă.

— Aici?

Interesant. Deci acea belea supraprotectoare de om nu voise ca Nash să afle despre discuția noastră.

— Nu. În Lawlerville, la un restaurant.

— Lucian mânca la un restaurant? Ești sigură că era el și nu vreo sosie?

— De fapt, n-a mâncat. A băut o cafea cât am mâncat eu, i-am zis.

— Despre ce ați vorbit?

— Să nu-mi spui că Armăsarul-face-totul-bine e gelos, l-am tachinat, întinzându-mă peste pernă ca să-l gâdil.

Nash m-a prins de mână și a dus-o la buze.

— Normal că sunt, ce mama naibii.

M-a mușcat de arătător.

— Am vorbit despre tine. Cred că-și face griji în privința ta.

A tăcut preț de o clipă și am simțit cum îngrijorarea îi sporește în întuneric.

— Nu i-ai povestit nimic, nu-i așa?

— Sigur că nu. M-ai rugat să n-o fac. Am presupus că ai un motiv bun să-i spui străinei de la ușa de alături despre atacurile tale de panică în loc să le spui celui mai vechi prieten al tău sau fratelui tău.

— Nu suntem străini, a ripostat el, punând mâna mea pe pieptul lui și ținând-o acolo.

— Atunci… suntem prieteni? am întrebat.

Pieptul îi era cald sub atingerea mea.

A tăcut mult timp.

— Pare ceva mai mult de-atât, a recunoscut el.

— Dar în ce sens?

Hai să vedem dacă-ți plac întrebările enervante și incomode, stimabile domn.

— În sensul în care, dacă aș fi într-o formă mai bună, tu ai fi goală și între noi n-ar fi nicio pernă, să fii sigură de asta.

— Ah.

— Ah? Asta e tot ce ai de spus?

— Deocamdată.

O alarmă a sunat strident, trezindu-mă dintr-un vis delicios cu mine, Nash și niște nuditate minunată care, în mod categoric, ar fi dus la ceva și mai sexy.

Un mârâit s-a auzit de sub mine și, preț de o clipă, m-am speriat că mă rostogolisem peste câine în somn.

Dar Piper era mult mai blănoasă și mult mai mică decât chestia aia pe care îmi sprijinisem capul. Alarma s-a oprit și mârâitul s-a transformat într-un căscat. O mână caldă îmi mângâia exteriorul coapsei, până spre șold. Între timp, coapsa mea interioară adăpostea o ditamai erecția.

— Cred că-ți bați joc de mine, am mormăit.

— Ai sărit gardul, Angel, a spus Nash, arogant și somnoros.

Zăceam în vârful pernei pe care o îndesasem între noi. Capul și mâna îmi erau sprijinite pe pieptul lat al lui Nash. Piciorul îmi era azvârlit peste… ăăă… penisul lui.

— Devine penibil, am bombănit.

Am încercat să mă retrag, să mă rostogolesc la loc pe jumătatea mea de pat. Rușinată. Dar el m-a luat în brațe. M-a tras spre el și m-am trezit toată peste el, piept peste piept, vintre peste vintre.

Doamne Dumnezeule, ce sexy!

— Măcar pantalonii mi-au rămas pe mine, a zis el voios.

— Nu e deloc amuzant, m-am văicărit eu.

Nu-mi plăcea deloc să mă cuibăresc cu cineva și niciun bărbat, în niciun caz unul care se baza pe mine pentru sprijin emoțional, nu avea să schimbe asta.

— Ah, draga mea, sunt de acord cu tine. Nu e deloc amuzant locul peste care stai întinsă.

Erecția lui zvâcnea lipită de mine, iar vaginul meu era deja furios că nu o putea atinge din cauza pantalonilor scurți pe care insistasem să-i port în pat.

Am făcut o încercare respectabilă de a mă da jos de pe el, dar agitația și frecarea n-au făcut altceva decât să mă excite și mai tare.

Nash și-a pus mâinile pe șoldurile mele.

— Calmează-te, Angel.

Avea glasul răgușit și părea mai puțin somnoros, dar mult mai excitat. Mâinile lui mă țintuiau locului.

Între timp, mi-am strecurat mâinile și brațele între noi pentru a pune distanță. Orgasmul meu era foarte aproape și dacă el se mai freca de mine o singură dată, nu mai aveam cum să ascund asta.

— Doamne, ești superbă dimineața, a zis el, dându-mi la o parte părul de pe frunte. Cel mai bun mod de a mă trezi.

Pentru mine era a doua cea mai bună trezire, după cea de ieri. Dar cu siguranță n-aveam de gând

să împărtășesc cu el această nestemată.

— Nu mai fi atât de dulce, am zis eu.

Dar acei ochi albaștri, blânzi și visători, mă atrăgeau spre ei. Nu mai luptam pentru libertatea mea. Pluteam deasupra lui, ochi în ochi, cu buzele prea apropiate ca să luăm vreo decizie bună.

Și-a ridicat și cealaltă mână. Degetele lui au dansat pe obrazul meu și mi-au ciufulit părul.

— Acum o să te sărut, Angelina.

„La naiba, nu.“ Asta ar fi trebuit să spun. Sau *„Cred că asta e o idee proastă și ar trebui să ne gândim puțin la consecințe“.* Măcar aș fi putut să spun că trebuie să mă spăl pe dinți și apoi m-aș fi putut încuia pe dinăuntru în baie până când zonele mele intime ar fi devenit mai înțelepte.

În schimb, am dat ca o proastă din cap și am zis:

— Da. OK.

Dar exact când s-a întins spre mine, când vedeam cum ochii lui albaștri se apropie de mine, când deschisesem buzele, cineva a început să bată la ușa mea.

Piper a sărit la picioarele patului și a lătrat strident de câteva ori.

Nash s-a încruntat.

— Aștepți pe cineva la 6 dimineața?

— Nu. Nu crezi că e doamna Tweedy care încearcă să mă ducă la sală, nu-i așa?

Mai aveam puțin și mă ascundeam sub pat.

Bătăile în ușă au început din nou.

— E scundă. Bate mai jos în ușă.

N-o să vă mint, m-am bucurat că probabil nu era bătrânica de alături care voia să mă care din nou la antrenamente.

— Stai aici, mi-a ordonat Nash, dându-mă jos de pe el.

— Pe naiba. E casa mea. Cine bate la ușă mă caută pe mine.

— Și n-ar fi o surpriză haioasă dacă m-ar vedea pe mine? a spus el, mai degrabă ca un polițist dur decât ca un amant leneș.

Mi-am luat halatul și m-am grăbit în urma lui.

— Nash! am șuierat. Poate că nu vreau ca oricine o fi de partea cealaltă a ușii să afle că ne-am petrecut din nou noaptea împreună.

— Prea târziu, s-a auzit un glas enervat și profund de bariton.

Nash a deschis ușa cu o smucitură și Lucian, care părea că e treaz de câteva ore bune, a intrat în casă îmbrăcat într-unul dintre celebrele sale costume.

— Cred că faci mișto de mine, am mormăit.

— Tu dormi în costum? l-a întrebat Nash.

— Eu nu dorm, a spus el voios.

Vaginul meu îl ura pe Lucian Rollins.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

— Îți urmez sfatul, a spus el, un pic ostil. Haide, Nash. Mergem să luăm micul-dejun.

— Nu te supăra, Lucy, dar făceam ceva și aș prefera să continui, nu să mănânc ouă cu tine.

Lucian mi-a aruncat o privire care ar fi mistuit-o pe o femeie mai slabă de înger.

— Ești liber să te întorci după ce spun ce am de spus.

— Am nevoie de o cafea, am mormăit și m-am dus la bucătărie.

— Te-am avertizat, a strigat după mine Lucian.

— Da? Și eu te-am avertizat pe tine.

I-am arătat degetul mijlociu peste umăr.

— Ai avertizat-o? Ce mama dracului e asta, Lucy? a întrebat Nash.

— Trebuie să vorbim, a spus Lucian. Îmbracă-te.

— Mă ocup eu de câine, am strigat. Tu ocupă-te de prietenul tău cel enervant.

18. Ouă Benedict pentru ticăloși

Nash

Nu aveam chef de micul-dejun și nici de muzica veselă care se auzea din boxele restaurantului.

Pentru a doua zi la rând, nu mă trezisem cu acel scrâșnet teribil în cap.

În schimb, mă trezisem cu Lina. Și prietenul meu cel imbecil stricase totul.

— Unde ți-e umbra federală? m-a întrebat prietenul meu cel imbecil.

— Încă în pat, probabil. Unde ar trebui să fiu *și eu*. Ai întrerupt ceva important.

— Ar trebui să-mi zici mersi.

— Ai înnebunit de tot? am zis exact când s-a apropiat chelnerul.

— Vă mai pot lăsa un minut, a spus acesta speriat.

— Cafea. Neagră. Te rog, am adăugat, așezând meniul pe marginea mesei și uitându-mă urât la Lucian.

— O să mâncăm amândoi ouă Benedict cu somon afumat și iaurt cu fructe de pădure, a spus amicul care se opunea vieții mele intime.

— Sigur, a zis puștiul, care apoi a dispărut.

Lucian avea felul lui foarte personal de a intimida și de a impresiona oamenii. Uneori, ambele în același timp. Azi, însă, nu voia decât să mă scoată din sărite.

Mi-am trecut o mână peste față.

— Ce mama dracului se petrece cu tine?

— Sunt aici ca să-ți pun acea unică întrebare, a zis el, încruntându-se spre telefon înainte de a-l vârî în sacou.

— Ești ca un vampir care complotează cum să nu-și lase cei mai buni prieteni să și-o tragă.

— Ai petrecut două nopți în pat cu ea și…

— De unde știi tu că mi-am petrecut două nopți cu ea în pat? l-am întrerupt.

— Două nopți în pat cu cine?

Fratele meu s-a strecurat în separeu lângă mine, cu o mutră ofticată, de parcă tocmai ar fi căzut din pat.

— Tu ce cauți aici? am întrebat.

A căscat și a făcut semn să i se aducă o cafea.

— A sunat Lucy. A spus că e important. Două nopți în pat cu cine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Și de unde mama dracu' știi tu unde și cum dorm eu? am întrebat, întorcându-mă spre Lucian.

— Informațiile știu cum să mă găsească.

— Jur pe Dumnezeu, dacă doamna Tweedy ascultă la mine la ușă cu un pahar…

— Ce mama dracului e cu voi doi? a intervenit fratele meu.

Chelnerul a revenit aducând cafea pentru toată lumea.

— Pot să vă aduc ceva de mâncare? l-a întrebat pe Knox.

— Poate după ce aflu cu cine se culcă frate-meu.

— Doamne. Nu e treaba nimănui cu cine mă culc eu. Eu vreau să știu de ce mama naibii Lucian a apărut la ușa Linei la ora șase dimineața și m-a dat jos din pat ca să mă aducă la micul-dejun.

— Erai la Lina la șase dimineața?

Knox nu părea deloc mulțumit să afle asta.

— Sincer, n-ar fi trebuit să fiu acolo dacă prânzul meu de ieri cu colega ta de pat ar fi mers bine, a spus Lucian enervat.

Mă gândeam serios să sar peste masă și să-l apuc de reverele costumului lui de fițe, dar tocmai atunci chelnerul s-a decis, cu înțelepciune, să dispară.

— De ce ne aflăm aici? De ce iei tu prânzul cu Lina? Și ce mama naibii legătură are asta cu tine și cu pofta ta de ouă Benedict?

— De ce, futu-i, erai acasă la Lina la ora șase dimineața? Și sper să nu-mi spui că ea e femeia cu care ți-o tragi, a mârâit Knox.

Lucian a ridicat dintr-o sprânceană spre mine și a ridicat cana cu cafea.

— Ți-a spus că am luat prânzul împreună, dar nu ți-a spus de ce? Interesant.

— Nimic din toate astea nu e interesant pentru mine. Fie treci la subiect, fie dă-te la o parte din calea mea, am zis.

— Dacă nu începe careva să-mi dea niște răspunsuri, o să încep eu să vă trag niște pumni, ne-a avertizat Knox.

— Lucrurile nu sunt în regulă în ceea ce-l privește, a zis Lucian, arătând spre mine. N-au fost în regulă de când a fost împușcat.

— Hai, pe bune, Sherlock. Un nenorocit a băgat două gloanțe în mine. Îmi ia ceva vreme să-mi revin după asta.

— Spui asta de parcă faci vreun efort.

O furie fierbinte a început să mă cuprindă. Lângă mine, frate-meu s-a încordat tot.

— Mai du-te dracului, Lucy, am spus. Fac eforturi. Mă duc la fizioterapie. Mă duc la sală. Mă duc la muncă.

El a scuturat din cap.

— Fizic, te vindeci. Dar mental? Nu ești același. Ascunzi problema. Dar începe să se vadă.

— O să am nevoie de ceva mai tare decât cafeaua dacă vreți să purtăm această conversație, a bombănit Knox.

Mi-am luat cafeaua și m-am gândit că i-aș putea-o turna în cap.

— Treci la subiect, Lucy.

— Nu ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția. Trebuie să-ți găsești pacea. Trebuie să-ți amintești. Trebuie să-l găsești pe Hugo. Și trebuie să-l arestezi.

— Și dacă-l arestez pe Hugo, asta nu schimbă cu nimic ce s-a întâmplat deja. Și cum mama dracului o să mă ajute pe mine să mă refac dacă-mi amintesc?

Oare acel punct mort din memoria mea era cheia? Dacă îmi voi aminti în cele din urmă cum e să înfrunți moartea, voi fi gata să trăiesc din nou? Nu asta era partea unde întâmpinam atâtea dificultăți? Puteam arunca infractorii în pușcărie,

dar asta nu desfăcea ceea ce făcuseră deja. Îi puteam împiedica să-și repete faptele, dar nu le putusem preveni prima oară când încălcaseră legea.

Cred că am ridicat tonul pentru că perechea de la masa de lângă noi s-a întors și s-a uitat la mine.

— Nu-mi vine să cred că m-ai dat jos din pat de lângă Naomi pentru asta, s-a plâns Knox.

— Idem.

— Fratele tău era în pat cu Lina, l-a ațâțat Lucian.

— Era pe dracu'. Erai pe dracu', a zis Knox, avântându-se spre mine.

— Nu începe, ce mama naibii, l-am avertizat.

— Ți-am zis să stai departe de ea.

— Și eu i-am zis ei același lucru, a zis Lucian.

— Poftim? De ce? ne-am răstit eu și Knox la unison.

— Suntem în aceeași echipă, Knox, i-a reamintit Lucian.

— Ai amenințat-o? am întrebat, cu voce coborâtă și primejdioasă.

— Să fii sigur că da.

— Ce mama dracului e cu voi? Cu amândoi? a zis frate-meu.

— Profită de tine, a insistat Lucian.

— Chiar începi să mă calci pe nervi, Lucy, l-am avertizat.

— Bravo. Începem de undeva.

— Să nu te mai apropii vreodată de Lina, i-am zis. Nu poți amenința oameni în numele meu. Mai ales pe ea.

— Nu-mi vine să cred că te culci cu Lina după ce ți-am spus să nu o faci, a mârâit Knox.

— Și nu-ți poți îngropa capul în nisip sperând că lucrurile se vor îmbunătăți. Tatăl tău și-a petrecut ultimii zeci de ani prefăcându-se că trăiește. Ce faci tu nu e cu mult diferit, a spus Lucian.

O tăcere tensionată s-a așternut peste masa noastră. Ne-am uitat urât unul la altul.

— Sunt depresiv. OK, idioților? Viața mea e într-o mare gaură neagră de când m-am trezit pe patul acela de spital. Acum sunteți mulțumiți?

Era pentru prima oară când recunoșteam asta cu voce tare. Și mă durea în cot.

— Ți se pare că arăt mulțumit?

De fapt, Lucian părea extrem de necăjit.

— Spune-mi ce treabă are toată povestea asta cu Lina, a zis Knox, îngropându-și fața în mâini.

— Nu cred că e sinceră. Îmi fac griji că va profita de tine când ești… așa. Apare în oraș cu o zi înainte ca Hugo să le răpească pe Naomi și pe Waylay. Nu ți-a spus care e jobul ei real. Se mută lângă tine. Și se întâmplă să aibă un trecut comun cu șeriful federal desemnat să te păzească.

— Tot ea m-a strâns de pe jos, m-a dus la etaj și m-a ajutat când am avut un atac de panică, acum două seri. Nu știu ce mama naibii are, dar cu cât sunt mai aproape de ea, cu atât mă simt mai bine. Cu atât îmi e mai ușor să mă dau jos din pat și să mă silesc să fac chestiile de zi cu zi. Așa că îți apreciez grija, dar o să subliniez că a fost alături de mine așa cum nu a fost nimeni altcineva. Nici tu. Nici Knox. Nici nimeni.

Lina m-a făcut să mă simt din nou bărbat, nu o umbră defectă.

Lucian a strâns din dinți pe sub barba lui frumos tunsă.

— Două porții de ouă Benedict cu somon afumat.

Chelnerul și-a făcut apariția cu mic-dejunul nostru.

— Mulțumesc, am zis dezumflat, când mi-am dat seama că Lucian n-avea de gând să spună nimic.

— Pot să vă mai aduc ceva? Cafea? Șervețele ca să aveți cu ce să ștergeți o nouă vărsare de sânge? Nu? Bine atunci.

— Te minte, a insistat Lucian. E aici din cauza ta.

— Amândoi trebuie să tăceți dracului din gură, a ordonat Knox. Lina e unul dintre personajele pozitive.

— Nici tu nu ai încredere în ea când vine vorba de fratele tău, a subliniat Lucian.

— Pentru c-o să-i zdrobească inima, de-aia, a spus frate-meu, exasperat. Nu pentru că profită de el sau nu mai știu ce căcat ai inventat în mintea aia suspicioasă a ta. Nu se va așeza la casa ei și nu va deveni nevastă de polițist și nici nu-și va dori o mie de copii. Așa că, dacă te îndrăgostești de ea ca un prost și ea îți trage un șut în fund și te dă pe ușă afară, eu voi avea de-a face cu văicărelile și lacrimile tale.

În mod ciudat, eram mișcat, dar mai mult eram ofticat.

M-am uitat la amândoi. Fratele meu și cel mai bun prieten al meu credeau că sunt prea slab ca să supraviețuiesc acestei situații.

— Apropie-te din nou de ea și o să te fac să regreți, am zis și am strâns cu putere mânerul cănii.

— Și eu îți spun ție același lucru, mi s-a adresat Knox.

— Nu e decizia ta, i-am reamintit.

— Nu am încredere în ea, a spus Lucian încăpățânat.

— Da? Nici eu nu aveam încredere în asistenta aceea de la stomatologie cu care ai ieșit o lună, acum vreo trei ani.

— Și aveai dreptate. Mi-a furat ceasul și halatul de baie, a recunoscut prietenul meu.

— Lina nu-mi vrea ceasul și eu nu am halat.

— Nu. Dar urmărește ceva. Un mincinos își dă seama de minciunile celorlalți.

— N-o mai cerceta atât.

— Dacă tu îți revii, atunci încetez și eu cu cercetările, a spus Lucian.

Când Lucian Rollins făcea o cercetare, asta însemna că știa deja ce se află în tomberonul tău

de gunoi înainte ca acesta să ajungă în fața casei. Însemna că știa ce o să mănânci la cină înaintea ta. Omul avea un dar înnăscut pentru strângerea de informații și nu m-aș fi mirat dacă și-ar fi folosit această înzestrare și împotriva mea. Mai ales dacă el credea că e spre binele meu.

— Nu mai am nevoie să aud așa ceva.

— Ba da, ai nevoie, m-a contrazis el. Aud din ce în ce mai multe zvonuri cum că Duncan Hugo n-a fugit cu coada între picioare.

— Și ce dacă? m-am răstit.

— Ești un pericol pentru el. O amenințare directă. Nu te poți ascunde pentru totdeauna în lipsurile din memoria ta. Trebuie să funcționezi la sută la sută din capacitate. Pentru că, dacă ajunge din nou la tine și reușește să te elimine… asta înseamnă că rămân doar cu Knox ca prieten.

— Ce haios!

— Du-te dracu', a mormăit Knox.

— Ești prea bun să permiți acestei povești să-ți pună capac. Trebuie să te zbați și să ieși din acest întuneric dacă de asta e nevoie ca să-l învingi pe Hugo. Și n-o să reușești dacă te lași distras de o femeie în care nu poți avea încredere.

— Există o soluție simplă pentru asta. Stați amândoi dracului departe de Lina, a zis Knox.

— Duceți-vă naibii amândoi.

19. Kakiul nu e culoarea ei

Lina

— Ca de obicei, adorabila mea Lina? a strigat Justice din spatele tejghelei de la Café Rev când am intrat.

— Da, te rog. Te superi dacă vine și prietena mea blănoasă? am întrebat, ridicând-o pe Piper, în puloverașul ei de culoarea dovleacului.

Cățelușa a adulmecat aerul cu aromă de cafea, tremurând entuziasmată de fiorul dimineții.

Justice a zâmbit larg.

— Nu e nicio problemă. O să fac ceva extra pentru domnișoara Piper.

Normal că omul acesta încântător știa deja numele câinelui. Și normal că știa ce vreau eu de obicei. Mergeam de doi ani la aceeași cafenea de lângă casa mea de la oraș și tot îmi greșeau comanda și numele.

— Totul e OK? m-a întrebat peste zumzetul din cafeneaua aglomerată în timp ce mi-am plătit cafeaua.

Am clipit nelămurită. Asta cu siguranță nu mi s-a întâmplat niciodată la cafeneaua mea de cartier.

— Da. Sigur. Absolut OK, am zis.

Era o minciună mare și gogonată.

Dar nu aveam de gând să-i explic lui Justice că eram speriată pentru că Nash Morgan avea ceva atât de irezistibil încât, în preajma lui, mă comportam de parcă eram altă persoană. Ne luam în brațe. Îi făceam confesiuni. Îl sprijineam din punct de vedere emoțional. Și mai ales nu voiam să-i povestesc despre îngrijorarea mea că Lucian era pe punctul de a strica totul, deși habar nu aveam ce înseamnă acest „tot“.

Erau prieteni de ani întregi și dacă Lucian îi va spune că eu sunt o influență negativă, Nash îl va asculta.

Ar trebui să fiu fericită. Intervenția lui Lucian mă va scoate dintr-o situație pe care nu știu s-o gestionez și o să-mi permită să mă concentrez asupra lucrului pentru care am venit aici. Ar trebui să fiu într-al nouălea cer. În schimb, m-am simțit ca atunci când am insistat să mă dau în acel roller-coaster, în facultate, după patru shoturi de tequila.

— Ești sigură? Pentru că fața ta spune cu totul altceva, a spus Justice.

— Eu și fața mea suntem bine-mersi, i-am spus. Doar că… încercam să-mi clarific niște lucruri în cap.

A luat o cană și a răsucit-o pe deget, ținând-o de mâner.

— Uneori, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să te relaxezi și să lași răspunsul să vină singur la tine.

Am aruncat o bancnotă de 20 de dolari în borcanul cu bacșiș.

— Mulțumesc, Justice.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ia loc. Te strig eu când e gata.

Am ocupat prima masă liberă și m-am trântit pe scaun.

Justice avea dreptate. Nash nu era vreo operațiune pe care trebuia s-o planific și s-o execut. Era un om în toată firea și putea să ia și singur decizii. Dar probabil că ar trebui să facă asta având în vedere toate informațiile existente. Dacă eu i-am spus adevărul și el tot voia să creadă că sunt rea pentru el, era pierderea lui. Nicidecum a mea.

Atunci de ce mi se părea că e pierderea mea? Acel glas mic îmi tot zornăia în cap. Nu mă îndrăgosteam de fapt de tipul ăsta. Sau mă îndrăgosteam? Înainte de acest weekend, băusem cu el într-un bar și-l oblojisem după ce fusese împușcat. De-abia ne cunoșteam. Era doar un flirt. Nimic mai mult.

— Pari departe de tot, a zis Naomi, apărând cu câteva căni în mână.

— Câtă cafea bei dimineața? am întrebat-o când s-a așezat lângă mine.

— Două sunt ale tale, a spus ea.

Mi-a întins un latte și un pahar de hârtie cu frișcă cu numele lui Piper scris pe el.

— Nu l-ai auzit pe Justice când te-a strigat.

Piper a uitat că era speriată și și-a vârât botul în frișcă.

— Cum ai știut că e Knox alesul inimii tale? am întrebat brusc, fără să-mi dau seama că mă gândeam la asta.

Dar dacă Naomi a fost surprinsă de întrebare, n-a lăsat să se vadă.

— A fost o senzație. Un soi de magie. O potrivire, cred. N-a avut niciun sens, din punct de vedere logic. Pe hârtie n-am fi putut fi mai nepotriviți unul pentru celălalt. Dar era un sentiment atât de *bun* când eram alături de el.

La naiba. Părea foarte… familiar.

Mi-am făcut de lucru cu doza de cafeină.

— Dar nu te poți îndrăgosti de cineva în doar câteva zile, nu-i așa?

— Ba sigur că poți, a oftat ea.

Mi-am dorit să mă fi dus la o cârciumă, nu la o cafenea.

— Dar sunt diverse niveluri. Te poți îndrăgosti lulea de cineva doar la suprafață. Poți să consideri că e atrăgător sau fascinant sau, ca în cazul lui Knox, absolut enervant. Și te poți opri aici. Dar cu cât sapi mai adânc, cu atât vezi mai multe fațete ale acelei persoane, cu atât te îndrăgostești mai tare. Și asta se poate întâmpla repede.

M-am gândit la confesiunile noastre din inima nopții, la acea intimitate ciudată și fragilă pe care o clădiserăm între noi, încredințându-ne reciproc lucruri pe care nimeni altcineva nu le cunoștea. M-am întrebat dacă s-ar evapora în cazul în care i-aș spune tot adevărul. Sau există o forță invizibilă în acel fel de sinceritate?

— Sau, dacă ești ca mine și Knox, îți trebuie o daltă și un ciocan înainte de a trece de nivelul „Ești marfă. Hai să facem sex“, a adăugat Naomi.

— Îmi place nivelul ăsta, am recunoscut.

— Cum să nu-ți placă? m-a tachinat ea.

— Nivelurile mai profunde se pot compara cu ăsta?

Glumeam doar pe jumătate.

Mi-a aruncat un zâmbet electrizant.

— O, draga mea. Devine din ce în ce mai mișto. Cu cât îl cunoști, îl iubești și îl respecți mai mult pe partenerul tău, cu cât mai vulnerabili sunteți împreună, cu atât devine totul mai mișto. Și vreau să spun totul.

— Asta mi se pare… înspăimântător, am spus.

— Nu te înșeli, a fost ea de acord. Am așteptat suficient înainte de a avea pretenția să-mi spui cine te face să simți lucrurile acestea?

— E ipotetic.

— Corect. Pentru că nu stai aici cu câinele lui Nash. Și tu și Nash n-ați dat aproape foc mesei mele din sufragerie cu scânteile dintre voi, din timpul cinei. Și Knox n-a făcut o criză când Nash te-a încolțit după aceea.

— La voi în cuplu nu e nicio problemă cu comunicarea, am spus.

M-a privit prelung, în ochi, dorindu-și să rup prima contactul vizual, dar m-am ținut tare.

— Ăăă, bine, a zis ea. Dar dacă ai vreodată nevoie să vorbești cu cineva, ipotetic sau neipotetic, eu sunt aici. Și sunt de partea ta.

— Mulțumesc, am zis, mângâind blana sârmoasă a lui Piper. Apreciez.

— De-asta există prieteni pe lume, a spus ea, uitându-se la ceas. Acum scuză-mă, e timpul s-o las pe Sloane să mă convingă să folosesc banii obținuți din vânzarea casei mele pentru binele comunității, din moment ce viitorul meu soț refuză categoric să mă lase să plătesc nunta, luna de miere sau facultatea lui Waylay.

— De ce nu-i economisești?

— Economisesc o parte din ei. Dar am folosit moștenirea de la bunica mea pentru a plăti cash această casă și mi se pare corect să investesc în viitorul unui lucru la care țin. Sloane spune că a găsit cauza perfectă.

Și-a luat cafeaua imensă și s-a ridicat în picioare.

— Nu uita de cumpărături, trebuie să ne luăm rochii!

Ne-am luat la revedere și am privit cum Naomi iese pe ușă, în dimineața răcoroasă de toamnă.

Am coborât privirea spre Piper. Avea frișcă pe mustața ei de cățel.

— Cred că trebuie să-i spun adevărul tatălui tău, am zis.

Cățelușa și-a înclinat capul și m-a privit prelung în ochi.

— Ai vreun sfat să-mi dai? am întrebat-o.

Și-a scos limba roz și și-a lins repede frișca de pe bot.

Dacă Lucian nu reușise să-l convingă pe Nash la micul-dejun că eram o femeie fatală, rea și manipulatoare, la prânz i-aș putea spune de ce eram acolo și de ce îmi plăcea, oarecum, de el.

— Știi tu, dacă la început se înfurie pe mine, te am pe tine, i-am zis cățelușei. Te voi lua ostatică și apoi voi negocia – i te voi înapoia dacă mă va ierta.

Piper a strănutat, împrăștiind frișcă pe toată masa. Am luat asta ca pe un răspuns afirmativ și, după ce am șters mizeria, i-am trimis un mesaj.

Eu: Ai timp să mâncăm împreună la prânz? Am să-ți spun ceva.

Am lăsat telefonul jos și m-am holbat la ecran, visând să apară cele trei puncte săltărețe. Dar nu au apărut.

Probabil era ocupat. Sau se hotărâse deja că eram o influență nefastă și nicio declarație sinceră întârziată nu putea repara chestia asta. Ce făceam aici? Eram aici să-mi fac treaba și să găsesc o cale de a nu mai lua decizii riscante.

— La naiba, am mormăit în sinea mea.

Am pus din nou mâna pe telefon.

Eu: Tocmai mi-am dat seama că nu am timp de prânz, așa că uită ce am spus. Am niște chestii de făcut, așa că o s-o las pe Piper la doamna Tweedy.

Așa. Gata.

Era mai înțelept să pun capăt întregii povești acum. Nu conta ce credea Nash despre mine. Nu voi mai fi aici prea mult timp, așa că nu va trebui să înfrunt consecințele.

— Salutare, scumpo.

Tallulah, soția lui Justice, și-a făcut apariția ținând o cană mare cu cafea și o pungă cu pateuri.

— Voiam doar să-ți spun că, dacă mașina aia a ta sexy are nevoie de un schimb de ulei, adu-o la mine. Iubesc mașinile americane.

— N-aș avea încredere în nimeni altcineva, am asigurat-o.

Mi-a făcut cu ochiul și a plecat.

Am încremenit cu cana la jumătatea drumului spre gură.

Tallulah știa ce fel de mașină conduc. Făceam parte dintr-un grup on-line de femei amuzante și prietenoase, care voiau să mă atragă în cercul lor. Proprietarul cafenelei locale știa cum mă cheamă și cum îmi beau cafeaua. Aveam colegi de sală și chiar dacă toți erau pensionari, asta nu îi făcea să ridice haltere mai ușoare.

M-am uitat în jur și am recunoscut cinci-șase chipuri.

Știam unde să găsesc toate mâncărurile mele preferate la băcănia din orășel și îmi aminteam să evit Fourth Street între orele trei și trei și jumătate, când scăpau copiii de la școală. Luam parte la nunta cuiva. Aveam grijă de cățelul cuiva. Mă trezisem două dimineți la rând în pat alături de Nash.

Fără să bag de seamă, Knockemout mă atrăsese în câmpul său gravitațional. Și depindea de mine să mă hotărăsc dacă vreau să mă eliberez sau nu. Dacă eram destul de curajoasă să văd cum erau și celelalte niveluri ale poveștii.

— Ei, la naiba, am mormăit și am luat iar telefonul.

Eu: Tot eu sunt. Sunt gata pentru prânz. Literalmente și metaforic. Dacă ești și tu disponibil. Sper să ne auzim în curând.

— O, Doamne. Sper să ne auzim în curând?

Am lăsat telefonul și mi-am trecut ambele mâini peste față.

— Ce mama dracului e cu mine? Ce-mi face omul ăsta?

Piper a scâncit ușurel. M-am uitat la ea.

— Mulțumesc pentru feedback. Te voi lăsa la doamna Tweedy ca să mă pot duce să discut cu un om oribil.

— Ia te uită cine s-a întors.

Tina Witt arăta teribil de arogantă pentru o femeie în salopetă kaki, de închisoare.

Prima oară când o întâlnisem, asemănarea ei cu sora ei geamănă, Naomi, mi se păruse de-a dreptul stranie. Ca și cum dădusem nas în nas la propriu cu „geamăna cea rea“. Doar că în locul mutrei diabolice, Tina avea doar o atitudine tupeistă de infractoare deloc genială.

— Tina, am zis, așezându-mă în fața ei pe scaunul pliant de metal.

Mai fusesem de două ori aici și plecasem de fiecare dată cu mâna goală. Fie Tina îi era loială într-un fel ciudat lui Duncan Hugo, fie chiar nu știa nimic despre nimic. Dar după cum îl dăduse pe fostul ei iubit pe mâna agenților federali, presupun că era ultima variantă.

— Ți-am spus ție și amicilor tăi de la FBI de vreo 50 de milioane de ori: habar nu am unde e Dunc.

Era momentul să încerc o tactică nouă.

— Nu lucrez pentru FBI, i-am zis.

A îngustat ochii la mine.

— Ai spus că…

— Am spus că sunt investigatoare.

— Și ce naiba investighezi, dacă nu unde a dispărut idiotul ăla fără creier?

— Lucrez pentru o agenție de asigurări, i-am explicat.

— Și vrei să-mi vinzi vreo garanție auto? Sunt în pușcărie, proasto. M-ai văzut la volan?

Era limpede cine era cea inteligentă și cine nu.

— Nu vând asigurări, Tina. Găsesc lucruri asigurate când ele dispar.

— Ha?

— Sunt un fel de vânător de recompense, doar că în loc să caut oameni, caut lucrurile pe care aceștia le-au furat. Cred că Duncan a furat un obiect valoros pentru clientul meu și cred că l-a furat în timp ce complota cu tine ca să deveniți șefii lumii interlope.

— Cât de valoros?

Îi era tipic Tinei să nu dea doi bani pe detalii, ci doar pe esență.

— Pentru clientul meu? Neprețuit. Valoarea de piață? Jumătate de milion.

Tina a strâmbat din nas.

— Neprețuit, gen o punguță sentimentală cu dinții de lapte ai copilului? Niciodată nu am înțeles rahaturile astea. Zâna Măseluță. Elful de pe scaun.

Am simțit un fior de tristețe pentru Waylay și pentru felul în care fusese crescută. Pe mine părinții mă sufocaseră cu dragostea lor. Un dezinteres activ mi-ar fi făcut mai mult rău. Slavă Domnului că existau Naomi, Knox și familiile lor extinse. Waylay avea acum o armată de oameni dragi care s-o susțină.

— Neprețuit ca un Porsche 356 decapotabil din 1948, care a fost în familia cuiva de trei generații.

— Deci vrei să spui că nu numai că nemernicul ăsta m-a lăsat să plătesc pentru toată chestia asta, dar mi-a și luat un mare câștig de sub nas?

— Cam așa ceva.

— Nenorocitul naibii!

— Nu țipa, Tina, a strigat paznicul din fața ușii.

— Ba o să țip dacă am chef, Irving!

— Ți-ai amintit dacă Duncan a fost cu tine în acest weekend din august? am întrebat-o, arătându-i calendarul pe telefon.

Ultima dată când am fost aici și i-am pus aceeași întrebare, mi-a sugerat s-o întreb pe „secretara“ ei, apoi mi-a recomandat să mă duc dracului.

— Atunci când ți-a fost furată mașina aia scumpă?

Am dat din cap.

— Mi-am amintit câte ceva de data trecută până acum. Dunc și amicii lui au dat o petrecere în acel weekend. S-au întors cu șase mașini. Însă niciun Porsche vechi. Dar Dunc s-a întors mai târziu decât ceilalți. Îmi amintesc pentru că l-am luat la întrebări că fraierii lui au venit fără el și mi-au băut toată berea. Apoi a apărut Dunc, care se umfla în pene ca o pasăre de-aia cu coadă mare și simandicoasă.

— Curcan?

Tina și-a dat ochii peste cap.

— Doamne. Nu. Cu penele albastre și cu țipetele alea stridente.

Și-a lăsat capul pe spate și a scos un țipăt straniu. Irving, paznicul, a deschis ușa.

— Încă un avertisment și te întorci la tine în celulă, Tina.

— Păun! am exclamat eu.

Tina a arătat cu degetul spre mine.

— Da! Ăla. Despre ce vorbeam?

Irving a închis ușa, oftând prelung.

— Despre Duncan, care a venit târziu acasă după ce a furat șase mașini, am zis eu. Cât de mult a întârziat?

A ridicat din umeri.

— Suficient ca tâmpiții ăia să bea o ladă întreagă de Natty Light. Cam o oră sau două, așa ceva.

Mi-am înăbușit sentimentul de triumf. Știam eu. Avusesem dreptate. A ascuns Porsche-ul undeva, la mai puțin de o oră de atelier. Era foarte posibil să nu mai fie nimic acolo, dar dacă găsisem prima firimitură de pâine, puteam s-o găsesc și pe următoarea.

— Și nu ai văzut niciodată un Porsche vintage la atelier? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu. A rămas la rahaturi noi, gen *Fast and Furious.*

— Duncan te-a dus vreodată să-i cunoști tatăl? am întrebat.

— Pe Anthony?

S-a încruntat disprețuitoare.

— Înainte să mă tragă pe sfoară, eu și Dunc eram mai mult la stadiul de sex întâmplător, nu la cel în care ne cunoaștem reciproc părinții.

— Dar a vorbit despre el, am insistat.

— La naiba, da, a vorbit despre el. Tipul era obsedat să obțină aprobarea lui tăticu'. Asta până când Dunc a dat-o în bară cu treaba aia urâtă.

M-am crispat toată când am auzit cât de dezinvoltă vorbește despre Nash și despre faptul că fusese împușcat. Am făcut tot posibilul să par inexpresivă, dar pe dinăuntru inima îmi bătea în disperare.

Unii oameni nu înțelegeau că ale lor acțiuni au consecințe. Altora pur și simplu nu le păsa.

— Să știi că eu nici măcar nu aveam idee că vrea să-l omoare pe tipul ăla, Morgan. L-aș fi convins să n-o facă, a zis Tina, aprinzându-și o țigară.

— De ce?

— Păi, în primul rând, pantalonii de uniformă îi stăteau tipului într-un mare fel pe cur.

O fi fost Tina Witt o ființă îngrozitoare, dar asupra acestui aspect nu se înșela deloc.

— În al doilea rând, era un tip de treabă. Nu doar frumușel. Nu s-a purtat cu mine niciodată ca nemernicul de frate-său și ca tot restul lumii. Și când m-a arestat atunci, mi-a vârât capul în mașină cu mare blândețe.

Fața ei tăioasă a căpătat o expresie visătoare.

— E un tip de treabă. Și foarte arătos, am spus.

— Aici ai mare dreptate. Având în vedere cât fug eu de polițai în general, știu că tipul ăsta e sexy pentru că n-am fugit în direcția opusă la magazin, deși aveam îndesată în sutien carnea de curcan pe

care n-o plătisem. Fac pariu că are și ditamai scula, a spus ea cu melancolie.

Minunat. Acum mă gândeam la Nash și la erecțiile lui matinale delicioase, dar și la faptul că era foarte posibil să nu mai experimentez niciodată așa ceva.

— Hai să ne întoarcem la Duncan, am spus cu oarecare disperare.

Tina a fluturat disprețuitor din mână.

— Ah, el era una medie. Nici nu prea știam cum s-o folosesc. Mai mult mă împungea cu ea decât să mi-o bage dacă înțelegi ce vreau să zic.

Nu înțelegeam. Cred că mi se citește asta pe față, pentru că Tina s-a ridicat și a început să-mi facă o demonstrație obscenă, cu țigara atârnată în colțul gurii.

— Crezi că Anthony Hugo l-a ascuns undeva pe fiul lui? am întrebat, întrerupând spectacolul.

Tina a pufnit în râs și s-a așezat la loc.

— Îți bați joc de mine? După cât de tare a dat-o Dunc în bară?

— Părinții iartă tot felul de greșeli, am subliniat.

Cum ar fi, părinții Tinei.

Ea a clătinat din cap.

— Nu și Anthony Hugo. Dunc a venit acasă ofticat și speriat. Mi-a spus că a încercat să omoare un polițai și că lucrurile nu au mers cum plănuise. Mă certam rău de tot cu el, când au apărut două gorile de-ale lui Anthony ca să-l ia pe Dunc la o „discuție“. Și tot acolo eram când a venit acasă ca vai de el, bătut rău de tot și plin de sânge.

— Ce s-a întâmplat în timpul discuției?

— Eh, știi tu. Urlete. Umiliri. Amenințări. Anthony era ofticat că Dunc atrăsese „atenție nedorită“ asupra afacerii lor. Dunc a zis că taică-său îl făcuse în toate felurile, îl agresase. Ceea ce a fost o adevărată palmă peste față, dacă înțelegi gluma. Se aude că Anthony nu bătuse pe nimeni cu propriile lui mâini jegoase de multă vreme. Are

oameni care fac asta. Dar pentru Dunc a făcut o excepție.

— Cum s-a simțit Duncan după asta?

S-a uitat la mine de parcă eram cretină.

— A simțit că relația lor a ajuns într-un punct benefic. Cum mama dracului crezi că s-a simțit?

— Deci nu crezi că tatăl lui Duncan l-a ajutat în vreun fel să dispară de pe fața pământului? am insistat.

— Mira-m-aș dacă bătrânul nu-l vânează ca să-l lichideze înaintea polițailor, a spus ea.

Asta era o noutate. Am marșat pe ea.

— Pe bune?

— Adică da, Dunc era un idiot. Mult prea impulsiv. Dar taică-său era de-a dreptul înspăimântător. După ce Anthony s-a zbârlit la el spunându-i că îi stricase planurile și pusese în primejdie afacerea familiei, am știut ce se va întâmpla mai departe. Bătrânul urma să trimită pe cineva care să curețe în urma lui fiu-său. Asta însemnând că trebuia să-i tragă câteva gloanțe în cap lui Dunc. Probabil și mie.

— Și ce s-a întâmplat?

— Păi, dă-mi voie să-ți spun, nu e nimic sexy la un bărbat pe care tăticu' nu l-a iubit cât trebuie. I-am spus că e momentul să depășească faza. Să-și facă un renume. Așa că l-am convins că trebuie să ne ascundem. A dat câteva telefoane și ne-am mutat într-un depozit din Lawlerville, unde am început să ne facem un plan. Aveam nevoie de bani și asta repede. Dunc și-a dat seama că metoda cea mai bună era să revindem o copie a listei. O grămadă de oameni de-aici până-n DC ar fi fost interesați de o listă cu polițaii șmecheri și cu informatorii lor.

— Deci atunci le-ați răpit pe fiica și pe sora ta.

Deciziile greșite ale Tinei Witt le făceau pe ale mele să pară de-a dreptul nevinovate, prin comparație. Fusesem acolo și văzusem consecințele imediate. Un șir nesfârșit de indivizi

răi plini de sânge. Knox pe podea, alături de Naomi și Way. Nash, sprijinindu-se eroic de zid, cu arma în mână, împușcat în umăr, epuizat și înfuriat. Inima mea a dat dintr-odată în palpitații.

— Ăla a fost alt căcat în care m-a băgat boul ăla. Nu trebuia să fie o răpire, înțelegi? Trebuia doar să le sperie puțin. Ca să ne dea lista. Apoi le-am fi eliberat. Dar nuuuu, el trebuia să facă așa cum îl tăia pe el capul. Dunc era un idiot, dar nu era prost. Putea fi incredibil de viclean când voia, dar era foarte impulsiv. Acum plănuia un jaf, peste un minut uita de asta și se juca pe telefon până la patru dimineața.

— Deci, după ce voi doi ați început să lucrați pe cont propriu, cine i s-a alăturat? Erau niște bărbați la depozit în noaptea în care ați fost arestați. Erau oamenii lui Anthony? Alți membri de familie? Prieteni?

La asta sunt buni prietenii. Cuvintele lui Naomi de azi de dimineață mi-au revenit în minte. Nimeni nu era cu adevărat singur pe lume. Mereu exista cineva la care puteai apela când aveai nevoie de ajutor.

— Ah. Cum ar fi suspecții obișnuiți, nu? Am învățat limbajul ăsta al polițailor uitându-mă la *NCIS* și la altele în caz că șeful Morgan se hotărăște să-mi facă vreo vizită, a zis ea cu mândrie.

M-am întrebat cum s-ar simți Nash dacă ar ști că Tina Witt e îndrăgostită de el până peste cap. M-am întrebat și dacă asta înseamnă și că el nu va veni niciodată s-o viziteze la închisoare.

— Da. Suspecții obișnuiți, am căzut eu de acord.

— Am auzit că majoritatea au fost ridicați de poliție, a spus Tina.

— Majoritatea, dar nu toți. Cineva trebuie că i-a ajutat să scape pe unii.

— Erau câteva gorile care lucrau pentru el la atelierul de dezmembrări auto. Era Tipul Tatuat pe

Față și Tipul Grăsuț cu Cioc. Ăla putea să înfulece o friptură cu brânză de juma' de metru în mai puțin de zece minute. Erau amicii lui Dunc din liceu înainte ca el să se lase de școală. Cu toții au început să lucreze pentru ăl bătrân cam în același timp, dar mai întâi au fost prietenii lui Dunc.

Conștiincioasă, am luat notițe, în speranța că descrierile îmi vor fi de ajuns să mă ducă în direcția bună.

— Mai e cineva la care te poți gândi?

Și-a țuguiat buzele și și-a stins țigara.

— Mai era un tip pe care nu l-am întâlnit niciodată. Tipul cu Telefoanele cu Cartelă. Nu cred că erau amici. Sau cel puțin nu vorbeau ca și cum ar fi fost amici. Dar el e cel pe care Dunc l-a sunat când a trebuit să ieșim dracului din Dodge după ce cretinul ăla l-a împușcat pe șeful Morgan.

— Cum l-a ajutat Tipul cu Telefonul cu Cartelă? am întrebat.

Tina a ridicat din umeri.

— Nu știu. Eram prea ocupată să țip la Dunc că era un imbecil ca să mai fiu atentă la altceva.

Mi-am închis caietul și l-am vârât în buzunarul jachetei.

— Încă o întrebare. Ce l-a făcut pe Duncan să se ia de șeful Morgan?

Tina a dat iar din umeri.

— Poate că am pomenit într-o zi cât de bine arăta fundul șefului sau poate că șeful nu mă luase la mișto, ca oricare alt locuitor din Knockemout. Nu m-a privit niciodată ca și cum aș fi fost un nimeni.

Și-a răsucit între degete o șuviță de păr cu aspect de paie. Se tunsese și-și vopsise părul ca să se semene mai mult cu sora ei pentru răpire. Acum i se vedeau rădăcinile cărunte și avea nevoie de un balsam bun.

— Desigur, poate că asteriscurile duble de lângă numele lui i-au atras atenția lui Dunc.

M-am împotrivit cu greu dorinței de a bate cu degetele în masă.

— A zis pentru ce erau asteriscurile?

Tina a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Trebuie să-l întrebi pe Dunc.

— Îți mulțumesc pentru timpul tău, Tina, am zis, ridicându-mă în picioare.

— Am tot timpul din lume, mulțumită acelui dobitoc. Când dai de el, spune-i că eu te-am trimis.

Am ieșit în soarele strălucitor al toamnei. Mă simțeam ca de obicei când plecam din închisoare. Aveam nevoie de un duș.

Dar cel puțin de data asta aveam în sfârșit niște indicii de urmat.

Mi-am ținut răsuflarea și m-am uitat la telefon. Nu aveam nici mesaje, nici apeluri ratate de la Nash. Am oftat și am sunat la birou străbătând parcarea și lăsând sârma ghimpată și gardurile înalte în urma mea.

Documentarista mea preferată, Zelda, a răspuns la cel de-al doilea apel.

— Alo?

— Hei, eu sunt. Trebuie să cauți tot ce poți despre apropiații lui Duncan Hugo. Concentrează-te pe cei pe care îi cunoștea de cel mai mult timp. Mai ales unul cu tatuaje pe față și altul puțin mai dolofan.

Am auzit foșnetul unei pungi cu chipsuri.

— Imediat mă ocup, a zis Zelda, mestecând zgomotos în timpanul meu. Cum e viața în Knockemup? Ești gata să alergi urlând în cea mai apropiată zonă metropolitană?

— Knockemout, am corectat-o, ducându-mă spre mașină.

— Cum zici tu. Hei, ai auzit de Lew?

M-am oprit în mijlocul parcării.

— Ce e cu el?

— De mâine se întoarce la munca de birou.

— Se simte OK? am întrebat.

— E bine-mersi. A spus că e nevoie de ceva mai grav decât o noadă ruptă ca să-l pună la pământ. În plus, Daley i-a spus că ar face bine să revină în acțiune dacă vrea să câștige bani.

Am așteptat să mă simt ușurată, dar numai vinovăția rămăsese la locul ei.

20. Destăinuiri în mașină

Nash

Când am ajuns la secție, încă eram ofticat de ambuscada de la micul-dejun. Nu știam pe cine să fiu mai furios: pe Lucian că-și băgase nasul unde nu-i fierbea oala, pe Knox că era un dobitoc încăpățânat sau pe Lina pentru că nu-mi spunea tot adevărul, deși eu fusesem total sincer cu ea.

Îmi trimisese trei mesaje spunând că vrea să vorbim.

Probabil își făcea griji pentru ce-mi zisese Lucian. În acest moment, aveam chef s-o las să se îngrijoreze și mai tare.

Sau poate această furie interioară era îndreptată chiar împotriva mea.

În acest moment, nu prea mai conta. Toată lumea mă călca pe nervi.

— Trebuie să-mi spui unde te duci, Morgan.

M-am răsucit și l-am descoperit pe șeriful federal, la fel de mânios, care s-a repezit pe trotuarul din fața ușii secției de poliție.

N-aveam chef de el.

— Deja m-au scos din minți doi idioți care m-au dat jos din pat cu noaptea în cap. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș grăbi să-mi adaug numele pe lista asta.

— Fii atent aici, prostule. Nici mie nu-mi place foarte mult misiunea asta. Crezi că mie îmi place să-mi fac tabăra aici în teritoriile sălbatice din *Deliverance* veghindu-ți fundul ăla nerecunoscător de niște pericole care probabil nici nu există? s-a răstit Nolan.

— Doamne, îmi pare rău că te-ai plictisit, Graham. Vrei o carte de colorat și niște creioane? O să cumpăr câteva când mă duc să-ți aduc o felicitare de mulțumire și niște baloane, futu-i.

Nolan a dat din cap.

— Frate, nemernic mai ești. Dacă nu te-aș fi văzut cum te-ai descurcat cu copiii ăia ieri și cum l-ai făcut pe polițistul ăla tâmpit să se pișe pe el, aș fi crezut că ești permanent afectat de rana ta.

— Ei bine, poate că sunt.

Ca să-mi susțin punctul de vedere, nu i-am ținut ușa.

Colegii m-au salutat, dând scurt din cap, în timp ce mă îndreptam direct spre biroul meu, unde puteam să închid ușa aia nenorocită în nasul întregii lumi.

Pe Nolan nu l-a salutat nimeni când a intrat după mine.

— Unde e Piper? a întrebat Grave, ridicând o punguță cu bunătăți pentru câini, de la magazinul pentru animale de companie.

La naiba.

Câinele era la Lina. Poate că la început nu dorisem câinele ăla blestemat, dar acum eram convins că nu voiam să i-l las Linei.

— E cu o vecină, am zis.

Ofițerul Will Bertle m-a oprit aproape de ușa biroului meu. Era primul polițist de culoare pe care-l angajasem de când devenisem șeful secției. Calm și imperturbabil, era simpatizat de comunitate și respectat în departament.

— Ai un musafir, șefu'. Te așteaptă la tine în birou, a zis el.

— Mulțumesc, Will, am spus, încercând să-mi camuflez exasperarea.

Lumea nu părea deloc dornică să mă lase dracului în pace pe ziua de azi.

M-am îndreptat spre birou și m-am oprit brusc când am văzut cine e musafirul.

— Tată?

— Nash. Mă bucur să te văd.

Duke Morgan fusese odinioară cel mai puternic și mai amuzant bărbat pe care-l cunoscusem. Dar anii îl șterseseră pe bărbatul acela.

Nu trebuia să privești mult dincolo de hainele curate și largi, de părul tuns și barba îngrijită, ca să observi adevărul despre bărbatul care stătea pe scaunul din fața biroului meu.

Părea că are mai mult decât cei 65 de ani ai săi. Pielea îi era ridată și purta semnele anilor lungi de nepăsare și de expunere la intemperii. Era prea slab, o umbră a bărbatului care odinioară mă purta pe umeri și mă arunca fără prea mare efort în apa pârâului. Ochii lui albaștri, de aceeași nuanță cu ai mei, aveau pungi și niște cearcăne purpurii atât de întunecate încât semănau cu niște vânătăi.

Și-a trecut emoționat degetele peste cusătura pantalonilor, de mai multe ori. Era un tic pe care învățasem să-l recunosc încă din copilărie.

În ciuda eforturilor mele de a-l salva, tata era dependent de droguri și fără adăpost. Era un eșec pe care nu reușeam niciodată să-l fac mai ușor de acceptat.

Am fost tentat să mă răsucesc și să ies pe ușă. Dar așa cum recunoșteam semnele ascunse, așa recunoșteam și nevoia de a confrunta lucrurile rele. Era parte din munca mea, parte din ființa mea.

Mi-am desprins centura și am agățat-o, alături de jachetă, în cuierul din spatele biroului. Apoi am luat loc. Nouă, celor din familia Morgan, nu ne plăcea prea mult să ne îmbrățișăm și asta dintr-un motiv foarte bun. Anii întregi de dezamăgiri și traume făcuseră ca afecțiunea fizică să ne pară o limbă străină. Îmi jurasem că, dacă voi avea într-o zi propria mea familie, mă voi purta cu totul altfel.

— Ce mai faci? am întrebat.

Duke s-a frecat absent între sprâncene.

— Bine. De-asta sunt aici.

Mi-am luat inima în dinți pentru întrebarea lui. Pentru refuzul pe care aveam de gând să i-l

servesc. Nu-i mai dădusem bani de multă vreme. Haine curate, mâncare, camere de hotel, tratament – astea da. Dar învățasem din timp unde se duceau banii atunci când îi cădeau în mâini.

Nici măcar nu mă mai înfuria. De multă vreme. Tatăl meu era cine era. Nu putusem schimba asta nicicum. Nici luând note mai bune. Nici strălucind pe terenul de fotbal. Nici absolvind printre primii. Și, mai ales, nici dându-i bani.

— O să plec pentru o vreme, a spus el, în cele din urmă, trecându-și mâna peste barbă.

M-am încruntat.

— Ai necazuri? l-am întrebat, mișcând deja mouse-ul computerului.

Aveam o alarmă setată pentru atunci când numele i-ar fi apărut în sistem.

A scuturat din cap.

— Nu. Nimic de genul ăsta, fiule. Ăăă, încep un program de reabilitare în sud.

— Pe bune?

— Dap.

Și-a trecut palmele peste genunchi și în sus, peste coapse.

— Mă gândeam la asta de ceva vreme. Nu m-am mai drogat demult și mă simt destul de bine.

— De când nu te-ai mai drogat? l-am întrebat.

— De trei săptămâni, cinci zile și nouă ore.

Am clipit.

— Fără ajutor?

A dat din cap.

— Da. Simt că a venit momentul să fac o schimbare.

— Bravo ție.

Eram rezervat și nu-mi făceam mari speranțe. Dar știam ce greu îi era unui dependent de droguri să ajungă la această concluzie.

— Mulțumesc. În orice caz, e un loc total diferit de cele în care am fost până acum. Are și consiliere, și planuri de tratament medical. O să am și un asistent social care mă va ajuta după

aceea. Au și programe de sprijin în ambulatoriu, și plasament profesional.

— Pare că are potențial, am spus.

Nu eram deloc optimist. Nici în privința lui, nici în privința clinicii de dezintoxicare. Prea multe dezamăgiri de-a lungul anilor. Învățasem că, dacă îmi făceam speranțe în privința lui, sfârșeam prin a fi din nou dezamăgit. Așa că-mi propusesem să-l accept așa cum e, nu cum mi-aș fi dorit să fie. Și nici cum fusese odinioară.

Chestia asta mă ajuta și pe plan profesional. Tratam victimele și suspecții cu respect, nu îi judecam. În ciuda faptului că devenise o figură paternă toxică, Duke Morgan făcuse din mine un polițist mai bun. Și pentru asta îi eram recunoscător.

— Ai nevoie de ceva înainte să pleci?

A clătinat scurt din cap.

— Nup. Am tot ce-mi trebuie. Am aici biletul de autobuz, a zis el, bătându-și ușor buzunarul din față. Plec în după-amiaza asta.

— Sper să ai o experiență plăcută, i-am zis, cu toată sinceritatea.

— Așa va fi.

A vârât mâna în același buzunar și a scos o carte de vizită.

— Aici e numărul de telefon și adresa. Vor limita apelurile telefonice doar pentru urgențe în primele câteva săptămâni, dar îmi poți trimite scrisori… dacă vrei.

A lăsat cartea de vizită cu fața în sus pe birou și mi-a împins-o în față.

Am luat-o, m-am uitat la ea și am băgat-o în buzunar.

— Mulțumesc, tată.

— Păi, mai bine plec, a zis el, ridicându-se în picioare. Trebuie să-l văd și pe fratele tău înainte de a mă așterne la drum.

M-am ridicat și eu.

— Te conduc.

— Nu e necesar. Nu vreau să te fac de râs în fața întregii secții.

— Nu ești o rușine, tată.

— Poate că peste câteva luni nu voi mai fi.

Nu știam cum să reacționez. Așa că l-am bătut pe umăr și l-am strâns ușurel.

— Te vindeci bine? a întrebat.

— Da. Nu-s suficiente câteva gloanțe ca să mă reducă pe mine la tăcere, am spus cu o încredere disimulată.

— Peste unele lucruri trecem mai greu decât peste altele, a insistat el, privindu-mă fix cu ochii lui albaștri.

— Unele lucruri da, am fost de acord cu el.

Rănile de glonț și inimile frânte.

— Nu m-am purtat frumos cu tine și cu fratele tău.

— Tată, nu trebuie să discutăm acum despre asta. Înțeleg de ce lucrurile s-au petrecut așa cum s-au petrecut.

— Mi-aș fi dorit doar să încerc să mă uit spre lumină în loc să mă scufund în întuneric, a spus el. Oamenii pot învăța să trăiască în întuneric, dar asta nu e viață.

În următoarea oră am recitit rapoartele unor cazuri, am rezolvat niște cereri de concediu și niște bugete cu vorbele tatălui meu răsunându-mi în cap.

Poate că întunericul însemna o existență pustie și lipsită de sens, dar lumina te putea arde. Aveam nevoie de la Lina de un lucru pe care ea nu părea dornică să mi-l ofere. Un lucru care, pentru mine, era esențial ca oxigenul. *Sinceritatea.*

Desigur, împărtășea bucăți de adevăr. Dar tot ce spunea era răsucit și răstălmăcit ca să spună povestea pe care și-o dorea ea. Făcuse să pară că se întâlnise din întâmplare cu Lucian și purtase cu el o conversație absolut benignă. Nu-mi spusese că prietenul meu cel mai vechi o vânase și o amenințase să nu-și mai petreacă deloc timpul cu mine.

Eram aproape la fel de ofticat pe faptul că Lina se hotărâse să gestioneze situația de una singură cât eram pe acțiunile alea ultraprotectoare și imbecile ale lui Lucian.

Dar în ciuda faptului că știam cu siguranță că Lina nu-mi spunea tot adevărul, simțeam încă un lucru pe care nu-l puteam identifica și care semăna teribil de mult cu dorința. Și n-ar fi existat niciun echilibru dacă n-ar fi existat dorință și din partea ei.

Era un lucru pe care Lina Solavita nu era programată să-l facă.

Un lucru pe care nu eram pregătit să-l ofer. Cine ar avea nevoie de mine în halul în care eram? Eram absolut distrus.

La naiba, tocmai îmi greșisem numele când am semnat o cerere de concediu.

— La naiba, am mormăit și m-am ridicat de la birou.

Eram prea agitat ca să mă ascund de lume. Trebuia să fac ceva productiv.

Mi-am luat jacheta și centura din cuier și m-am dus în biroul comun.

— Vedeți că ies, am spus oamenilor de-acolo. Aduc mâncare de la Dino’s dacă-mi dați mesaje cu ce vreți. Fac eu cinste.

Am simțit valul de entuziasm pe care-l manifestă toți polițiștii când vine vorba de mâncare gratis.

M-am oprit la biroul lui Nolan.

— Ai chef de o plimbare?

— Depinde. Mă duci în pădure și mă lași pradă sălbăticiunilor?

— Probabil că nu azi. Mă gândeam să facem o vizită unui deținut.

— Stai să-mi iau haina.

* * *

— Cum de te-ai răzgândit? m-a întrebat Nolan, când am intrat pe autostradă.

— Poate că doar vreau să salvez mediul înconjurător luându-te în mașină cu mine.

— Sau poate ai chef de o discuție cu Tina Witt și nu vrei să-ți bagi ofițerii în și mai multe belele cu agenții federali.

— Nu ești atât de prost pe cât te face mustața aia să pari, am zis.

— Soției mele – fostei mele soții – îi plăcea mult de tot *Top Gun*, a spus el, trecându-și degetele peste mustață.

— Ce nu facem noi pentru femei!

— Că tot veni vorba…

— Dacă pomenești numele Linei te las pe mâna sălbăticiunilor, l-am avertizat.

— Am priceput. Dar prietena ei? Bibliotecara blondă?

— Sloane? am întrebat.

— E singură?

M-am gândit la Lucian și la micul nostru dejun. Pe față mi s-a întins alene un zâmbet care anunța răzbunarea.

— Ar trebui s-o inviți în oraș.

Am mers în tăcere până când am ajuns pe drumul care ducea la închisoare.

— Copiii ăia de ieri, a zis Nolan. L-ai convins pe manager să nu depună plângere.

— Așa am făcut.

— Apoi l-ai dat afară pe Polițistul Cap-De-Muscă.

— Unde vrei să ajungi cu pălăvrăgeala asta, Graham?

A ridicat din umeri.

— Voiam doar să spun că nu ești așa de nasol în meseria ta. Alți oameni ai legii i-ar fi aruncat pe puștii ăia la școala de corecție și pe polițai l-ar fi lăsat să scape cu fața curată.

— Oamenii din orașul meu s-au săturat de vechiul stil în care acționa poliția. Merită lucruri

mai bune.

— Poate că ești mai deștept decât te fac să pari găurile alea de gloanțe.

Centrul de corecție pentru femei Bannion era tipic pentru o închisoare cu nivel mediu de securitate. Aflat în mijlocul pustietății, perimetrul era protejat de garduri înalte, cu kilometri întregi de sârmă ghimpată și turnuri de pază.

— Ai de gând să dai fuga și să le spui federalilor despre asta? am întrebat, oprindu-mă într-un loc de parcare de lângă intrare.

— Cred că asta depinde de cum va decurge totul.

Nolan și-a desfăcut centura de siguranță.

— Intru și eu cu tine.

— E mai puțin problematic pentru tine dacă nu afli ce fac acolo.

— Nu am altceva de făcut decât să mă întreb câți ticăloși vor să se dea la fosta mea soție de când s-a mutat în DC și să aștept ca vreun infractor de cea mai joasă speță să te invite din nou la dans. Intru.

— Cum dorești.

— Ai de scos ceva util de la ea? a întrebat.

— Nu știu. E prima mea vizită.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Cred că Armăsarul-face-totul-bine ia ordinele în serios.

— Chiar speram să dispară porecla asta.

— Nu prea cred că va dispărea. Dar, serios, Idler îți spune să lași fetele și băieții mari să se ocupe de asta și tu-l asculți, pur și simplu? Dacă aș fi fost în locul tău, cu siguranță aș fi întreprins propria mea anchetă. La naiba, sunt infractori locali. Ar fi mai degrabă dispuși să discute cu tine decât cu niște agenți federali.

— Apropo, am spus eu, uitându-mă cu atenție la hainele lui. Scoate-ți sacoul și cravata.

Nolan tocmai își aruncase haina între scaune și-și suflecase mânecile, când o brunetă cu picioare

lungi a ieșit din închisoare și a intrat în parcare.

— Cred că faci mișto de mine.

— Măi, să fiu al naibii. Se pare că doamna detectiv Solavita pune ceva la cale, la urma urmelor, a meditat tovarășul meu de drum. Care sunt șansele…

— Zero la un milion, am spus uitându-mă fix la reflexia ei în oglinda retrovizoare.

Am privit-o cum își închide telefonul și se urcă în mașină.

Mi-am amintit de ultimul mesaj al Linei.

— Nu ai de gând s-o prinzi în fapt? a întrebat Nolan.

— Nu, am spus eu în timp ce degetele mele se mișcau pe ecran.

Eu: Prânzul sună bine. Ne întâlnim la Dino's în zece minute?

Telefonul mi-a sunat câteva secunde mai târziu. Lina.

— Bună, am spus, chinuindu-mă să-mi păstrez tonul neutru.

— Bună, a spus Lina.

— E bine la Dino's în zece minute? am întrebat, știind foarte bine că nu avea cum să ajungă.

Nolan a chicotit de pe scaunul pasagerului.

— De fapt, am ieșit cu niște treburi. Ne putem întâlni peste o oră?

Mă mințea în față… mă rog, la ureche. Simțeam cum îmi crește tensiunea.

— Nu cred că voi fi liber atunci, am mințit. Ce treburi ai de făcut?

— Ei, știi tu, drumuri obișnuite. Cumpărături. Farmacie.

O vizită la un penitenciar pentru femei.

— Cum a fost micul-dejun? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Extraordinar, am mințit din nou. Piper e la doamna Tweedy?

— Da. A băut un cuțuccino și acum doarme la doamna Tweedy pe canapea.

Femeia asta îmi dusese cățelul să-i dea ceva bun de băut și acum mă mințea. Lina Solavita mă înnebunea.

— Hei, ascultă. Dacă n-ai trecut deja pe la farmacie, te superi dacă-mi cumperi și mie un flacon de ibuprofen? am întrebat-o.

O să avem nevoie amândoi de ibuprofen mai târziu.

— Sigur! Trec. Nicio problemă. Totul e OK?

Părea agitată. *Bine.*

— Dap. În regulă. Trebuie să fac chestii de polițai. Ne vedem mai încolo.

Am închis.

Treizeci de secunde mai târziu, Charger-ul roșu a trecut pe lângă noi, zburând din parcare cu scârțâit de roți.

Am ieșit din mașină și am trântit portiera mai tare decât ar fi fost cazul.

Nolan a coborât și el și a alergat să mă prindă din urmă.

— Asta a fost nasoală, amice, a zis el, cu o sclipire de bucurie în ochi.

Am mârâit și am apăsat nervos pe butonul interfonului de la intrarea principală.

Când ușa cea grea s-a deschis cu un bâzâit, am intrat într-un hol supercurat. Paznicii ne-au verificat cu ajutorul detectoarelor de metale și ne-au ghidat spre recepția protejată de geamul blindat. Fusesem aici la diverse audieri și interogatorii, dar de data asta era ceva personal.

— Salutare, stimabili domni. Ce vă aduce astăzi la minunatul meu stabiliment?

Minnie lucra la recepția închisorii de când țineam eu minte. Ne tot amenință că iese la pensie de vreo cinci ani, dar susține că mariajul ei nu va supraviețui pensionării.

Adevărul era că, probabil, pușcăria s-ar fi dezintegrat fără ea. Era echivalentul unei bunici pentru prizonieri, vizitatori și oamenii legii deopotrivă.

Mi-am scos insigna.

— Mă bucur să te revăd, Minnie. Am nevoie de lista tuturor vizitatorilor pe care i-a avut Tina Witt.

— Domnișoara Witt e foarte populară azi, a spus Minnie, privindu-ne atent. Stai să vorbesc cu șefa și o să văd cu ce vă pot servi.

21. Când totul se dezintegrează

Nash

Am bătut oficial la ușa Linei și am așteptat.

În cele din urmă, ușa s-a întredeschis și a tras cu ochiul la mine, apoi a zâmbit și a deschis-o mai mult.

— Hei. Tocmai făceam o baie.

Am trecut pe lângă ea și am intrat.

— Ăăă, hai, intră, a spus ea, puțin derutată.

Nu avea nimic pe ea, în afara unui prosop și a unei perechi de papuci blănoși. Pielea îi sclipea din cauza picăturilor de apă. A trebuit să mă uit în altă parte pentru că nu aveam încredere în mine. Mă simțeam ca un vulcan gata să erupă. Trădare și dorință. Aceste două forțe antagonice mi se amestecau în sânge, amplificând iminența exploziei.

N-ar fi trebuit să vin când eram atât de excitat.

— Ibuprofenul tău e pe blat, a zis Lina, cu glas ispititor.

Cutia cu dosare mi-a atras atenția. Era deschisă și câteva hârtii erau așezate în teancuri ordonate în jurul ei.

M-am îndreptat spre cutie.

— Nash. Stai!

M-a ajuns exact când am luat primul dosar. A venit din spate și a întins mâna pe după mine, dar m-am ferit și l-am deschis, răsfoindu-l. Am simțit că mă scufund. Am resimțit senzația ca pe o lovitură.

— Pot să-ți explic, a spus ea încet.

Am trântit pe masă dosarul cu poza lui Duncan Hugo care se holba la mine.

— Vorbește. Acum.

— Nash.

— Poți începe să-mi povestești ce căutai s-o vizitezi pe Tina Witt azi la închisoare. Sau poate ar trebui să începi cu altceva – de ce îl ai prin dosarele tale pe individul care m-a împușcat. Tu alegi.

Doream să fiu rece, întunecos. Dar ea dezlegase ceva în mine și, în locul neantului cu care eram obișnuit, acum ardeam de furie.

Ea și-a încrucișat sfidător mâinile în dreptul pieptului.

— Nu are nimic de-a face cu tine.

Ai greșit mișcarea.

— Nu mă minți, Angelina, ce mama mă-sii. Are de-a face cu mine în totalitate. Și nu plec de-aici până când nu aflu de ce.

— E un interogatoriu, șefule? Am nevoie de un avocat?

O priveam neclintit, cu asprime.

— Tu să-mi spui mie, am spus.

Tânjeam după o ceartă ca lumea. Aveam nevoie de așa ceva mai mult decât de aer.

M-a privit în ochi la fel de furioasă.

Am cedat în fața dorinței și mi-am încolăcit degetele în jurul cotului ei. Uram reacția mea trupească la atingerea ei. Am tras un scaun și am făcut-o să ia loc.

— Stai jos. Vorbește.

A ridicat sfidătoare bărbia.

— Dacă în următoarele secunde nu-mi explici ce mama dracului căutai în vizită la Tina și de ce îl cauți pe Duncan Hugo, jur pe Dumnezeu că te duc la secție și o să stai într-o celulă acoperită doar cu prosopul pentru tot restul nopții.

— Faci din țânțar armăsar…

— Am avut încredere în tine, Angelina. M-am deschis în fața ta și tu m-ai manipulat.

Am văzut cum se strâmbă înainte de a reveni la acea furie plină de indignare.

— Nu te-am manipulat. Îmi pare rău că ți-au fost rănite sentimentele. Nu asta a fost intenția mea.

— Doamne, ești mai nepricepută la scuze chiar și decât Knox, am remarcat.

— Îmi fac doar meseria! Nu e o infracțiune.

Am dat un pumn în masă.

— La naiba! De ce-l cauți pe Hugo?

Ar fi trebuit să fie speriată, dar nu era. Părea mai degrabă gata să mă pună la pământ.

— Ce anume cauți de te-a făcut să vii aici? Te-ai apropiat de mine ca să-mi pui întrebări despre momentul în care am fost împușcat. Mi te-ai urcat în pat și m-ai făcut să vorbesc despre atacuri de panică și pierderi de memorie.

— Cred că vrei să te mai gândești o dată la chestiile pe care le-ai spus, a zis ea cu calm și răceală.

— Nu încerca să-mi spui ce vreau și ce nu vreau să fac în acest moment, Lina. Am avut o zi extrem de grea și tu mi-o îngreunezi și mai tare.

— Aveam de gând să-ți spun.

Am măsurat-o din priviri din cap până-n picioare și mi-aș fi dorit să nu mă afecteze felul în care pieptul ei i se ridica și îi cobora cu fiecare răsuflare.

— Așa ai de gând să joci?

— Nu mă joc. De-asta ți-am scris azi, idiotule.

— O, deci nu-ți făceai griji că Lucian o să mă otrăvească împotriva ta, spunându-mi adevărul?

— El nu știa adevărul. Și am simțit că ar fi mai bine să fiu eu cea care ți-l spune.

I-am vârât sub nas hârtia cu mutra lui Duncan Hugo pe ea.

— Vorbește. Acum.

Ea tăcea și eu aproape că auzeam cum își calcula opțiunile.

— Cum vrei tu.

M-am mișcat repede ca să nu se prindă ce se petrece. Mi-am coborât umărul, mi-am încolăcit brațul teafăr în jurul taliei ei și am azvârlit-o peste umăr. Papucii ei cu blană au zburat în direcții opuse.

— Nash!

— Ți-am dat ocazia să faci asta aici, i-am spus, îndreptându-mă spre ușă.

— Să nu îndrăznești! a țipat ea.

A început să se zbată, așa că i-am lipit o palmă la fund ca să stea cuminte. Cealaltă mână a mea a aterizat pe coapsa ei dezgolită. Mi s-a sculat instantaneu și asta mă scotea și mai tare din minți. Dar scula mea părea să nu dea doi bani pe chestii minore, cum era trădarea.

Am ajuns până la ușă și atunci am auzit ce-mi doream să aud.

— OK! Doamne! Ai câștigat, ticălosule.

— Cum e cu ritmul cardiac? am întrebat-o.

M-am ferit în ultimul moment de șutul pe care a vrut să mi-l tragă în boașe.

— Jur pe Dumnezeu c-o să te fac să cânți la soprane, a spus ea printre dinții strânși.

Am luat-o din nou spre ușă.

— Va trebui să te bag pe bancheta din spate și voi fi obligat să-ți pun cătușele, am spus relaxat. Sper să nu-ți cadă prosopul. Probabil că zvonurile se vor răspândi cu rapiditate. Nu-ți pot promite că poza de la arestare nu va apărea în ziare.

— OK! O, Doamne!

S-a potolit dintr-odată.

— Pune-mă jos și-ți spun totul.

— Asta e tot ce-mi doream, Angel.

M-am îndoit de la brâu și am lăsat-o să alunece de pe umărul meu până când picioarele ei au atins podeaua.

În acel moment prosopul de-abia mai rezista. Dacă ar fi respirat mai profund sau eu aș fi tras ușurel de el, i-ar fi ajuns la glezne. Ochii ei care

scoteau scântei nu ușurau cu nimic presiunea care mi se acumula în testicule.

— Ce mama naibii. Du-te și pune un halat pe tine, i-am ordonat, uitându-mă în altă parte.

Ea s-a răsucit și s-a năpustit spre dormitor.

— Dacă durează mai mult de treizeci de secunde, vin după tine, am strigat în urma ei.

Mi-am întors privirea și am văzut cum îmi arată degetul mijlociu peste umăr.

În cele 28 de secunde cât a durat să revină, mi-am tot imaginat că intru în acea cameră, o trântesc pe pat și arunc prosopul ăla la podea.

Halatul nu era mare șmecherie față de prosop. Acoperea mai multă piele, dar materialul mătăsos nu ascundea deloc sfârcurile alea obraznice care cereau cu disperare atenția mea.

Cu ochii plini de furie, s-a întors la masă și s-a așezat.

Am luat loc pe scaunul de lângă ea și am luat dosarul lui Hugo.

— Vorbește.

— Întrebi în calitate oficială?

— Cu siguranță nu în calitate de prieten. De câte ori ai vizitat-o pe Tina Witt? Nu te obosi să minți, pentru că am lista ei de vizitatori.

A răsuflat printre dinți.

— De trei ori.

— Despre ce ați discutat?

— Încercam să obțin informații despre locul unde se află Duncan Hugo, a spus ea, adresându-se peretelui de cărămidă de vizavi de masă.

Am smuls un alt dosar din teanc și l-am deschis. A întins mâna spre el, dar eu l-am tras înapoi.

— Nu te poți uita prin astea fără mandat, a insistat ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Vrei să mă duc să fac rost de mandat? Pentru că așa voi face. Vechiul tău prieten, șeriful federal Graham, s-ar putea chiar să mă ajute. Nici el nu a fost prea bucuros când ți-a văzut numele pe lista

vizitatorilor. De fapt, ce-ar fi să ne întâlnim toți trei la secție și să lămurim toată povestea asta până când judecătorul ne dă mandat?

— Ce mama naibii ai, Nash!?

— De ce îl cauți pe Hugo?

— Nu-l caut pe el. Caut un lucru pe care l-a luat, a spus ea.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Te ascult.

Privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi ars pe cineva cu pielea mai sensibilă.

— N-o să te iert niciodată pentru asta.

— E reciproc, iubito. Acum vorbește.

Puteam aproape să văd aburii care îi ieșeau șuierând din urechi.

— Știi deja că firma mea asigură diverse obiecte pentru clienții bogați. Când bunurile asigurate sunt furate, desfășurăm investigații în paralel cu forțele de ordine. Unul dintre clienții noștri locuiește într-o suburbie a orașului Washington. Mașina lui a fost furată cu câteva zile înainte ca tu să fii împușcat. Mi s-a încredințat cazul și am început să fac cercetări.

— O mașină. Urmărești o tentativă de omor din cauza unei nenorocite de mașini.

— Ca polițist ai face la fel.

— Aș face asta ca să-i protejez și să-i servesc pe cetățeni. Tu o faci pentru a salva compania de asigurări pentru care lucrezi și pentru a câștiga un bonus.

— Nu putem fi cu toții eroi, nu-i așa?

Era numai foc dincolo de toată gheața pe care mi-o arunca în față.

— Ce te face să crezi că Hugo a luat mașina?

— Am luat-o prin eliminare. A existat o creștere a numărului de furturi de mașini pe o rază de 15 kilometri pornind de la depozitul lui Hugo. Alte șase mașini au fost furate în aceeași zi, două din același cartier precum a clientului meu. Toate acele

vehicule, sau cel puțin bucăți din ele, au fost găsite în depozitul lui Hugo, după ce a reușit să scape.

— Deci te prezinți la o luare de ostatici neînarmată, cu un civil, pentru a găsi o nenorocită de mașină?

Ajunsese la fața locului cu Sloane. Încă o vedeam intrând pe ușă cu încetinitorul. A venit direct la mine. Și, din clipa în care și-a pus mâinile pe mine, am știut că vreau să le țină acolo pentru totdeauna.

Nu-i așa că a fost ca un pumn în gură?

Era oficial. Instinctele mele se evaporaseră. Nu mai vedeam nimic în afara unei ispite cu picioare lungi și ochii plini de secrete.

— În primul rând, nu știam că Duncan Hugo, zis și Dobitocul, se ocupa și de răpiri, pe lângă faptul că se ocupa de dezmembrări. Dar m-am aflat și în situații mai grave, cu și fără ajutor din partea legii. Și dacă nu m-aș fi urcat în mașina lui Sloane, ar fi condus ea însăși până acolo și probabil că și-ar fi pus viața în pericol.

— Nu ai venit aici pur și simplu, doar ca să ajungi întâmplător să fii martoră la una dintre infracțiunile lui Hugo.

— Furturile au avut loc la mai puțin de o oră de aici. Planul era să trec prin oraș și să-mi vizitez vechiul prieten. Aveam de gând să rămân aici suficient de mult timp ca să mă pun la curent, dar totul s-a dus dracului a doua zi, când le-au luat pe Naomi și Way.

— De ce aș crede asta? am întrebat eu.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, a răbufnit.

— Da, am înțeles și asta, scumpo. Ai o grămadă de surse pe care le faci să-ți spună diverse lucruri, așa cum ai făcut cu mine, am zis.

— Subtilitatea nu ți se potrivește, șefule.

M-am aplecat în față.

— Am avut încredere în tine, Lina.

Și-a încrucișat brațele, din nou sfidătoare.

— Te comporți ca un iubit respins când nu suntem decât…

— Ce? Ce suntem noi, Angelina? Vecini, vrei să spui? Cunoștințe?

Am trântit dosarul pe masă, ca să-i arăt cât eram de nervos.

— Îmi cunoști cel mai întunecat secret. Lasă-mă să-ți spun asta.

Și-a aruncat brațele în aer.

— Crezi că în afară de familia mea îmi mai știe cineva trecutul? Nu ai fost singurul care și-a deschis sufletul, Nash.

— Atunci fie ești rece ca gheața, fie cel puțin asta ne-a făcut să ne împrietenim.

— La trecut?

— Ți-am spus că nu-i suport pe mincinoși. Tot ce-am avut împreună sau am fi putut avea s-a dus acum, gata.

Ea a strâns din dinți.

— M-ai mințit cu bună-știință, am zis.

— N-am mințit. Am omis o parte din adevăr.

— Ai folosit împotriva mea faptul că eram vulnerabil.

— Ah, te rog, s-a răstit ea. Îți plimbam câinele când te-am găsit pe jos. Nu eu ți-am provocat acel atac de panică.

— Nu, dar ai profitat din plin de el.

— Cum? a spus ea. Am scos de la tine cu forța secrete polițienești? Te șantajez cu aceste secrete?

— Poate că nu. Dar te-ai asigurat că ai acces la mine, la casa mea. Ai început să mă tot întrebi despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea, am zis, punând lucrurile cap la cap.

— Pentru binele tău, *boule*. Dacă vrei să alungi lucrurile acelea pentru totdeauna, nu e treaba mea. Dar o să te tot trezești pe jos dacă nu vei face lumină în hățișul acelor întâmplări.

Am clătinat din cap.

— Am și eu bănuielile mele. Cred că singurul motiv pentru care te-ai prefăcut că-ți pasă a fost

că-ți imaginai că vei scoate ceva de la mine. Ceva care să te conducă la Hugo și la mașina aia nenorocită.

Am luat un alt dosar și l-am deschis, fără să-mi iau privirea de la ea.

— Pariez că nu te-ai abținut și ai tras cu ochiul la dosarele alea de la mine de pe masă, nu-i așa?

Fața i-a încremenit, dar nu înainte să zăresc acolo o sclipire de vinovăție.

— Așa-i. De asta ai fost de acord să rămâi la mine peste noapte. Cu cât te apropiai mai mult de mine, cu atât puteai petrece mai mult timp la mine acasă.

Lina mi-a aruncat o privire plină de furie, apoi a râs amar.

— Și eu care credeam că fratele dobitoc e Knox.

— Cred că e ceva genetic. Probabil îți vei dori să stai departe de toată familia de acum încolo, am avertizat-o.

— Asta o să fie greu, de vreme ce Knox m-a invitat la nuntă, a replicat ea.

— Nu am încredere în tine și nu te vreau în apropierea familiei mele. Ești nechibzuită și te folosești de oameni ca să obții ceea ce-ți dorești. Din cauza ta, cineva o s-o pățească.

S-a albit la față, dar și-a revenit imediat.

— Fratele meu o fi un dobitoc, am continuat pentru că ea nu a spus nimic. Și poate că nu ne înțelegem tot timpul. Dar chiar vrei să te pui cu mine dacă vine vorba să vedem cui îi e mai loial? Pentru că nu voi șovăi și mă voi asigura că-ți vei pierde cel mai vechi prieten.

— Ieși, a șoptit ea.

— N-am terminat cu tine, am amenințat-o.

A bătut cu palma în masă.

— Ieși. De-aici. Acum.

Am așteptat o secundă și am studiat-o.

— Dacă mai aud că-mi vânezi familia în căutare de informații sau că intervii într-o investigație oficială, o să te bag la pușcărie fără nicio ezitare.

Ea nu a zis nimic, ci m-a privit fix în timp ce m-am ridicat.

— Vorbesc serios, Lina.

— Du-te acasă, Nash. Lasă-mă-n pace.

Am plecat, dar numai pentru că simțeam o durere în piept. De parcă Lina reușise să mă rănească mai rău decât cele două gloanțe pe care le încasasem.

Când am deschis ușa, am descoperit că Piper nu mă aștepta. Era sub masă, privindu-mă de parcă toată povestea asta era din vina mea.

22. Înfruntarea de la fotbal

Lina

Naomi: Întâlnire de urgență a comitetului de nuntă. Poate toată lumea să ajungă la meciul de fotbal al lui Waylay de mâine?

Stef: De ce nu poate și ea să facă un sport care se joacă seara? Meciurile astea de sâmbăta cu noaptea în cap îmi strică activitățile sociale de vineri noaptea.

Naomi: Care activități sociale? Încă nu l-ai invitat pe Jer în oraș. *emoji cu pui de găină*

Stef: Nu ne plac miresele abominabile, Witty.

Sloane: Eu pot veni dacă ascundem niște Bloody Mary în pahare.

Eu: Scuze, oameni buni, eu nu pot ajunge.

Naomi: *mutră încruntată* Lina, tu săptămâna asta ai fost prea ocupată și pentru masa de prânz, și pentru rochiile domnișoarelor de onoare. Mi-e teamă că voi apela la calitatea mea de mireasă supremă și voi insista să ni te alături… doar dacă nu cumva ai ceva mai important de făcut decât să discuți despre ținuta de la nuntă și despre marea întrebare: tort tradițional sau bufet cu prăjituri? Atunci chiar înțeleg și ar trebui să uiți că tot încerc să trag de tine cu tot felul de rugăminți.

Stef: Iart-o pe Witty. Ea a primit un trofeu pentru întreaga carieră pentru că poate cânta

tuturor în strună.

Sloane: Pot confirma că Lina nu avea planuri pentru sâmbătă dimineață, așa a spus aseară când am ridicat comanda de la Dino's în același timp.

Naomi: E oficial. Lina ne evită.

Stef: Hai s-o răpim și să aflăm de ce. Stai. E prea devreme pentru glume cu răpiri?

Eu: Ah, sâmbăta ASTA. Credeam că sâmbăta următoare. Cine mai vine?

Sloane: Și eu vreau să știu asta. M-am săturat să tot apar în diverse locuri și să dau nas în nas cu Brunetul Înalt și Mereu Ofticat.

Stef: Adică Păcătosul la Costum.

Naomi: Vor fi acolo părinții mei, Liza J și Knox. Nu sunt pe listă alți membri de familie sau prieteni.

Eu: Cred că pot să vin și eu. Cât timp nu glumiți și aduceți Bloody Mary.

— Frunzele astea, se aude glasul tatei din boxele SUV-ului meu. N-am mai văzut în viața mea atâtea culori. Ar trebui să vii aici în weekend să le vezi și tu.

Am intrat în parcarea cu pietriș de lângă terenurile de fotbal și mi-am croit drum prin mulțimea de sportivi și de membri ai familiilor lor.

— Și aici e toamnă, să știi. N-o să ghicești ce fac eu chiar acum.

— Câștigi un premiu la muncă? Nu, stai. Iei lecții de dansuri de societate? Ah! Știu, mănânci sushi și-ți cumperi un bilet de avion ca să vii acasă și să-mi faci o surpriză de ziua mea de naștere.

M-am crispat.

— Îți merge mintea, dar nu. Mă duc la un meci de fotbal de copii.

— Nu faci mișto de mine?

— Fac pariu că nu ți-e dor de acele dimineți de sâmbătă petrecute în frig, am zis lejer.

M-am uitat după o familie de cinci persoane, toți încotoșmănați în straturi de haine, alergând spre teren.

Tatei îi plăcuse mereu fotbalul european. Făcuse presiuni asupra unui bar sportiv local din cartier să difuzeze meciurile din Marea Britanie cu mult înainte ca David Beckham să-și fi pus piciorul prețios în America. Dragostea lui față de acest sport fusese motivul pentru care mă apucasem de fotbal în copilărie. Exersam amândoi ore întregi în curtea din spate. Le cunoștea după numele mic pe toate colegele mele de echipă și era acel tătic care avea grijă ca toată lumea să ajungă acasă teafără și nevătămată de la meciuri și antrenamente.

După „incident“, cu toții fuseserăm afectați în diverse feluri.

Mama a gravitat în jurul meu, convinsă că eram mereu la un pas de moarte.

Întoarcerea mea la „normalitate“ durase atât de mult încât nu mai simțeam că aparțin niciunui loc de pe pământ. Așa că-mi canalizasem toată energia asupra școlii, cu scopul de a-mi începe viața de la zero într-un alt loc.

Iar pe tata nu-l mai văzusem niciodată urmărind un alt meci de fotbal.

— Se pare că aici ocaziile sociale sunt deseori legate de competițiile sportive ale copiilor. Prietenul meu Knox m-a invitat la nunta lui și mă întâlnesc cu mireasa ca să discutăm despre tort lângă banca de rezerve.

— O nuntă? Cât mai plănuiești să stai acolo?

— Nu știu exact. Proiectul ăsta de la muncă pare să se prelungească.

— Păi, dacă nu poți veni tu la noi, venim noi la tine.

— Totul e cam în aer în acest moment, dar e posibil să vin acasă în curând. O să vă anunț.

— Ești OK? Pari cam necăjită?

— Sunt OK, i-am spus, nedorind să-mi reamintesc de ce mi-am petrecut ultimele câteva zile fiind ba furioasă, ba supărată. Trebuie să închid. Se pare că începe meciul.

— OK, iubito. Ah, și încă un lucru. Mama ta m-ar ucide dacă nu te-aș întreba. Totul e în regulă cu inimioara?

— Totul e bine, am zis, vârându-mi exasperarea într-o cutie mare, alături de furie și supărare.

Doar câteva lovituri emoționale din partea unui ofițer de poliție rănit și ofticat la culme.

— Te iubesc, tată.

— Și eu te iubesc, Leens.

Am închis și m-am lăsat pe spate pe scaunul meu încălzit. Îl sunasem preventiv ca să scap de asta pentru tot restul zilei. Era o încercare de perpetuă balansare – să-mi asigur părinții că sunt în viață și perfect capabilă să-mi port singură de grijă și să-mi acord libertatea de a fi un adult independent.

Nu desconsideram faptul că aveam niște părinți mai mult decât iubitori, dar nici nu era o chestie care să mă entuziasmeze peste măsură.

Cu reticență, am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre teren, studiind mulțimea în căutarea acelui bărbat pe care speram să nu-l mai văd niciodată.

De când Nash mă amenințase că mă va aresta, îl ocolisem cu succes. Echipa mea de documentare îi cerceta pe apropiații lui Hugo și supraveghea licitațiile unde erau prezente mașini vintage. Tăiam în continuare diverse proprietăți de pe listă. În timpul liber, reușisem să supraviețuiesc unui alt antrenament cu doamna Tweedy și mă ocupam de alte două investigații de la muncă.

Ceva trebuia să iasă la suprafață și asta încă repede, altfel urma să fac ceva ce nu mai făcusem niciodată: să renunț.

Le-am găsit pe Naomi și Sloane așezate pe niște scaune pliante, sub pături, pe marginea terenului.

— Iat-o, a spus Naomi când m-am apropiat.

Avea o cafea uriașă într-o mână și un pahar cu aspect inofensiv în cealaltă.

— Ți-am adus și ție un scaun.

— Și alcool, a spus Sloane, întinzându-mi un pahar mic și roșu.

— Mulțumesc.

Am luat băutura și m-am așezat.

— Unde e Stef?

— Bea, și acum citez, „toată cafeaua din lume“. A avut o teleconferință cu investitorii din Hong Kong despre naiba știe ce, a explicat Naomi.

— Cu ce se ocupă Stef? am întrebat, studiind din priviri mulțimea.

Knox și tatăl lui Naomi stăteau lângă Wraith, un motociclist înfricoșător și o alegere dubioasă pentru postul de antrenor al unei echipe feminine de fotbal. Singurele tatuaje vizibile pe bărbatul cărunt i se ițeau din gulerul jachetei de piele. Stătea pe margine, cu picioarele depărtate ca și cum ar fi fost gata să se ia la bătaie cu un grup de motocicliști rivali.

Knox, am observat, nu s-a obosit să mă salute. S-a mulțumit să se holbeze la mine înainte de a se uita în altă parte.

Prostul de Nash și gura lui mare și tembelă.

— Nimeni nu știe cu adevărat. E precum Chandler din *Friends*, a spus Naomi.

Sloane m-a studiat de sub căciula ei cu moț. Era neagră, asortată cu mănușile ei.

— Întotdeauna arăți ca o eroină de joc video. Dură, gata să dărâme o ușă sau să înhațe un tip sexy cu armă și să i-o tragă până nu mai știe de el.

Naomi a risipit un mic abur de la cafea în aerul rece, în timp ce eu am izbucnit în râs.

— Ăă, mulțumesc? Cred.

— Spune-i despre rochie, a insistat Sloane.

— Te-am îmbrăcat în purpuriu, mi-a spus Naomi. Este foarte sexy.

— Cu siguranță vei face sex la nuntă în rochia aia, a adăugat Sloane.

— Ești bine? am întrebat-o eu.

Bibliotecara a gemut teatral și și-a dat capul pe spate. Astfel l-am zărit pe Lucian Rollins care se

apropia din spatele ei. Haina lui de cașmir flutura în vânt ca pelerina unui vampir. Privirea lui nu era deloc una prietenoasă. Mai ales când a dat cu ochii de mine.

— Îhh. Trebuie să fac sex, a anunțat Sloane, fără să știe că dușmanul ei era atât de aproape și o poate auzi. Oriunde mă uit, văd numai sex. Naomi are permanent o strălucire orgasmică și enervantă, iar tu poți să intri practic în orice cameră și să pleci de-acolo cu un tip în mai puțin de cinci minute.

— Atunci de ce nu i-o tragi ăstuia cu toată ura de care ești capabilă?

Am arătat cu degetul și ne-am întors toate spre Lucian, care semăna cu un model în blugi, pulover și șapca lui de baseball.

— Ce naiba! Naomi, ai spus că nu vine! a șuierat Sloane.

— Nu m-a anunțat. Habar nu am de ce e aici, s-a apărat Naomi.

— Omul își petrece atât de mult timp prin oraș și pe la ușa mea încât încep să mă îndoiesc că are o slujbă adevărată, s-a plâns Sloane.

— Pe la ușa ta? am întrebat eu.

— Sloane și Lucian au fost vecini în copilărie. Sloane a cumpărat casa de la părinții ei când aceștia s-au mutat, iar Lucian a păstrat locuința mamei sale, a explicat Naomi.

— Dumnezeu știe de ce, a mormăit Sloane.

— Poate că a venit aici să facă sex cu tine. Ca un fel de zână sumbră și sexy care îndeplinește dorințe perverse, am tachinat-o eu.

Am observat că Knox nu s-a deranjat să-l salute nici pe Lucian când acesta i s-a alăturat. Supărarea era contagioasă.

— Aș prefera să merg la ginecolog și la dentist în aceeași zi, a spus Sloane. În plus, am o întâlnire.

— Ai o întâlnire?

Naomi a strigat atât de tare încât toți bărbații s-au întors și s-au holbat la noi.

Lucian parcă voia să dea foc lumii cu privirea lui întunecată.

— Mulțumesc, gură-spartă, a murmurat Sloane. Da, am o întâlnire.

— O întâlnire sau un futai? am întrebat eu pe un ton absolut normal.

Lucian a strâns pumnul, zdrobind paharul pe care-l avea în mână și stropind cu cafea peste tot în jur.

Am zâmbit larg când el și-a îndreptat privirea misterioasă și primejdioasă asupra mea. *Ups*, am șoptit înfumurată.

— Nu e nimic de văzut aici, a zis Naomi, dând din mâini ca să alunge privitorii nedoriți.

Sau cel puțin asta cred că încerca să facă. Era greu să-mi dau seama exact, din cauza paharelor cu băutură din mâinile ei.

— Vedeți-vă de treburile voastre, domnilor.

Knox i-a făcut ghiduș cu ochiul logodnicei sale, apoi mi-a aruncat o privire înghețată înainte de a-și îndrepta atenția din nou spre terenul unde echipa își făcea încălzirea.

— Ăă, care-i faza cu tăcerea asta și cu privirile oțelite? a întrebat Sloane.

— Încerci să schimbi vorba. Cu cine te cuplezi?

Sloane s-a uitat peste umăr, apoi peste celălalt umăr și apoi ne-a făcut semn să venim mai aproape. Când ne-am adunat într-o grămadă care putea a vodcă, a zâmbit.

— Vă dau un indiciu. Are mustață și insignă.

— Ieși în oraș cu Nolan? Nolan Graham? Șeriful federal Nolan Graham? am întrebat.

— E foarte drăguț, a zis Naomi.

— E un tip grozav, am adăugat.

— Voi doi ați fost împreună, nu-i așa? E ceva ce trebuie să știu înainte să-l las să-și facă de cap cu mine după a treia întâlnire? m-a întrebat Sloane.

— Am avut o aventură foarte scurtă acum câțiva ani. E un tip de treabă și un dansator minunat.

— Poate că mă va însoți la nuntă, a spus Sloane.

Bărbații se holbau din nou la noi. Se uitau urât. Lucian parcă nu se putea decide pe cine să urască mai mult: pe mine sau pe Sloane. Knox avea o mutră de om resemnat în oftica lui.

— OK, înțeleg că Sloane și Lucian se urăsc de mult, dar care-i treaba cu tine și Knox? a întrebat Naomi, încruntându-se la soțul ei. Nu ți-a spus ceva răutăcios și jignitor, nu-i așa? Ar trebui să facă eforturi în direcția asta.

Mi-am coborât ochii spre paharul meu.

— Din câte știu eu, totul e în ordine.

— Ia uitați-vă. Vine Nash. Credeam că are de lucru.

Aproape că am căzut de pe scaun și mi-am vărsat paharul cu Bloody Mary când am întors capul.

— La naiba, am mormăit și m-am făcut mică pe scaun la vederea lui.

Era îmbrăcat în uniformă, o trăgea pe Piper într-o lesă roz și părea mai furios decât Knox și Lucian la un loc. Nolan venea la câțiva metri în spatele lui, cu telefonul lipit de ureche.

— Doamnelor, a mârâit Nash.

Privirea i s-a oprit asupra mea și nici n-am încercat să ascund furia pe care mi-o inspira.

— Neața, Nash, a ciripit Naomi.

— Bună, șefu', a spus Sloane.

— Credeam că ți-am spus să stai departe de familia mea, mi-a zis Nash.

Ah, ce frumos! Uite cum ne luăm de gât. În lume. Cu martori.

— M-aș gândi mult și bine înainte de a începe această conversație. Asta, desigur, dacă nu cumva vrei să speli *toate* rufele murdare în public, am spus, aruncându-i niște priviri veninoase.

Toți se holbau la noi ca și cum Nash și cu mine tocmai puneam în scenă o telenovelă în fața lor.

— Am spus s-o lași în pace, nu să fii un dobitoc, a răbufnit Knox.

— N-am nevoie să mă aperi tu. Mai ales când nici măcar nu vorbești cu mine, i-am reamintit eu.

— Da, o să am nevoie de o explicație cât mai repede, a spus Sloane.

— Mă bucur că ți-a venit mintea la cap, i-a zis Lucian lui Nash.

— Du-te dracului, Lucy, a zbierat Nash. Și tu la fel, Knox.

Amanda s-a apropiat și ea.

— Simt miros de dramă în aer. Ce se întâmplă?

— Toată lumea e supărată pe toată lumea, a explicat Sloane. Vrea cineva să-mi explice ce aveți, vă rog, ca să pot alege o tabără? *Spoiler:* NU echipa lui Lucian.

Lucian și-a îndreptat privirea fermă spre ea.

— Nu am energie pentru tine astăzi, Sloane.

Naomi a întins mâna ca s-o împiedice pe Sloane să sară de pe scaun.

— Stai așa, nu pot să mă ocup de mai mulți prieteni conflictuali în același timp.

S-a întors spre mine.

— Ce se întâmplă între tine și Nash? Și între tine și Knox. Și între tine și Lucian. Mă rog, între tine și toată lumea.

Cu toții s-au răsucit să se uite la mine. Femeile se uitau la mine nerăbdătoare. Bărbații – cu diverse încruntături pe față. Una dintre mamele din echipa de fotbal și-a ațintit telefonul în direcția noastră, înregistrând probabil totul.

Stef a ales fix acel moment pentru a-și face apariția, cu o ditamai ceașca de cafea în mână. S-a oprit brusc când a simțit tensiunea din atmosferă.

— Ce am ratat?

— Lina a mințit pe toată lumea, a anunțat Nash.

Era timpul să ne încăierăm. Mă pricepeam foarte bine la asta. Nu eram unul dintre acei oameni cărora le veneau cele mai bune replici în duș, la câteva zile după un conflict. Eram o persoană care riposta așa cum se cuvine.

Problema era că nu voiam deloc să le spun tuturor secretul lui. Poate că Nash se purta ca un mare nemernic, dar eu îi văzusem durerea reală și nu puteam, cu bună-știință, să-i înșel încrederea pe care o avusese în mine. Asta dacă nu cumva mă împingea prea departe, caz în care vina ar fi fost a lui în totalitate. Naomi a pus jos unul dintre pahare și m-a strâns de încheietură.

— Dacă Lina nu a fost chiar sinceră, bănuiesc că are un motiv întemeiat pentru asta.

Îi era atât de tipic lui Naomi să spună așa ceva. Și vorbea serios. Cel puțin acum, înainte să afle adevărul. Dar dacă tot trebuia cineva să împărtășească acest adevăr, eu trebuia să fiu aceea.

— Sunt aici pentru că-l caut pe Duncan Hugo, am spus.

Mama lui Naomi, Amanda, a oftat dramatic. Knox și-a umflat nările, trăgând o înjurătură. Lucian, evident, nu ne-a lăsat să-i citim reacția.

Sloane a fost prima care și-a revenit din șoc.

— De ce? În ce te-ai băgat, Lina?

— E vorba de munca mea. Nu vând polițe de asigurare. Recuperez bunuri furate. Hugo a furat ceva de la un client și l-am urmărit până aici, fără să știu că era implicat și în alte porcării. Am venit în oraș doar să-l văd pe Knox pentru o zi. Și apoi s-au întâmplat toate.

— Ce a furat? a întrebat Amanda. Pun pariu că niște bijuterii. Erau bijuterii?

— Era o mașină, le-am destăinuit.

— Ce fel de mașină? a vrut să afle Knox.

— Un Porsche 356 decapotabil din 1948.

A fluierat admirativ.

— Frumoasă mașină.

— Ne-a mințit pe toți, a spus Nash și cuvintele lui au lovit ca un ciocan. Te-a făcut să-i dai apartamentul de lângă mine, ca să ajungă mai ușor la mine și la dosarele mele.

Simțeam cum adrenalina îmi aleargă prin tot corpul. Inima mea a sărit o bătaie, apoi încă una,

palpitând. Mi-am dus palma la piept, încercând să mă stăpânesc și să nu eliberez torentul de insulte care mi se blocaseră în beregată.

— Ce mama naibii? a făcut Knox.

Mi-am luat inima în dinți și am așteptat să se sfârșească aici cea mai veche prietenie. Însă Knox se uita la fratele său.

— Nu ea m-a silit s-o găzduiesc în apartamentul ăla. Am trecut pe la motel s-o iau la micul-dejun și am găsit-o pulverizând fixativ de păr peste un gândac cât un castor, a continuat el. I-am spus să-și facă bagajele și a refuzat. Am țipat unul la altul timp de o jumătate de oră, călcând în picioare generații întregi de gândaci, până când a acceptat să se mute.

— Stai așa, i-a spus Naomi viitorului ei soț. Vikingule drag, dacă nu de asta ești ofticat pe Nash și Lina, ce te-a scos atât de tare din sărite?

Knox și-a trecut o mână peste părul ei. Gestul lui blând era în total dezacord cu mutra lui mânioasă.

— Sunt supărat pentru că idioții ăștia doi n-au ascultat deloc ce le-am spus.

Am luat trei guri zdravene din Bloody Mary și am început să-mi plănuiesc evadarea.

— Ce le-ai spus? a întrebat Stef, trăgându-și un scaun mai aproape de mijlocul acțiunii.

— Serios? Pe bune!

Knox a gesticulat între mine și Nash.

— Va trebui să fii mai comunicativ de-atât, dragule, i-a spus Amanda.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot fi împreună.

A arătat cu degetul spre Nash.

— Idiotul ăsta are practic tatuat pe fund: „Vreau să-ți dau un blestemat de inel“.

Apoi și-a îndreptat bărbia în direcția mea.

— Iar pacostea asta are un tatuaj care spune: „Îi seduc și îi abandonez“.

Naomi s-a înclinat și m-a întrebat pe șoptite:

— Vorbește pe bune sau e o metaforă?

— E o metaforă. Dar am totuși un soare tatuat pe omoplat.

Nash s-a uitat la mine cu ochii îngustați.

— Sunt împreună și când ea o să plece, o să-i frângă inima și apoi o să-i pară rău. Apoi se vor răzbuna amândoi pe mine. Așa că i-am spus lui Nash s-o lase în pace și apoi am aflat că doarme în același pat cu ea.

— Toată lumea face sex în afară de mine, a bombănit Sloane.

— De-abia acum devin lucrurile interesante, a spus Amanda.

A întins o mână spre Stef.

— De acord, a replicat el, dându-i sticla cu Bloody Mary.

— Nu am făcut sex și cu siguranță nu vom face niciodată. Puteai să discuți asta cu mine, i-am zis lui Knox.

S-a strâmbat de parcă tocmai îi sugerasem să-și smulgă unghiile de la picioare și să le arunce în sus ca pe confetti.

— Da, sigur, Leen, a râs el. Apoi am purta o conversație ca de la suflet la suflet despre sentimentele noastre și alte prostii de genul ăsta.

Avea dreptate.

— Am picat prost?

Nolan a apărut și el, într-un hanorac, ținând în mână o cafea de dimensiune normală.

— Da, am spus Nash și cu mine într-un glas și ne-am privit încruntați.

Nolan i-a făcut cu ochiul lui Sloane.

— Hei, dulceață. Abia aștept să luăm cina amândoi.

Bibliotecara i-a zâmbit cochet. Lucian a mârâit surd.

— Deci, dacă Lina și Nash nu se – Naomi s-a oprit când o parte dintre coechipierele lui Waylay au trecut pe lângă noi în alergare – nu se bucură de

plăcerile rezervate adulților, de care, apropo, vom abuza și noi, de ce ești supărat pe ei?

— Pentru că el se comportă ca și cum n-ar fi treaba mea și ea nu a fost sinceră cu mine. Puteai să-mi spui de ce ești aici, mi-a zis Knox.

Am încuviințat.

— Puteam. Probabil că așa ar fi trebuit să fac. Nu mi-e ușor să mă destăinui, am recunoscut.

— Dar nu te deranjează când alții ți se destăinuie ție, a spus Nash.

— Insistă tu mult, șefule. Oamenii ăștia încă nu știu prea multe despre tine, l-am avertizat.

Privirea lui m-ar fi mistuit pe loc dacă aș fi folosit mai mult fixativ în acea dimineață.

— Ce naiba vrea să însemne asta? a întrebat în șoaptă Sloane.

— Stai puțin. N-am terminat încă. Nu am ajuns încă la motivul pentru care Tăticul la Costum, adică Lucian, e băgat în asemenea șmecherii imature și sentimentale, a subliniat Stef.

— Bagă-te, Lucian. Apa e numai bună, i-am spus eu.

— Ei bine, acum nu mai ai încotro, a zis Naomi, încurajându-l.

— Știam eu că e ceva în neregulă cu povestea Linei. Și când Knox și-a exprimat îngrijorarea în privința ei, am făcut câteva cercetări. Apoi i-am dat de urmă și am amenințat-o.

A spus-o dezinvolt, ca și cum ar fi descris o anecdotă amuzantă de la Target.

— Incredibil, a murmurat Sloane.

— Lucian, nu așa rezolvăm noi lucrurile, l-a mustrat Amanda ca și cum ar fi fost un copil de șase ani cuprins de o criză de furie.

— Deci Lucian a avut practic dreptate și tu tot ești supărat pe el? a întrebat Naomi.

Drept răspuns, Nash a ridicat iritat din umeri. Ea s-a întors spre Knox.

— Iar tu ai avut dreptate că Nash va fi rănit și acum sunteți amândoi supărați unul pe celălalt din

cauza asta.

— Ei bine, micul-dejun nu ne-a ajutat deloc, a recunoscut Knox.

Naomi a închis ochii.

— De aceea te-ai purtat atât de aiurea ieri, la florărie?

— Floarea miresei e o tâmpenie. Zi că nu, a prvocat-o el.

— Ce s-a întâmplat la micul-dejun? a întrebat Stef.

— I-am invitat pe Knox și Nash la micul-dejun ca să discutăm ca niște oameni în toată firea, a explicat Lucian.

— Ai apărut neanunțat și m-ai dat jos din pat la șase dimineața, l-a corectat Nash.

— Cu plăcere, a ripostat el.

— Stai, l-a întrerupt Sloane. Tu, Lucian Rollins, ai încercat de bunăvoie și nesilit de nimeni să discuți?

El a fixat-o cu o privire glacială.

— Da, când este vorba de ceva important.

Sloane s-a ridicat în picioare, tremurând atât de tare de indignare încât moțul căciulii tremura odată cu ea.

— Ești cea mai rea persoană pe care am cunoscut-o vreodată, a șuierat ea.

Sloane era de obicei mult mai tăioasă când venea vorba despre insulte.

Presimțind scandalul iminent, am sărit de pe scaun și m-am postat între ei înainte ca Sloane să atace.

— Are o mulțime de avocați, i-am reamintit. Și oricât de plăcut ar fi să-i ștergi zâmbetul de pe față, nu mi-ar plăcea să văd că echipa lui de avocați te va aduce la faliment.

Sloane a mârâit. Lucian și-a dezvelit dinții și nu ca să surâdă fermecător.

— Mă ajuți puțin aici, domnule șerif?

Nolan și-a înfășurat un braț în jurul taliei lui Sloane și a tras-o înapoi.

— Nu ți-ar plăcea să stai mai bine aici? a întrebat-o pe un ton lejer.

Lucian a mormăit sălbatic și și-a izbit pieptul în mâna mea întinsă. Deși îmi înfipsesem călcâiele în pământ, tot a reușit să mă împingă vreun metru înainte ca Nash să-și facă loc între noi.

— Dă-te naibii înapoi, s-a răstit Nash, postându-se în fața lui Lucian.

— Suntem pe cale să fim dați afară de la un meci de fotbal între copii, am spus, nimănui în mod special.

— Deci, cum a fost sexul? m-a întrebat Stef cu un zâmbet ghiduș.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu am făcut sex. Nici măcar nu ne-am sărutat, am explodat eu.

— Deci doar ați dormit împreună? a făcut Amanda. E o chestie nouă la voi, tinerii? Prieteni cu beneficii parțiale? Vă uitați la Netflix și vă strângeți în brațe?

— Cu siguranță nu suntem prieteni, am spus, uitându-mă la Nash. Și, spre deosebire de alții, eu respect intimitatea oamenilor, mai ales când vine vorba de lucruri pe care mi le-au destăinuit confidențial.

La naiba, ce bine era să pari superior din punct de vedere moral! Mai ales știind că familia lui Nash urma să scoată adevărul de la el cu ajutorul unei răngi. De-asta senzația era și mai satisfăcătoare.

L-au asaltat imediat cu o ploaie de întrebări.

— Serios, doar ai dormit? Ce te-a apucat?

— Are vreo legătură cu faptul că ești depresiv?

— Ești depresiv? De ce nu ai spus nimic?

— Ai dormit dezbrăcat sau erai în pijama?

— Mă scuzați, oameni buni!

Toată lumea s-a întors și a dat de Waylay, care stătea la marginea terenului, cu mâinile în șolduri. Toată echipa era aliniată în spatele ei, încercând și în mare parte nereușind să-și înăbușe chicotelile.

— Noi încercăm să jucăm fotbal aici, dar toată lumea se uită la voi! a zis ea.

Ne-am unit cu toții într-un cor de scuze.

— Dacă va trebui să mai vin o dată aici, veți da cu toții de bucluc, a adăugat Waylay, uitându-se în ochii noștri, pe rând.

— Doamne, când a devenit atât de înfricoșătoare? a șoptit Sloane, când Waylay și restul echipei s-au întors pe teren.

— Tu ești de vină, au spus Knox și Naomi în același timp, zâmbind unul la celălalt.

Inima mea a palpitat din nou neregulat și am inspirat adânc, suflând încet până când acele zvâcnete din piept s-au risipit.

— Ești OK? a întrebat Nash, fără să pară că-i pasă prea mult. Sau și asta a fost o minciună?

— Nu începe, l-am avertizat.

— Acum ce se mai întâmplă? a șoptit Naomi.

Trebuia să plec de-aici. Trebuia să merg undeva unde puteam să respir, să gândesc și să nu pocnesc vreun bărbat sexy și prost peste fața lui sexy și tembelă. Trebuia să-mi sun șefa și să-i spun că renunț la această investigație. Nu numai că practic eram compromisă, dar gândul de a rămâne în Knockemout, care acum era doar un alt oraș unde nu-mi găseam locul, era de-a dreptul dureros.

— Stai jos, Angelina, mi-a ordonat Nash.

Era tot supărat, dar tonul lui era parcă mai blând.

— Ce s-a întâmplat? a cerut Knox.

— Sunt sigură că Nash va fi bucuros să te pună la curent, am spus, apoi m-am întors spre Naomi și Sloane. Voi două v-ați purtat minunat cu mine de când am ajuns aici și vă voi fi mereu recunoscătoare pentru asta. Meritați mai mult din partea mea și pentru asta îmi pare rău. Vă mulțumesc pentru prietenie și mult noroc cu nunta.

I-am dat lui Sloane paharul meu cu Bloody Mary.

Inima mea a bătut din nou neregulat. Și încă o dată. Am început să văd în ceață.

Gata cu cofeina. Și cu carnea roșie. Și cu stresul provocat de bărbați, mi-am jurat. Îmi voi deschide aplicația de meditație și voi face yoga după fiecare alergare. Voi face exerciții de respirație din oră în oră și plimbări cât mai dese în natură. Voi pleca naibii din Knockemout și nici nu voi privi înapoi.

Nu aveam puterea să-mi iau la revedere într-un mod mai oficial, așa că am luat-o spre parcare.

— Lina, a strigat Nash după mine.

Nu Angelina. Nu Angel. Acum eram doar Lina.

Nu l-am băgat în seamă. Cu cât uitam mai repede de existența lui Nash Morgan, cu atât urma să-mi fie mai bine.

Am mărit pasul și am tăiat-o pe un teren de fotbal acum pustiu. Nu am ajuns nici măcar la jumătatea acestuia, când o mână m-a prins de cot.

— Lina, oprește-te, mi-a ordonat Nash.

M-am smucit și m-am eliberat.

— Nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia și nu mai avem niciun motiv să ne batem capul unul cu celălalt.

— Inima ta…

— Nu te privește pe tine, am șuierat.

Vederea mi s-a întunecat din nou, luminată doar de niște mici puncte colorate, dar nu doream să las asta să se vadă.

— Bine. Intervin aici, cu mare, mare reticență, a spus Nolan, venind în fugă.

— Vezi-ți de treaba ta, Graham, a răbufnit Nash.

Nolan și-a scos ochelarii de soare.

— Treaba mea este să te protejez, tâmpitule. Și ești foarte, foarte aproape să-ți iei un pumn în gură de la o femeie foarte furioasă.

— Nu te las să te urci la volan dacă nu te simți bine, mi-a spus Nash, ignorându-l pe șeriful federal postat între noi.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine în toată viața mea, am mințit.

A încercat să mai facă un pas spre mine, dar Nolan i-a pus o mână în piept. M-am răsucit și m-am îndreptat spre parcare. Eram la jumătatea drumului spre mașină când am simțit că mă privește cineva cu toată atenția. Am zărit un tip cu mustață și o șapcă de baseball pe care scria KPD, sprijinit de gradene, cu brațele încrucișate și cu ochii plini de răutate.

23. Echipa Lina

Lina

Încercam să-mi îndes ultimul pulover în valiza care dădea deja pe dinafară când s-a auzit o bătaie la ușa mea. Aș fi ignorat-o, la fel ca pe toate celelalte bătăi la ușa mea de când bomba adevărului explodase ieri, la meciul de fotbal, dacă n-ar fi fost însoțită și de o avalanșă de mesaje pe telefon.

Sloane: Noi suntem. Lasă-ne să intrăm.

Naomi: Venim cu gânduri pașnice.

Sloane: Mai repede, că altfel facem gălăgie și-ți alertăm vecinul morocănos.

Nu aveam chef de companie, șantaj emoțional sau de alte scuze.

Naomi: Ar trebui să adaug că mi-a dat Knox cheia, așa că vom intra oricum. Mai bine alege tu.

La naiba.

Am aruncat puloverul pe pat și m-am dus la ușă.

— Bună, au spus vesele când am deschis.

— Bună.

— Mulțumim de invitație, imediat vom intra, a zis Sloane, împingând ușa.

— Dacă ați venit să mă luați la bătaie, n-aveți decât. Eu nu mai am energie, le-am avertizat.

Îmi petrecusem jumătate de noapte cu legume congelate pe piept, ascultând meditații ghidate și încercând să-mi alung stresul din organism.

— Suntem aici ca să-ți spunem că am ales o tabără, a spus Naomi.

Purta blugi mulați și o bluză de mătase de culoarea smaraldului. Părul îi era ondulat și buclele lejere îi încadrau chipul drăgălaș.

— O tabără unde?

— Ne-am gândit și suntem în echipa Lina, a zis Sloane.

Și ea era îmbrăcată frumos pentru o simplă duminică după-amiază. Purta blugi rupți, pantofi cu tocuri și era machiată impecabil.

— Am vrut să ne facem și tricouri, dar Naomi s-a gândit că ar fi mai bine dacă am veni la tine și te-am scoate în oraș.

— De ce să mă scoateți în oraș? am spus. Ca să mă omorâți?

— Nu omorâm pe nimeni, promitem, a spus Naomi, îndreptându-se spre dormitorul meu. De ce ai aici o valiză?

— Pentru că nu pot să-mi car toate hainele în brațe.

— Ai avut dreptate să nu mai așteptăm după tricouri, a spus Sloane, urmând-o pe Naomi până în camera mea.

Naomi a început să-mi scotocească prin valiză.

— Asta e drăguță. Ah, și clar blugii ăștia.

— Mă tâlhărești?

Știam că viața era dură în Knockemout, dar asta părea puțin exagerat.

— Te îmbraci și ieșim la o după-amiază – posibil seară – cu fetele plus Stef, în funcție de cât de mult alcool și mâncare prăjită putem consuma, a spus Sloane, întinzându-mi o pereche de blugi și un pulover roșu cu decolteu adânc.

— Încă ne mai gândim la nume, a adăugat Naomi.

— Dar n-am fost sinceră cu voi. V-am ascuns anumite lucruri, am subliniat, întrebându-mă dacă nu cumva au dat uitării mica mea trădare.

— Prietenii acordă prietenilor lor prezumția de nevinovăție. Poate că ai avut un motiv bine întemeiat să nu ne spui adevărul. Sau poate că nu

ai avut niciodată prietene grozave, ca Sloane și ca mine, a spus Naomi, pasându-mi geanta mea uriașă cu cosmetice. Oricum ar fi, ce fel de prietene am fi fost dacă te-am fi părăsit când aveai cea mai mare nevoie de noi?

— Deci nu sunteți supărate pe mine? am întrebat încet.

— Suntem îngrijorate, m-a corectat Naomi.

— Și vrem mai multe detalii despre cum ai dormit tu cu Nash, a adăugat Sloane ridicând ghiduș din sprâncene.

— Apropo, e tare nefericit, a spus Naomi, arătând spre baie.

— Nefericirea lui nu e treaba mea, am subliniat.

Bătuse ieri la ușa mea de două ori, după dezastrul de la meciul de fotbal. A treia oară, amenințase c-o va sparge dacă nu-i spuneam măcar că mă simt bine.

Ca să nu mai cheltuiesc bani pentru a înlocui ușa, i-am trimis un mesaj scurt: *Sunt bine. Du-te naibii.*

— Grăbește-te puțin să fii gata. Nu putem bea toată ziua dacă nu începem acum, a spus Sloane, examinând un alt pulover. Hei, mi-l împrumuți pe ăsta pentru întâlnirea cu Nolan?

Și uite-așa, într-o duminică după-amiază, am ajuns la Hellhound, un bar sordid de motocicliști, alături de echipa Lina.

Muzica urla. Podeaua era lipicioasă. Mesele de biliard – toate ocupate. Și oamenii care aveau portofele legate de lanțuri erau mai numeroși decât cei cu portofele normale.

— Locul ăsta mă face și acum să-mi doresc să folosesc o găleată cu produse de curățenie înainte de a mă așeza, s-a plâns Naomi în timp ce ne apropiam de bar.

Stef s-a strâmbat îngrețoșat și și-a suflecat mânecile puloverului său Alexander McQueen înainte de a-și sprijini cu grijă antebrațele pe blatul de lemn.

— Salutare, barman sexy, a spus el în barbă.

Joel, barmanul politicos, era înalt, musculos, avea ceva barbă și era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Părul lui era ca o adevărată coamă argintie, strâns la spate și eliberându-i fața bronzată.

— Bine ați revenit, doamnelor, a spus el cu un zâmbet, recunoscându-ne. Văd că ați adus un nou prieten.

Naomi l-a prezentat pe Stef.

— Ce să vă dau? Shoturi? Tărie? Vin?

— Shoturi, a spus Sloane.

— Vin? a întrebat Naomi.

— Vin, absolut, a răspuns Stef.

Apoi Joel și-a îndreptat ochii cenușii spre mine.

— Eu vreau apă.

— Huoooo! au făcut în cor Naomi și Sloane.

Stef s-a încruntat la mine.

— Te-ai lovit la cap?

— Mă apuc de băuturile alea. Încercați să nu pocniți pe nimeni între timp, ne-a avertizat Joel pe toate, dar mai ales pe mine.

— Nu bei, a spus Sloane.

— Apa e tot o băutură.

— Sloane vrea să întrebe de ce vrei doar să te hidratezi în loc să fii iresponsabilă și să comanzi băuturi pentru oameni mari, a tradus Naomi.

— Unul dintre noi trebuie să conducă, am subliniat eu.

— Una dintre noi are un logodnic sexy care de-abia așteaptă să vină să ne culeagă, oricât de bete am fi, a explicat Naomi.

— Knox nu te-a certat că vii din nou aici? am întrebat eu.

Ultima și, mă rog, singura dată când mai călcasem aici fusese în ziua în care am ajuns în oraș. Fraierii de Knox și Naomi străbăteau o despărțire pe care niciunul dintre ei nu și-o dorea, de fapt. O luasem pe Naomi din tura ei la Honky

Tonk și o adusesem aici, în cea mai mare speluncă dintre toate speluncile posibile.

Sloane ni se alăturase și ziua aproape că s-a terminat cu o bătaie generală când unii dintre clienții mai proști și mai beți au crezut că au vreo șansă să se cupleze cu noi.

— De aceea e Stef aici, a zis Naomi.

— M-a pus să-i promit că-i voi povesti ce se petrece aici din jumătate în jumătate de oră, a spus Stef, cu telefonul în mână.

— Încă e ofticat pe mine? am întrebat, încercând să pară că nu-mi pasă.

— Va fi, dacă va afla că plănuiai să pleci din oraș fără să spui nimănui, a zis Naomi.

Iată motivul pentru care nu aveam prieteni. Relațiile de orice fel deveneau prea intime. Toți se simțeau îndreptățiți să-ți spună că greșești și să-ți dea instrucțiuni despre cum să repari lucrurile ca să le convină lor.

— Nu voiam să plec din oraș. Aveam de gând să mă mut înapoi la motel și de-abia apoi să plec din oraș.

— Fiind prietena ta, nu pot, cu bună-știință, să te las să te îmbolnăvești de o boală transmisă de gândaci, când ai la dispoziție un apartament curat și frumos, a subliniat Naomi.

— Prefer să trăiesc asaltată de gândaci decât alături de Nash.

Joel a revenit cu băuturile noastre. Două shoturi de Dumnezeu-știe-ce pentru Sloane, două pahare de vin umplute până la buză și o apă cu lămâie.

Sloane a apucat repede shoturile.

— Mulțumesc, Joel, am spus, când a așezat apa în fața mea.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

— Sunt OK.

— Nino-nino!

Sloane, care deja băuse un shot, a scos un zgomot puternic, ca de sirenă.

— E împotriva legii să minți în timpul după-amiezii de *fete plus Stef*.

Naomi a încuviințat.

— De acord. Regula numărul unu: gata cu minciunile. Nu suntem aici ca să ne prefacem că totul e OK. Suntem aici ca să fim aici unul pentru celălalt. Am spus aici de prea multe ori. Acum nu mai sună ca un cuvânt. Aici. Aici?

— Aici.

Sloane a încercat să se încrunte.

— Au băut ceva înainte? m-a întrebat Joel, ridicând sexy dintr-o sprânceană argintie.

Am clătinat din cap.

— Nu.

Cu multă înțelepciune, a umplut alte două pahare cu apă și le-a așezat în fața prietenilor mei înainte de a dispărea în spatele barului.

— Aaaaaici, a spus Naomi.

— O, Doamne. Bine! Nu sunt OK, am recunoscut.

— Era și timpul, la naiba. Mi-era teamă că o să ne faci să continuăm la nesfârșit, a zis Sloane, dând pe gât și al doilea shot.

— Primul pas este să recunoști că ești praf, a spus grav Stef.

— Nu sunt OK. Sunt praf. Nici măcar părinții mei nu știu cu ce mă ocup, pentru că nu suportă gândul că m-aș putea pune vreodată în cel mai mic pericol. Dacă ar ști cât de primejdioasă e meseria mea, ar zbura până aici, ar forma un scut protector în jurul meu și m-ar obliga să mă mut în casă cu ei.

Membrii micului meu auditoriu mă priveau cu toții peste marginea paharelor.

— Și beau apă pentru că am avut o afecțiune cardiacă care aproape m-a ucis când aveam 15 ani. Am ratat toate lucrurile normale pe care le fac adolescenții din cauza operațiilor și a faptului că am fost ciudata care practic a murit în fața unui stadion întreg plin cu oameni. În prezent sunt teafără, dar mai am palpitații când sunt stresată. Și

acum sunt stresată ca naiba. Fiecare palpitație nenorocită îmi amintește cum a fost să mor și apoi să-mi trăiesc viața pe jumătate, sufocată, învățând de-acasă, între programări și vizite medicale și cu niște părinți autoritari pe care nu-i puteam învinovăți că se poartă așa pentru că am murit practic pe un teren de fotbal, chiar sub ochii lor.

— Oau, a spus Sloane.

— Mai dă-ne alcool, Joel, l-a rugat Naomi, ținând în mână paharul de vin, acum gol.

— Așa că-mi cer scuze dacă nu le povestesc tuturor celor pe care-i întâlnesc toate detaliile vieții mele. Mi-am petrecut destul de mult timp fiind pisălogită, reamintindu-mi-se că nu sunt normală și că nu voi avea niciodată o existență normală. Până când am ajuns aici și l-am cunoscut pe Nasolul Nash.

— Bună asta, a spus Sloane, dând din cap aprobator.

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns aici și l-ai cunoscut pe Nash? Îmi pare rău. Vreau să spun pe Nasolul Nash? a întrebat Naomi, fascinată de fiecare felie a poveștii mele.

— M-am uitat mai atent la el și toată chestia asta a lui rănită și melancolică…

— Prin „chestie“, vrei să spui penis? a întrebat Stef.

— Nu, nu asta vreau să spun.

— N-o mai întrerupeți, a șuierat Naomi. Deci te-ai uitat mai atent la chestia aia rănită și melancolică, chestie care nu era penisul lui, și ce s-a întâmplat?

— Mi-a plăcut de el, am mărturisit. Chiar mi-a plăcut. M-a făcut să mă simt specială, nu doar fata care face stop cardiac în fața tuturor. M-a făcut să cred că are nevoie de mine. Nimeni nu a avut vreodată nevoie de mine. Întotdeauna am fost protejată sau dădăcită sau evitată. Doamne, părinții mei încă își rezervă bilete de avion doar să apară neinvitați la următoarea mea consultație la

cardiolog, ca să-l audă pe doctor spunând că sunt bine-mersi.

În fața lui Naomi și a lui Sloane a mai apărut o rundă de băuturi. Joel mi-a întins un castron de alune.

— Sunt proaspăt scoase din pungă. N-a pus nimeni încă mâna pe ele.

— Mulțumesc, atunci, pentru aceste alune pure, am zis.

— Deci Nash ne-a povestit – după ce l-am certat puțin – despre atacurile de panică pe care le face și despre cum l-ai ajutat, a spus Naomi.

— Să știți că nu am profitat de el, am spus.

— Draga mea, știm. Nu crede nimeni asta. Nici măcar el. E din familia Morgan. Și cei din familia Morgan spun imbecilități la supărare. Dar trebuie să admit că e plăcut să-l văd ofticat, s-a destăinuit Naomi.

— De ce?

— Înainte de apariția ta, nu era nici supărat, nici fericit, nici altcumva. Era ca o fotocopie a propriei persoane. Era plat, neînsuflețit. Și apoi ai venit tu și i-ai oferit un lucru de care să-i pese suficient de mult încât să se enerveze.

— L-am mințit. V-am mințit pe toți.

— Și acum te vei îndrepta, a spus Naomi, ca și cum ar fi fost atât de simplu.

— Așa voi face?

— Da, dacă vrei să rămânem prieteni, a spus Sloane.

Băuse trei shoturi și deja se legăna într-o parte și alta, ca și cum ar fi fost pe puntea unei nave.

— Oamenii își ajută prietenii să devină mai buni. Tolerăm părțile rele, sărbătorim părțile bune și nu te chinuim pentru greșelile pe care le-ai comis, a spus Naomi.

— Îmi pare rău că nu am fost sinceră cu voi, am zis încet.

— Măcar acum are o logică, a subliniat Sloane. Dacă ar fi trebuit să-mi mint părinții la fiecare pas

ca să duc o viață normală, îmi dau seama cât de ușor s-ar fi transformat chestia asta într-un obicei.

— Înțeleg, a spus Naomi cu empatie. Eu mi-am mințit părinții în toate privințele când am ajuns aici, pentru că încercam să-i protejez de porcăriile din viața mea și din viața Tinei.

— Cunosc sentimentul.

Am amestecat cu paiul în paharul cu apă.

— Chiar ajunsesem să încep să mă întreb „cum ar fi dacă?“

— Cum ar fi dacă ce? a întrebat Stef.

— Dacă ar fi mers cu Nash? Dacă aș rămâne aici? Dacă acesta era semnul pe care-l tot așteptam ca să renunț la slujbă și să încerc ceva nou? Dacă aș putea avea cu adevărat o viață normală?

Naomi și Sloane se holbau la mine cu ochii mari și înlăcrimați.

— Să nu cumva, le-am avertizat.

— O, Lina, a șoptit Naomi.

— Știu că nu-ți place să fii atinsă și respect treaba asta, a spus Sloane. Dar ar trebui să știi că te îmbrățișez în mintea mea.

— OK. Tu gata cu shoturile, am decis.

Amândouă au continuat să se holbeze la mine ca niște personaje caraghioase de desene animate, cu ochi mari, ca de căprioară rănită.

— Fă-le să înceteze, l-am implorat pe Stef.

El a clătinat din cap.

— Nu există decât o singură cale de a le face să înceteze.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Offf, bine. Puteți să mă îmbrățișați. Dar să nu cumva să vărsați ceva pe mine.

— Ura! a făcut Sloane.

Fetele m-au luat în brațe din ambele părți. Acolo, prinsă între o bibliotecară beată și o directoare de relații comunitare ametită, am început să mă simt mai bine. Stef m-a mângâiat stângaci pe cap.

— Meriți să fii fericită și să ai o viață normală, a spus Naomi, retrăgându-se.

— Habar nu am ce merit. Nash mi-a cam scos la suprafață toate motivele de rușine și vinovăție pe care le-aș putea avea.

— Mie mi-a aruncat adevărul în față la unul dintre meciurile de început de sezon ale lui Waylay, a confirmat Naomi.

— Slavă Domnului că sezonul e pe terminate, a glumit Stef.

— Știi de ce sinceritatea este atât de importantă pentru el, nu-i așa? m-a întrebat Naomi.

Am ridicat din umeri.

— Cred că este importantă pentru toată lumea.

— Tatăl lui Knox și al lui Nash e dependent. Duke a început să consume droguri – mai ales opioide – după ce mama lor a murit. Knox a spus că fiecare zi petrecută alături de tatăl lor era o mare minciună. Se jura că nu a mai luat nimic sau promitea că nu va mai consuma niciodată. Se angaja să-i ia de la școală sau le spunea că va fi prezent la meciurile lor de fotbal. Dar îi tot dezamăgea. La nesfârșit. Minciună după minciună.

— Chiar e nașpa, am recunoscut.

Și mie mi-a fost greu în copilărie… știți voi, doar am murit în fața tuturor prietenilor mei și a familiilor lor. Dar nu se compara cu felul în care crescuseră Knox și Nash.

— Totuși, iată o opinie nepopulară. Nu ești responsabil pentru modul în care ai fost crescut, dar ești responsabil pentru acțiunile și reacțiile tale de adult.

— E adevărat, a zis Naomi, sorbind din paharul cu vin.

— Fata asta frumoasă cu picioare foarte lungi are mare dreptate, a spus Sloane. Cât de înaltă ești, de fapt? Hai să ne măsurăm!

I-am împins paharul de apă mai aproape.

— Poate că ar trebui să iei o pauză de la shoturi.

— Hai să ne gândim puțin la asta, a anunțat Stef. Ai trecut printr-o perioadă de rahat în adolescență, care e oricum îngrozitoare.

— Corect.

— Urmărește-mă, a continuat el. Așadar, te maturizezi, te muți de-acasă, devii independentă ca o leoaică și-ți iei o slujbă periculoasă. De ce?

— De ce? am repetat. Pentru a dovedi că sunt puternică, așa cred. Că nu mai sunt aceeași fată slabă și neajutorată ca înainte.

— Ești o dură, a zis Stef.

— Pentru cei duri, a spus Naomi, ridicând paharul de vin aproape gol.

— Ai răbdare cu toastul, Witty. Sunt pe cale să vă fac praf, a insistat Stef.

— Fă-ne praf, a spus Sloane, sprijinindu-și bărbia în mâini.

— Cui să-i dovedești? m-a întrebat Stef.

Am ridicat din umeri.

— Tuturor?

Stef i-a făcut semn lui Sloane.

— Fă iar ca alarma.

— Mrrrrrrrrrr!

Jumătate din bar s-a întors și s-a uitat la noi.

— Să înțeleg că nu ești de acord? l-am întrebat.

— Aici intervine geniul meu. Dacă părinții tău nu știu cu ce te ocupi, habar nu au cât ești de șmecheră pe plan profesional. Iar dacă colegii tăi nu-ți cunosc trecutul, nu știu cât ești de remarcabilă, pentru că nu au nici cea mai vagă idee ce obstacole a trebuit să depășești ca să ajungi aici.

— Unde vrei să ajungi?

— Doar ție mai ai să-ți demonstrezi ceva. Și dacă nu-ți dai seama cât ești de șmecheră și de capabilă, înseamnă că n-ai prea fost atentă.

— Mi s-a părut cam dezamăgitor. Dar cred că nu se înșală, a spus Naomi.

— N-am terminat încă, a spus Stef. Cred că de fapt nu vrei să demonstrezi că ești o dură. Ci mai

degrabă că-ți consumi toată energia încercând să înăbuși orice urmă de vulnerabilitate din tine.

— Aaaaahaaaa! Și Nash te face să te simți vulnerabilă, a ghicit veselă Sloane.

— Așa că îți sabotezi singură orice șansă la intimitate pentru că nu vrei să fii din nou vulnerabilă, a adăugat Naomi. OK. *Asta* n-a fost dezamăgitor deloc. Ba dimpotrivă.

Stef a făcut o reverență.

— Mulțumesc că-mi apreciați genialitatea.

Fusesem vulnerabilă și înainte. Atunci când căzusem pe terenul de fotbal. În toate acele paturi de spital. În sala de operație. Nu puteam să mă protejez și nici să mă salvez de una singură. Mă aflam la mila altor oameni, viața mea era în mâinile lor.

Am scuturat din cap.

— Stai puțin. Vulnerabilitatea înseamnă slăbiciune. De ce aș vrea să mai fiu vreodată un om slab? Susține-mă, Joel.

Barmanul m-a privit, trimițând două shoturi de-a lungul barului, spre un client cu o creastă roz.

— Să fii vulnerabil nu înseamnă că ești slab. Înseamnă că ai încredere în tine că ești suficient de puternic pentru a face față suferinței. Este, de fapt, cea mai autentică formă de putere.

Sloane și-a dus degetele la tâmplă și a imitat sunetul unei arme care se descarcă.

— Minte oficial spulberată, a mormăit ea.

— Vai, ce frumos ai vorbit, Joel, a spus motociclistul cu creastă, ștergându-și ochii cu un șervețel de pe bar.

Îmi petrecusem întreaga maturitate încercând să dovedesc că sunt invincibilă, atotputernică, independentă. Locuiam singură, lucram pe cont propriu, îmi făceam vacanțele doar eu cu mine. Nu aveam cum să devin mai independentă – decât dacă aș fi avut o relație monogamă cu vibratorul meu. Nu-mi pica bine să mi se spună că, de fapt, alesesem calea lașității.

— Uite, apreciez jocul ăsta distractiv în care să analizăm ce e în neregulă cu Lina. Dar faza este că de fiecare dată când încerc să mă mișc în limitele unei relații, fie ea personală sau profesională, ajung să-i rănesc pe oameni.

— Asta nu înseamnă că nu poți avea o relație. Înseamnă doar că nu te pricepi la relații, a spus Naomi, gesticulând cu paharul cu vin.

— Oau, mulțumesc frumos, am spus sec.

Naomi a ridicat un deget și și-a dat paharul peste cap.

— Nimeni nu se pricepe la început. Nimeni nu are un talent înnăscut pentru relații. Toată lumea trebuie să învețe cum să se poarte într-o relație. E nevoie de mult exercițiu, capacitate de iertare și vulnerabilitate.

— La naiba, a murmurat Stef.

S-a ridicat în picioare și și-a îndreptat umerii.

— Mă scuzați, doamnelor, trebuie să dau un telefon. Stai tu cu ochii pe ele, OK, Joel?

Barmanul a încuviințat.

— Nu doar că nu mă pricep la relații, am spus, revenind la ideea inițială. Nu vreau să fiu legată de nimeni. Vreau să fiu liberă să fac ceea ce vreau. Să duc viața care mi se potrivește.

— Nu cred că aceste lucruri trebuie să se excludă reciproc.

— Bum! a făcu Sloane, lovind tejgheaua cu palma.

Cu cât bea mai mult, cu atât efectele sonore ale bibliotecarei deveneau mai spectaculoase.

— Nu voi găsi niciun bărbat care să se țină pur și simplu după mine, lucrând de la distanță în moteluri nasoale, în timp ce eu încerc să depistez niște obiecte furate. Și, dacă l-aș găsi, probabil că nu l-aș vrea.

Naomi a sughițat.

— Serios? Și tu începi? V-ați încălzit puțin înainte să treceți să mă luați? am întrebat.

A ridicat din umeri și mi-a zâmbit.

— Mi-am făcut un sandvici la prânz și Waylon mi l-a furat din farfurie când nu eram atentă. Deci am stomacul gol.

I-am vârât sub nas castronul cu alune.

— Uite, să absoarbă alcoolul.

Un motociclist înalt, cu un plasture pe ochi și bandană, s-a apropiat de noi.

— Nu, am zis când acesta a deschis gura.

— Nici măcar nu știi ce voiam să spun, s-a plâns el.

— Nu, nu vrem să ieșim nici la o întâlnire, nici la o plimbare cu motorul și nici să ne spui cum ți-ai poreclit penisul, am zis.

Sloane a ridicat mâna.

— Ba eu vreau să știu porecla penisului.

Motociclistul și-a umflat pieptul și a arătat spre pantaloni.

— Long John Silver… pentru că am un piercing. Acum, cine vrea să-l cunoască personal?

— Ești fericită acum? am întrebat-o pe Sloane.

— Și fericită, și dezgustată în același timp.

M-am întors spre motociclist.

— Pleacă, dacă nu vrei să ajungi la terapie de grup.

— Vezi-ți de drumul tău, Spider, a spus Joel din spatele barului.

— Încearcă și omul să aibă parte de un strop de acțiune și toată lumea se enervează, a mormăit Spider îndepărtându-se cu pași mari.

— Stai, voiam să zic ceva superspiritual, a intervenit Naomi.

A strâmbat din nas și, adâncită în gânduri, a dat peste cap și restul de vin.

— Aha!

— Aha! a repetat Sloane.

Naomi s-a clătinat pe scaun și și-a dres glasul.

— Cum ziceam, compari ceea ce faci acum cu ceea ce ai putea face în viitor.

— Păi, nu asta face toată lumea?

— Există o diferență subtilă, a insistat ea, lungind puțin ultimul cuvântul. Dar am uitat care.

Sloane s-a aplecat în partea cealaltă. Mă rog, mai bine a zis s-a prăbușit și, în cădere, s-a sprijinit de bar.

— Stimata mea colegă vrea de fapt să spună că, doar pentru că vrei să profiți de libertatea de a face propriile alegeri, nu înseamnă că trebuie să fii singură.

Naomi a pocnit din degete sub nasul lui Sloane.

— Da, exact! Asta uitasem. Acțiunile tale sau lucrurile pe care le dețiI și ceea ce simți sunt două chestii total separate. De exemplu, oamenii vor spune: „Vreau un milion de dolari“, dar ceea ce își doresc cu adevărat este siguranța financiară.

— Bineeee, dacă spui tu.

— Vrei să simți că ai puterea de a lua propriile decizii. Asta nu înseamnă că trebuie să rămâi pe vecie o tipă care vânează recompense. Nici că ești obligată să găsești un tip mișto cu care să faci sex mișto și să iei cina în pat. Înseamnă doar că trebuie să găsești o relație în care să fii tu însăți și să te asiguri că nevoile tale sunt pe deplin satisfăcute.

— Mă bucur că ți-ai amintit, pentru că este un punct de vedere foarte ca lumea și tu ești foarte drăguță, i-a spus Sloane lui Naomi.

— Mersi frumos. Și eu cred despre tine că ești și deșteaptă, și frumușică!

— Vaaai! Îmbrățișare în grup!

— Voi abuzați de chestia asta cu îmbrățișatul, m-am văicărit, când amândouă s-au prăvălit din nou peste mine.

— Nu ne putem abține. Suntem foarte mândre de tine, a spus Naomi.

— Vrei să le stropesc ca să te lase în pace? a propus Joel, cu furtunul de sifon în mână.

Am oftat.

— Lasă-le și pe ele să trăiască momentul.

24. Plăcintă cu pecan și coate ascuțite

Lina

— Nu vreau să merg acasă, s-a văicărit Sloane în timp ce o ghidam spre mașina mea, aflată în parcare.

— Mie mi-e foame, a spus Naomi.

— Unde crezi că te duci? l-am întrebat pe Stef, care încerca să se detașeze de noi.

Părea oarecum vinovat și agitat.

— L-am… sunat pe Jeremiah și l-am întrebat dacă vrea să luăm cina împreună. Și el a spus că da. Așa că… ies la cină cu un frizer sexy.

Naomi s-a repezit la el.

— Sunt. Așa. De. Mândră. De tine, a spus ea, lovindu-l în piept la aproape fiecare cuvânt.

El și-a ferit pectoralii.

— Au.

— Trimite-ne un mesaj din treizeci în treizeci secunde. Sau mai bine fă un *live* de la întâlnire! a spus Sloane, țopăind în vârfurile picioarelor.

— Uhuuu! Da! Vom comenta și te vom anunța dacă ni se pare că merge bine, s-a băgat și Naomi.

— Ești sigură că te descurci cu surorile bețive? m-a întrebat Stef.

— Nu. Dar…

— O să mă prefac că ai spus da, a zis el, retrăgându-se cu un zâmbet ghiduș.

— Distracție plăcută și încearcă să nu-l sperii, am strigat în urma lui.

Poate că Stef era pregătit să fie strivit ca o molie, dar eu încă nu eram convinsă că vulnerabilitatea era puterea supremă. Mi se părea că așa e cel mai ușor să te trezești cu inima zdrobită.

Sloane a prins-o de braț pe Naomi și aproape că au căzut amândouă grămadă.

— O, Doamne. Am uitat să-i spunem cealaltă chestie.

— Ce să spunem? Cui? Mie? am întrebat, ridicându-le în picioare.

Naomi a expirat, eliberând un abur cu duhoare de chardonnay.

— Am uitat cu desăvârșire! Ne-am gândit la cineva cu care ai putea vorbi despre locul în care Duncan Hugo ar putea ascunde o mașină.

— Serios? La cine v-ați gândit?

— La Grim, a spus Naomi.

— Ce este acela un *grim?*

— Este conducătorul unui club de motoare… gen șef suprem? Poate prim-ministru? În orice caz, el știe tot ce mișcă, a spus Naomi.

— Știa unde era Naomi când a fost răpită pentru că-l urmărea pe Duncan Hugo, a adăugat Sloane.

— De asemenea, e foarte amabil și m-a învățat să joc pocher, a zis Naomi.

— Și cum ajung la Grim, acest prim-ministru al clubului de motoare? am întrebat.

— Am numărul lui de telefon. Mă rog, un număr de telefon. Nu l-am sunat niciodată, dar el mi l-a dat oricum, a explicat Naomi.

Ochii lui Sloane s-au luminat ca și cum tocmai ar fi avut o mare revelație.

— Fetelor! Știu un loc unde au cea mai bună plăcintă cu nuci pecan din univers.

Naomi a chițăit.

— Ador plăcinta.

— E pe-aici, în zona celor trei state[3]? le-am întrebat.

M-am întors la masă chiar în momentul în care chelnerul a adus trei felii dintr-o plăcintă cu nuci pecan care părea teribil de apetisantă.

— Ai vorbit cu motociclistul ăla sexy și rău? m-a întrebat Sloane.

— Nu, nu am vorbit.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse Naomi, dar după trei apeluri s-a auzit un bip și a

intrat mesageria vocală. Am lăsat un mesaj vag în care-l rugam să mă sune înapoi, fără să știu măcar dacă eram măcar înregistrată.

— O, Doamne Dumnezeule, a spus Naomi cu furculița încă în gură. E cea mai bună plăcintă din istorie.

M-am așezat și am dat să-mi iau furculița, dar exact atunci mi-a sunat telefonul. M-am uitat la ecran.

— La naiba.

— El e? au întrebat prietenele mele în cor, cu glasuri pițigăiate.

— Nu-i el, le-am liniștit și m-am ridicat din nou de pe scaun. Hei, Lewis, am spus apoi răspunzând și îndreptându-mă spre vestibul. Cum merge treaba?

— Grozav. Bine. Binișor. Mă rog, de fapt, nu prea merge, a spus colegul meu.

Vinovăția a luat imediat forma unei dureri de cap.

— Am auzit că te-ai întors la muncă.

— Muncă de birou, a precizat el. Ceea ce reprezintă o parte din problemă. Am o situație complicată aici și vreau să mă ajuți.

Iată încă un motiv pentru care nu-mi plăcea să leg relații cu alți oameni.

— De ce ai nevoie, Lew?

— Da, îți amintești când am sărit de pe acoperișul ăla și mi-am rupt noada?

M-am crispat.

— Îmi amintesc.

Foarte bine chiar.

— Și mai ții minte că ai spus că, dacă ai putea să mă ajuți vreodată cumva, o s-o faci?

— Vag, am spus strângând din dinți.

În spatele meu, Naomi și Sloane intraseră în vorbă cu un cuplu de bătrâni care purtau hanorace identice.

— Astăzi e ziua ta norocoasă, m-a anunțat Lewis.

Am oftat.

— Cu ce te pot ajuta?

— Am un NPR care tocmai s-a arătat acolo, unde ești tu, în fundul pământului.

NPR însemna, în jargonul vânătorilor de recompense, „neprezentare“, cuvânt care se aplica persoanelor care lipseau de la întâlnirile de la tribunal, punând în pericol banii pe care companiile de cauțiuni îi plăteau pentru libertatea lor.

— Știi că am trecut la active cu un motiv întemeiat, i-am reamintit.

Vreme de un an extrem de solicitant, fusesem agent de executare a cauțiunilor, după care trecusem la investigațiile de recuperare a activelor.

— Da, dar te pricepi foarte bine la asta. În plus, ești chiar acolo. Nu pot trimite pe nimeni altcineva până mâine.

— Acum am pe cap două femei în stare de ebrietate. Nu pot să le las să se descurce singure. Își vor face machiaj permanent pe pleoape dacă-mi scapă din mână.

— Ia-le cu tine. Tipul ăsta nu e periculos. E doar prost. Ei bine, tehnic vorbind, e inteligent din cale-afară, ceea ce înseamnă că e foarte prost.

Cunoșteam genul ăsta de oameni.

— Arată-le prietenelor tale cum Craci Lungi Solavita doboară un infractor.

— Ce gaură a dat?

— O cauțiune de două milioane de dolari.

— Două milioane? Ce naiba a făcut?

— A intrat în DVM[4]-ul statal, a creat o grămadă de acte de identitate false, apoi le-a vândut online.

În general, tocilarii din domeniul calculatoarelor erau mai puțin periculoși de arestat decât, să zicem, criminalii sau alți infractori violenți. Nu trebuia decât să le iei laptopul și apoi să-i ademenești cu el pe bancheta din spate a mașinii tale. Dar tot nu voiam să-mi asum vreun risc cu noile mele prietene, care erau mangă.

— Nu cred că e o idee bună, Lew.

— Uite. Nu-mi place să joc această carte, dar îmi ești datoare. O să împart compensația cu tine.

— Te urăsc și pe tine, și noada ta ruptă, am gemut. Mă ocup mâine.

— De fapt, trebuie să-l prinzi de-acum în maximum o oră. Pleacă din oraș și nu știu unde va ateriza în continuare. Îl vreau arestat.

— La naiba, Lew.

M-am uitat prin geam la Naomi și Sloane.

— Promiți că nu e periculos?

— Aș trimite-o pe bunică-mea să-l recupereze dacă ar locui mai aproape.

Am oftat prelung.

— Bine. Dar asta înseamnă că suntem chit.

— Și chit roșu, și chit alb, a zis el.

— Și gata cu glumele despre cum ți-ai rupt curu' din cauza mea, am adăugat.

— O să-ți trimit un mesaj cu adresa și o poză. Mulțumesc. Ești cea mai tare. Închid acum, înainte să te răzgândești. La revedere! a spus el repede înainte de a încheia apelul.

Înjurând în gând, m-am întors înăuntru. Durerea de cap îmi înflorea ca un trandafir.

— Hei, Lina Bo-Bina! Vrei niște cartofi prăjiți? m-a întrebat Sloane.

M-am uitat la masă. Naomi și Sloane mâncaseră și plăcinta lor, și plăcinta mea și apoi trecuseră la cartofii prăjiți pe care îi lăsase în urmă cuplul de bătrâni.

I-am făcut semn chelneriței.

— Pot să-ți dau un bacșiș de o sută de dolari ca să ai grijă de astea două cât timp eu plec să rezolv o treabă?

Și-a suflat bretonul castaniu de pe față.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu mă mai las păcălită.

A arătat spre un semn de pe perete. Pe el scria: BEȚIVII NESUPRAVEGHEAȚI VOR FI ARESTAȚI.

La naiba.

— Ce s-a întâmplat, Lina Weena? a întrebat Naomi. Pari tristă.

— Sau constipată, a adăugat Sloane. Ai nevoie de mai multe fibre, oare?

— Trebuie să muncesc preț de o oră sau două și nu știu ce să fac cu voi. Ce-ați zice să vă cazați la un hotel și să stați liniștite într-o cameră până mă întorc?

Sloane mi-a făcut un semn cu degetul mare în sus, apoi l-a întors în jos și mi-a scos limba.

— Înțeleg că nu.

— L-ai găsit pe Huncan Dugo? a întrebat ea, cu ochelarii strâmbi.

— Nu. Trebuie să găsesc pe altcineva, pentru un coleg de serviciu.

— Dă-ne voie să te ajutăm! Mă pricep foarte bine să găsesc chestii. Ieri, Knox a căutat ketchupul în frigider vreo zece minute și eu l-am găsit în jumătate de secundă! a anunțat Naomi.

— Mulțumesc, dar nu vreau ajutorul vostru. Vreau să nu-mi stați în cale cât eu mă duc să prind un individ care nu s-a prezentat la audierea pentru cauțiune. Credeți că puteți să vă prefaceți că sunteți treze cât îi ia lui Knox să vină până aici și să vă recupereze?

Au schimbat o privire, apoi au clătinat din cap și au murit de râs.

— Deci tot nu, să înțeleg.

— Venim cu tine, a spus ferm Naomi.

— Ba nu, nu veniți, am replicat la fel de ferm și fără să mă bâlbâi ca ea.

— V-am spus să rămâneți în mașină, am spus în timp ce îmi obligam NPR-ul să meargă pe trotuar.

Mă ustura fața, mă durea șoldul, transpiram din abundență, iar puloverul meu preferat era distrus pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, a spus Naomi, oarecum spășită.

— Te-am ajutat să-l prinzi, a zis și Sloane, oarecum sfidătoare.

Naomi i-a tras un cot.

— Ah, adică, și mie îmi pare rău.

— Ar fi trebuit să plec din orașul ăsta când am avut ocazia, am mormăit șchiopătând.

— Au! Mă dor mâinile de la legăturile astea de plastic!

Melvin Murtaugh, alias ShadowReaper, nu era un criminal violent. În clipa în care mă văzuse că-mi caut legăturile, a fugit de la petrecerea pe care o dădea vărul său. L-am urmărit prin spate, pe veranda șubredă, apoi pe alee.

Puștiul purta adidași, iar eu aveam cizme cu tocuri, dar calitățile mele atletice și rezistența mea fizică erau mult mai eficiente într-o urmărire decât abilitățile lui de IT-ist.

În plus, a făcut greșeala monumentală de a se opri la intrarea pe alee, distras de ceva anume.

Acel „ceva“ s-au dovedit a fi Naomi și Sloane, bete moarte.

Asta mi-a oferit suficient timp să-l trântesc la pământ. Începusem să ruginesc. Înainte știam exact cum să execut un placaj, folosindu-mi victima ca pernă la aterizare. De data asta, șoldul și umărul meu făcuseră cunoștință directă și dureroasă cu asfaltul, în timp ce fața mea se izbise de cotul ascuțit al lui Melvin.

Acesta era motivul pentru care trecusem de la vânătoarea de recompense la recuperarea bunurilor. Oamenii erau o pacoste prea mare.

— Unde-mi sunt ochelarii? Nu văd nimic fără ei!

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a fugi când ți-am spus să nu fugi, i-am spus, ca o mamă ofticată unui fiu adolescent care nu se obosește niciodată să-și ridice chiloții de pe podea.

L-am prins de spatele cămășii și am mers cu toții înapoi la mașină. Slavă Domnului că nu era un cartier cu mulți hoți de mașini, căci bețivele mele lăsaseră portierele Charger-ului larg deschise.

— Ups, a spus Naomi când a văzut mașina. Cred că am uitat să închidem portierele.

— A fost fiorul urmăririi, a spus Sloane.

— Nu trebuia să luați parte la nicio urmărire. Trebuia să așteptați în mașină. Iar tu, am spus, strângându-l și mai tare pe hackerul agitat, trebuia să te prezinți la tribunal.

— Dacă mă duc la tribunal, o să mă trimită la închisoare, s-a plâns el.

— Păi, da. Asta ar trebui să se întâmple când comiți o infracțiune.

El a gemut.

— O să mă omoare mama.

— A fost atât de tare cum ai sărit pe el în zbor, a intervenit Sloane în conversație. Poți să mă înveți și pe mine să fac asta?

— Nu, am spus răspicat și l-am împins pe Melvin pe bancheta din spate, ținându-l de cap. Stai acolo.

Am închis portiera și m-am întors spre prietenele mele, care nu păreau deloc că-și regretă faptele.

— Aceasta e o meserie periculoasă. Nu sunteți antrenate să acționați în astfel de situații. Așa că, atunci când vă spun să rămâneți în mașină, rămâneți în mașină și gata.

— Prietenii nu trebuie lăsați singuri la greu, a spus Naomi cu gravitate. Când Waylay și cu mine am fost răpite, tu și Sloane ați fost acolo pentru noi. Sloane și cu mine am fost aici pentru tine.

— Diferența este că eu nu am fost răpită, Naomi. Îmi făceam treaba. Mă rog, îi făceam treaba lui Lewis. Dar m-am antrenat pentru asta. Am experiență în astfel de situații. Niciuna dintre voi nu are.

Sloane s-a bosumflat.

— Nici măcar nu vrei să știi cum i-am distras atenția?

— Am aruncat în el o pungă de rahat de câine pe care am găsit-o pe trotuar, s-a umflat Naomi în

pene.

Asta explica mirosul. Va trebui să-mi spăl mașina.

— Și eu am țipat și i-am arătat țâțele, a anunțat Sloane cu mândrie.

Dacă ar fi fost vorba de oricare alți doi civili, aș fi fost impresionată. Dar nu mă puteam gândi decât la faptul că Naomi și Sloane s-au pus de bunăvoie în pericol de dragul meu. Și că trebuia acum să dau un telefon pe care chiar nu voiam să-l dau.

Am oftat din nou.

— Trebuie să sun pe cineva. Rămâneți aici, cu ochii pe Melvin. Nu vă urcați în mașină. Nu vă îndepărtați. Nu vă împrieteniți cu niciun infractor dement care umblă pe străzi.

— E supărată pentru că n-a apucat plăcintă, i-a șoptit Sloane lui Naomi.

L-am sunat pe Knox, care a răspuns la primul apel.

— Ce s-a întâmplat? De ce Stef nu mă mai ține la curent și de ce logodnica mea nu-mi răspunde la mesaje?

— Nu s-a întâmplat nimic. Stef a trebuit să plece mai devreme, iar Naomi – am aruncat o privire peste umăr spre Naomi și Sloane care-și făceau selfie-uri – nu-ți răspunde la mesaje pentru că ea și Sloane încearcă toate filtrele de pe Snapchat.

— De ce mă suni? Nu suntem supărați unul pe celălalt?

— Nu sunt sigură. Nu mai pot ține pasul.

— Bine. Atunci, dacă eram certați, hai să spunem că ne-am împăcat.

De aceea îmi plăcea să fiu prietenă cu bărbații. Era mai ușor.

— De acord. Am nevoie de o favoare. Două, de fapt. Mai întâi vreau să nu te enervezi și apoi să le iei cu mașina pe două femei în stare de ebrietate care refuză să mă asculte.

— Dar mașina ta ce are?

— Are în ea încătușat un geniu care a încălcat legea.

— La naiba.

— Dacă mă lași să plec, o să sparg site-ul Fiscului și nu va mai trebui să plătești taxe în viața ta, mi-a propus Melvin de pe bancheta din spate.

— Nu mai vorbi, m-am răstit.

Cu geamurile coborâte, în viteză, vântul ne lovea din toate părțile. Așa am rezolvat problema cu mirosul de rahat de câine.

— Bărbosul ăla cu tatuaje părea că vrea să-mi smulgă brațele și să mă omoare în bătaie cu ele. Credeam c-o să spargă geamul doar ca să pună mâna pe mine.

După cum prevăzusem, Knox nu fusese prea bucuros. Mai întâi din cauza mea, pentru că le lăsasem pe Naomi și pe Sloane să mă convingă să le iau cu mine, apoi din cauza lor, pentru că s-au pus în primejdie și, în cele din urmă, din cauza lui Melvin, pentru că-mi spărsese fața.

Încă nu mă uitasem bine în oglindă, dar, judecând după reacția lui Knox și după senzația de căldură și umflătură de sub ochi, am presupus că nu arătam prea bine.

— Așa e el de obicei, l-am asigurat pe Melvin.

— A dat vina pe mine pentru mutra ta șifonată. Îți vine să crezi? Nu eu te-am lovit, a spus Melvin disprețuitor.

— Cotul tău agitat m-a lovit.

— Fața ta s-a lovit de cotul meu agitat. Probabil că o să fac și eu o vânătaie.

Am apăsat pedala de accelerație și am sperat că vuietul turațiilor îl va îneca pe pasagerul meu. Cu cât mai repede îl puteam denunța pe tipul ăsta, cu atât mai repede aveam să mă duc să-mi înghețt tot corpul.

— O să am grijă să-ți trimit un doctor în celulă, am spus sec.

— Unde mă duci?

— La secția de poliție din Knockemout.

Nu era locul ideal, dar NPR-urile trebuiau predate poliției, iar secția Knockemout era cea mai apropiată de acest gen, cu personal complet. De asemenea, aș fi putut suna să-i anunț… și ca să văd dacă Nash era liber în seara asta.

Întâlnirea cu el era ultimul lucru de care aveam chef.

— Putem măcar să băgăm niște muzică? a mormăit Melvin.

— Da, putem.

Am pornit casetofonul și ne-am îndreptat spre Knockemout.

Eram la trei kilometri depărtare de oraș când niște lumini roșii și albastre mi-au apărut în oglinda retrovizoare.

M-am uitat la vitezometru și m-am crispat.

— Ha! Te-au prins, a chicotit pasagerul meu.

— Tacă-ți fleanca, Melvin.

Am oprit pe marginea drumului, am aprins luminile de avarie și mi-am scos talonul până când polițistul a ajuns în dreptului geamului meu.

Când Nash Morgan și-a băgat lanterna în ochii mei, am știut că nu era seara mea norocoasă.

25. Amendă pentru depășirea vitezei

Nash

— Coboară din mașină.

— Nu trebuia să lucrezi în seara asta, a mormăit ea, apucând volanul.

— Ieși. Afară. Din. Mașină. Angelina, am ordonat cu dinții strânși.

— Ajutor! Femeia asta m-a răpit! a strigat idiotul de pe bancheta din spate.

— Taci odată, Melvin, s-a răstit Lina.

Am tras de ușa ei.

— Nu te pune cu mine, Angel.

Și-a desfăcut centura de siguranță, ieșind din mașină și intrând drept în mine. Știam cum stă treaba. Știam că nu puteam avea încredere în mine când mă aflam atât de aproape de ea. Dar nu fusese deja o concluzie de la sine înțeleasă atunci când Grave mă pusese la curent cu situația?

Cumva, știusem că așa se va sfârși.

— Ai de gând să te dai înapoi sau să stai aici și să mă înghesui toată noaptea? a șuierat ea, încăpățânându-se să stea sfidător în fața mea și totuși să se ferească de orice contact fizic.

Asta pur și simplu m-a omorât.

Blugii ei erau rupți într-un genunchi. Avea murdărie peste tot pe pulover și pe jachetă. Și mi s-a părut că și șchioapătă. Dar fața ei a fost picătura care a umplut paharul și care a făcut ca tensiunea arterială să-mi crească vertiginos.

— El ți-a făcut asta? am întrebat, prinzând-o de bărbie și înclinându-i capul ca să văd mai bine vânătăile.

Furia era ca o ființă vie pe sub pielea mea. Mă irita îngrozitor și mă stăpâneam cu greu să nu o iau razna.

S-a întins și m-a apucat de încheietura cu care îi țineam fața, dar nu i-am dat drumul.

— Singurul lucru de care se face vinovat, în afară de faptul că a piratat bazele de date ale statului, e că are coatele ascuțite.

— De ce ai arestat un NPR?

Și-a dat ochii peste cap cu insolență.

— Putem sări peste partea în care te prefaci că-ți pasă, ca să pot pleca? Am avut o zi grea.

— Nu o asculta! Nu am fugit de la audierea pentru cauțiune! Mergeam nevinovat spre casă după ce le citisem câinilor de la adăpost când tipa asta m-a abordat pe o alee și m-a amenințat, s-a plâns pasagerul ei.

— Taci din gură, Melvin, am spus în cor eu și Lina.

Am tras-o după mine pe după portbagajul mașinii ei și am examinat-o în lumina farurilor.

— Mai ești rănită pe undeva?

Vânătăile de sub obrazul ei erau urâte și umflate. Uram această chestie cu fiecare fibră a ființei mele.

Mi-a dat mâinile la o parte.

— Așa se procedează acum la toate opririle în trafic?

Faptul că era atât de aproape nu doar că-mi prăjea pur și simplu toate circuitele. Le distrugea de-a dreptul.

Furia care bolborosea înăuntru voia să-și croiască drum cu ghearele din beregata mea și să se dezlănțuie în lume. Nu mai eram rece acum. Nu mai eram pustiu pe dinăuntru. Eram un vulcan pe cale să erupă.

— A fost un accident.

Tonul Linei era calm, aproape plictisit. Vocea ei era ca o otravă minunată în venele mele.

— Ai spus că recuperezi bunuri, nu că vânezi oameni, i-am reamintit eu.

— Așa e. Înainte să mă faci din nou mincinoasă, te anunț că mi-a cerut cineva o favoare. Nu că ar fi cumva treaba ta.

Continua să spună lucruri de genul ăsta. Lucruri care, practic, erau adevărate.

Dar în ciuda faptului că eram furios pe ea, că repetasem că am terminat cu ea, trebuia să știu că era OK. Trebuia să știu ce se întâmplase. Trebuia să mă ocup de povestea asta.

Ea era problema mea și nu terminasem cu ea. Abia începusem. Am acceptat adevărul, prefăcându-mă că aveam de ales.

— Cine a apelat la această favoare? Cine ți-a cerut să faci asta?

— Doamne, Nash. Calmează-te. N-am încălcat nicio lege, iar cumnata ta și prietena ta – în ciuda faptului că sunt niște bețive îngrozitoare, care

refuză să urmeze niște ordine – sunt în siguranță. Knox le-a luat și le-a dus acasă.

— Îmi dau seama de asta.

Faptul că fratele meu găsise înțelept s-o lase pe Lina să se descurce de una singură cu un infractor era o altă problemă care trebuia rezolvată. Cel mai probabil cu pumnii.

La dracu'.

Emoțiile pe care le stârnea în mine erau de-a dreptul periculoase. Omul legii echilibrat și cu insignă se evaporase. Bărbatul gol pe dinăuntru dispăruse și el. În locul lui era un balaur care scuipa foc și voia să distrugă totul.

M-am întrebat dacă nu cumva așa se simțea Knox în cea mai mare parte a timpului.

Am întins mâna și i-am cuprins din nou bărbia, înclinându-i fața frumoasă pentru a-i examina vânătăile. Atingerea aceasta, așa cum era ea, a aprins ceva în mine.

— Ai nevoie de gheață.

— Aș ajunge mai repede unde trebuie, dacă nu m-ai reține tu.

Am expirat nervos.

— Scoate-l din mașină.

— Ce?

— Scoate-l din mașină, am spus, foarte încet.

— O, nu. Nu mă las păcălită. Îl conduc pe cretin la secție și iau o chitanță. Apoi e numai al tău.

— Nu vreau să-l transporți tu, am spus.

Un val de posesivitate mi-a spulberat orice gând rațional. Nu-mi păsa. Aveam nevoie să știu că e în siguranță și cât mai aproape de mine.

— Mă doare-n cot de ce vrei tu, a zbierat ea.

— Pe mine nu mă doare. Dă-l jos din mașină.

Și-a încrucișat brațele.

— Nu.

— Bine.

Am făcut un pas înapoi, ca să ocolesc mașina.

— O voi face eu.

M-a prins de braț și m-am bucurat de atingerea ei.

— Dacă mai faci un pas spre NPR-ul meu, eu…

— Ce-o să faci? am zis eu, provocând-o.

Voiam să bată în retragere. Voiam să ne întâlnim din nou, într-un amestec de furie și dorință.

— De ce faci asta? a șuierat ea, înfigându-și degetele în păr.

— Și eu aș vrea să știu, scumpo.

Dar știam deja. Putea să mă mintă. Putea să-și pună pielea în primejdie. Putea să mă evite sau să mă urască. Dar tot nu o puteam lăsa în pace. Pentru că nu am terminat cu ea.

Mă uram pentru cât de mult o doream.

— Nu-ți aparțin. N-am încălcat legea. Singurul lucru pe care-l riscam când l-am prins pe cretinul ăsta era să-mi rănesc orgoliul. Așa că, dacă nu vrei să abuzezi de autoritatea ta și să mă rețiii, îți sugerez să mă lași să-mi fac treaba.

— Nu vreau să-mi pese, să știi.

— Bietul Nash! Ești obligat să faci pe eroul de dragul eroului negativ?

Am lipit-o de mașină cu șoldurile mele. Ochii i s-au dilatat. Nările ei delicate s-au umflat ca ale unei căprioare care adulmecă pericolul. Dar mâinile ei aveau voință proprie. M-au înșfăcat de cămașă și m-au ținut strâns.

— Joci un joc periculos, Angel.

— Din punctul meu de vedere, se pare că tu ești singurul care va fi rănit, a ripostat ea.

Stăteam pe marginea drumului, ținând o femeie furioasă lipită de o mașină șmecheră. Bătăile inimii mi se auzeau zgomotoase în cap, un zvâcnet constant care se potrivea cu pulsațiile din penisul meu. Ea nu era alegerea sigură, alegerea inteligentă. Dar, dintr-un motiv absurd, corpul meu credea că femeia aceasta care-și trăia viața în zona gri reprezenta alegerea corectă pentru mine.

I-am cuprins maxilarul și mi-am trecut degetul mare peste buza ei de jos. Lumina din ochii ei s-a

schimbat. Nu mai era furie, ci ceva la fel de periculos. Vibram de dorință. Nu puteam avea încredere în mine când mă aflam atât de aproape de ea.

Dar tocmai când aproape mă convinsesem că era cazul să mă retrag, ea mi-a mușcat ușor de degetul mare.

M-a străbătut un mic semnal dureros. Mi-a coborât pe șira spinării și mi s-a oprit în testicule.

Simțeam inima Linei bătând în pieptul meu.

Ne mișcam amândoi în același timp. Mi-am strecurat genunchiul între picioarele ei, făcându-mi loc.

Povestea asta. Acum. Femeia asta.

Sângele meu voia mai mult. Orice temere că aș fi avut probleme pe plan sexual s-a evaporat în noapte, mistuită de căldura poftei. Trebuia să fie a mea. Să-i dovedesc că-mi aparține doar mie. Mi-am vârât mâinile sub genunchii ei și am tras-o spre mine, desfăcându-i picioarele până când erecția mea s-a lipit de punctul dintre coapsele ei. Deși era complet îmbrăcată, senzația corpului ei care se apropia de al meu era insuportabilă.

— Am nevoie ca tu…

— Eu nu vreau să am nevoie de tine, dar asta e, am spus eu, lipindu-mi nasul de pielea netedă și mătăsoasă a gâtului ei.

— La naiba, Nash, a răsuflat ea. Am nevoie ca tu să te dai puțin înapoi și să mă lași să respir.

Am încremenit, dar nu m-am dat înapoi. Nu puteam. Pulsul din gâtul ei zvâcnea chiar sub buzele mele.

— Nash. Te rog! Dă-te înapoi și lasă-mă să respir.

Acel te rog m-a făcut praf. I-aș fi dat orice, dacă și ea mi-ar fi dat totul.

Am tras o înjurătură și m-am retras, lăsând-o să alunece la pământ.

— Dacă n-o să mi-o trag cu tine ca să te ajut, să fii sigur că n-o să mi-o trag cu tine nici din ură.

— Angel.

A ridicat o mână.

— Am dovedit deja că nu putem avea încredere unul în celălalt. Și sunt destul de sigură că tocmai am dovedit că nu putem avea încredere în noi înșine când suntem prea aproape unul de celălalt.

— Nu știu cât timp pot să mă mai împotrivesc acestei chestii, am mărturisit.

Ea m-a privit lung.

— Străduiește-te.

— Încerc. Sunt furios pe tine. Mi-ai trădat încrederea.

— Hei, te rog, m-a luat ea în râs. Am fost mai sinceră cu tine decât cu oricine altcineva. Tu însă refuzi să admiți că există o întreagă lume dincolo de alb și negru.

— După cum spuneam, nu pot să uit cât de supărat sunt pe tine. Dar tot ce vreau să fac este să îngenunchez și să-mi vâr fața între…

Mi-a pus o palmă peste gură.

— Nu termina fraza asta. Suntem periculoși unul pentru celălalt. Amețesc când mă atingi. E cea mai proastă decizie pe care o putem lua. Și dacă *eu* spun asta, e important.

Dar, pentru prima dată în viața mea, nu-mi făceam griji pentru consecințe. Nu mă gândeam prea departe. Tot ce știam cu siguranță era că o doream. Chiar dacă mă mințise. Chiar dacă mă rănise. Chiar dacă voia să mă contrazică în orice privință.

O doream pe Angelina Solavita.

— Auziți? Știu că tocmai vă certați, dar chiar trebuie să fac pipi.

— Taci odată, Melvin!

Am urmărit Charger-ul roșu până la secție, fără să-i las spațiu nici să respire. Când am ajuns, am ieșit din SUV-ul meu, deschizând portiera mașinii ei înainte ca Lina să oprească motorul.

— Dă-te înapoi, șmecherule, m-a avertizat ea.

Dar eu deja îl trăgeam pe infractorul slăbănog jos de pe bancheta din spate.

— Să mergem, dobitocule, am spus.

— Mi se pare deplasat să mă insulți, s-a văicărit el.

— Deplasate sunt vânătăile de pe fața ei, am spus, întorcându-l să se uite la Lina.

Când am văzut-o rănită, ceva urât s-a dezlănțuit în mine. Ceva care voia să-i ascundă toate fărădelegile sub preș. Ceva care voia s-o păstreze aproape, ca nimeni altcineva să nu se poată apropia de ea.

— Ți-am spus, ea este cea care m-a placat după ce bruneta m-a lovit cu niște rahat de câine și blonda mi-a arătat sânii. Nu e vina mea că s-a lovit.

I-am aruncat o privire Linei. Ea a ridicat din umeri.

— Naomi și Sloane, a explicat ea.

— Ascultați, mi-e foarte foame, s-a plâns Melvin. Am fugit de la vărul meu înainte de cină. Crezi că aș putea să iau niște degețele de pui crocante sau poate niște piure de cartofi? Știi tu, mâncare care să mă aline. Mă simt destul de stresat.

Doamne! Mămica lui încă îi tăia coaja de la pâine?

— Dacă îți ceri scuze doamnei pentru că ai atacat-o, te hrănesc.

— Îmi pare rău că te-ai lovit cu fața de cotul meu, Lina. Sincer. Mama m-ar bate măr dacă mi-ar trece măcar prin cap să dau într-o doamnă.

— Îți accept scuzele, a spus Lina, apoi s-a întors spre mine. Acum dă-mi chitanța.

— Să mergem, am bombănit, împingându-l pe Melvin în fața noastră.

— La naiba, frumoaso. Ce naiba ai pățit? a întrebat-o Grave pe Lina când am intrat.

— Coate ascuțite, a explicat ea.

— Le am de la tata. Majoritatea părților corpului său sunt tăioase și ascuțite, a anunțat Melvin. Deci, degețelele alea de pui…

L-am împins pe Melvin spre Grave înainte de a fi tentat să-i trag una în nas.

— Fă-mi o favoare și vezi ce faci cu ăsta. Mă ocup eu de hârtii.

Lina mai avea puțin și mă tăia în două cu privirea.

— Trebuie să dau un telefon, a spus ea și a ieșit pe hol.

— Șchiopătează destul de nașpa, a remarcat Grave ca și cum eu nu i-aș fi studiat deja fiecare mișcare.

Până când Lina a intrat înapoi, ascunzându-și șchiopătatul cât de bine a putut, aveam actele deja pregătite.

— Asta e pentru Murtaugh, i-am spus înmânându-i prima hârtie. Și asta e pentru tine.

A luat a doua foaie și apoi mi-a aruncat o privire care m-ar fi putut ucide.

— O amendă pentru viteză? Glumești.

— Când te-am tras pe dreapta mergeai cu 30 kilometri la oră peste limita legală, i-am reamintit.

Era atât de nervoasă încât a explodat.

— Tu… tu… tu…

— Ai două săptămâni s-o plătești sau să o contești. Dar te-aș sfătui să nu te împotrivești, n-aș face asta dacă aș fi în locul tău. Eu sunt cel care te-a tras pe dreapta și mi-aș putea lua lejer o zi liberă ca să mergem la comisia de circulație.

A inspirat adânc, dar asta nu a calmat-o, așa că a mai tras o dată aer în piept. Spumegând de furie, a îndreptat degetul spre mine și a clătinat din cap înainte de a ieși cu spatele pe ușă.

— Ești sigur că știi ce faci acolo, șefule? m-a întrebat Grave Hopper.

— N-am nici cea mai vagă idee, Hopper.

În loc să mă duc acasă, unde nu eram în stare s-o las pe Lina în pace, mi-am purtat proasta

dispoziție în afara orașului. Cauciucurile mele au aruncat un nor de praf pe cerul nopții, înaintând cu viteză pe drumul desfundat. Luminile erau aprinse în casă, așa că am frânat brusc și am coborât din mașină.

Am urcat pe verandă și am bătut în ușa din față până când aceasta s-a deschis.

— Doamne. Ce naiba este…?

Nu i-am dat fratelui meu șansa de a-și termina fraza. I-am tras un pumn în falcă de i-am dat capul pe spate.

— Nenorocitule! a mârâit el.

Un singur pumn nu mi s-a părut suficient. M-am simțit mai fericit decât un porc în noroi când m-a lovit în burtă cu umărul. Am zburat amândoi, ciocnindu-ne de balustrada verandei și aterizând într-un tufiș.

L-am îngenuncheat și m-am răsucit pentru a mă urca peste el.

M-a lăsat să-i mai trag un pumn în față, apoi m-a pocnit și el. Am simțit gustul de sânge, furie și frustrare, într-un cocktail delirant.

— Care dracu' e problema ta? a întrebat el în timp ce-l vâram cu moaca în tufișuri.

— Ai lăsat-o să se ocupe singură de un infractor.

— Doamne, idiotule. Te-ai uitat bine la el? Lina mănâncă tipi ca ăsta la micul-dejun.

— A lovit-o.

I-am tras un pumn în coaste. Fratele meu a bombănit, apoi m-a dat jos de pe el cu o mișcare sofisticată a picioarelor.

M-a prins de păr și m-a dat cu fața de pământ.

— A învinețit-o. Tu ești ticălosul care a rănit-o, de fapt.

Am aruncat un cot peste umăr și am simțit cum se lovește de maxilarul lui.

Knox a mârâit, apoi a spus:

— Eu ar trebui să te pun pe tine la punct și să te bat măr, pentru că te-ai jucat cu ea. E prietena mea.

— Și eu sunt fratele tău, futu-i, i-am amintit.

— Atunci de ce ne certăm?

— De unde naiba să știu eu?

Încă simțeam în mine nebunia. Neputința. Nevoia de a o atinge când știam că nu mai aveam niciun drept.

— Knoxy? a strigat Naomi, beată, de undeva din casă.

— E afară, se bate cu unchiul Nash în curte. Au distrus veranda, ne-a pârât Waylay.

— Grozav. Acum mă bagi în bucluc, s-a plâns el.

Ne-am trântit amândoi pe spate peste tufișul strivit. Stelele erau ca niște puncte strălucitoare pe cerul negru.

— Ai lăsat-o singură, am spus din nou.

— Se poate descurca și singură.

— Asta nu înseamnă că trebuie s-o și facă.

— Frate, ce vrei să spun? M-a chemat să le iau pe Daisy și pe Sloane, care erau bete criță. Nu cred că voi mai putea asculta vreodată vreun cântec de la Spice Girls măcelărit la karaoke.

Lina îl chemase în ajutor pe Knox. Am lăsat informația asta să mi se fixeze în cap.

Când avusese necazuri, îl sunase pe Knox și nu pe mine. Pentru un motiv întemeiat. Nu eram atât de prost încât să nu-mi dau seama de asta. Și totuși, iată-mă aici, întins în noroi, supărat că am creat o lume în care Lina se ducea la altcineva când avea nevoie de sprijin.

— Cum ai dat-o în bară? m-a întrebat Knox.

— Ce te face să crezi că am dat-o în bară cu ceva?

— Ești aici, rostogolindu-te în răsaduri cu mine, în loc s-o bați pe ea la cap. Ce-ai făcut?

— Ce crezi că am făcut? Am tras-o pe dreapta, i-am dat o amendă pentru depășirea vitezei și m-am și certat cu ea.

A tăcut mult și apoi a spus:

— De obicei te porți mai frumos cu femeile.

— Du-te naibii.

— Dacă vrei sfatul meu…

— De ce dracului să-l vreau? Nu i-ai putut spune lui Naomi că o iubești până când nu a fost răpită cu cătușe pentru sex la mâini de sora ei și de nemernicul ăla.

— Aveam niște probleme, OK?

— Păi, și eu la fel.

— Sfatul meu este să treci mai repede peste asta dacă vrei să ai o șansă cu ea. Azi își făcea bagajul. Naomi a spus că ea și Sloane au forțat-o practic să rămână aici ca să iasă în oraș împreună.

— Își făcea bagajul?

— A spus că se mută înapoi la motel până când altcineva de la muncă o va înlocui. Apoi se va duce acasă.

Pleca?

Să fie sigură că nu.

Lina nu pleca nicăieri. Trebuia să rezolvăm situația asta. Trebuia să-mi dau seama de ce îmi intrase pe sub piele, în sânge. Trebuia să găsesc o cale de a scăpa de ea sau de a o păstra lângă mine.

Dar acestea nu erau niște lucruri pe care un membru al familiei Morgan să le spună cu voce tare.

Așa că am rămas în zona noastră de confort.

— Deci acum nu te mai deranjează dacă mă cuplez cu prietena ta? Doamne, omule, schimbător mai ești!

— Pupă-mă-n cur, dobitocule. După spusele lui Naomi, Lina chiar are sentimente pentru tine. N-ai distrus chiar totul. Dacă nu cumva amenda aia pentru viteză nu a bătut ultimul cui în coșciug. Și, din moment ce ești aici și te faci de căcat din cauza ei, mă gândesc că poate e ceva acolo ce merită explorat.

Mi-am dat la o parte o frunză de pe față.

— Lina are sentimente? Ce a zis?

— Habar n-am, a spus Knox, iritat. Daze și Sloane cântau cu accent britanic, printre versurile

de la *Wannabe*. Întreabă-le după ce se trezesc și lasă-mă naibii în pace.

Am tăcut amândoi o vreme. Eram doar doi bărbați în toată firea, răstigniți într-un strat de flori ruinat, privind cerul nopții.

— Am auzit că Naomi a aruncat cu rahat de câine în tipul pe care-l urmărea Lina și apoi Sloane i-a distras atenția arătându-i sânii, am spus eu.

Knox a pufnit în râs lângă mine.

— Doamne ferește! Gata cu ieșirile în oraș între fete. De-acum încolo, dacă ies toate trei împreună, le trebuie un nenorocit de însoțitor.

— De acord.

Am auzit scârțâitul ușii de plasă, dar nu am prevăzut găleata cu apă rece care ne-a lovit pe amândoi în față.

Scuipând și înjurând, ne-am ridicat în picioare ca să înfruntăm inamicul, doar că i-am găsit pe Naomi, Waylay și Waylon pe verandă, uitându-se la noi.

— Gata cu bătaia, a spus Naomi, cu un aer regal.

Apoi a sughițat.

Waylay a chicotit, întorcând furtunul spre noi.

26. Nash. Care Nash?

Lina

Nash Morgan nu mai există pentru mine.

Aceasta a fost mantra pe care am recitat-o în timp ce-mi terminam ultimul set de genuflexiuni cu greutăți. Puteam să mă concentrez doar la antrenamentul meu, nicidecum la acel șef de poliție transpirat care, dacă era să mă iau după furnicăturile de la baza șirei spinării, mă privise fix de când ajunsese aici.

Mă simțeam copleșitor de atrasă de acest om și, sincer, asta mă enerva la culme.

— Lasă fundul mai jos, a strigat Vernon, revenind la suferința mea din prezent.

— Lasă-ți… tu… fundul… mai… jos, am zis gâfâind în timp ce mă aplecam, gata să utilizez ultimele molecule de energie rămase în picioarele mele.

— Hai că mai ai puțin, Solavita, a strigat Nolan de pe banca de ridicat greutăți din spatele meu.

Se pare că el și Nash ajunseseră la un fel de armistițiu și acum se antrenau împreună.

Am reușit să ridic ambele degete mijlocii de pe bară și m-am ridicat în picioare.

Ovațiile bătrânilor mei colegi de antrenament mi-au răsunat în urechi în timp ce am pus bara înapoi pe suport și m-am aplecat de la mijloc ca să-mi trag sufletul.

Din nefericire, am uitat să închid ochii și l-am zărit pe Bărbatul Care Nu Exista, care se holba lacom la fundul meu.

Knox, transpirat și morocănos după antrenamentul de dimineață, s-a apropiat de frate-său, a observat unde se îndrepta privirea lui Nash și i-a tras un cot în burtă.

Amândoi aveau vânătăi pe față, dar eram atât de sătulă de Nash, încât nu mă interesa să aflu ce i se întâmplase.

Bine, OK, poate că mă interesa vreo zece la sută. OK. Maximum patruzeci la sută.

Nu i-aș fi întrebat, oricum, pe niciunul dintre ei ce au pățit. Knox și cu mine aveam și noi un armistițiu provizoriu atâta timp cât niciunul dintre noi nu aducea vorba de Nash. Iar Nash părea să fi înțeles, în sfârșit, că pentru mine nu există. După trei zile în care nu i-am răspuns la ușă sau la telefon, n-a mai bătut și nici n-a mai sunat.

Era mai bine așa. Demonstraserăm în repetate rânduri că apropierea dintre noi putea fi primejdioasă.

Nu a fost lașitate din partea mea să-mi măsor propriile plecări și reveniri acasă asigurându-mă astfel că nu ne întâlnim pe scări și nici să trec în

vârful picioarelor pe lângă ușa lui. Pentru prima dată, am luat o decizie sigură și inteligentă.

M-am îndreptat de spate și am băut din sticla mea de apă, prefăcându-mă că nu simt privirea lui Nash asupra mea.

La fel cum alesesem să ignor și focul mocnit care-mi fugea în vene când știam că e în apartamentul de alături, la doar un perete distanță.

Mă rog, mă tot trezeam căznindu-mă să-i aud zgomotul dușului.

Eram și eu un simplu om, OK?

Voiam să devin această persoană nouă, mai cumsecade, mai sănătoasă, puțin mai plictisitoare, dar cu o stare de spirit mai bună. Am redus cafeina și alcoolul, am crescut porțiile de legume și, de patru zile, începusem să meditez. Palpitațiile mi se opriseră, în mare parte. Și acum nu mai exista nimic altceva care să mă distragă de la investigație.

Lăsasem alte trei mesaje pe robotul lui Grim, dar nu primisem niciun răspuns.

Din fericire, echipa de documentare mi-a venit în ajutor. Zelda a vrăjit lucrurile ca o mare tocilară ce era și a reușit să-i identifice pe cei doi complici din descrierile vagi ale Tinei. Tipul Tatuat pe Față era Stewie Crabb, un infractor cu două condamnări și cu un pumnal desenat sub ochiul stâng. Dolofanul cu Cioc era Wendell Baker, un alb voinic, ras în cap și cu o mustață chinezească, Fu Manchu, conectată direct cu bărbuța ascuțită. Fusese închis o singură dată, pentru agresiune.

Amândoi fuseseră angajații lui Anthony Hugo încă din adolescență, datorită prieteniei lor cu Duncan. Zelda nu avusese încă noroc în identificarea misteriosului Tip cu Cartela Telefonică, dar cel puțin aveam indicii despre Crabb și Baker.

Am abandonat căutarea proprietății și am început supravegherea. Din nefericire pentru mine, urmărirea complicilor de rang inferior care știau că

agenții federali se aflau, probabil, pe urmele lor presupunea, în mare parte, să atârn la nesfârșit în parcările cluburilor de striptease.

— Bună treabă, a șuierat Stef.

Tricoul îi era îmbibat în sudoare de la gât până la tiv, iar părul lui negru îi stătea ridicat în vârful capului.

— Mulțumesc, am spus, bând încă o gură de apă. Tot aștept să fie mai ușor, dar de fiecare dată tot simt că o să mor.

Stef a mârâit.

— Deci ai de gând să-mi spui cum a fost la întâlnirea de duminică, după ce m-ai abandonat cu gemenele amețite?

A închis ochii și s-a stropit cu apă, dar eu tot i-am surprins zâmbetul.

— A fost… OK.

— OK? am repetat.

— Frumos.

Deși încerca să se stăpânească, zâmbea din ce în ce mai larg.

— Nu m-am simțit oribil.

I-am tras un cot.

— Îți placeeeee deeeee eeeeel. Vreeeeei să te săruți cu eeeeeel.

— Nu fi copil de clasa a treia.

— V-ați pupăcit și voi puțin? l-am tachinat.

— Mi-a făcut chestia cu mâna pe mijloc când am intrat în restaurant.

— Asta chiar e tare.

— Supersexy, a spus el, luând o înghițitură de apă.

Zâmbetul încă îi juca pe buze.

— Mai vrei să ieși cu el în oraș?

— Poate, a zis arogant.

— Așa că acea mică ședință de terapie de la bar îți era, de fapt, destinată ție, nu mie.

Stef i-a aruncat o privire încruntată șefului de poliție.

— M-am gândit că unul dintre noi doi trebuie să fie bărbat și să facă pasul cel mare.

— Scuză-mă, nemernicule. Omul m-a tras pe dreapta, a urlat la mine și mi-a dat o amendă pentru depășirea vitezei doar pentru că mi-am făcut treaba.

— Sunt sigur că ai condus în limitele legii.

— Nu asta e problema.

Stef s-a uitat din nou la Nash, apoi la mine. A zâmbit.

— Vă place sau nu, între voi există ceva vulcanic. Și de-abia aștept să văd care dintre voi explodează primul.

— Ai fost la o singură întâlnire. Nu ai dreptul să pretinzi că ai o relație serioasă și avansată.

— La două întâlniri. Am luat prânzul ieri împreună. Mi-ar plăcea să rămân aici în timp ce tu te prefaci că nu mori de nerăbdare să ți-o tragi cu Nash Morgan, dar mă întâlnesc cu Jer la o cafea. Nu te împotrivi prea mult. S-ar putea să pierzi ceva senzațional.

— Pupă-mă-n fund, băiețel îndrăgostit.

A plecat spre vestiar și m-a lăsat să mă gândesc la ale mele.

— Hei, prietena mea cea mai bună!

Doamna Tweedy s-a apropiat de mine, cu un prosop în jurul gâtului.

— Fața ta arată mai bine.

— Mulțumesc, am spus sec.

Vinețeala de la ochi se estompa încet, devenind de un galben-verziu bolnăvicios. În câteva zile, nu va mai trebui s-o acopăr cu machiaj.

— Azi mă duci la cumpărături, a anunțat doamna Tweedy.

— Așa fac?

— Da! Să fii gata în zece minute.

Și-a tras prosopul de pe gât și m-a pocnit cu el peste fund.

Frecându-mi fesa abuzată, mi-am strâns lucrurile. Era un lucru bun că infractorii nu se

deranjau să se dea jos din pat înainte de prânz, am presupus.

— Lina.

Nolan a făcut un semn brusc din cap, ca să mă apropii de el.

L-am ocolit pe Nash și m-am dus lângă Nolan în fața oglinzii.

— Care-i treaba?

Nash a trecut pe lângă mine pentru a-și pune halterele pe suport, iar eu am simțit tulburarea pe care mi-o provoca apropierea lui.

Ochii noștri s-au întâlnit în oglindă și mi-am sucit în mod deliberat privirea, nevrând să văd ce era în acei ochi albaștri.

— Vrei să mergem să bem ceva diseară, după ce pun copilul la culcare?

A arătat cu degetul mare spre Nash.

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă un pahar e doar un pahar, având în vedere că tocmai mi-ai scos prietena la o întâlnire.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu încerc să mă dau la tine, Solavita.

Un pahar cu un prieten de sex masculin era singurul tip de interacțiune socială de care aveam chef. Asta însemna că nu trebuie să vorbesc despre sentimentele mele. Să am de-a face cu tensiunea sexuală. Fără prietene bete de care să am grijă.

— Atunci ne vedem diseară.

— Întâlnire să fie, a spus el, apoi a zâmbit.

— Ești un mare măgar, am spus cu afecțiune.

Temperatura din sala de sport a scăzut brusc cu 10 grade. Mi-am dat seama că nu era o problemă cu aerul condiționat. Era din cauza lui Nash care stătea lângă mine. Nu ne-am uitat unul la celălalt, nu ne-am atins, dar creierul meu trimitea niște semnale de alarmă atât de evidente de parcă tocmai intrasem în cușca gorilelor de la grădina zoologică.

— Ai de gând să faci și sport azi, nu doar să dai din gură? l-a întrebat el pe Nolan.

— Uite, amice. Nu trebuie să te superi pentru că te-am bătut măr la presa pentru umeri, a zis acesta.

Aveam lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să văd cum înflorește o relație între bărbați. Cum ar fi să duc o babă culturistă la cumpărături.

— Ne mai vedem pe aici, i-am spus lui Nolan, ignorându-l intenționat pe Nash.

Am ajuns la dozatorul de apă și am simțit din nou prezența întunecată a șefului de poliție Nasol.

— Nu mă poți ignora la nesfârșit, a spus, postându-se în fața mea.

M-am oprit brusc ca să nu mă ciocnesc de pectoralii lui asudați. Nu-mi puteam permite aceste fantezii.

— Nu e nevoie să te ignor la nesfârșit, i-am spus dulce. După ce termin această investigație, nu va mai trebui să ne vedem niciodată.

— Cum rămâne cu nunta?

La naiba. Nunta.

— Nu pot vorbi în numele tău, dar eu sunt om în toată firea. Doar pentru că îmi vine să te pocnesc peste mutră cu un scaun pliant de câte ori îmi apari în fața ochilor, asta nu înseamnă că nu pot să mă prefac că te tolerez o zi.

Și-a dezvelit dinții și m-am întrebat dacă mi-am imaginat acel mârâit gros, primejdios.

— Continui să mă calci pe nervi.

— Și tu să mă enervezi.

Ne-am holbat unul la altul vreo treizeci de secunde până când, în sfârșit, am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu moaca ta?

— S-a lovit de pumnii mei. În mod repetat, a spus Knox trecând pe lângă noi în drum spre apă.

— Serios? Când o să depășiți momentul ăsta?

— Niciodată, au spus într-un glas.

Nu știam care dintre noi se apropiase mai mult, dar Nash și cu mine stăteam acum față în față. Eram suficient de aproape ca să mă întind și să-mi

plimb degetele pe trunchiul lui transpirat, un gând care ar fi trebuit să fie absolut revoltător. Dar bineînțeles că nu era. Începeam să cred că era ceva foarte, foarte în neregulă cu mine.

— Trebuie să vorbim, a spus Nash.

Privirea lui îmi dădea arsuri solare.

— Îmi pare rău, șefule. M-am săturat de vorbă. Va trebui să găsești pe altcineva pe care să-l scoți din minți.

— La naiba, Angelina.

De data asta, cu siguranță nu mi-am imaginat mârâitul animalic. Și nici mâna fierbinte și musculoasă care s-a întins spre stomacul meu și m-a împins cu spatele în sala pustie și scăldată în întuneric. Mirosea a transpirație și dezinfectant.

— Ce faci? am șuierat când a închis ușa în urma lui și s-a postat în fața ei.

Erau arme aici – gantere de cinci kilograme și mingi de exerciții. Și unele, și altele puteau ricoșa din niște căpățâni tari.

— Nu mă mai ignora, mi-a ordonat el.

Nu eram sigură la ce să mă aștept, dar cu siguranță nu la asta. Clar, alegeam ganterele.

Simțeam cum iau foc.

— Ai două opțiuni. Te ignor sau te trimit direct în flăcările iadului. Și, dă-mi voie să-ți spun, șefule, aș fi foarte fericită dacă ai alege flăcările iadului.

— Ce naiba vrei să fac? a întrebat el. Tu profiți de încrederea mea, mă trădezi, iar eu trebuie să accept?

De data aceasta, eu m-am apropiat de el, amenințătoare.

— Auzi măcar ce spui? Am profitat de tine? Te-am trădat? Abia dacă ne cunoaștem. Evident, nu suficient de bine ca să mă acuzi de vreunul dintre aceste lucruri. Și, oricât de mult mă doare să recunosc, nu ești atât de prost încât să lași pe cineva pe care abia l-ai cunoscut să profite de tine. Ai venit cu problemele tale și abia așteptai să mi le

arunci în cap. Ei bine, ghici ce, boule? Am fost mai sinceră cu tine decât cu oricine altcineva și m-ai făcut să regret imediat.

I-am tras o palmă pe pieptul transpirat și l-am împins. El nu s-a clintit. Nici măcar un centimetru. Dar mâna lui mi-a prins încheietura și m-a tras spre el.

Era un zid de căldură, mușchi și mânie. Furia mea s-a amestecat cu a lui și totul s-a topit în mine.

— Urăsc cât de mult îmi doresc să fiu lângă tine.

Vocea lui era joasă, aspră, ca scrâșnetul pietrișului pe tălpile goale. Exact ceea ce orice fată visează să audă.

— Și eu urăsc faptul că mi-am deschis vreodată sufletul în fața ta, am șuierat.

Era purul adevăr. Uram faptul că-i împărtășisem secrete despre mine. Că știa acum o parte din povestea mea. O parte pe care nu o încredințasem nimănui de foarte mult timp. Uram faptul că, oricât de furioasă eram, oricât de rănită, tot îmi doream să mă atingă. Parcă eram colega mea de cameră din facultate, intolerantă la lactoză, care avea o relație toxică cu plăcinta cu brânză.

Amândoi gâfâiam, respirând același aer, inhalând aceeași furie, hrănind aceeași flacără. Muzica și gălăgia din sala de sport păreau atât de departe.

Voiam să-l lovesc. Să-l sărut. Să-l mușc de buză până îl înnebuneam.

Și-a coborât capul, apoi s-a oprit chiar lângă gura mea. Nasul lui îmi atingea obrazul.

Mâinile lui mi-au cuprins bicepșii și mi-au alunecat până la încheieturi.

— Atunci de ce mă simt atât de bine când te ating? a zis el răgușit.

Aproape că m-am topit. Eram gata să arunc orice principiu pe fereastră și să sar în brațele lui răutăcioase. Nu înțelegeam și nici el nu înțelegea.

Aveam un defect în ADN care îmi spunea că atingerea lui era cea mai potrivită pentru mine.

Inima îmi bătea cu putere în cutia toracică. Luptă sau fugi. Voiam să aleg lupta. Voiam să mă las în voia furiei și s-o las să se reverse. Voiam să văd ce se va întâmpla dacă erupem împreună.

Dar nu mai voiam să fiu așa.

Oricât de mult și-ar fi dorit corpul meu acest bărbat clocotitor și furios din fața mea, creierul meu știa că era o greșeală.

— Stai departe de mine, Nash, am spus, cu toată Antarctica în voce.

— Am încercat, a recunoscut, ca o mângâiere ilicită.

— Încearcă mai mult.

Mi-am smuls mâinile din strânsoarea lui. Cu un gest meschin care m-a uns pe suflet, l-am atins pe umăr în timp ce am ieșit pe ușă.

— N-am putut să nu observ că tu și Nash nu ați mai dat nicio petrecere în pijamale în ultima vreme, a anunțat doamna Tweedy, aruncând niște vin la cutie în coșul de cumpărături, alături de conservele de ton și gogoșile aproape expirate.

Puteai spune multe despre o persoană după conținutul coșului de cumpărături. Coșul doamnei Tweedy striga „haos“.

— Cu siguranță observi multe prin vizorul acela, am spus.

Încă mă simțeam excitată, tulburată și furioasă după întâlnirea cu Nash de la sala de sport. Nu eram sigură că cinci minute în zona congelatoarelor de înghețată erau suficiente să mă răcoresc.

— Nu ai cum să te ferești de mine. Nasul meu e deja băgat în treburile tale. Stați unul lângă altul în aceeași cameră și dintr-odată simt că totul e pe cale să explodeze. La modul sexy.

A adăugat un pachet de șase beri slab alcoolizate la cumpărături.

— Da, mă rog. Nu suntem genul de oameni să-și dorească să fie împreună, am spus eu.

Nici măcar nu puteam sta unul lângă celălalt fără să ne scape totul de sub control.

Atracția fizică pe care o simțeam față de Nash era ca un câmp gravitațional. Inevitabil. Avea forța de a depăși toate motivele excelente pentru care ar trebui să stau departe de el, numărul unu fiind că era un cretin căruia îi plăcea să dea ordine și avea probleme emoționale.

— Ce are de nu-ți place? Are capul pe umeri, știe să tragă ca un cowboy, salvează câini la ananghie și are un fund care nu se lasă în pantalonii ăia de uniformă. Prietena mea Gladys își scapă poșeta de fiecare dată când îl vede doar ca el să se aplece să i-o ridice.

— De asemenea, vede totul în alb și negru, se comportă ca și cum ar avea dreptul să-mi spună ce să fac și mă bruschează.

— Știu că ce o să spun acum nu e corect politic, dar mie îmi place o bruscare consensuală bună din când în când, a spus doamna Tweedy ridicând sugestiv din sprâncene.

OK, nici mie nu mi-a displăcut. Dacă altcineva în afară de Nash m-ar fi târât în acea cămăruță, ar fi respirat acum printr-un pai în sala de așteptare a unui chirurg plastician. Dar nu aveam chef să mă mai gândesc la asta. În schimb, am luat un borcan de unt de arahide și l-am pus în coș.

— Mai are și mutra încruntată. Ca și cum ar avea nori de furtună în cap și caută și el o rază de soare.

— Ei bine, atunci să se ducă să-și cumpere vitamina D din altă parte.

Și eu la fel. Ha. O glumă tâmpită.

Partenera mea vârstnică de cumpărături a pălăvrăgit mai departe:

— Doi oameni care se tot atrag ca niște magneți nu se pot înșela. E o lege a naturii.

— Natura a dat-o în bară de data asta, am asigurat-o și am adăugat un bax de apă minerală.

Doamna Tweedy a clătinat din cap.

— Privești totul din perspectiva greșită. Uneori, corpul vede ceea ce capul și inima sunt prea proaste să admită. Ăsta e adevărul adevărat. Corpul nu minte. Ha. Poate că ar trebui să scriu chestia asta pe un autocolant pentru bara de protecție? a cugetat ea.

— Prefer să am încredere în creierul meu, nu în trupul meu.

Mai ales că trupul meu părea foarte doritor să se autodistrugă. Nu mai fusesem niciodată atrasă de un bărbat atât de exasperant.

Era derutant, frustrant. La limita sado-masochismului. Încă un semn că trebuie să-mi schimb obiceiurile. Acesta era mesajul pe care mi-l transmitea universul, nicidecum *Hei, uite un tip sexy. Dezbracă-te și totul se va rezolva.*

Doamna Tweedy a pufnit zgomotos.

— Dacă aș avea trupul tău, aș asculta fiecare lucru pe care mi-l spune.

— Îmi amintesc că trupul tău mi-a învins bine-mersi trupul la sală, acum o jumătate de oră, i-am zis.

Și-a ciufulit părul în timp ce ne îndreptam spre raionul de cereale.

— Chiar arăt destul de bine pentru vârsta mea.

La capătul opus al culoarului se afla un bărbat care împingea un cărucior în direcția noastră.

— Dacă nu-l vrei pe Nash, ce-ar fi să ți-l aduc pe ăsta? a propus doamna Tweedy.

Era un tip de vreo treizeci de ani, cu ochelari și păr negru și scurt.

— Să nu îndrăznești, am șoptit din colțul gurii.

Dar era prea târziu. Doamna Tweedy s-a oprit în fața raionului de cereale și s-a prefăcut că vrea să se întindă spre raftul de sus. Un raft la care eu aș fi putut ajunge cu ușurință.

— Scuză-mă, tinere. Vrei să-mi dai și mie o cutie de Marshmallow Munchies? a întrebat doamna Tweedy, fluturând din gene.

M-am prefăcut fascinată de lipsa de valoare nutritivă a unei cutii de Sparkle Pinkie O's.

— Nicio problemă, doamnă, a spus el.

— E foarte drăguț din partea ta, a zis ea. Nu-i așa că e drăguț, Lina?

— Foarte, am spus printre dinți.

Bărbatul a luat cutia și mi-a aruncat un zâmbet complice.

Era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât doamna Tweedy. De aproape, arăta ca un contabil care mergea la sală. Conform coșului său de cumpărături, gagiul părea că-și lua în serios alimentația. Avea un pui la rotisor, toate ingredientele pentru câteva salate, un pachet de șase shake-uri proteice și… o pungă mare de jeleuri. Ei bine, nimeni nu era perfect.

— Ești însurat? a întrebat doamna Tweedy.

— Nu, doamnă, a spus el.

— Ce coincidență! Nici vecina mea, Lina, nu e măritată, a zis ea, împingându-mă în față.

— OK, doamnă Tweedy. Să-l lăsăm în pace pe omul ăsta drăguț cu brațe lungi, am spus.

— Ai stricat petrecerea, a mormăit ea.

— Îmi pare rău, i-am spus tipului târând printre rafturi atât căruciorul, cât și pe vecina mea cea băgăcioasă.

— Mi se întâmplă tot timpul, a zis el, făcându-mi cu ochiul.

— E ceva în neregulă cu libidoul tău? a întrebat doamna Tweedy, deși bărbatul acela încă ne putea auzi.

M-am gândit că mă trezesc din nou alături Nash, cu erecția lui între picioare.

— Clar. Hai acum. Trebuie să-mi bag capul în frigiderul de înghețată.

27. Șerpii și shake-urile

— O să ard casa asta din temelii, a spus agitată primărița Hilly Swanson în timp ce îi goleam garderoba de cizme și saboți de grădinărit.

— Probabil că nu ar trebui să spui asta în fața oamenilor legii, am replicat scoțând o cizmă de zăpadă și aruncând-o la o parte.

Ea stătea în spatele meu, în hol, pe un scăunel, frângându-și mâinile.

Ofițerul Troy Winslow era sprijinit de ușa din față, ținând în mână pușca de calibrul doisprezece pe care i-o luasem primăriței din mâini. Arăta de parcă ar fi vrut s-o ia la goană.

— Ar trebui să-l dau în judecată pe cretinul ăla de agent imobiliar. Dacă ar fi spus cuvintele „migrația șerpilor“ când am cumpărat casa, mi-aș fi văzut de treaba mea, a bombănit Hilly.

Locuia în această casă de 20 de ani, iar poliția din Knockemout trecea prin acest ritual de două ori pe an. Primăvara, șerpii se mutau dinspre faleza calcaroasă spre o zonă mlăștinoasă din rezervația statală, unde să-și petreacă vara. În toamnă, se întorceau spre faleză, așteptând iarna prelungă.

Casa lui Hilly Swanson se afla fix în mijlocul traseului de migrație. De-a lungul anilor, a cheltuit o mică avere pentru a proteja fundația locuinței de șerpi, dar unul sau doi tot reușeau întotdeauna să intre.

Am dat la o parte suportul de pantofi, acum gol, și am verificat în spatele lui.

— E ca și cum aș aștepta să iasă pâinea din prăjitor, a spus Winslow. Știi că vine, dar nu înseamnă că ești pregătit pentru asta.

Lui Winslow nu-i plăceau șerpii. Nu ezita să alunge urșii din campinguri, dar dacă apărea un șarpe, nu se apropia de el.

Eu, pe de altă parte, crescusem lângă pârâu, ceea ce însemna că aveam o experiență al naibii de complexă cu șerpii.

— I-am spus lui Mickey să nu lase ușa deschisă când duce cumpărăturile înăuntru. Dar a zis că-s nebună. Și apoi s-a cărat pe terenul de golf, iar eu trebuie să suport consecințele. Dacă aș fi fost un suflet mai curajos, care să nu facă pipi în pantaloni, i-aș fi băgat nenorocitul ăla de șarpe în pat, ca să-i dau o lecție.

Am întins mâna spre cureaua trenciului din colț, dându-mi seama că se mișca.

— Te-am prins.

— Ah, Doamne. O să-l omor pe Mickey.

Am îndreptat lanterna spre reptilă și m-am întins ca un fulger pentru a o apuca chiar din spatele capului. Era rece și ciudat de alunecoasă sub mâna mea, de parcă oricât de tare aș fi strâns-o, s-ar fi eliberat imediat.

— Este doar un copilaș și el, am spus, îndesând șarpele nervos de un metru și jumătate în fața de pernă pe care o țineam în mașina de patrulă pentru astfel de ocazii.

Am ieșit din dulap și m-am ridicat în picioare.

Hilly a dat înapoi.

— Doamne, apără-mă!

Winslow părea că se străduiește să iasă cu spatele pe ușa de la intrare fără s-o deschidă.

— Cred că am terminat aici, am spus, ținând într-o mână fața de pernă care se zvârcolea.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, a zis Hilly.

Ne-a urmat până pe veranda din față, frângându-și în continuare mâinile.

— Ai o secundă să vorbim despre o altă problemă provocată de șerpi?

— Sigur. Te superi dacă-l bagi în mașină pe noul nostru prieten, Winslow?

I-am dat șarpele, mai mult ca să râd de el.

— Ai grijă pe unde calci. Pământul e alunecos în această perioadă a anului, l-am avertizat.

El a înghițit în sec, a ținut cu grijă fața de pernă la distanță și s-a îndreptat în vârful picioarelor spre

SUV.

— Ce noutăți ai despre Dilton? a întrebat Hilly, redevenind femeia dură pe care o știam cu toții, acum că șarpele nu mai era în preajma ei.

— Ancheta e în curs de desfășurare, am spus.

— Asta e replica standard, s-a plâns ea.

— Asta e tot ce pot să-ți spun oficial.

— Ei bine, atunci vorbește-mi neoficial, ca să pregătesc ce naiba le voi spune ălora din consiliul municipal.

— Neoficial, până acum mers înapoi doar câteva luni, intervievând victimele și suspecții din cazurile lui.

— Dar?

— Dar există un tipar în cazurile de care s-a ocupat singur de când am fost împușcat. Faptul că aveam un om în minus i-a oferit o ocazie și a profitat. Nu-și va reveni după asta.

— Care e responsabilitatea orașului în toată povestea asta? Cum putem îndrepta lucrurile?

Mă așteptam la prima întrebare și o apreciam enorm pe cea de-a doua.

Am tras aer în piept.

— Facem totul ca la manual, punem punctul pe „i“. Nu va scăpa din cauza unui amănunt birocratic. Dar uite și o parte care n-o să-ți placă.

— Știam eu că o să vină și asta.

— Am luat legătura cu soții Kennedy, cei doi pe care Dilton i-a hărțuit când i-a oprit în trafic. Am vorbit cu amândoi, în lipsa unui avocat.

A ridicat din sprâncenele maronii.

— Și cum a mers?

— A fost o decizie subiectivă. Îți voi spune ce le-am spus și lor. Dilton era responsabilitatea mea. S-a întâmplat sub conducerea mea. Soțul a fost mai înțelegător decât ar fi fost cazul. Soția – mai puțin, lucru de înțeles. Dar am purtat această discuție. Mi-am cerut scuze din belșug și mi-am asumat întreaga responsabilitate.

— Avocaților le va plăcea chestia asta, a spus Hilly.

— Da, mă rog. Uneori să-ți ceri scuze este mai important decât să-ți iei măsurile de protecție ulterioare. În orice caz, asta trebuia să fac. Doamna Kennedy m-a sunat ieri și mi-a dat datele de contact ale unei organizații care se ocupă de formarea personalului și care lucrează cu secțiile de poliție în privința dezamorsării conflictelor și a normalizării diversității. Scump, dar, în opinia mea, necesar. Oricum, mai ieftin decât un eventual proces.

— Despre ce bani vorbim?

Am dat din cap spre mașină, de unde capul lui Piper se ițea pe geamul din partea șoferului.

— Să spunem doar că ea va fi singurul ofițer K-9 pe care ni-l vom permite pentru o vreme.

Ea a clătinat din cap.

— Nenorocitul de Dilton. E suficient să ai un singur polițist nasol în secție.

— Știu. E sută la sută vina mea că l-am ținut în funcție. Am crezut că se poate schimba.

Hilly și-a pus mâinile în șolduri și a privit în pădure.

— Da, păi acum știi cum e să fii o femeie îndrăgostită de un prostănac cu potențial. În 99 la sută dintre cazuri, acel potențial nu e atins niciodată.

— Mickey are potențial? am tachinat-o eu.

A zâmbit în treacăt.

— La naiba, da, a avut. Și nu i-am dat de ales în privința fazei cu atingerea acestuia.

— Mă gândeam…, am început eu.

— De fiecare dată când un oficial spune asta, lucrurile sunt pe cale să se scumpească și mai tare.

— Nu neapărat. Având în vedere că deja organizăm niște cursuri educative, ce părere ai avea dacă i-am chema pe asistenții sociali care să ne facă o instruire?

— Ce fel de instruire?

— În domeniul sănătății mintale. O cunoști pe Xandra Rempalski?

Mi-a aruncat o privire care îmi spunea clar că sunt tâmpit.

— Asistenta care i-a salvat viața șefului meu de poliție? Nu. N-am auzit niciodată de ea. Și nici nu am patru coliere și trei perechi de cercei de la ea.

— OK. Bine. Nepotul ei are autism.

— Sigur, da. Îl știu pe Alex.

— E nonverbal, are 1,80 metri înălțime și e de culoare, am spus, legănându-mă pe călcâie.

Hilly a oftat.

— Eu culeg ce arunci tu. Mamele cu copii de culoare vorbesc cu ei despre cum trebuie să interacționeze cu polițiștii.

— Și vreau să mă asigur și că noi, polițiștii, interacționăm așa cum trebuie cu acei copii – în siguranță și cu respect. Cu toți. Mai ales cu aceia care nu pot răspunde. Nu-mi pică bine că unii dintre oamenii noștri încă nu se simt în siguranță aici. Tocmai de aceea am acceptat această slujbă și încă mai am multe de învățat.

— Ca noi toți, șefule, nu-i așa? Și cum facem asta?

— Aș vrea să discutăm cu Yolanda Suarez. E asistentă socială de mult timp și cu siguranță va avea câteva idei. În momentul de față, mă gândesc la o combinație între pregătirea continuă a secției de poliție și abordarea cazurilor de sănătate mintală în echipă cu asistenții sociali. Alte secții din orașe mai mari au lansat astfel de programe și se văd deja rezultatele. Poate o implicăm și pe Naomi Witt, pentru că ea e coordonatoarea programului de asistență comunitară.

— O idee tare bună.

— Așa cred și eu.

— De ce nu stabilești mai întâi o întâlnire cu noi doi și Yolanda? Putem construi de acolo.

— Mulțumesc. Cred că mai bine îl duc pe colegul tău de cameră solzos la noul lui domiciliu.

Hilly s-a crispat.

— Șefu', după ce termin de ars locul ăsta din temelii și după ce-mi omor soțul, te propun la o mărire de salariu.

Am făcut o pauză. Hilly păzea cu prețul vieții sale rezerva financiară a orașului Knockemout.

— Nu mi s-ar părea corect. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni.

A întins mâna și m-a mângâiat pe obraz.

— Tocmai de aceea, fiule. Îți pasă. Îți asumi responsabilitatea. Vii cu soluții. Orașul ăsta e norocos să te aibă. Sunt mândră de bărbatul în care te-ai transformat.

Nu eram omul care să se streseze din cauza câtorva complimente, dar faptul că am crescut fără mama, care complimenta pe toată lumea în copilăria mea, a lăsat un mare gol. Un gol adânc, pe care abia începusem să-l resimt.

Trecuse mult timp de când o persoană pe care o iubeam nu mai fusese mândră de mine.

M-am aplecat și am pupat-o pe obraz, luând-o prin surprindere.

— Mulțumesc, doamnă primar.

Ea s-a înroșit ca un rac fiert.

— Hai, pleacă. Ia șarpele ăla nenorocit de pe proprietatea mea și întoarce-te la muncă. Pune-te în slujba oamenilor.

Am salutat-o și m-am îndreptat spre mașină.

— Iar tu asigură-te că ai un alibi puternic înainte să te apuci de incendii și crime.

— Așa voi face, șefule.

28. Ora Cretinilor din Săptămâna Rechinilor

Lina

Am ajuns mai devreme la întâlnirea cu Nolan, care nu era de fapt o întâlnire. Era mai mult din dorința de a-l evita pe Nash când el și Piper s-ar fi întors de la serviciu decât din vreun entuziasm

autentic. Dar, după o zi de stat în mașină și de urmărit un interlop de rang inferior care s-a dus ba la sală, ba la restaurantul chinezesc, ba la clubul de striptease, de-abia așteptam să discut afaceri cu șeriful federal.

La Honky Tonk erau mai mult femei, iar mesele aveau pe ele mici semne pe care scria: AVERTISMENT – SĂPTĂMÂNA RECHINILOR. Am rânjit. Nolan alesese una dintre serile cumplite în care ciclurile menstruale ale angajatelor barului erau sincronizate.

Știind cum stă treaba, m-am așezat la o masă goală cu două scaune și nici măcar nu am încercat să-i fac semn lui Max, chelnerița, care își aranja cu o mână perna caldă pe abdomen, în timp ce cu cealaltă își vâra în gură o prăjitură cu ciocolată.

Max urma să-mi ia comanda când isprăvea ce avea de făcut, iar eu urma să-mi primesc băutura când Silver, barmanița, termina sesiunea de electroșocuri pe care i le aplica pe burtă unui motociclist dur.

Asta era o noutate la Ora Cretinilor din Săptămâna Rechinilor. Impulsurile electrice ale aparatului simulau durerile menstruale. Locuitorii din Knockemout nu erau genul care să se dea înapoi de la o provocare și trebuie să recunosc că a fost destul de amuzant să-i văd pe toți motocicliștii tatuați și pe toți fermierii șmecheri cum se aliniază ca să încerce senzația unor crampe menstruale de nivel maxim.

A durat câteva minute, dar în cele din urmă Max s-a apropiat și s-a trântit pe scaunul din fața mea. Avea bărbia murdară de glazură.

— Lina.

— Max.

— Ochiul tău parcă e mai bine.

— Mulțumesc.

— Am auzit că te-ai luptat cu doi ucigași care le-au atacat pe Sloane și Naomi în timp ce filmai

episodul pilot al unei emisiuni TV cu vânători de recompense.

S-a zis cu anonimatul meu profesional… și cu lucrurile enervante, cum era, de pildă, adevărul.

— N-a fost nimic atât de interesant, am asigurat-o.

— Ce să-ți aduc? Vrei să încerci o specialitate de-a Orei Cretinilor? Avem Bloody Mary la jumătate de preț și un cocktail inventat de Silver, numit Red Death[5]. Are un gust de tot căcatul și te faci mangă.

— Cred că o să vreau tot burbon.

Un singur pahar, până când mă convingeam că nivelul meu de stres e sub control.

— Cum crezi tu.

Max a oftat și s-a ridicat în picioare.

— Mă întorc după ce-și face efectul pastila de Midol.

S-a târât înapoi la bar, iar eu am profitat de ocazie pentru a citi câteva e-mailuri de serviciu pe telefon. Apoi am auzit un hohot de râs bărbătesc într-un colț al barului.

Petrecusem mult timp prin diverse baruri, urmărind interacțiunea dintre oameni. Știam când vibrația nu era bună. Și nu aveam nicio îndoială – cei patru bărbați pregăteau ceva urât. Masa lor era plină de sticle de bere și pahare goale. Se manifestau zgomotos, la limita agresivității, ca niște rechini care încercau să se decidă dacă să atace sau nu.

Max a ajuns la masa lor și a început să stivuiască sticlele goale pe tavă. Unul dintre bărbați, un tip mai în vârstă, cu burtă de bere și o mustață albă și stufoasă, nici pe departe la fel de făloasă ca a lui Vernon, a spus ceva ce nu i-a convenit lui Max. Dar cei patru au izbucnit din nou în râs.

Max și-a răsturnat tava, rostogolind paharele și sticlele goale înapoi pe masă, și – arătându-le

degetul din mijloc în loc de rămas-bun – s-a întors cu pași mari la bar.

L-am recunoscut pe unul dintre cei mai tineri scandalagii ca fiind bărbatul care se uitase lung după mine când plecasem ca o furtună de la meciul de fotbal al lui Waylay.

— Haide, Tamponaș, nu mai fi așa sensibilă. Glumim și noi, a strigat acesta după ea.

Cei patru s-au adunat laolaltă pentru – probabil – o glumă deplasată și au izbucnit din nou în râs.

— Mai încet, Tate, l-a avertizat Tallulah de la masa alăturată.

Stătea alături de alți trei clienți obișnuiți ai locului, care nu păreau nici ei amuzați de caraghioslâcurile bărbaților.

Deci ăsta era Tate Dilton, polițistul cel rău și puțin corupt.

— E foarte greu să ne abținem în preajma ta, drăguțo, a spus unul dintre amicii lui Dilton, făcând semn între propriile picioare.

Bărbații din jurul mesei au hohotit din nou și tensiunea din încăpere a crescut.

M-am uitat fix la Dilton din cealaltă parte a camerei și am așteptat. Nu a durat mult. Cât timp erau suficient de treji, oamenii simțeau de obicei o amenințare.

Mi-a aruncat o privire lungă și apoi le-a spus ceva tovarășilor lui. Toți s-au întors să se holbeze la mine. Mi-am scos picioarele în afară și mi-am încrucișat gleznele.

S-a ridicat și a venit spre mine, folosindu-și cea mai intimidantă privire. Pășea cu încrederea unui om care și-a atins maximum de șmecherie în liceu și nu și-a dat încă seama că zilele lui de glorie s-au sfârșit.

Când a ajuns la masa mea, s-a oprit și s-a holbat și mai tare.

— Ai o problemă, draga mea? Poate vrei să te scarpin unde te mănâncă?

Avea o mustață scurtă, asemănătoare cu a lui Hitler, care sălta de fiecare dată când își deschidea și închidea fălcile pe o bucată de gumă de mestecat.

— Mă îndoiesc că mă poți ajuta în vreun fel.

— Ești târfa lui Morgan, nu-i așa?

Purta un tricou al poliției din Knockemout și asta m-a enervat mai tare decât insulta în sine.

— Nu. Tu ești? l-am întrebat politicos.

Ochii lui s-au îngustat, aproape dispărând în spatele obrajilor lui roșcovani. A tras scaunul din fața mea. L-a răsucit cu o mișcare care n-ar trebui să impresioneze nicio femeie de orice vârstă și s-a așezat nepoftit.

— V-am văzut certându-vă la terenul de fotbal. Spune-i prietenului tău polițist că suntem destui pe aici cărora nu ne plac rahaturile pe care ni le bagă cu forța pe gât. Poți să-i transmiți că, dacă nu e atent, s-ar putea să fim nevoiți să-l dăm puțin jos de la conducere.

— Și-atunci te-ai gândit să te lași, mai bine, condus de aversiunea față de norma socială de a face baie în mod regulat…

— Ha?

A clipit, apoi a mestecat furios preț de câteva secunde.

— Ah. Sau poate ai o problemă cu relațiile publice. Dă-mi voie să ghicesc. Nu crezi că ar trebui să te dai bărbat când îți cumperi baxul ăla ieftin de bere de la la Piggly Wiggly.

S-a aplecat spre mine și i-am simțit mirosul de alcool în respirație.

— Ce gură bogată ai!

— Toate cuvintele astea scurte și foarte scurte te ajută să ții pasul cu mine?

— Ține-o tot așa și curul tău de târfă ticăloasă va pleca de aici plângând.

M-a privit drept în ochi.

— Cineva te-a pus deja nițel la punct.

— A încercat. Acum, de ce nu te duci tu cu prietenii tăi cu tot acasă înainte ca unul dintre voi să facă o imbecilitate mai mare ca de obicei?

— Vrei să te duc la secție pentru că ai vorbit așa de urât cu un polițist?

Când a pronunțat apăsat „polițist“, aproape că mi-am dat ochii peste cap.

— Șeful Morgan știe că te dai drept ofițer de poliție? Pentru că sunt destul de sigură că, pentru a fi polițist, trebuie să ai o insignă. Și am auzit un zvon cum că insigna ta e încuiată într-un sertar din biroul lui Nash.

A sărit în picioare și și-a trântit palmele dolofane pe masă, sub nasul meu. Nici măcar nu am tresărit când s-a înclinat, intrând în spațiul meu personal și umplându-mi nările cu izul de băutură ieftină.

Fi, Max și Silver tocmai veneau spre noi, gata de război. Dar nu era nevoie să se transforme și ele în ținte. Mai ales pentru că eu eram cea care locuia în acest oraș pentru o perioadă limitată.

Am ridicat o mână.

— Mă ocup eu de asta, le-am asigurat și m-am ridicat încet în picioare pentru a mă confrunta cu bătăușul rotofei.

— Du-te acasă, Tate, a spus Fi, scoțându-și acadeaua din gură pentru a-și face auzită vocea de mamă înspăimântătoare.

Silver a scrâșnit din dinți, ducându-și o mână pe uter și pe cealaltă strângând-o în pumn. Max își ținea tava pe umăr de parcă ar fi fost o bâtă de baseball.

— Vrei să-ți încerci norocul cu mine, Dilton? i-am șoptit.

Și-a dezvelit dinții… și guma de mestecat.

I-am aruncat un zâmbet răutăcios.

— Te provoc. Pentru că, dacă faci asta, nu vei ieși întreg de aici. Nu numai că sunt nerăbdătoare să-ți sparg și nasul, ca să meargă cu burta de bere și chelia incipientă, dar întreaga populație

feminină din Knockemout se află în acest moment pe valul cel roșu și pariez că sunt mai multe doamne din localitate pe care le-ai călcat pe nervi de-a lungul anilor.

A rânjit, chipul lui devenind mai aspru și mai urât din cauza schimonoselii.

— Așa că, dă-i drumul, dobitocule. Profită de șansa ta, dar e singura pe care o vei primi. După ce terminăm cu tine, nu o să mai ai unde să-ți pui insigna, am spus.

S-a îndreptat de spate și și-a strâns ambii pumni pe lângă corp. Puteam să-l văd cântărind opțiunile în creierul lui mic și amețit. Dar înainte de a-mi face cadou o mișcare greșită, o mână mare i-a aterizat pe umăr.

— Cred că e timpul să te duci acasă, amice.

M-am uitat în sus și apoi încă puțin în sus la bărbatul care intervenise. Tipul de la raionul de cereale îmi sărise în ajutor.

Dilton s-a întors cu fața spre el.

— De ce nu-ți vezi de treaba ta…

Restul propoziției lui Dilton s-a evaporat timp de o clipă când și-a dat seama că vorbea în dreptul mărului lui Adam al bărbatului cu pricina, nu în dreptul feței acestuia.

Am zâmbit, iar în jurul nostru s-a stârnit un hohot de râs nervos.

— Vrei să-ți termini ideea? a întrebat tipul de la raionul de cereale.

Dilton l-a privit încruntat.

— Du-te naibii, a scuipat el.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș vrea să mă dau în spectacol. Atragi atenția în mod inutil, a mai spus tipul de la raionul de cereale.

Dilton părea că mai vrea să spună ceva, dar a fost întrerupt de gașca lui de imbecili.

— Hai să mergem la alt bar. Unul cu mai puține târfe, a sugerat unul dintre tovarășii lui idioți.

Fără glumă, femeile de la mesele mai apropiate de noi au început să șuiere.

Cineva a aruncat cu resturile farfuriei de cartofi prăjiți, nimerindu-l pe Dilton în piept.

— Nu e momentul, Tate, a strigat bărbatul mai bătrân, cu mustață. Fii tu deștept.

Era ceva amenințător în felul în care a spus această replică.

— Dacă nu-l scoți de aici, Wylie, chem poliția. Pe aia adevărată, a zbierat Fi.

— Sunt deja aici.

Tot barul s-a întors să-l vadă pe șeriful federal Nolan Graham în spatele meu, cu insigna și pistolul la vedere.

— Avem o problemă aici?

— Cred că e cazul să te cari, scumpule, i-am spus lui Dilton, care era plin de ketchup.

— Ce-ar fi să ieșim de-aici? a sugerat Nolan.

Tonul lui era aproape prietenos, dar ochii lui erau reci ca oțelul.

— Ne mai vedem noi, mi-a promis Dilton, în timp ce prietenii s-au ridicat și l-au urmat pe Nolan pe ușă afară.

Bărbatul mai bătrân și mustăcios s-a oprit în fața mea, m-a privit din cap până în picioare, a pufnit disprețuitor, apoi a ieșit zâmbind.

Doamnele care nu erau prea ocupate să-și apese cu ambele mâini abdomenul suferind au izbucnit în urale când ușa s-a închis în urma lor.

Mi-am scos cardul de credit și l-am ridicat.

— Fi, runda asta e din partea mea.

Haosul a atins cote de-a dreptul isterice și apoi cineva a băgat la tonomat melodia *Man! I Feel Like a Woman!* a Shaniei Twain.

M-am întors spre bărbatul care mă salvase deja de două ori.

— Tipul de la raionul de cereale, am spus.

A zâmbit vag.

— Prietena nemăritată a bătrânei doamne.

— Porecla ta e mai bună.

— Ți-aș putea spune Belea.

— N-ai fi primul.

A făcut semn cu capul spre ușă.

— N-ar trebui să te pui rău cu bărbații în halul ăsta.

Inclusiv tipul de la raionul de cereale avea o părere despre deciziile mele de viață.

— El a început.

— Părea că are o problemă cu polițiștii locali. Nu șeful poliției de aici a fost împușcat acum câteva săptămâni? a întrebat el.

— Ba da.

Tipul a clătinat din cap cu părere de rău.

— Și eu care credeam că traiul într-un oraș mic e pașnic.

— Dacă vrei liniște și pace, probabil că Knockemout nu este locul potrivit.

— Da, probabil că nu. L-au găsit pe individul care l-a împușcat pe polițist? Pentru că ăla pe care tocmai l-au scos de aici pare c-ar putea trage lejer un glonț-două în cineva, a spus el.

— FBI-ul investighează, dar nu au arestat pe nimeni. Sunt sigură că făptașul a dispărut de mult. Dacă are măcar jumătate de creier.

— Am auzit că șeful nici măcar nu-și amintește ce s-a întâmplat. Asta chiar e ciudat.

Nu prea aveam chef să vorbesc despre Nash cu nimeni. Mai ales cu un străin, așa că am ridicat pur și simplu dintr-o sprânceană.

El a zâmbit stânjenit.

— Îmi pare rău. Bârfele circulă repede pe aici. Acasă nu știam nici măcar prenumele vecinilor mei. Aici, toată lumea pare că-ți cunoaște deja CNP-ul și numele de fată al străbunicii.

— Bine ai venit în Knockemout! Pot să-ți fac cinste cu un pahar pentru faptele tale de eroism? l-am întrebat.

El a scuturat din cap.

— Trebuie să plec.

— Atunci, îți mulțumesc că ai intervenit. Deși aveam situația sub control.

— Nicio problemă. Dar fii mai atentă data viitoare. Nu cred că vrei să te transformi într-o țintă.

— Sunt sigură că ciudatul ăla are probleme mai mari decât persoana mea. De exemplu, cred că la noapte o să viseze urât despre tine.

Zâmbetul a revenit pe fața străinului.

— Paharul acela rămâne pe altă dată.

— S-a făcut, am spus și l-am privit îndepărtându-se.

— Din partea casei, a spus Max, apărând lângă mine cu burbonul pe care-l comandasem.

— Mulțumesc. Și mulțumesc că nu mi-ai spus că ar fi trebuit să-mi văd de treaba mea.

Max a strâmbat din nas.

— Te rog. Ești eroina de la Honky Tonk. Tate habar n-are cât e de norocos. L-am fi făcut praf în seara asta. Apoi Knox s-ar fi supărat pentru distrugeri. Iar Armăsarul-face-totul-bine s-ar fi supărat din cauza sângelui și a birocrației.

— Frații Morgan ne sunt datori vânduți, am aprobat-o.

Nolan s-a întors încruntat, trecându-și degetul mare și cel mic peste mustață.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Cred că ar trebui s-o dau jos.

Am zâmbit imperceptibil.

— Eu zic că ar trebui s-o păstrezi. Să fii stăpân pe mustața ta.

A luat scaunul de pe care se ridicase Dilton și i-a făcut semn lui Fi.

— În locul tău, n-aș face asta, l-am avertizat, arătând spre afișul cu Săptămâna Rechinilor.

— Săptămâna rechinilor nu era parcă vara?

— Nu acea Săptămână a Rechinilor. Asta e mult mai înfricoșătoare.

Fi a apărut cu o acadea nouă. Mi-a aruncat cardul de credit pe masă și apoi și-a pus mâinile în șold.

— Doamne. Mă simt de parcă rinichii mei încearcă să sape un tunel ca să iasă la suprafață. De ce natura e atât de scorpie?

— Ah, *acea* Săptămână a Rechinilor, a spus Nolan, prinzându-se de față.

— Da. Deci gândește-te bine la ce ai de spus, ca să merite timpul și suferința de a mă târî până aici, a zis Fi.

— Voiam doar să-ți sugerez politicos și respectuos să scoți imaginile de securitate din seara asta și să le pui undeva deoparte.

— Vreun motiv anume?

— Nu știu ce se știe deja și ce nu, a spus șovăielnic Nolan.

— Te referi la faptul că Nash l-a concediat pe Tate pentru că a fost un polițist lamentabil și un om de tot căcatul? a întrebat Fi.

— Veștile circulă repede pe-aici. Uneori chiar sunt adevărate, am spus eu.

— În cazul în care lucrurile escaladează, n-ar strica să putem dovedi un tipar comportamental, a zis Nolan.

— Nu m-ar surprinde dacă ar escalada, a spus Fi gemând. Are multă stimă de sine artificială lângă insigna aia a lui. Fără ea, cine știe ce-ar putea să facă pentru a se simți cel mai tare din parcare?

— Rămâi cu ochii în patru, a sfătuit-o Nolan.

— Așa voi face. Acum, mă scuzați, mă duc să mă întind pe bancheta din spate a dubei mele vreo zece minute. O s-o trimit pe Max cu o băutură la tine, domnule șerif.

Am privit-o cum se îndepărtează împleticindu-se.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să trec prin așa ceva în fiecare lună, a spus Nolan, clătinând din cap.

— Nu crezi că așa suntem și noi cu joburile noastre, nu-i așa? am întrebat.

— Cum adică?

— Nu ne asigurăm stima de sine și sensul vieții din carierele noastre.

— Ah, deci vrei să te mint. Bine. Nu, noi nu suntem deloc așa, Solavita.

— Hai, pe bune.

— Iubito, mi-am ratat căsnicia din cauza acestei slujbe și nici măcar nu-mi place ce fac.

— Atunci de ce nu-ți dai demisia?

— Și să fac ce?

— Nu știu. Să-ți recâștigi soția?

— Da. Pentru că singurul lucru mai atrăgător decât un bărbat însurat cu slujba lui e un fost soț șomer care cerșește a doua șansă, a zis el sec. Nu. Unii dintre noi pur și simplu sunt meniți să trăiască doar pentru meseria lor.

— Nu crezi că există ceva mai bun pe lume? am spus.

— Bineînțeles că există. Doar că poate nu pentru tine sau pentru mine. Pentru mine, cu siguranță nu. Dacă tu crezi măcar o secundă că nu mi-aș da demisia și nu mi-aș petrece tot restul vieții masându-i picioarele fostei mele soții și făcându-i mâncare dacă ar spune că mă primește înapoi, te înșeli amarnic. Dar nu poți să îndepărtezi pe cineva la infinit și să te aștepți să mai încerce să se apropie de tine.

— Dar merită măcar? Să lași pe cineva să se apropie dacă ai știi că, prin asta, l-ai ajuta să-ți sfâșie inima din nou? Adică, serios, ce ar putea fi atât de bun ca să merite un astfel de risc?

— Întrebi pe cine nu trebuie. Nu știu ce e de partea cealaltă, dar aș fi dispus să risc să aflu dacă aș primi a doua șansă.

Cuvintele lui Nolan m-au făcut să mă simt un pic lașă. Nu aveam nicio problemă să înfrunt un bătăuș beat, dar ideea de a mă deschide în fața cuiva îmi făcea genunchii să mi se înmoaie.

— Deci cum a mers cina cu Sloane?

— Bine. Este o fată grozavă. Deșteaptă. Absolut adorabilă. Puțin sărită de pe fix.

— Dar? am întrebat, citindu-i expresia.

— Dar oare voi părea un fătălău dacă spun că nu mi-am uitat fosta soție?

— Da, l-am tachinat eu. Dar dacă te simți mai bine, cred că micuța noastră bibliotecară caută doar distracție. Nu clopote de nuntă.

— Nu-mi place să mă laud, dar după ce i-am povestit despre fosta mea nevastă, mi-a spus că e interesată doar de sex după a treia întâlnire.

M-am înecat cu băutura din pahar.

— Păi, dacă sunteți amândoi pe aceeași lungime de undă…

— Poftim, șerifule. Un Red Death, zise Max, oferindu-i un pahar cu o băutură de un roșu tulbure și gheață.

— De fapt, poți să-mi aduci un…

L-am lovit cu piciorul sub masă și am scuturat din cap în timp ce ochii lui Max se îngustau amenințător.

— Ce? a zis ea glacială.

— Vreau să spun că arată grozav. Mulțumesc foarte mult. Poftim douăzeci de dolari pentru deranj, a spus Nolan, întinzându-i rapid o bancnotă.

Max a dat regal din cap și a înșfăcat banii.

— Asta credeam și eu că vrei să spui.

Nolan a luat o înghițitură și s-a strâmbat imediat.

— Doamne, Dumnezeule. Are gust de mahmureală.

— Ce-ar fi să încerci senzația crampelor menstruale? i-am propus.

Mai târziu în acea noapte, eram ghemuită pe canapea cu o altă carte polițistă de la bibliotecă, încercând să nu mă gândesc la ce spusese Nolan, când am auzit o lovitură în ușa de la intrare. Era târziu, după ora 11, momentul în care, de obicei, se întâmplau numai lucruri rele.

M-am dat jos de pe canapea și m-am îndreptat în liniște spre ușă.

Aveai nevoie de o cheie pentru a intra în clădire, dar, în domeniul meu de activitate, știam că nici măcar o ușă exterioară solidă și faptul că eram vecină cu șeful poliției n-ar fi descurajat un imbecil beat și hotărât, rănit în orgoliu.

Mi-am ținut respirația și m-am uitat prin vizor. Nu era nimeni acolo. De cealaltă parte a holului, ușa doamnei Tweedy era închisă. Mă gândeam dacă să-mi iau bâta de baseball pentru a merge să investighez cazul, dar atunci am auzit un zgomot slab, ca de zgârieturi, venind dinspre partea de jos a ușii mele. Era însoțit de un clinchet familiar.

Am deschis ușa și am găsit-o pe Piper țopăind pe loc, agitată. Alături de ea, prăbușit lângă perete, era Nash. Era fără tricou, transpirat și tremura.

Omul era expert în a da femeile peste cap la orice pas.

— Hei, a gemut, înclinând capul să mă privească. Te superi dacă o ții tu pe… Piper… pentru o vreme?

N-am spus nimic, dar l-am ajutat să se ridice în picioare. Nu era nimic de spus. Ne-am rănit unul pe celălalt, dar a venit la mine când avea nevoie de ajutor. Și nu eram destul de ticăloasă ca să-l refuz. Fără să mai spună ceva, mi-a trecut un braț peste umeri, iar eu i l-am strecurat pe al meu în jurul taliei.

Mi s-a părut ceva atât de familiar. Dar nu aveam nevoie de o astfel de rutină cu nimeni, cu atât mai puțin *cu el.*

Se zgâlțâia din toate încheieturile cât timp ne-am târât înăuntru. Piper țopăia neliniștită la picioarele noastre.

— Pe pat sau pe canapea? am întrebat.

Pielea lui era fierbinte și se lipise de a mea.

— Pat.

Am ajuns la mine în dormitor și, cunoscându-i deja preferințele, l-am lăsat pe partea cea mai apropiată de ușă. Piper a sărit pe saltea,

plimbându-se înainte și înapoi și cercetându-l pe Nash din cap până la picioarele desculțe.

— Mă duc să aduc niște gheață, am spus.

Nu aveam legume în congelator și o mâncare rece la pachet n-ar fi fost ce trebuia.

Mâna lui Nash m-a prins de încheietură.

— Nu. Rămâi aici.

Ochii aceia albaștri m-au atras irezistibil. Nu existau în ei nici ziduri, nici răni mai vechi. Era doar o rugăminte sinceră, iar eu eram neputincioasă în fața ei.

— Te rog.

— Bine. Dar asta nu înseamnă că nu sunt încă furioasă pe tine.

— Și eu la fel.

— Nu fi măgar.

Am încercat să ocolesc capătul patului, dar el m-a oprit și m-a tras înapoi. S-a răsucit, m-a prins sub brațe și m-a tras deasupra lui.

— Nash.

— Am nevoie de tine aproape, mi-a șoptit el.

Când s-a prăbușit pe spate pe perne, m-a lăsat lângă el. Coapsa mea se întinsese peste șoldul lui, iar capul mi se sprijinea de pieptul lui, chiar sub cicatricea de pe umăr.

Îi puteam auzi bătăile inimii și mi-am întins palma peste pieptul lui. A tresărit și apoi mușchii lui au renunțat la o parte din tensiune.

A suspinat tremurat, apoi m-a luat în brațe, și-a lipit fața de părul meu și m-a ținut strâns la piept.

Piper și-a luat locul la picioarele lui Nash, sprijinindu-și capul pe glezna lui și aruncându-ne priviri triste.

Neavând nimic mai bun de făcut, am inspirat și am expirat laolaltă cu el.

Patru. Șapte. Opt.

Patru. Șapte. Opt.

La nesfârșit, până când încordarea i-a părăsit corpul de tot.

— E mai bine acum, mi-a șoptit Nash în păr.

Am stat acolo, răsuflând la unison și tot împreună ne-a cuprins pe amândoi somnul.

29. Ziua Carierei

Nash

M-am trezit în lumina mohorâtă a zorilor și în zgomotul care mă bântuia, acel scrâșnet îngrozitor și persistent care mă înnebunea în somn. În această dimineață, a fost dublat de clicul domol al ușii de la intrare, a Linei, care se închidea.

Cearceafurile de lângă mine erau calde încă, o fantomă a femeii care fusese acolo toată noaptea, ghemuită lângă mine, ancorându-mă în realitate cu ridicarea și coborârea pieptului ei.

Fusese alături de mine când avusesem nevoie disperată de ea. Și apoi a plecat din nenorocitul de pat, ca să mă trezesc singur.

Mi-am trecut mâinile peste față. Cineva trebuia să cedeze aici și aveam bănuiala că eu voi fi acela.

O greutate s-a izbit de saltea și, o clipă mai târziu, Piper s-a năpustit peste pieptul meu. Am scos un geamăt. Avea praf de boabe pentru căței pe tot botul ei alb, ceea ce însemna că Lina îi dăduse deja micul-dejun.

— Bună dimineața, amica mea, am zis răgușit, ștergându-mi somnul de pe ochi.

M-a împins până când am scărpinat-o fără tragere de inimă.

— Nu te uita așa la mine. Sunt OK, am spus.

Piper nu părea să mă creadă.

Dar simțeam că e adevărat. Sigur, aveam o durere de cap și fiecare mușchi din corpul meu mă durea, ca după o partidă bună de box. Dar dormisem adânc și mă trezisem cu mintea limpede.

Am luat-o în brațe și am ridicat-o deasupra capului.

— Vezi? Totul e OK.

A început să dea din coadă de entuziasm, dând cu lăbuța în aer, jucăuș.

— Totul e-n regulă. Hai să începem ziua asta blestemată.

Câinele m-a urmat vesel în baie, unde am găsit un bilet lipit pe oglindă.

N,

Am hrănit-o și am plimbat-o pe Piper. Pleacă până mă întorc eu.

L,

Biletul laconic al Linei a fost amuzant până când m-am întors în dormitor și i-am văzut valiza deschisă pe podea. Era goală, din fericire. Dar faptul că o lăsase afară însemna că se gândea să plece. Dacă își imagina că pleacă undeva, Lina Solavita trebuia să se trezească brusc la realitate. Aveam afaceri de rezolvat. Un echilibru de restabilit. Niște înțelegeri de bătut în cuie.

Orice îndoială pe care o avusesem cu privire la sentimentele mele față de ea se șterse noaptea trecută. Nu era nevoită să deschidă ușa. Nu era nevoită să mă lase să intru. Și mai ales nu era nevoită să adoarmă în brațele mele. Dar a făcut-o, pentru că, în ciuda faptului că o călcasem pe nervi, ținea la mine.

Și aveam de gând să folosesc acest amănunt în avantajul meu.

— Haide, Pipes. Hai să mergem acasă. Avem multe lucruri la care trebuie să ne gândim, am spus căscând.

Căscam și când am ieșit din casa Linei și fix atunci l-am găsit pe Nolan ridicând pumnul, gata să-mi bată la ușă.

— Ți-am adus o cafea, a spus el, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Nu purtam decât niște pantaloni de trening și aveam nevoie disperată de un duș.

— Trebuia să cumpăr o găleată, a zis el.

Am luat cafeaua și am deschis ușa.

— Noapte grea? a întrebat el, intrând după mine în timp ce eu savuram cafeina.

— Ce cauți aici? am mârâit. În afară de a te juca de-a zâna bună a cafelei.

— M-am întâlnit cu viitoarea ta cumnată la cafenea. Ea chiar și-a cumpărat o găleată de cafea. Mi-a spus că organizează Knox tot ce e de organizat pentru Ziua Carierei.

— Să-mi trag una. Azi e asta?

— Azi, peste – a făcut o pauză și s-a uitat la ceas – două ore și douăzeci și șapte de minute. M-am gândit că, dacă tot trebuie să mă țin după tine, am putea să ne facem o strategie. Nu putem permite ca forțele de ordine să fie surclasate de un frizer/proprietar de bar care a câștigat la loto. Fără supărare.

— E fratele meu, am spus sec. Nu m-am supărat. Cum va face el ca hârțogăria să pară mai atractivă?

— Naomi nu-și dă seama cât de acerbă e concurența între bărbați. Mi-a expus tot planul. Îi va lăsa pe copii să facă singuri cocktailuri fără alcool și apoi îl va rade în cap pe directorul adjunct.

— La naiba. E un plan bun.

— Putem fi mai buni, a spus Nolan cu încredere.

— Pornește sirena, Way, i-am spus fetei, strângând bine volanul.

Waylay a zâmbit ghiduș și a apăsat butonul. Sirena s-a trezit la viață.

— I s-a făcut rău cuiva acolo, în spate? i-am întrebat pe pasagerii de pe banchetă.

— Nuuuu! a răsunat corul de copii entuziasmați.

— Atunci țineți-vă bine.

Am tras puternic de volan, trimițând partea din spate a mașinii de poliție într-o alunecare ușoară în jurul ultimului con. Apoi am călcat pedala de accelerație.

— Hai! Hai! Pornește! a strigat Waylay.

Am trecut linia de sosire improvizată cu câțiva centimetri înaintea lui Nolan și a mașinii lui pline

de copii.

Pe bancheta din spate au izbucnit urale sălbatice.

Am oprit motorul și chestia aia de pe fața mea, puțin dureroasă, care-mi întindea niște mușchi ce nu fuseseră folosiți în ultima vreme, era un zâmbet binecuvântat.

Se putea spune că prezentarea caraghioasă a lui Knox fusese total dată peste cap.

— OMG! A fost cea mai tare chestie! a spus Chloe, prietena lui Waylay, în timp ce-i deschideam portiera din spate.

Ea și alți doi elevi din clasa a șasea au sărit afară din mașină, vorbind toți deodată.

— Te-aș fi prins la ultimul con dacă Vomitel McGee nu m-ar fi rugat să cobor geamurile, a spus Nolan, arătând cu degetul mare spre un băiețel roșcat și pistruiat în timp ce se îndrepta spre mine.

— Învață să pierzi și nu da vina pe Kaden. Puștiul e pilot de carturi la sfârșit de săptămână.

— Crezi că am câștigat? a întrebat el.

Am studiat din priviri parcarea școlii.

Copiii făceau haos, implorându-i pe ofițerii mei să mai facă o cursă. Profesorii zâmbeau cu gura până la urechi. Iar Knox îmi arăta, furios, degetul mijlociu.

— La naiba, da, am câștigat. Trebuie să recunosc, cursa cu obstacole n-a fost o idee atât de rea.

— Nici jocul cu crima misterioasă n-a fost prea nașpa, a spus el.

— Nu mă așteptam ca Way să interpreteze atât de dramatic scena propriei morți.

— Că tot veni vorba despre cei de curând răposați, a spus Nolan, dând din cap spre nepoata mea care ne-a sărit în cale, oprindu-se în fața mea și ridicând privirea.

— Unchiule Nash?

— Da, Way!

— Mulțumesc.

N-a mai spus nimic altceva, doar m-a îmbrățișat și apoi a fugit cu prietenii ei care mureau de râs.

Mi-am dres glasul, surprins de emoția pe care o simțeam. O îmbrățișare de la Waylay Witt era ca una de la Lina. Neașteptată, câștigată cu greu și extrem de importantă.

— Încă îți place ceea ce faci, a remarcat Nolan.

— Da. Cred că-mi place, am recunoscut.

— Păstrează partea asta, m-a povățuit el.

— Ce? Nu-ți place să-ți pierzi vremea având grijă de mine?

— Câtuși de puțin.

— Poate c-ar trebui să faci ceva în privința asta.

— Despre asta vorbeam aseară cu Lina.

— Ai ieșit cu Lina aseară?

Dar până aici am ajuns cu întrebările înainte să fim întrerupți de profesorul lui Waylay.

— Felicitări, domnilor. Sunt absolut sigur când spun că asta a fost cea mai frumoasă Zi a Carierei de până acum, a spus domnul Michaels, întinzându-mi lesa lui Piper.

S-a dovedit că, deși Piper era precaută în preajma adulților, iubea copiii. Cu cât mai gălăgioși și mai descreierați cu atât mai bine. Nu mai văzusem vreodată câinele ăla atât de fericit.

— Mă bucur că v-am putut ajuta, am spus.

— Am sentimentul că tocmai ai inspirat următoarea generație de ofițeri de poliție din Knockemout, a spus el, arătând cu un gest frenezia ce cuprinsese toată clasa a șasea.

Domnul Michaels a plecat să vorbească cu alți fraieri participanți la Ziua Carierei, iar Knox i-a luat locul.

— Ce hal de a mă desconsidera în fața propriului meu copil, măgarule!

Am zâmbit.

— Ce să fac dacă slujba mea e mai mișto decât a ta.

— Slujba ta este nouăzeci la sută birocrație.

— Tu vorbești, domnule „Inventarul și plata salariilor sunt venite din Iad“.

Fratele meu a pufnit disprețuitor și s-a întors spre Nolan.

— Apreciez ajutorul dat aseară cu Dilton și gașca lui. Poate că nu ești atât de nasol, de fapt.

— Lina a făcut cea mai mare parte a muncii de jos. Eu am venit la timp să ajut la curățenie.

— Despre ce mama dracului vorbiți voi doi acolo? am întrebat.

Nolan s-a uitat lung la mine.

— Ai ieșit din apartamentul ei în această dimineață pe jumătate dezbrăcat și cu părul ciufulit și nu știi?

— Vorbește. Acum, m-am răstit.

— Ai reparat lucrurile cu ea? a întrebat Knox.

— Ce s-a întâmplat cu Dilton? am repetat, ignorându-mi fratele.

— El și amicii lui au făcut un pic de scandal la Honky Tonk. Au enervat-o pe Max, chelnerița, ceea ce, având în vedere acea perioadă a lunii, a fost o mare greșeală. Apoi a văzut-o pe Lina, a explicat Nolan.

Bineînțeles. Toți bărbații o văd pe Lina.

— Și ce s-a întâmplat? am zis, întinzând mâna după telefon.

Voiam să-l dibuiesc pe Dilton și să-l bat măr. Apoi s-o găsesc pe Lina și să țip la ea o oră sau două pentru că nu mi-a spus că și-a băgat nasul în problemele mele.

— Încetișor, Romeo. Fi a spus că Lina l-a distrus pe imbecil din vorbe. Acum, să revenim! Ce căutai ieșind pe furiș de la ea din casă? N-a spus nimic despre tine în dimineața asta când mi-a cerut camioneta cu împrumut, a spus Knox.

— La naiba. De ce avea nevoie de camioneta ta?

— Lina se ținea bine, a continuat Nolan. Dar un alt client – un tip înalt – a intervenit când i s-a părut că Dilton era beat ca să n-o dea în bară. Managera ta amenința că va chema poliția, exact

atunci am intrat eu. Așa că am fost nevoit să-l scot din bar.

— Ce i-a spus?

— Nu știu. A zis doar că se purta ca un imbecil, a explicat Nolan. După discuția mea cu el, am presupus că a fost un caz clasic de misoginism la beție. Hei, credeți că ar trebui să-mi rad mustața?

— Da, a zis Knox. Mă face să-mi doresc să-ți trag un pumn în față.

— La naiba. Trebuia să fie mustața mea de om liber. Știți voi, divorțezi, îți lași mustața să crească, te transformi ca prin farmec în altă persoană.

— Am o frizerie și un brici ascuțit. Anunță-mă doar.

I-am lăsat pe amândoi cu mustățile lor și m-am îndepărtat formând deja numere de telefon.

30. Urmărire cu un strop de dramă

Lina

Mirosul de pizza se insinua prin geamurile deschise ale camionetei pe care o împrumutasem de la Knox. Eram staționată în parcarea unui complex comercial din Arlington. Vizavi era un șir de case-tip într-o stare deloc grozavă.

Îl așteptam pe Wendell Baker, supranumit și Dolofanul cu Cioc. Era îndesat, alb, aproape chel – un bătăuș al familiei Hugo, care purta o grămadă de lanțuri de aur la gât și avea mereu o scobitoare în gură. Dacă era să mă iau după informațiile dubioase ale Tinei, Baker era pe statul de plată al lui Anthony Hugo, dar era atât de apropiat de Duncan încât loialitatea lui era împărțită.

Autoritățile nu fuseseră capabile să asocieze numele lui Baker cu infracțiunile de răpire și schimb de focuri, ceea ce însemna că era liber să se ducă unde avea treabă. Iar eu eram la fel de liberă să-l urmez… sperând că mă va duce la un Porsche 356 decapotabil din 1948.

Însă, deocamdată, Baker se dăduse jos din pat la ora 11, își luase un Grande de la Burritos la pachet și apoi trecuse pe la iubita fratelui său, desfăcându-și fermoarul pantalonilor pe verandă, înainte ca femeia să răspundă măcar la ușă.

Un tip stilat.

Telefonul mi-a sunat din nou.

— Serios, oameni buni? Când am devenit atât de populară?

Mă sunaseră deja mama – în legătură cu cadoul de ziua de naștere a tatei, Stef – care se întreba dacă mai am de gând să transpir la sală cot la cot cu vârsta a treia și săptămâna asta și Sloane, care mă silise să fiu voluntar la o acțiune numită *Book or Treat*, în seara următoare, la bibliotecă. Ca să nu mai pomenesc de mesajul de la Naomi care-mi spunea că-i dăduse numărul meu lui Fi și că spera să nu mă supăr. Apoi a urmat un mesaj în grup de la Fi, Max și Silver, angajatele de la Honky Tonk, rememorând cele mai mișto versiuni fictive ale confruntării mele cu Tate Dilton.

Se pare că-i spărsesem o sticlă în cap, apoi îl împinsesem cu spatele într-un vas cu ulei pentru prăjit. Nimeni nu știa exact de unde apăruse vasul cu ulei, dar toată lumea era de acord că fusese caraghios să-l vedem cum iese din bar, târându-se ca un melc uman.

Apoi am văzut cine mă sună.

Aproape că am lăsat apelul să se ducă în căsuța vocală, dar am decis că ar fi un gest laș din partea mea.

— Presupun că ai reușit să ieși din apartamentul meu, i-am zis, în loc de bună-ziua.

— De ce mama naibii aflu despre tine și Dilton de la un șerif federal și de la boul de frate-meu, în loc să aflu din gura ta? m-a întrebat Nash.

— Mai întâi, vreau să-mi demonstrezi că ai plecat de la mine de-acasă. În al doilea rând, aseară, când am avut noi doi timp pentru discuții?

În al treilea rând – și ăsta e lucrul cel mai important, deci fii atent – care e treaba ta?

— Am petrecut noaptea împreună, Angelina.

Glasul mi-a punctat cu gravitate numele și am ignorat cu bună-știință fiorul delicios care mi-a străbătut șira spinării.

— Aveai suficient timp să spui: „Hei, Nash. Am fost acostată în public de cretinul pe care l-ai suspendat".

Nu se pricepea deloc să mă imite.

— Și apoi ce? Ai fi spus: „Nu-ți face griji, domniță. O să mă asigur că nu vei fi niciodată singură, astfel ca lupul cel mare și beat să nu mai fie nesimțit cu tine?" În plus, nu-mi amintesc să fi fost o atmosferă prietenoasă când ai apărut la ușa mea, în toiul unui atac de panică.

— Dilton e problema mea, nu a ta. Dacă încearcă să devină problema ta, trebuie să aflu.

Asta avea, în sfârșit, logică.

— Bine.

Faptul că am fost de acord l-a făcut să tacă deocamdată.

— Bine, atunci. Acum, am auzit că el s-a apropiat de tine și tu l-ai aruncat printr-o fereastră, a zis el, amuzat.

Am pufnit în râs.

— Pe bune? Pentru că eu am auzit că l-am scufundat într-un vas cu ulei de la friteuză.

— Dar mă interesează mai mult că te-a abordat și a început să dea din gură. De ce și despre ce anume?

— M-am uitat în ochii lui. Era beat și făcea tărăboi și devenea agresiv, așa că m-am uitat la el până când s-a uitat și el la mine.

— Trebuie să-ți reamintesc vorba aia – o mare putere feminină vine și cu o mare responsabilitate feminină?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu voiam nici să devin țintă, nici să stârnesc un scandal, șefule. Încercam doar să-l distrag și să

nu mai hărțuiască angajatele. Max i-ar fi prăjit fundul aseară, fără îndoială.

— Tot nu-mi place, dar e corect.

— Cât de generos din partea ta!

— Spune-mi ce ți-a zis.

— M-a întrebat dacă sunt târfa ta și m-a pus să-ți transmit un mesaj. A zis că e momentul să te retragi puțin de la conducere. Normal, i-am insultat inteligența.

— Normal, a zis sec Nash.

— Apoi a pretins că e un polițist și că mă va duce la secție până când îmi voi regăsi bunele maniere. E posibil să fi menționat că știam că nu mai are insigna și să mă fi întrebat ce părere ai avea tu despre faptul că se dădea drept polițist. Apoi m-a jignit pe mine și pe toate femeile din Knockemout, iar când lucrurile tocmai deveniseră mai interesante, adică oamenii aruncau cu mâncare prăjită, au intervenit Nolan și un simplu trecător.

Dinspre Nash s-a lăsat o tăcere insuportabilă.

— Mai ești acolo, șmecherule?

— Da, a spus el în cele din urmă.

Nu știam că era posibil să cuprinzi atâta furie într-o singură și foarte scurtă silabă.

Mi-am lipit capul de tetieră.

— A fost OK, Nash. Niciodată nu avea de gând să se încaiere. Nu în acel loc. Și nu cu mine. Era beat și cretin, dar nu atât de beat și de cretin încât să uite că agresiunea fizică asupra unei femei, într-un loc public, i-ar fi adus sfârșitul.

Și mai multă tăcere.

— Nash? Îți masezi în acest moment locul acela dintre sprâncene?

— Nu, a mințit el, oarecum rușinat.

— Așa te dai de gol. Ar trebui să faci ceva în privința asta.

— Angelina?

— Da.

— Vorbeam serios. Dilton e problema mea. Dacă încearcă să te contacteze, trebuie să-mi spui.

— Am înțeles, am spus încet.

— Bine.

— Cum te simți? Nu că mi-ar păsa, am adăugat repede.

— Mai bine. Bazat. L-am bătut măr pe Knox la Ziua Carierei, a spus el mândru.

— La propriu sau la figurat? Căci, cu voi doi, merge și-așa, și-așa.

— Un pic din ambele. Ai dormit bine? a întrebat Nash.

Am dormit bușteан. Ca de fiecare dată când eram în pat cu Nash.

— Da, am spus, nevoind să-i ofer mai multe informații.

— Ce spune masterul ăla în psihologie despre o fată căreia nu-i place să fie atinsă decât de tipul care o scoate din sărite?

— Că are probleme emoționale serioase care trebuie rezolvate.

A râs blând.

— Ia prânzul cu mine, Angel.

Am oftat.

— Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Mai degrabă nu pot. Nu sunt în oraș.

— Dar unde ești?

— În Arlington.

— De ce?

Nu m-am lăsat păcălită de tonul: „Haide, mie poți să-mi spui orice“. Dar nici nu aveam nimic de ascuns.

— Îl aștept pe Wendell Baker, i-am zis.

— Ce faci?

Apela din nou la vocea de polițist.

— Nu fi dramatic. Știi la ce mă refer și cine e el.

— Supraveghezi angajatul unei familii din crima organizată? a întrebat el.

Și iată-l pe vecinul meu cel enervant de alături, din nou oțărât și supraprotector fără vreun motiv real.

— Nu-ți cer permisiunea, Nash.

— Și bine faci. Pentru că nu ți-aș da-o, a spus el.

— Ești exasperant și vreau să mă dau jos din caruselul ăsta.

— Convinge-mă că e o idee bună.

— Nu trebuie să fac asta. E slujba mea. Viața mea, am insistat.

— Bine. Vin acolo cu sirenă și girofar.

— Doamne, Nash. Eu predau cursuri de formare privind strategiile de urmărire și supraveghere. Mă pricep la asta de minune. Nu trebuie să-mi justific munca în fața ta.

— E periculos, a replicat el.

— Cred că trebuie să-ți reamintesc că tu ai fost împușcat în timpul serviciului.

În telefon am auzit un zgomot ciudat.

— Tocmai ai mârâit la mine?

— La naiba, a murmurat el. Nu știu ce să mai zic. Cu tine, fiecare zi e o nouă surpriză.

Mi s-a făcut puțin milă de el.

— Uite, cu toată agitația cu care se îndreaptă agenții federali spre activitățile lui Anthony Hugo, nimeni nu face nimic. De câteva zile stau cu ochii pe doi dintre tipii ăștia. Nu fac decât să mănânce, să facă sex cu femei care ar trebui să fie mai deștepte și să meargă la sală. Poate și la un club de striptease. Nu caut să-i prind comițând o infracțiune. Vreau doar ca unul dintre ei să mă ducă la o ascunzătoare. Chiar dacă Duncan a dispărut de mult, mașina ar putea fi încă aici.

— Tot nu-mi vine să cred că faci toate astea pentru o nenorocită de mașină.

— Nu e orice mașină. Este un Porsche 356 decapotabil din 1948.

— OK. Pentru o mașină mică și antică.

— Mașina aia mică și antică valorează peste o jumătate de milion de dolari. Și, la fel ca orice obiect pe care-l asigurăm, valoarea sa bănească e una. Valoarea sentimentală este cu totul altceva. Această mașină face parte din povestea unei

familii. Ultimele trei generații s-au căsătorit și au plecat în voiaj de nuntă cu această mașină. În portbagaj se află un recipient cu cenușa bunicului lor.

— La naiba. OK. La dracu'. Vreau să mă suni din jumătate în jumătate de oră. Dacă întârzii chiar și un minut, o să apar și o să te dau de gol atât de repede încât o să amețești.

— Nu trebuie să fiu de acord cu nimic din toate astea, am precizat. Te comporți în continuare ca și cum am avea un fel de relație, când e foarte clar că nu avem așa ceva.

— Iubito, amândoi știm că e ceva între noi, chiar dacă ți-e prea frică să recunoști.

— Frică? Crezi că mie mi-e frică?

— Cred că te-am făcut să tremuri de frică în cizmele alea sexy cu tocuri înalte ale tale.

Nu se înșela deloc, ceea ce mă enerva și mai tare.

— Da. Tremur de furie. Mulțumesc că m-ai făcut să regret că ți-am răspuns la telefon.

— Vreau să primesc un mesaj de la tine din treizeci în treizeci de minute.

— Și mie ce-mi iese de-aici?

— O să răsfoiesc toate dosarele despre locul crimei pe care le pot obține de la depozit. Să văd dacă e ceva pe-acolo care te-ar putea conduce la mașina aia.

— Serios?

— Da, serios. O să-ți predau tot ce găsesc diseară, la cină.

Era ca un dans în care ne blocaserăm. Doi pași înainte, doi pași înapoi. Eram atrași unul de altul. Ne enervam reciproc. Clătiți. Repetați. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre noi trebuia să pună capăt acestui dans.

— Nu-mi place că n-ai încredere că-mi pot face treaba.

— Angel, știu că te pricepi al naibii de bine la meseria ta. Știu că te descurci mai bine decât

majoritatea oamenilor. Dar, în cele din urmă, cineva se va strecura și-ți va dărâma sistemul de apărare. Și, în domeniul tău de activitate, consecințele sunt mult mai grave.

Vorbea din experiență personală.

— Trebuie să închid.

— Din treizeci în treizeci de minute. Cina. Diseară, a spus el.

— Bine. Dar ar fi bine să-mi aduci ceva util și mâncarea să fie bună.

— Nu te implica. Nu face nimic care să atragă atenția asupra ta, m-a avertizat el.

— Nu sunt vreo amatoare, Nash. Acum lasă-mă în pace.

— Nu face nimic care să atragă atenția asupra ta, am spus, imitându-l pe Nash.

Eram în același loc, o oră mai târziu, mai plictisită și stând mai incomod. Îi trimisesem omului deja două mesaje cu semne de viață – selfie-urile alea idioate cu degetul mijlociu ridicat. El îmi răspunsese trimițându-mi poze cu Piper. Baker încă nu se arătase la față. Iar mie îmi amorțise fundul.

Începeam să mă întreb dacă fiorul vânătorii era atât de palpitant doar pentru că restul meseriei mele era teribil de plictisitoare. Chiar merita efortul?

M-am gândit la postul apărut în departamentul de active al companiei. Risc mai mare, recompensă mai mare, adrenalină mai multă. Dar voiam oare cu adevărat să-mi dedic tot restul vieții mele profesionale senzațiilor tari? Pe de altă parte, ideea de a lucra ca supervizor îmi dădea fiori. Toți acei oameni pe care trebuia să-i conduc? Bleah.

Dar ce altceva aș putea face? La ce altceva m-aș pricepe?

Acestea erau întrebări pe care trebuia să le amân, pentru că un bărbat îmbrăcat în piele și denim, cu un buchet de flori de la magazinul

alimentar în mână, a urcat pe verandă de parcă era la el acasă.

Se pare că, de fapt, așa și era, pentru că a scos o cheie și a descuiat ușa din față.

M-am așezat mai drept și mi-am luat binoclul chiar în momentul în care fratele lui Wendell Baker a intrat în casă.

— Ah, la naiba. Asta nu-i a bună.

La scurt timp, a început scandalul.

OK. Asta nu era deloc grozav. Dar atâta timp cât e doar verbal…

Fratele lui Wendell a ieșit din casă… prin fereastra din față… care era închisă.

— La naiba, am oftat și am întins mâna după telefon, pe fondul zgomotului de sticlă spartă.

Wendell Baker, gol pușcă, a ieșit pe ușa din față. În spatele lui a apărut o femeie îmbrăcată doar într-un tricou cu nu știu ce trupă rock și a început să zbiere. Fratele îmbrăcat în piele și denim s-a ridicat în picioare la timp pentru a încasa o directă de dreapta în maxilar.

— 911. Ce urgență aveți?

— Sunt Lina Solavita, investigator la Pritzger Insurance. Un bărbat dezbrăcat atacă pe cineva pe trotuar.

I-am dat dispecerei adresa și, în timp ce ea mi-o repeta, femeia s-a aruncat peste balustradă în spatele lui Baker și i-a încolăcit un braț în jurul gâtului. El s-a clătinat în față încercând să se desprindă de atacatoare, lucru care, din nefericire, m-a făcut să le văd de-aproape fundurile amândurora.

— Acum, o femeie îl atacă pe bărbatul dezbrăcat.

— Am două unități în zonă care intervin, a spus dispecera. Și femeia e despuiată?

— Poartă un tricou cu Whitesnake și nimic altceva.

— Ha. O trupă bună.

Fratele s-a ridicat din nou în picioare și și-a înfipt umărul în burta lui Baker, împingându-l pe bărbat înapoi pe treptele de beton. M-am gândit la falca vânătă a lui Nash și la ochiul vânăt al lui Knox și m-am întrebat dacă toți frații se băteau în halul ăsta.

— Are cineva vreo armă? a întrebat dispecera.

— Din câte văd, niciuna. Tipul gol cu siguranță nu pare înarmat.

Frații s-au despărțit, iar doamna Whitesnake s-a dat jos din spinarea lui Baker. Fratele lui și-a vârât mâna la spate și a scos un cuțit mare.

— La naiba, am murmurat eu. Acum cineva are un cuțit.

Chiar în acel moment, doi copii au ieșit din casa de alături și au rămas încremeniți la scena din fața lor.

— Și acum sunt doi copii care cască gura.

— Ofițerii sunt pe drum. În două minute.

Cineva ar putea da multe găuri cu cuțitul ăla în două minute.

Fratele lui Wendell a sărit în față și a smucit cuțitul ca un amator, amenințând să spintece pe cineva.

Cuvintele lui Nash mi-au răsunat din nou în cap. Ori nu făceam nimic, ori îi lăsam pe cei doi idioți să se ucidă unul pe celălalt în fața copiilor.

Mi-am aruncat telefonul pe banchetă, am deschis portiera și m-am întins peste claxon.

Când le-am captat atenția, m-am sprijinit de bordul mașinii și am strigat:

— Polițiștii sunt pe drum.

Ambii frați au pornit-o spre mine.

— Serios? am mormăit. De ce sunt infractorii atât de proști?

Am apăsat din nou pe claxon în timp ce ei traversau strada și atunci am auzit, în sfârșit, în depărtare, sunetul sirenelor.

Cei doi s-au oprit în mijlocul străzii, cântărind dacă aveau suficient timp să mai ajungă la mine

sau ba.

Din spate, am auzit un scârțâit de cauciucuri. O dubă albă s-a oprit în spatele camionetei. Portiera i s-a deschis, glisând.

Un bărbat cu o mască de schi a sărit din ea, m-a apucat de încheietură și a început să mă târască spre dubă.

Acum frații veneau în fugă spre noi.

— Hopa sus, a spus Masca de Schi, scoțând un pistol de la centura pantalonilor.

Dar nu a îndreptat arma spre mine, ci spre frații care se apropiau.

— Ăăă. Bine.

31. Vrei și inele de ceapă?

Lina

— Nu m-ați înhățat doar ca să mă omorâți, nu? i-am întrebat pe ocupanții dubei. Pentru că, probabil, i-ați fi putut lăsa pe ăia de mai devreme să facă treaba asta nasoală în locul vostru.

Șoferul și cel care mă înșfăcase au schimbat o privire prin găurile pentru ochi ale măștilor de schi.

— Nimeni nu va fi omorât, m-a asigurat șoferul.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare în spatele nostru.

— Ține-te bine, mi-a sugerat celălalt.

În acel moment, șoferul a făcut un viraj puternic la stânga care m-a făcut să cad la podea.

— Au.

— Îmi pare rău pentru asta.

Pentru niște răpitori, erau destul de politicoși.

— Am auzit că ai încercat să te întâlnești cu Grim, a spus șoferul.

— E o problemă sau voi sunteți comitetul de primire? am întrebat, rostogolindu-mă înapoi în șezut și rezemându-mă de interiorul dubei.

Aceasta a virat brusc spre dreapta, șoferul tăind două benzi de circulație pentru a ajunge la o rampă

de ieșire de pe autostradă.

— Suntem liberi, a raportat pasagerul.

Amândoi și-au scos măștile de schi.

— Stați așa. Nu vreți să țineți astea pe cap ca să nu vă pot identifica? Sau ați mințit mai devreme când ați spus că nu aveți de gând să mă omorâți?

La volan era o femeie cu părul natural și des, care i se ondula voluminos în jurul capului.

— Relaxează-te, a spus ea în oglinda retrovizoare. Alea erau pentru camerele de supraveghere, nu pentru tine.

Celălalt, un tip slab, tatuat, ras în cap și cu o barbă blondă, și-a scos telefonul și a format un număr.

— Frate! Un sfert de oră până la destinație.

A închis, și-a pus picioarele pe bord și a dat drumul la radio.

Coldplay a început să răsune în dubă.

Nu m-au dus în vreun depozit abandonat sau la sediul vreunui club dubios de motocicliști. Nu. Prietenoșii mei răpitori m-au dus la Burger King.

Șoferul a parcat și au coborât amândoi. O secundă mai târziu, ușa a glisat și tipul mi-a făcut semn să cobor, simulând o plecăciune.

I-am urmat înăuntru și mi s-a făcut instantaneu poftă de niște inele de ceapă.

Am trecut pe lângă casele de marcat și ne-am îndreptat spre toalete.

Acolo, în ultimul separeu, era unicul și minunatul Grim. Era tatuat de la încheieturi până la gât. Tricoul gri pe care îl purta părea că fusese lipit etanș de trunchiul lui. Părul argintiu îi era dat pe spate și purta ochelari de soare, în ciuda faptului că era o zi înnorată și se afla în interior. Ciugulea dintr-o salată cu o furculiță de plastic.

A arătat cu furculița spre scaunul de vizavi, iar eu m-am așezat. Cu o mișcare rapidă a capului, răpitorii mei cei prietenoși au fost trimiși la plimbare.

— Cu ce vă pot ajuta, domnișoară detectiv Solavita?

Avea un glas răgușit de bariton.

— În primul rând, poți să-mi spui cum m-ai găsit.

A zâmbit amuzat.

— Băieții mei țineau spatele.

— Ce spate?

— Noi te urmăream pe tine și agenții federali îl urmăreau pe omul lui Hugo. Trebuie să fiu la curent cu ce se întâmplă pe tarlaua mea.

— Unde erau agenții federali?

— Instalați într-o vitrină goală, o stradă mai jos.

— Și aveau de gând să-i lase pe frații Baker să se taie în cuțite pe stradă?

A ridicat din umeri.

— Nu-mi pierd timpul încercând să înțeleg de ce oameni legii fac ceea ce fac. Mă interesează de ce ești *tu* implicată în această chestiune.

— Caut un lucru pe care l-a furat Duncan Hugo și, probabil, l-a ascuns pe-aici înainte de a pleca din oraș.

— Porsche-ul. Frumoasă mașină.

— Ești bine informat.

— Cum spuneam, merită să știu ce se întâmplă în curtea mea.

— Presupun că nu poți să-mi spui unde să găsesc mașina aia? am riscat eu.

Grim a înfipt furculița într-o roșie și a mâncat-o.

— N-a mai ajuns la atelierul lui dinainte de arestare și nici la depozit nu a apărut înainte de mica lui răpire. Altceva nu știu.

Am oftat iritată.

— Atunci, îți mulțumesc pentru timpul acordat. Doar să știi, pentru viitor, că această răpire ar fi putut fi bine-mersi un mesaj sau un e-mail.

A împins ce-a rămas din salată pe marginea mesei. În câteva secunde, un motociclist a apărut și a luat-o de-acolo.

— Și care ar mai fi distracția? a întrebat Grim. În plus, am ceva mai important decât niște informații despre o mașină.

— Ce anume?

— Zvonuri. Șoapte.

— Nu l-am înmuiat pe tipul ăla în uleiul de la friteuză. Nu știu ce e în neregulă cu rețeaua de bârfe din orașul ăla, dar lucrurile se pierd serios la traducere, am spus.

A zâmbit din nou.

— Nu la asta mă refer. Mă refer la Duncan Hugo, care încă umblă prin împrejurimi și pune la cale niște chestii destul de mărețe.

Am clipit.

— Hugo e încă aici? Dar asta ar fi…

— O prostie? a completat Grim. Nu neapărat. Nu și dacă toată lumea, inclusiv taică-su, crede că a plecat din țară. Nu și dacă e atât de bine ascuns încât nimeni nu l-a văzut de când a fugit din acel depozit.

— Dar de ce ar fi rămas? Toată lumea, de la taică-su până la FBI, îl caută.

— Dacă ai fi în locul lui, de ce ai mai sta pe aici?

Mi-am mușcat buza și am trecut în revistă scenariile.

— Ori e un idiot și crede că totul se va termina cu bine, ori…

— Ori? a repetat Grim.

— Ah, rahat. Ori vede asta ca pe o ocazie de a prelua afacerea familiei. Dacă poate scăpa de tata, îi ia locul pe tron.

Grim a dat din cap aprobator.

— Ce fată deșteaptă! Nici măcar nu trebuie să recurgă la violență pentru asta. Poate doar să stea liniștit și să aștepte ca federalii să facă o mișcare. Nu trebuie decât să rezolve problemele care au rămas nerezolvate.

Am simțit un gol în stomac.

— Ce fel de probleme nerezolvate?

— Nash Morgan.

Rahat. M-am uitat la ceas, apoi m-am strâmbat.

— Îmi împrumuți telefonul tău?

32. Un avertisment de curtoazie

Nash

Îmi venea să trag un pumn în ceva. Nu conta în ce.

M-am uitat în dreapta. Knox încă avea vânătaia de la ochi după ce-l pocnisem, deși era mult mai ștearsă. Lucian era în stânga mea, cu picioarele încrucișate și brațele împreunate. În toți anii noștri de prietenie, nu-l pocnisem niciodată. Nici nu-l văzusem niciodată să devină violent. Știam că era capabil s-o facă. Constatasem consecințele. Dar nu-l văzusem niciodată în acțiune.

Zilele astea, prefera să-și dezlănțuie furia din copilărie în alte moduri.

Dar pentru mine știam că nu exista decât o singură cale de a scăpa de furie.

— Iată-i că vin, a spus Knox.

Semicercul de motocicliști grizonanți din fața noastră s-a despărțit când o motocicletă a intrat în parcare. L-am recunoscut imediat pe Grim, dar ce m-a făcut să strâng pumnii era pasagera sa.

Motocicleta s-a oprit chiar în fața mea. Lina și-a descolăcit brațele din jurul taliei motociclistului și a coborât grațios din șa, legănându-și un picior interminabil.

Abia își scosese casca înainte s-o trag lângă mine și s-o împing în spatele meu.

— Nash…

— Nu începe, i-am ordonat.

Knox, Lucian și Nolan au strâns rândurile și, împreună, am format un zid între ea și Grim.

Secundele treceau în timp ce-l priveam fix.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să nu te arestez chiar acum, am mârâit.

— Ți-am salvat gagica de la o bătaie cruntă, a spus Grim cu îngâmfare.

La prima verificare pe care ea o ratase, eu și Nolan ne îndreptaserăm direct spre mașina mea. Nici măcar nu apucaserăm să ieșim din parcare că Grave m-a anunțat că am primit un apel la 911 în Arlington. Eram deja pe drum când Lina m-a sunat… de pe telefonul lui Grim.

Knox și Lucian au apărut la cartierul general al motocicliștilor cam la cinci minute după noi.

— Domnilor, nu-mi place să întrerup această confruntare încruntată, a spus Lina. Dar trebuie neapărat să fac pipi, iar Grim are niște informații pe care este dispus să le împărtășească, pentru că e foarte amabil.

— Hai să facem asta înăuntru, a zis Grim. În afară de el.

Toate privirile s-au îndreptat spre Nolan.

— Un polițist e suficient de rău. Nu am nevoie de doi care să împută locul.

Lui Nolan nu părea să-i placă deloc această idee.

— E în regulă, l-am asigurat.

— Să nu faci vreo prostie pe-acolo, a mormăit el.

Am dat din cap.

— Deci, băieți și fete, ce facem cât așteptăm? Aruncăm la coș? Jucăm un Scrabble? i-a întrebat Nolan pe motocicliștii rămași, în timp ce noi l-am urmat pe Grim înăuntru.

Knox m-a prins de braț.

— Încearcă să nu fii un nenorocit de om al legii, OK? Nu vrei să ți-l faci dușman pe Grim.

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Încearcă să nu fii un cretin.

— Fiți cuminți amândoi, a șuierat Lina.

Am luat-o de mână și am lipit-o de mine. Să nu se apropie nimeni de ea.

Trebuia să recunosc, nu la asta mă așteptam de la sediul unei găști de motocicliști. În loc de pereți

din gips-carton pătați cu fum și de niște podele îmbibate de bere, interiorul clădirii cu un singur etaj semăna mai degrabă cu un club și o galerie. Podelele erau din beton vopsit. Pereții alternau între nuanțe de alb imaculat și cenușiu închis, cu pânze mari și haotice care adăugau stropi strălucitori de culoare.

Grim i-a arătat Linei unde e toaleta, iar eu am rămas de pază afară, în timp ce ceilalți au intrat într-o încăpere ce semăna izbitor cu o sală de conferințe.

Când ușa de la baie s-a deschis și Lina a ieșit, m-am dezlipit de perete.

— Ești bine?

— Sunt bine. Îți jur. Grim și subalternii lui motocicliști sunt de fapt destul de drăguți. Și înainte să spui asta, nimic din toate astea nu a fost din vina mea.

De fiecare dată când mă uitam la ea, frumusețea ei mă lovea ca un ciocan. De fiecare dată când ochii mei o întâlneau, se aprindea ceva în mine. Voiam s-o ating, s-o trântesc cu spatele de perete, s-o țin acolo captivă și să-mi trec mâinile peste fiecare părticică a corpului ei. Dar dacă aș fi făcut asta, nu știam dacă aș fi avut puterea să mă opresc. Așa că mi-am ținut mâinile acasă.

— Nash? a zis ea.

— Știu, am spus.

A rămas nemișcată, apoi a înclinat capul a neîncredere.

— Știi? Ce știi?

Am strâns din dinți.

— Că n-a fost vina ta.

— O să fiu sinceră. Nu mă așteptam la asta.

— Asta nu înseamnă că mă bucur că te afli în situația asta. Deși am ocazia să-ți zic: „Ți-am spus eu“. Pentru că ți-am spus că așa va fi. Și mai ales nu înseamnă că mi-a plăcut să nu am nici cea mai mică idee despre ce ți s-a întâmplat după ce ai sunat la 911. Și poți să pariezi pe toate perechile

scumpe de pantofi pe care-i ai că nu am fost deloc încântat să aflu că ți-au salvat pielea niște bărbați cu măști de schi pe față.

— De fapt, șoferul era femeie, a precizat ea.

Dar nu terminasem.

— Și nu-mi convine deloc să te văd venind la un nenorocit de club de motocicliști pe motor, în spatele unui infractor cunoscut.

— Privește partea bună a lucrurilor, șmecherule. Îți amintești cum îți urai amorțeala? Uită-te la gama colorată de emoții pe care le trăiești acum.

Mi-am dus degetul mare între sprâncene, apoi m-am oprit.

— Cred că vreau amorțeala înapoi.

— Nu, n-o vrei.

Zâmbetul ei blând a dispărut și ochii ei au căpătat o expresie serioasă.

— Trebuie să asculți ce are Grim de spus. Te-am chemat aici cu un motiv.

De data asta mă chemase. Și asta conta.

— Îl voi asculta, dar nu pot garanta că nu-l voi pocni sau că nu-l voi încătușa.

— Sunt destul de sigură că șeful unei bande de motocicliști care invită de bunăvoie un ofițer de poliție în bârlogul său e mare lucru. Poate că ar fi bine să lași cătușele deoparte, a sugerat ea.

I-am găsit pe ceilalți în ceea ce era într-adevăr o sală de conferințe, așezați la o masă lungă din lemn cu margini nefinisate și cu picioare din metal negru.

Grim stătea în capul mesei, cu doi dintre membrii echipei sale în spate, un alb scund și tatuat, cu pieptul în formă de butoi, și o negresă înaltă și zveltă, cu unghiile roșii ca sângele.

Lina i-a făcut semn cu mâna femeii, iar aceasta i-a răspuns dând din cap.

Knox și Lucian erau așezați în stânga lui Grim. Eu am ocupat locul din dreapta lui și am tras scaunul de lângă mine pentru Lina.

— Hai să terminăm odată cu povestea asta. Nu prea îmi plac polițiștii la mine acasă, a anunțat Grim.

— Nici pentru mine nu e chiar un picnic, am spus.

Knox și-a dat ochii peste cap, iar Lina m-a pocnit cu piciorul pe sub masă.

I-am strâns coapsa, ca un avertisment.

— Nash vrea să spună că apreciază enorm faptul că-i împărtășești aceste informații, a spus Lina cu subînțeles.

Grim a mârâit.

— Ce ai pentru mine? am întrebat pe un ton mai politicos.

— Clubul meu e interesat de operațiunile lui Duncan Hugo de când acesta s-a desprins de afacerea de familie. De-abia așteptăm să ne pice în mână un noroc ca ticălosul ăla mic, a început Grim.

— Mai ales după ce a decis să înființeze un atelier de dezmembrări pe teritoriul vostru, a subliniat Knox.

Primul atelier al lui Hugo fusese percheziționat. Își înființase un altul în depozitul în care Naomi și Waylay fuseseră ținute prizoniere după ce fuseseră răpite. Grim îl alertase atunci pe Knox despre locul unde erau cele două.

Ăsta și faptul că Lina era nevătămată erau singurele motive pentru care nu-l pocnisem pe om peste ochi.

— A contat mult, a recunoscut Grim. Ne-am păstrat interesul și după ce a dispărut. Iar când o anumită investigatoare de asigurări insistentă a dat de înțeles că vrea să discute despre Hugo, interesul nostru s-a adâncit și am început să fim atenți la zvonuri.

Nu aveam răbdare pentru acest vals.

— Ce zvonuri?

Grim și-a pus coatele pe masă și și-a împreunat degetele.

— Oficial, umblă vorba pe străzi că Duncan Hugo a părăsit orașul imediat după rahatul care s-a întâmplat și și-a cumpărat un bilet doar dus către Mexic.

— Și neoficial? a deschis Lucian gura pentru prima dată.

— N-a plecat niciodată. S-a dat la fund și a început să-și facă planuri.

— Asta ar fi o mișcare foarte greșită din partea lui, a zis Knox.

— Agenții încă îl caută. Eu am un șerif federal pe urmele mele, iar Hugo decide să rămână aici? am întrebat eu. Nu are niciun sens.

— Ba da, dacă are de gând să continue afacerea familiei, a spus Grim.

Lucian și Knox au avut un schimb de priviri.

Mâna Linei mi-a găsit mâna pe picior și mi-a strâns-o ușor.

— Vorbești despre un război cu crima organizată. Nu poți strânge o armată fără să nu-și dea cineva drumul la gură. Nimeni nu merge pe burtă în halul ăsta, am spus eu.

— Nu neapărat, m-a contrazis Lina.

Privirile tuturor s-au îndreptat spre ea.

— Duncan nu trebuie decât să stea liniștit până când agenții federali vor porni pe urmele tatălui său. Nu are nevoie de o armată pentru asta. Doar câțiva soldați loiali care să pună mâna pe organizație prin transfer de putere.

La naiba.

— Agenții federali știu despre asta? am întrebat.

— Potrivit surselor mele, au primit informații anonime care-i ajută să-și construiască solid cazul împotriva lui Anthony Hugo, a spus Lucian.

Nu voiam să mă gândesc de ce Lucian avea surse din interiorul FBI.

— Informațiile ar putea veni direct de la Duncan, a subliniat Lina.

— La naiba.

Fratele meu și-a trecut o mână prin barbă.

— Deci el le dă agenților federali informații despre operațiunea lui tăticu', iar când îl închid, Duncan îi ia locul lui tati?

— Așa se pare.

— De ce n-ar fi vrut agenții federali să se ocupe de amândoi ticăloșii? a întrebat Knox.

— Anthony Hugo conduce un imperiu infracțional de zeci de ani. Fiul său este un pește mic în comparație cu el, a subliniat Grim.

— A încercat să-mi ucidă fratele, s-a răstit Knox.

— Agenții federali fac înțelegeri mereu pentru a obține ceea ce vor. De ani de zile au o slăbiciune pentru Hugo Senior. Nu vor irosi resurse prețioase pe un hoț de mașini de mică anvergură, mai ales dacă nu este valoros pentru ei, a spus Grim.

— Și ce naiba ar trebui să fac eu cu această informație? am întrebat.

— Ar trebui să ai dracului grijă, a spus Grim. Dacă Duncan Hugo decide că vrea să intervină din poziția de cap al familiei, nu trebuie decât să termine câteva lucruri nerezolvate.

Piciorul Linei s-a încordat sub strânsoarea mea.

— Și care ar fi acestea? am întrebat, știind deja răspunsul.

Grim s-a uitat la mine.

— Pe tine.

Apoi și-a mutat privirea spre fratele meu.

— Și pe fetele tale.

Knox a mârâit.

— E foarte greu să construiești un caz dacă niciunul dintre martori nu poate vorbi, a spus Grim pe un ton sumbru.

33. Carte sau tratație

Lina

Eu: Ce mai face cercetătoarea mea preferată din toată lumea?

Zelda: Lasă-mă în pace dacă nu ai altceva în privința Tipului cu Telefonul cu Cartelă.

Eu: Să înțeleg că nu l-ai găsit încă?

Zelda: Chiar și superputerile mele au limitele lor. Fără înregistrările telefonului cu cartelă al lui Hugo, fără un nume sau măcar o descriere, am o grămadă de informații care nu spun nimic.

Eu: Definește „informații care nu spun nimic".

Zelda: Am o listă de 1 217 persoane (856 dintre ele sunt bărbați) asociate cu acest tip, fie prin intermediul familiei, școlii, sportului sau altor chestii. Inclusiv vecini de la fiecare adresă, vânzători de la magazinele de alcool din cartier, angajați ai tatălui său (aflați sau nu la pușcărie), poștași etc. Dacă nu ai o modalitate de a restrânge căutarea, nu găsim nimic.

Zelda: Ați reușit să puneți mâna pe raportul de la locul crimei? Poate e ceva acolo care să ne ajute.

Eu: Nu. Nash a dispărut după vizita de ieri de la Biker World. Și acum eu trebuie să mă costumez în Nancy Drew.

Zelda: Am atâtea întrebări.

Evenimentul anual *Book or Treat* de la bibliotecă s-a dovedit a fi o scuză pentru ca întregul Knockemout să se adune în jurul gustărilor și băuturilor tipice sărbătorii de Halloween, fără haosul de la colindat, care se apropia vertiginos.

În fiecare octombrie, strada din fața bibliotecii se închidea pentru mașini timp de o noapte pentru a face loc unei formații, unui ring de dans, unor vehicule cu mâncare și, bineînțeles, unui bar ambulant. Utilizatorii bibliotecii cumpărau bilete la petrecere, sponsorii îmboldiți de Sloane donau mâncarea și băuturile, iar biblioteca păstra profitul câștigat.

Din nefericire pentru mine, mirosul de floricele de porumb cu aromă de dovleac și cel de cidru nu mă ajutau să uit cât de supărată eram. Nu numai că

Nash lipsise de la cină cu o seară înainte, dar nici nu reușise să afle nimic din raportul de la locul crimei.

În plus, nici nu mă sunase, nu-mi trimisese niciun mesaj și nici măcar nu-mi bătuse la ușă pentru a cere o altă petrecere în pijamale. Pe care eu aș fi refuzat-o cu siguranță.

Conform informațiilor care umblau prin Knockemout, el, Knox, Nolan și Lucian se retrăseseră în biroul secret al lui Knox.

Acest lucru era superimportant pentru că, până în prezent, singura persoană căreia Knox îi permisese vreodată să intre în acele locuri sacre fusese Naomi.

Bineînțeles, rețeaua de bârfe avea și diverse teorii despre motivul pentru care cei patru amici, parteneri improbabili, erau în carantină. Printre supoziții se numărau eliminarea secretă a unui cadavru, un joc de pocher cu miză mare care dura douăzeci și patru de ore sau – preferatul meu – Knox o scosese în sfârșit din minți pe Naomi din cauza aranjamentelor florale și acum aștepta să-i treacă criza de furie.

Dar eram destul de sigură că știam adevărul. Bărbații își făceau o strategie și pe mine mă lăsaseră pe dinafară.

Bine, OK. Preferam să fac lucrurile pe cont propriu. Și, da, nu-mi plăcea să fac parte dintr-o echipă. Dar eram deja implicată. Eram singura care conducea o investigație activă. Și cei patru machos teribili tot nu s-au gândit să mă includă și pe mine.

Mi-am dat seama că tocmai am mototolit hârtia în mână.

— Uite chitanța ta. Îmi pare rău pentru că am turtit-o. Mulțumesc pentru donație, am spus, înmânându-i Stasiei hârtia mototolită.

Stilistul de la Whiskey Clipper tocmai donase o pungă uriașă de volume cartonate pentru campania de strângere de cărți inițiată de bibliotecă.

— Ești bine, Lina? a întrebat Stasia, vârând chitanța în geantă.

La naiba. Trebuia să mai lucrez puțin la mutra mea care să nu-mi trădeze sentimentele.

— Sunt OK, am zis.

— Dacă îți faci griji pentru Knox și restul găștii, încetează, a spus ea. Am auzit că iau în secret lecții de dansuri de societate pentru a-i face o surpriză lui Naomi la nuntă.

Am zâmbit.

— Știi ce am auzit eu?

Am făcut o pauză și m-am uitat într-o parte și-n alta înainte de a mă apleca peste masă. Stasia s-a înclinat și ea.

— Ce? a șoptit ea.

— Am auzit că fac o coregrafie pentru un dans special. În care-și sfâșie pantalonii de pe ei.

— O, Doamne. Abia aștept nunta asta!

Câteva minute mai târziu, Doris Bacon de la Grajdurile Bacon, care venise costumată în Îmblânzitoarea de Cai[6], m-a scutit de îndatoriri.

M-am decis că serviciul meu în folosul comunității trebuia răsplătit cu un pahar de vin aromat. Și, după ce-l savuram, aveam de gând să mă duc la biroul lui Knox și să bat la ușă până când cei Patru Tâmpiți ai Apocalipsei mă vor lăsa să intru.

Tocmai îmi luasem paharul cu vinul, când o blondă drăguță, care-mi părea vag cunoscută, s-a oprit în fața mea.

— Lina? Lina Solavita? Sunt Angie din liceu.

Angie Levy, a doua cea mai bună marcatoare din echipa mea de fotbal și motivul pentru care lumea începuse să-mi spună Lina în liceu, pentru că era derutant să ai două fete pe nume Angie în echipă. Era un geniu în domeniul biologiei, care conducea vechiul Ford Excursion al tatălui ei când jumătate din echipa de fotbal mergea să se îndoape cu înghețată. Trăia cu Diet Cola și biscuiți cu unt de arahide.

Era mai în vârstă acum și mai frumoasă. Părul ei blond, cândva lung, era acum tuns bob. Purta blugi, un pulover de cașmir și un diamant pe mâna stângă.

— Angie? Ce cauți aici? am întrebat, uimită.

— Eu și soțul meu lucrăm în Washington DC. Ce cauți tu aici?

— Sunt doar… în trecere, am replicat.

— Arăți senzațional! a spus ea, deschizându-și brațele ca și cum ar fi vrut să mă strângă la piept.

— Mulțumesc, am spus eu, respingând îmbrățișarea fluturând paharul de vin. Și tu la fel.

— Nu. Serios. Arăți minunat. Nemaipomenit chiar.

Aceste vorbe veneau din partea fetei care îmi anulase definitiv invitația de a dormi la ea acasă.

— Mulțumesc, am spus din nou.

Ea a scuturat din cap și a zâmbit, dezvăluindu-și gropița aceea de mult uitată.

— Am luat-o razna. Îmi cer scuze. Doar că m-am gândit atât de des la tine de-a lungul anilor.

Nu înțelegeam de ce. Ea și restul echipei, restul prietenilor mei, practic mă abandonaseră.

Nu pentru că valvele cardiace defecte ar fi fost contagioase, dar orice legătură cu mine părea un lucru letal pentru reputația adolescenților.

— Mamă!

Un băiat cu părul roșcat și cu un milkshake care îi păta jacheta a sărit în mijlocul conversației noastre.

— Mamă!

Angie și-a dat ochii peste cap, dar cumva afectuos.

— Hei. Îți amintești toată conversația despre bune maniere pe care am avut-o ieri și alaltăieri și răsaltăieri? a întrebat ea.

Băiatul și-a dat ochii peste cap exact ca mama sa. A scos un oftat plictisit înainte de a se întoarce spre mine.

— Bună, eu sunt Austin. Îmi pare rău că vă întrerup.

— Mă bucur de cunoștință, Austin, am spus, fără să reușesc să-mi înăbuș un zâmbet.

— Tare.

S-a întors spre mama lui.

— Acum pot să-ți pun întrebarea mea extrem de importantă, care merită orice întrerupere?

— Dă-i drumul, a spus Angie.

El a tras adânc aer în piept.

— OK, deci Davy a spus că nu am cum să-l învingla darts cu baloane. Ceea ce e o prostie totală, pentru că sunt mult mai bun decât el la aruncat. Numai că nu m-am descurcat prea bine în prima rundă pentru că el a trișat, gâdilându-mă. Ceea ce nu e *corect*. Vreau revanșa.

— Deci vrei supliment față de cei zece dolari pe care ți i-am dat în mașină, însoțiți de avertismentul explicit să nu ceri nimic în plus, pentru că n-o să mai pupi nici măcar un dolar de la mine, a rezumat Angie, aruncându-mi o privire amuzată.

El a dat din cap cu entuziasm.

— Exact!

— De ce nu-i ceri lui taică-tău?

— Are un meci strâns cu Brayden la Whack-a-Mole.

Angie a închis ochii și apoi a privit spre cerul nopții.

— Ar fi prea mult să cer puțin estrogen în casa mea? a întrebat ea universul.

— Mamă, a spus Austin cu un geamăt disperat.

— Ai scos gunoiul afară aseară?

— Da.

— Ți-ai făcut toate temele pentru luni?

— Aha.

— Ești dispus să smulgi buruienile din răsadul de flori fără să te plângi sau să ceri mai mulți bani?

Băiatul a dat din cap și mai apăsat.

— Îmi voi împături chiar și rufele pentru săptămâna asta.

— Cinci dolari, a spus Angie, scoțându-și portofelul din geantă.

— Da!

Austin a ridicat victorios pumnul. Ea i-a întins bancnota, dar a retras-o când fiul ei a dat s-o înșface.

— Stai așa, amice. Când Davy e gata să arunce săgeata, flutură din mână și spune: „Bună, Erika“.

Austin s-a încruntat.

— De ce?

— Pentru că fratele tău este îndrăgostit de ea și-și va pierde concentrarea.

I-a întins din nou cei cinci dolari.

El i-a smuls bancnota din mână, cu chipul pistruiat brusc luminat.

— Mulțumesc, mamă! Ești cea mai tare.

L-am privit cum fuge în mulțime, ținând triumfător banii deasupra capului.

— Îmi cer scuze pentru asta. Ultimii mei zece ani din viață au însemnat doar întreruperi, a spus Angie. Trei băieți care se duc la culcare în fiecare seară și se trezesc cu toate manierele șterse din creiere, astfel încât trebuie s-o iei de la capăt cu niște copii sălbatici din peșteri în fiecare dimineață. În fine. Ce spuneam?

— Cred că ar trebui să plec, am spus, căutând o cale de scăpare.

— Ah! Știu. Spuneam că m-am gândit mult la tine.

Și iată-mă din nou în acea situație stânjenitoare.

— A, da. Exact, am zis.

— Întotdeauna am regretat că nu m-am străduit mai mult să depășesc acele obstacole după ce… știi tu.

— Atacul meu de cord petrecut în fața întregului oraș? am completat eu relaxată.

Gropița din obraz a apărut din nou.

— Da, exact. Chiar și atunci, când eram o adolescentă narcisistă, știam că ar fi trebuit să mă

străduiesc mai mult. Ar fi trebuit să te oblig să mă lași să-ți fiu alături.

— Să mă obligi?

Umerii mi s-au încordat.

— Uite, s-a întâmplat de mult și am trecut peste asta. N-am de gând să dau vina pe niște adolescente pentru că nu voiau să stea cu „moarta“.

— Ah. Dacă aș fi fost mama lui Wayne Schlocker, băiatul ăla ar fi fost pedepsit până când ar fi intrat la facultate.

Wayne era unul dintre sportivii ticăloși, darul lui Dumnezeu pentru gagici și fotbal. Nu m-a surprins faptul că el îmi inventase porecla.

— Știi că Cindy l-a pocnit în mijlocul cantinei pentru asta, nu-i așa? Și apoi Regina l-a împroșcat cu o sticlă întreagă de ketchup. Toată echipa a început să-i spună Wayne Shit Locker după aceea.

— Serios?

— Bineînțeles. Erai prietena noastră și erai în spital. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost niciodată o glumă pentru noi.

Trebuia să întreb. Aveam nevoie de răspunsul la primul meu mister nerezolvat.

— Atunci de ce ați dispărut, pur și simplu?

Angie și-a înclinat capul și mi-a aruncat o privire maternă.

— Nu noi am dispărut. Cel puțin nu la început. Nu-ți amintești? Am fost acolo în fiecare zi cât timp te-ai recuperat. În spital, apoi la tine acasă.

Îmi aminteam vag roiurile de adolescente care plângeau, apoi râdeau în camera mea de spital și apoi în dormitor. Dar aceste roiuri se împuținaseră, până când nu mai fusese nicio vizită.

— Știi ceva? Nu contează. S-a întâmplat acum o veșnicie.

— Vina îmi aparține. Adolescenta din mine se aștepta ca adolescenta din tine să-și revină total. Să te întorci la normal, a recunoscut Angie.

Dar mie nu-mi fusese menită normalitatea. Mai ales în anii aceia.

— Și eu mă așteptam la asta, într-un fel, am recunoscut.

— În loc de „normalitatea“ la care mă așteptam, tu ai intrat într-un loc întunecat. Ceea ce acum, după Austin, înțeleg. Atunci n-am înțeles. Nici celelalte fete n-au înțeles. Și pentru că n-am înțeles, te-am lăsat să ne alungi de lângă tine.

O altă amintire și-a făcut loc la suprafață. Angie și prietena noastră, Cindy, trântite pe patul meu, răsfoind reviste, discutând care decolteu era exagerat pentru un bal școlar. Eu stând la fereastră cu pansamente pe piept, știind nu numai că nu-mi voi expune decolteul, dar nici măcar nu voi merge la bal.

În schimb, am mers să mă consulte un specialist.

Mai grav, nimeni nu mă invitase la bal.

— Doamne, asta e tot ce vă interesează, idioatelor? m-am răstit la ele. Întâlniri romantice și sutiene transparente? Vă dați seama cât de insipide păreți?

M-am crispat în fața acestei întâmplări de mult uitate.

Mă simțisem abandonată, dar nu-mi asumasem responsabilitatea pentru rolul pe care îl avusesem în acest abandon. Aproape că îmi alungasem toți prietenii.

— Ce a pățit Austin? am întrebat-o.

— Leucemie, a spus ea. Avea patru ani. Acum are șapte ani, încă face chimioterapie de întreținere. Dar puștiul este senzațional, în afara faptului că se poartă ca un nemernic cu gemenii. Am avut această revelație în timpul unei întâlniri de joacă la care l-am forțat pe Austin să participe. Eu și soțul meu încercam să fim cât mai „normali“ cu putință.

— Părinții mei au ales calea opusă, am spus eu sec.

— Îmi amintesc. Biata ta mamă își băga capul în ușa dormitorului tău din sfert în sfert de oră când eram acolo. La vremea aceea mi s-a părut absolut sufocant. Acum însă?

A expirat prelung.

— Nu știu cum reușea să se stăpânească. Am crezut că-l vom pierde. Și, preț de câteva minute, mama ta chiar te-a pierdut.

— Păi, mă bucur că fiul tău se simte mai bine, am spus eu, simțindu-mă stânjenită într-o mie de feluri.

— Cu ajutorul prietenilor lui. El și doi dintre cei mai buni prieteni ai lui erau afară și aruncau pietre în pârâu. Ceva l-a necăjit și Austin a izbucnit într-o criză de nervi. I-a înjurat. Le-a spus că nu mai vrea să se joace cu ei. Și știi ce au făcut ei?

— Au început să arunce cu pietre unul în celălalt?

Angie a zâmbit și a scuturat din cap. Ochii i se umeziseră.

— Tembelii ăia mici l-au îmbrățișat.

O lacrimă i-a scăpat și i-a alunecat pe obraz. A șters-o în grabă.

— I-au spus că e OK că se simte rău și că îi vor fi prieteni indiferent cât de rău se simte.

Am simțit că-mi vine să bâzâi.

— Mă rog, la naiba.

— Îhh. Știu, nu-i așa? N-ai crede că băieții aceia mici ar putea da dovadă de mai multă maturitate emoțională decât niște adolescente, dar așa este.

Angie și-a mai șters o lacrimă.

— Oricum, acela a fost un punct de cotitură pentru Austin. Nu s-a mai împotrivit atât de tare tratamentelor. Accesele lui de furie s-au împuținat. Și a început să se bucure din nou de „normalitate“. Atunci mi-am dat seama cât de mult am greșit în acel moment de cotitură pentru tine. Nu ne-am implicat. Nu am acceptat răul și nu am avut suficientă răbdare să așteptăm ca binele să revină. Și pentru asta îmi pare foarte rău. Ceea ce ți s-a

întâmplat nu a fost corect și nici noi nu am gestionat corect situația. Dar, datorită ție, am reușit să fiu o mamă mai bună pentru fiul meu atunci când a avut cea mai mare nevoie de mine.

Nu puteam să clipesc, pentru că, dacă o făceam, lacrimile fierbinți mi-ar fi scăpat din ochi și ar fi făcut ravagii pe rimel.

— Uau, am reușit să spun.

Angie a scos un teanc de șervețele din geanta ei de mamă.

— Poftim, a spus ea, oferindu-mi jumătate din el.

— Mulțumesc.

Am luat șervețelele și mi-am tamponat ochii.

— Ei bine, nu mă așteptam să fac asta în seara asta, a spus ea cu un râs răgușit.

— Nici eu.

Mi-am suflat nasul și am luat o gură de vin.

Un tip roșcat, chipeș, cu șapcă de baseball s-a apropiat.

— Hei, iubito, băieții m-au păcălit să… ah, la naiba.

S-a uitat la Angie, apoi la mine, apoi din nou la Angie.

— Ăsta e genul ăla de moment în care aveți nevoie imediată de o îmbrățișare și ceva alcool sau genul de moment în care o scovergă va rezolva totul?

Angie a râs domol.

— Clar scovergă.

— Mă ocup eu, a spus el, arătând spre ea cu ambele mâini. Te iubesc. Ești frumoasă. Iar eu și băieții suntem atât de norocoși să te avem.

— Cu zahăr pudră în plus, a strigat Angie după el, apoi s-a întors spre mine. Acela era soțul meu. E senzațional.

— M-am prins.

— Acum pot să te îmbrățișez? Sau, mai bine zis, tu poți să mă îmbrățișezi, a zis ea.

Am ezitat câteva secunde, apoi m-am hotărât.

— Sigur.

Mi-am deschis brațele și s-a vârât direct între ele. Era ciudat cât de confortabil era să-mi îmbrățișez o veche prietenă pe care credeam c-o pierdusem. Zeci de amintiri din vremuri mai bune m-au copleșit dintr-odată și mi-am dat seama cât de adânc trebuie să le fi îngropat.

— Hei, Lina! Mișcă-ți fundul încoace. Avem nevoie de tine în cabina foto, a strigat Sloane de pe trotuar.

Era îmbrăcată ca Robin Hood, iar pana lungă a pălăriei de fetru verde deja se rupsese.

— Mai repede, până nu-mi îngheață degetele, a strigat Naomi, fluturând un milkshake cu tărie spre mine.

Era costumată ca Elizabeth Bennet din *Mândrie și prejudecată,* într-o rochie cu talie subțire și un decolteu impresionant.

— Sau până nu aducem toți băieții la noi în curte[7], a adăugat Sloane.

Fix atunci, Harvey, motociclistul, a alergat spre ele, începând să danseze.

Am râs și m-am desprins de Angie.

— Ar fi mai bine să plec.

— Da, și eu. Cine știe ce farsă i-au mai jucat gemenii soțului meu.

— Gemeni? Săraca de tine, am tachinat-o.

— Cea mai rea chestie. Să nu faci așa ceva niciodată, a glumit ea. În orice caz, noi locuim la patruzeci și cinci de minute de-aici. Crezi că ți-aș putea da numărul meu de telefon ca să ne întâlnim într-un loc unde nu sunt acceptați copiii?

— Mi-ar plăcea asta.

— Mă bucur că te-am văzut. Mă bucur că ți-ai găsit niște prietene adevărate, a spus Angie, cu zâmbetul acela de mamă mândră.

Am făcut schimb de numere de telefon și am plecat fiecare pe drumul ei.

Am îndurat două runde de pozat în cabina foto și am gustat din milkshake-ul lui Naomi. Sloane

mi-a dat o copie a fotografiilor și am râs de moacele noastre.

Prietene adevărate. Așa le numise Angie. Naomi și Sloane mă acceptaseră cu totul, inclusiv cu părțile mele imperfecte.

Oare încă țineam pe toată lumea la distanță? Venise oare timpul să mă schimb?

— Ar trebui să dansăm, a spus Sloane.

— Nu știu dacă pot dansa. Clinii ăștia cu întăritură nu mă lasă să respir, a zis Naomi, trăgând de fiarele de sub sâni.

Am simțit un fior între omoplați. Doar două chestii mă trezeau în felul acesta la viață: belelele și Nash Morgan.

M-am întors și l-am văzut pe Nash, alături de Knox, Nolan și Lucian, care se apropiau ca un echipaj de santinele stoice, imune la veselia din jurul lor. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai repede îmi bătea inima.

Naomi s-a aruncat în brațele lui Knox. Acesta a închis ochii, vârându-și nasul și gura în părul ei și inspirându-i parfumul. Sloane s-a uitat la Lucian ca la șeriful din Nottingham, înainte de a-i zâmbi și de a-i face cu mâna lui Nolan.

Între timp, m-am prefăcut că nu observ privirea pătrunzătoare a lui Nash asupra mea.

— Mi-a fost dor de tine, a spus Naomi când Knox s-a dezlipit de ea. E totul în regulă?

— M-am ocupat doar de niște treburi. Nu am vrut să te îngrijorez, Daze, a zis Knox aproape tandru.

— Nu ascundeai vreun cadavru, nu-i așa? l-a tachinat ea.

— Angelina, a spus Nash încet.

M-a măsurat din ochi din cap până-n picioare.

— Tu cine mai ești?

— Eu sunt Nancy Drew și tu ai întârziat.

Mi-am pus mâinile în șolduri și am încercat să mă hotărăsc dacă să țip la el sau să-l ignor, când universul mi-a trimis un răspuns. Trupa a început

să cânte piesa *That's My Kind of Night* a lui Luke Bryan și, dintr-odată, nu mi-am dorit decât să plec de-acolo.

— Hai să dansăm.

Am înșfăcat-o pe Sloane, care a înșfăcat-o pe Naomi și am plecat, lăsându-i să se uite după noi.

— Eu nu știu pașii, a spus Naomi.

— E ușor, am încurajat-o, trăgându-mi prietenele în centrul mulțimii de dansatori care se aliniau. În plus, cu sânii ăștia, n-o să-i pese nimănui dacă greșești un pas. Faceți ce fac eu.

Ne-am strecurat între Justice și Tallulah St. John, în stânga, și Fi și soțul ei, în dreapta. Am plasat-o pe Naomi între noi, apoi Sloane și cu mine am intrat în rând cu restul dansatorilor.

Mă îndrăgostisem de dansul sincron la douăzeci de ani datorită unui bar din apropierea campusului. Melodiile country încă îmi aminteau de acei primii ani de libertate, când puteam să fiu doar o fată pe ringul de dans și nu un miracol medical.

Eram înconjurate de haine din denim și din piele și de o paradă întreagă a costumelor de Halloween. Zgomotul cizmelor răsuna pe asfalt. Culorile se estompau în timp ce ne învârteam. Am uitat de Duncan Hugo. De Nash Morgan. De muncă și de tot ceea ce urma. M-am concentrat la râsul lui Naomi și la strălucirea platinată a cozii de cal a lui Sloane în timp ce dansam.

Dar nu puteam alunga lumea reală decât pentru scurt timp. Mai ales cu acei ochi albaștri ațintiți asupra mea.

De fiecare dată când mă învârteam, privirea îmi era atrasă de Nash și de gașca lui, care stăteau la marginea mulțimii, cu picioarele proțăpite în pământ și cu brațele încrucișate. Împreună formau un zid de masculinitate extrem de sexy. Ar fi trebuit să fie împotriva legilor naturii ca atâtea specimene perfecte de mascul alfa să ocupe același teritoriu.

Toți erau încruntați.

— De ce se holbează la noi? am mârâit între două lovituri de cizme.

— Ah, așa arată Knox când e fericit, a replicat Naomi, făcând un pas greșit și apoi îndreptându-se.

Sloane aplauda în ritmul dansului odată cu restul mulțimii.

— Și așa arată Lucian când e dobitoc.

Dansatorii au ovaționat când melodia a luat sfârșit. Dar exact când am rupt cu toții rândurile, a început următorul cântec și Justice m-a luat din zbor, învârtindu-mă și trăgându-mă înapoi. Râzând, m-am alăturat lui în doi pași până când a apărut Tallulah. Justice m-a învârtit din nou și a luat-o pe soția lui. Am izbucnit în râs și m-am trezit în brațele altcuiva. Era Blaze, o jumătate din cuplul meu preferat de motocicliste lesbiene.

Împreună am dansat energic, cântând laolaltă cu restul mulțimii. Abia am auzit acel strigăt de indignare peste refren. Însă n-aveam cum să ratez acel avertisment strident.

— Ia-ți mâinile de pe mine, imbecilule.

Blaze și cu mine ne-am oprit pe ringul de dans și am zărit-o pe Sloane, care își arăta dinții și se zbătea în strânsoarea unuia dintre prietenii lui Tate Dilton.

34. Inevitabil

Lina

Era un tip mare și transpirat care, în mod clar, băuse mai mult decât era cazul. De asemenea, nu părea genul care să citească o carte și eram dispusă să pariez că venise la această petrecere neinvitat.

Mi-am croit drum prin mulțime.

— Am spus să dispari, a mârâit Sloane când am ajuns lângă ea.

— Acum unde fugi, dragă? a spus tipul cel masiv, zâmbind și arătându-și un canin de aur.

A încercat să execute un soi de dans, dar nu a izbutit decât să-i răsucească brațul lui Sloane și să-i dea ochelarii jos de pe nas.

— Gata. Cară-te, puțulică, m-am răstit eu, postându-mă între ei și înlăturându-i mâna care o strângea pe Sloane de braț.

Și-a îndreptat atenția spre mine.

— Ce-ar fi să mi-o freci un pic, scumpo? a bolborosit el.

Mi-a apucat violent încheietura și mi-a tras mâna, ca un cretin, înspre zona lui intimă.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul tău. Sper că ai destui bani pentru o operație de reconstrucție testiculară, am spus, împotrivindu-mă.

— Iii-haaaa! Îmi plac astea nervoase, a zis Bețivănilă McProstie, răsucindu-mi dureros încheietura mâinii și lăsându-și tot corpul descoperit. Tu cine mai ești?

Am strâns pumnul liber.

— Uite un indiciu, am răspuns, luându-mi elan.

Dar, în loc să-i trag un pumn satisfăcător în mutră, m-am trezit smulsă din strânsoarea lui, în aer, datorită unui brațului puternic care mi se încolăcise în jurul taliei.

— Hei! am strigat.

— Ține-o, a venit ordinul laconic în timp ce șeful Nash Morgan m-a predat fratelui său.

— Dă-mi drumul! am zis, luptându-mă să scap din mâinile lui Knox.

În furia mea, am observat că Lucian o ținea pe Sloane la fel, aruncându-i priviri amenințătoare Domnului Greșeală Fatală.

— Te ocupi tu de asta? l-a întrebat Knox pe Nash, blocându-mi brațele în lateral înainte de a sări înapoi la bătaie.

Frații Morgan erau încăpățânați *și* puternici.

— Da.

Tonul tăios al lui Nash și răceala polară din ochii lui albaștri m-au ținut pe loc. Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios.

Rănit? Da.

Amuzat? Sigur.

Încântător? Absolut.

Absurd de încăpățânat? De o mie de ori da.

Dar masca înghețată de furie pe care o avea acum pe față era ceva nou.

Clar era ceva în neregulă cu mine, pentru că o singură privire la chipul lui m-a făcut să mă excit. Ca o fetișcană inocentă.

M-am mai zbătut o dată, dar strânsoarea lui Knox era de neînvins.

— Eu voiam să-l pocnesc, m-am plâns eu.

— Treci la coadă, Leens, a spus Knox.

Exista o coadă, atunci mi-am dat seama. Nash era în frunte, urma Nolan, cu Lucian – care încă o ținea pe Sloane – în spatele lui. Knox și cu mine am rămas în spate.

— Ești arestat, a spus autoritar Nash.

— Arestat? Mi-ar fi plăcut mai mult să-l pocnesc, m-am plâns din nou.

— Ai răbdare, a zis Knox.

Sloane s-a zbătut în strânsoarea lui Lucian.

— Dacă nu-ți iei mâinile de pe mine, o să…

— Ce-o să faci? a întrerupt-o Lucian. O să-mi trag un șut în fluierul piciorului și o să mă înjuri?

Ea a mârâit drept răspuns.

— Nu vrei să i-o dai pe Sloane lui Graham? a sugerat Knox cu întârziere.

— Nu, a spus Lucian, cu vocea mai rece decât un aisberg.

— Nu mă puteți aresta! N-am făcut nimic, s-a smiorcăit Bețivănilă.

Naomi a apărut lângă noi, cu o pungă de popcorn în mână.

— Cred că poți să-i dai drumul acum, vikingule, a spus ea.

— Daisy, știu că tu crezi asta. Dar nu e prima mea încăierare cu Lina Bătăușa. Dacă o las să plece, o să înceapă să spargă fețe.

— Ah, haide! O singură dată, m-am răstit, începând din nou să mă zbat.

— De două ori, m-a contrazis el, strângându-mă și mai tare în brațe. Uiți de nasul nemerniculuiăluia din Pittsburgh.

Aveam suficient spațiu cât să-i trag un cot în burtă. Din nefericire, abdomenul lui tare ca piatra m-a durut mai mult pe mine. Ce se întâmpla cu bărbații din acest oraș și cu mușchii lor?

— Au! Ce mama naibii! Tu ești ăla care l-a aruncat prin geam.

— Calmează-te naibii, Lina, a mârâit el.

— Dragule, știi că asta nu funcționează cu femeile, nu-i așa? a spus Naomi, luând un pumn de pop-corn.

— Knox, dacă nu-mi dai drumul, o să încep cu fața *ta,* l-am avertizat.

— Ți-ai pus mâinile pe două femei care era clar că nu-și doresc asta, a spus Nash către fața încă nepocnită a motociclistului. Ești arestat.

— Care e problema aici?

— La naiba, a murmurat Knox, când și-a făcut apariția Tate Dilton.

— Da, acum o să vrei să-mi dai drumul, am șuierat.

— Mă ocup eu de asta, a spus Nolan peste umăr.

— Nu e treaba ta, Dilton, a spus autoritar Nash.

Dilton a strâmbat din nas.

— Mie mi se pare că faci abuz de putere. Cineva trebuie să apere drepturile celorlalți.

— Ești sigur că știi cum arată astea? l-a întrebat Nash.

— Hai că-ncepe circul, a murmurat Knox.

M-a luat pe sus și m-a pasat în grija lui Harvey, motociclistul uriaș cu brațe cât capul meu de groase.

— Ține-o puțin.

— Sigur că da, Knox. Ce mai faci, Lina? m-a întrebat Harvey în timp ce-și înfășura în jurul meu acele brațe ca niște pitoni tatuați.

Am reușit să-i trag un șut în fund lui Knox când a plecat, dar a fost doar o lovitură ușoară, care nu a prea reușit să mă calmeze.

Lucian a lăsat-o pe Sloane lângă Naomi.

— Mișcă-te de-aici și vom avea probleme, a avertizat-o el, privind-o și amenințând-o cu degetul.

— Du-te naibii, Lucifer.

Knox și Lucian s-au postat lângă Nash și Nolan.

— Sunt destul de sigur că tu ești cel anchetat pentru abuz de putere, măi, dobitocule, i-a aruncat lui Dilton cineva din mulțime.

— Ține-ți fleanca aia mincinoasă sau vin eu la tine și ți-o închid de tot, a răcnit el.

Era beat, ceea ce-l făcea și mai periculos. I-am observat pe sergentul Hopper și pe un alt ofițer apropiindu-se de prima linie de apărare, gata să intervină la nevoie. Dându-mi seama că nu aveam șansa să mă răzbun – nici pe mine, nici pe Sloane – m-am lăsat moale și m-am sprijinit de Harvey.

Acesta mi-a dat drumul, apoi m-a mângâiat pe cap înainte de a se apropia de Hopper.

Iritată, m-am dus lângă Naomi și Sloane. Nu vedeam bine din cauza locuitorilor din Knockemout care se îngrămădeau în spatele lui Nash.

— Hai să mergem, am spus, zărind o masă de picnic abandonată.

— Dar Lucian i-a spus lui Sloane să nu se miște, a zis Naomi, ridicându-și poalele rochiei.

— Lucian n-are decât să mă pupe în fund, a spus Sloane, venind după mine.

Ne-am cocoțat toate trei pe masă.

— Sunt sigură că ar vrea să facă mai mult decât să-l pupe, am presupus.

Ea mi-a ignorat comentariul și a privit pieziș spre mulțime.

— Aici nu văd decât niște tembeli înfuriați.

— O să-ți aducem ochelarii imediat ce Nash îi plictisește pe nemernicii ăștia cu predicile lui, am

promis.

Naomi a clătinat din cap.

— Ah, nu-i plictisește cu predicile. Îi adoarme cu un fals sentiment de mulțumire. Fiți atente.

— Tate?

O blondă drăguță de la marginea mulțimii flutura din mâini.

— Întoarce-te la mașină, Melissa, s-a răstit Dilton.

— A sunat mama. Ricky are febră…

— Întoarce-te dracului la mașină!

Femeia a fugit, dispărând în mulțime.

— Ești arestat, Williams, i-a spus Nash tipului care se luase de Sloane. Ai dreptul la un avocat.

Dar Nash nici nu s-a întins după cătușe și nici nu adopta o poziție defensivă. Din punctul meu de observație, îl vedeam pe Williams pregătindu-se să facă o tâmpenie foarte mare. A așteptat până când Nash aproape că terminase de a-i citi drepturile înainte de a trece la acțiune.

Am privit cum pumnul bărbatului se înfige în fața lui Nash. Un oftat foarte feminin mi-a scăpat de pe buze când capul acestuia a zburat pe spate din cauza forței loviturii. Dar Nash nu s-a clătinat și nici nu a ridicat mâinile pentru a se apăra.

Am dat să sar de pe masă, dar Naomi m-a oprit. Nimeni altcineva din mulțime nu mișcase un mușchi.

— Ce naiba face? am șuierat. Nash l-a lăsat pe boul ăla să-l pocnească.

— E o întreagă șmecherie, a spus Naomi. Dacă e lovit primul, e autoapărare și, conform lui Lucian, facturile legale sunt mai mici.

— În plus, se consideră că s-a opus arestării, a adăugat Sloane.

— Vai de mine, mi se pare mie sau Bronte Williams tocmai a atacat un ofițer și s-a opus arestării? a strigat Harvey, cu mâinile împreunate în dreptul gurii.

— Așa am văzut și eu, a fost de acord o femeie îmbrăcată în flanelă.

— Și eu tot așa.

— Mă simt în nesiguranță cu toate aceste activități criminale care se desfășoară în fața mea. S-ar putea să fiu nevoit să mă apăr.

Corul mulțimii a răsunat aprobator.

— Ai avut o singură șansă. Acum ori te întorci și-ți pui mâinile la spate, ori încerci din nou să faci o tâmpenie, i-a spus Nash lui Williams.

Williams și Dilton au făcut un schimb de priviri și apoi au lovit simultan. Williams s-a tras înapoi pentru a-l lovi pe Nash și s-a trezit pocnit în plină mutră de pumnul șefului de poliție care deja se enervase. A căzut ca o nicovală. Fără să se clatine. Fără să se împiedice. O singură izbitură și s-a prăbușit pe spate, inconștient înainte de a ajunge până jos. A fost de-a dreptul frumos.

— Da! am spus, ridicând brațul în semn de victorie.

Dilton l-a nimerit pe Nolan în falcă. Nolan a scuipat, apoi a rânjit ridicând pumnii.

— Ce se întâmplă? Grăsanul ăla l-a pocnit pe Nash? Cine sunt ceilalți pe care nu-i deslușesc? a întrebat Sloane.

Naomi a început să transmită în direct pentru Sloane, în timp ce Nolan i-a aplicat un un-doi peste mutră lui Dilton, care l-a făcut pe acesta să se dea înapoi clătinându-se și să se împiedice în propriile picioare. A aterizat tare în fund, iar mulțimea a izbucnit în râs.

Totul s-a terminat extrem de repede.

— Frumoasă lovitură, Nolan, a strigat Sloane.

— Violența te face să vrei să încalci regula celor trei întâlniri? a tachinat-o Naomi.

În scurt timp, Hopper și celălalt ofițer i-au vârât pe cei doi cretini încătușați în spatele unei mașini de patrulare. Williams era puțin amețit de la recenta lui călătorie în țara viselor, iar eu m-am simțit puțin răzbunată când Dilton a urlat de durere

în clipa în care s-a trântit cu fundul pe bancheta mașinii.

Am observat cum Lucian se oprește în mijlocul străzii și ridică ceva de pe jos. L-a studiat, apoi a băgat acel ceva în buzunar. A cercetat din priviri mulțimea, după care a mijit ochii când ne-a văzut cocoțate pe masa de picnic.

— Vai de mine, a șoptit Naomi.

— Ce vai de tine? a întrebat Sloane. Nu văd nimic!

— Lucian vine spre noi, am spus eu.

— Și pare furios, a adăugat Naomi.

Sloane a pufnit în râs.

— Te rog! Așa pare el mereu. Este un caz de sindrom premenstrual permanent.

— Ba nu. Aici trebuie să fiu de acord cu Naomi. Arată de parcă ar vrea să ucidă pe cineva și acel cineva ai putea fi chiar…

— Ți-am spus să nu te miști din loc, s-a răstit Lucian la Sloane.

— Și eu ți-am spus să mă pupi în fund. Și uite că niciunul dintre noi nu face ceea ce i se spune, a spus ea, bucurându-se de faptul că-l privea de sus.

— O, frate, a șoptit Naomi, înclinând punga de pop-corn spre mine.

Am luat un pumn de floricele.

Lucian s-a întins, a prins-o pe Sloane de subsuori și a ridicat-o de pe masă. Ea a scos un țipăt, zbătându-se în timp ce el a ținut-o preț de o clipă la nivelul ochilor, după care a lăsat-o ușurel jos.

— Îmi place când un tip poate face asta, am spus.

— Fii mai atentă, a mârâit Lucian.

Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea și se folosea de acest avantaj fizic ca s-o domine.

Sloane, însă, nu avea deloc intenția de a se lăsa intimidată.

Focul îi ardea în ochi în timp ce se certa de la egal la egal cu el.

— Așa este. Pentru că dansul meu e o acțiune provocatoare. Practic, îi ceream unui imbecil beat să pună mâna pe mine.

Naomi mesteca zgomotos în urechea mea.

— Dacă nu vrei să mă implic, nu mai face din asta o misiune imposibilă, a răcnit el.

— Citește-mi pe buze, Lucian. Nu am nevoie de tine în viața mea. Așa că poți să nu te mai prefaci că-ți pasă. Amândoi știm adevărul.

— La naiba, am șoptit, luând încă un pumn de pop-corn de la Naomi. Oare ochii lui și-au schimbat cumva culoarea și au devenit mai periculoși?

— Ah, cu siguranță, m-a aprobat Naomi.

— Arată de parcă ar vrea să muște din ea, am remarcat.

Faptul că niciunul dintre ei nu se zvârcolea pe jos curentat de scânteile din privirile pe care și le aruncau reciproc era un adevărat miracol.

— Nu-i așa? Nu-mi vine să cred că nu și-au smuls încă hainele de pe ei ca să facă sex din ură.

— Când vor face, pun pariu că se va schimba axa Pământului și o să zburăm în spațiu, am prezis eu.

Nash ne-a abătut atenția de la conflictul de lângă masa de picnic bătând din palme în centrul ringului de dans.

— În regulă, oameni buni. Suntem încă la petrecere. Așa că de ce stați degeaba?

A făcut un semn trupei, care a început să cânte melodia *Die a Happy Man* a lui Thomas Rhett.

Knox a apărut în fața noastră. A smucit-o pe Naomi, făcând-o să i se prăvălească peste umăr.

— Hai, Daisy.

I-a pus o mână pe fund și a dus-o râzând spre ringul de dans.

Li s-au alăturat și alte cupluri. Am rămas singură pe masa de picnic, gândindu-mă că mi-ar prinde bine încă un pahar, când cineva m-a prins

de încheietură. Nash Morgan și-a ridicat privirea spre mine.

— Vino-ncoace, mi-a ordonat el.

Avea ochiul umflat de la pumnul lui Williams și o picătură de sânge uscat în colțul gurii. Două dintre nodurile degetelor îi erau julite și sângerau. Semăna atât de mult cu un erou încât aș fi putut să leșin… dacă restul ființei lui nu m-ar fi scos atât de tare din minți.

— Sunt bine acolo unde…

S-a mișcat repede pentru un tip aflat încă în convalescență după niște împușcături. Înainte să mă pot împotrivi, m-a ridicat de pe masă și m-a așezat pe jos în fața lui.

— Nu dansez cu tine, am spus când și-a pus mâinile peste talia mea.

— Măcar atât poți face după atâta haos, a zis el trăgându-mă mai aproape.

Șoldurile mele s-au lipit de ale lui.

Ochii aceia albaștri ardeau și m-am întrebat dacă nu cumva lenjeria mea intimă era în pericol să ia foc.

— Nu pari să vrei să dansezi cu mine, am spus în timp ce brațele mele și-au găsit drumul în jurul gâtului lui.

— Dar cum par?

— Ca și cum ai vrea să mă strângi de gât.

— Ah, nu, Angel. Mă gândeam la ceva mult mai rău.

Pentru prima dată în viața mea, nu aveam nicio intenție de a ațâța ursul. Văzusem prea mult din el, simțisem prea mult pentru el. Eram pe marginea unei prăpastii și nu voiam să cad.

Ne-am legănat dintr-o parte în alta în ritmul cântecului, fără să rupem contactul vizual. El mă trăgea mai aproape, în timp ce eu îl îndepărtam cu coatele. Niciunul dintre noi nu se lăsa.

— Ce-ți mai face fața? am întrebat când brațele mele au început să tremure.

— Mă doare.

— Aveam situația sub control, să știi. Aș fi putut să-l pocnesc chiar eu, am spus.

Coatele mele au pierdut lupta și el m-a tras la pieptul lui.

Încă o dată, Nash Morgan se apropiase mai mult decât mi-aș fi dorit.

Și-a adus vârful nasului lângă urechea mea.

— Știu asta, iubito. Dar eu eram într-o poziție din care-i puteam face mai mult rău.

— E clar că nu te-am pocnit niciodată.

Ne legănam lipiți unul de celălalt. Aveam coatele pe umerii lui și mâinile încolăcite în jurul gâtului său.

— Williams are falca din sticlă. Toată lumea știe asta. Nu-ți trebuie decât o singură lovitură în locul potrivit și se prăbușește ca o tonă de cărămizi. Lovește-l acolo după ce agresează un ofițer când are deja două acuzații similare și situația se dezamorsează foarte repede.

M-am tras înapoi să mă uit la fața lui.

— OK. Recunosc că sunt puțin impresionată.

— De ce anume?

— De tine. Eram ofticată. Voiam doar să-l fac să-i dea sângele. Dar tu erai alimentat de furie și tot aveai capacitatea de a face toate acele calcule.

— Am avut motive întemeiate s-o fac ca la carte.

— De ce?

— Te-a atins.

Atât de simplu, ca și cum nu mi-ar fi spus adevărul ca o lovitură de ciocan. Ca și cum nu l-aș fi simțit înlăuntrul meu ca pe o mie de mici șocuri electrice. Ca și cum inima mea tembelă nu mi-ar fi sărit din piept și nu i-ar fi aterizat la picioare.

Te-a atins.

Și, uite-așa, am picat de pe marginea prăpastiei în cădere liberă.

Un Robin Hood scund și blond a apărut lângă noi.

— Hei, Lina? Nu mai avem bilete la tombolă și nu văd nimic. Știi cumva unde…

— Mă duc eu după ele, m-am oferit, aproape sărind din brațele lui Nash… deprinzându-mă din câmpul lui gravitațional.

Fără să-i aștept replica, mi-am mutat fundul spre bibliotecă. Înăuntru, mi-am dat o palmă în piept și m-am îndreptat spre scări. Îmi *plăceau* zidurile mele. Îmi plăcea să mă simt în siguranță în spatele lor. Dar Nash trecea prin ele și asta mă speria de moarte.

Am zbughit-o în sus pe scări și am găsit etajul doi scăldat în întuneric. Dar nu voiam lumină. Nu voiam să văd adevărul despre ce se întâmpla. Nu era posibil să mă îndrăgostesc de Nash. Abia îl cunoșteam. Avuseserăm mai multe certuri decât discuții civilizate. Doi pași înainte. Doi pași înapoi.

Nici măcar n-am făcut sex.

M-am dus spre biroul din spate când am auzit pași pe scări în spatele meu și am știut.

Era inevitabil.

Noi eram inevitabili.

Dar nu însemna că eram pregătită să înfrunt asta.

Cât de discret am putut, am alergat spre birou. Dincolo de acesta se afla un dulap mare cu provizii unde erau puse biletele de tombolă. Unde aș fi fost încolțită.

Venea iute și trebuia să mă hotărăsc, dar panica mă înnebunea. Am cotit spre mica sală de odihnă a angajaților.

N-am apucat să fac nici doi pași în cameră înainte ca Nash să mă prindă. Mâinile alea mari și aspre s-au postat pe șoldurile mele ca și cum aș fi fost a lui.

Spatele meu era lipit de el. Iar faptul că lucrul acesta părea atât de firesc m-a făcut să mă întreb de ce m-am obosit să încerc să scap de el.

— O să te întorc cu fața la mine, Angel. Și când o să fac asta, tu vei înceta să mai fugi de mine și eu voi înceta lupta asta.

Îmi vorbea din tot sufletul lui, la ureche.

— Mă înțelegi? a adăugat el.

Un fior mi s-a prelins pe șira spinării. Îl înțelegeam atât de bine. Pricepeam atât de bine ce vrea să spună.

Am încuviințat și, fără ezitare, m-a răsucit și am ajuns față în față. Sânii îmi erau striviți la pieptul lui. Erecția lui mă împungea în burtă. Coapsele lui tari erau lipite de ale mele. Singurul spațiu rămas era acela minuscul dintre buzele noastre.

Lumea mea era plină de Nash. De mirosul lui curat, căldura și fermitatea trupului său. Câmpul magnetic al atenției sale.

— O să-ți deschizi buzele pentru mine.

— Poftim?

Am vrut să par arogantă, dar mi-a ieșit doar un gâfâit.

Și-a coborât capul, trăgându-mă și mai aproape de el.

— Și eu o să te sărut.

— Nu te poți aștepta…

Dar bărbatul acesta chiar la asta se aștepta. Și a naibii să fiu dacă n-am întredeschis buzele când gura lui a atins-o pe a mea.

Inevitabil.

35. Când forțezi prea mult

Nash

Nu-mi mai era frig pe dinăuntru. Nu acum. Poate niciodată. Eram un infern de furie, frustrare, dorință.

Ea avea cheia tuturor lucrurilor pe care mi le doream și așteptasem o viață întreagă să le descui.

Mi-am lipit gura de a ei. Fierbinte. Umedă. Fermă. Nu ca un sărut, ci ca un act de disperare. Acele buze moi care mă tachinau de săptămâni

întregi erau deja despărțite și am inhalat acel oftat mic și sexy pe care l-a scos când am lipit-o de perete.

A fost ca un mic jaf. Am pedepsit-o cu limba mea. Și când a capitulat în fața mea, am simțit cum prin vene îmi curge o mare putere.

Am reușit să-mi desprind gura de a ei pentru o fracțiune de secundă.

— Te-am lovit?

— Nu mă trata ca și cum aș fi o floare fragilă, a mârâit ea, apoi și-a înfipt dinții în buza mea de jos.

Sângele meu clocotea. Corpul meu se trezea la viață cu o dorință pe care n-o mai simțisem. Nu știam dacă puteam supraviețui acestei povești și nici nu-mi păsa.

Cel puțin de data asta puteam alege dacă voi supraviețui sau nu.

Ne-am devorat unul pe celălalt, ne-am inspirat reciproc, apoi ne-am scufundat în străfundurile dorinței noastre, la nesfârșit.

Mâinile mele i-au pipăit înnebunite șoldurile, talia, înainte de a-și găsi drumul spre pământul făgăduinței.

Zvâcnirile erecției mele au devenit dureroase când i-am cuprins sânii în palme. Carnea ei era moale și primitoare. Sfârcurile i se frecau prin bluză de mâinile mele aspre.

Odată cu această atingere, gemetele ei de-abia se mai auzeau. Zgomotul, tremurul care a străbătut-o, senzația acelor muguri care-mi cereau mai mult mă scoteau din minți. Își dorea mâinile *mele*. Ale nimănui altcuiva. Era un soi de forță acolo. Și recunoștință.

Lina a tras cu putere de catarama curelei mele. Zornăitul metalului m-a făcut să vreau mai mult și mi-a reamintit ce însemna „mai mult“.

— Așteaptă.

I-am luat degetele de pe fermoar.

— Ce e? a șoptit ea și sânii i-au zvâcnit în cealaltă mână a mea.

— Vreau să fie bine. Vreau să te simți bine.

— Nu cred că ai de ce să-ți faci griji.

Am scuturat din cap, străduindu-mă să vorbesc.

— Nu am mai făcut-o… de când… Nu știu dacă pot… Și chiar am nevoie să te fac să te simți bine.

Chipul acela minunat s-a îmblânzit în umbrele camerei. Nu cu milă, ci cu blândețe. Mi-a dus o mână la obraz.

— Șmecherule, ai încredere în mine. Deja m-ai făcut să mă simt bine.

— Angelina, vorbesc serios.

— Și eu la fel.

S-a uitat la mine cu gravitate. Apoi a tresărit.

— La naiba. O să mă faci s-o spun cu voce tare, nu-i așa?

— Ce să spui?

Îmi era greu să mă concentrez când degetele ei erau la un centimetru distanță de scula mea dornică.

— O, Doamne. Deja m-ai făcut să mă excit. OK?

A strâns din ochi când a spus asta, cu repeziciune. Când a văzut că nu spun nimic, l-a deschis pe unul dintre ei.

— Iubito, sunt destul de sigur că mi-aș aminti așa ceva.

— Nu și dacă ai fi dormit buștean. Prima dată când am dormit împreună? Când ne-am tras-o practic pe uscat?

M-am agățat de privirea ei, de cuvintele ei, ca și cum ar fi fost colaci de salvare.

Și-a dat ochii peste cap.

— Pentru numele lui Pete. M-am excitat. OK? Fără să vreau. Mi se ridicase tricoul și ție ți se sculase și erai în locul potrivit. N-a trebuit decât să miști o dată din șolduri și…

— Și ce?

— Mi-am dat drumul.

Să mă ia naiba.

Nu mai trebuia să aud nimic. Mi-am strecurat mâinile pe sub ale ei și am luat-o în brațe. A râs nervos când am ridicat-o pe blat și apoi și-a înfășurat acele picioare lungi și subțiri în jurul taliei mele, prinzându-și gleznele la spatele meu.

I-am smuls nasturii bluzei, în timp ce ea mi-a desfăcut, în sfârșit, fermoarul.

Lumea s-a oprit când acele degete puternice și subțiri mi-au găsit erecția.

— Doamne, cât am așteptat chestia asta, a spus ea gemând.

Și eu la fel. Toată viața mea.

Am strâns din dinți și respirația mi s-a oprit în piept. Mișcarea sânilor ei plini era absolut hipnotizantă. Voiam să-i gust, să-i sug. Voiam să uit tot ceea ce eram și să iau ceea ce îmi oferea ea.

M-a strâns puțin mai tare de penis și vederea mi s-a încețoșat brusc. Dorință. Poftă. Nevoie. Toate acestea îmi pulsau în erecție, sub mâna ei, într-un ritm frenetic. Ceva mi-a zgâriat pieptul, cerând să fie eliberat, și mi-am dat seama că era aerul pe care nu-l dădusem afară.

Ea m-a transformat în ceva primitiv, primitiv, într-un animal condus de nevoia de a se împerechea. După atâta amorțeală, acest val de emoții mă speria de moarte. În același timp, nu-mi doream decât să mă scufund în el cu capul înainte. Dar trebuia să fiu atent cu ea.

Mi-a cuprins fața cu mâna ei liberă.

— Nash, uită-te la mine.

Avea ochii umezi de dorință. Buzele îi erau roșii și întredeschise. Gâfâia scurt și tăios.

— Acum nu-l vreau pe tipul blând și bun. Vreau ceea ce ai înăuntrul tău.

Dumnezeule mare. Voiam să-i dau tot ce am. Voiam să mă deschid și să las durerea și frigul să iasă din mine pentru ca ea să mă umple de foc și să mă repare.

— Nu e prea frumos, am avertizat-o, sărutând-o pe gât.

Ea și-a strâns coapsele în jurul șoldurilor mele.

— Nu-mi fac griji că te voi frânge, șmecherule. Fă-mi aceeași favoare.

Am plonjat, prinzând între buze un sfârc întunecat și strecurându-mi mâna sub fusta ei scurtă în carouri.

Iisuse. Nu avea dresuri. Avea niște ciorapi până la coapsă. Nu era nimic între degetele mele și miezul ei fierbinte decât o pereche mătăsoasă de chiloți. I-am supt aproape violent sânul, răsplătind-o, iar sfârcul i s-a umflat între buzele mele.

A scos un scâncet care a făcut ca din penisul meu să iasă câțiva stropi de lichid, acoperindu-i degetele. O pierdeam. Era pentru prima dată când făceam sex de când cu împușcăturile și aveam să ejaculez înainte de a începe.

I-am dat drumul sânului și m-am tras înapoi ca să mă uit mai bine la ea, s-o absorb.

Purta niște chiloți tanga simpli, albi. Inocența asta mă înnebunea. Mi-am trecut degetele peste pata umedă transparentă, fascinat.

— Da, a șoptit Lina, folosindu-și tocurile pentru a mă trage mai aproape până când vârful penisului meu s-a aliniat cu pata umedă de pe chiloții ei.

Amândoi am tresărit. Un strat de mătase albă era singura barieră dintre noi. Condus de dorință, am tras în sus de material, iar acele buze moi și umede s-au despărțit ușor. Apoi mi-am strecurat degetul între ele.

Picioarele ei s-au încordat în jurul meu și capul i-a căzut pe spate, lovindu-se de dulap.

Am făcut-o din nou când mi-am coborât capul pentru a-i săruta celălalt sfârc perlat.

Nu mă mai săturam de rotunjimea moale a sânului ei pe obrazul meu, pe buzele mele.

Dar eram în public.

Oricine putea să intre și să ne găsească așa.

Aveam niște lucruri de rezolvat.

Dar nimic din toate astea nu mai conta în acest moment. Singurul lucru important era s-o pătrund

înainte de a ne pierde amândoi mințile. Cumva știam că, odată ce voi face asta, lucrurile vor căpăta sens.

Mi-am apropiat penisul de sexul ei. L-am plimbat în sus și în jos peste chiloții ei catifelați.

— O, Doamne, a murmurat ea. O, Doamne.

Mi-am împins cu putere șoldurile înainte și amândoi ne-am uitat în jos, fascinați de vârful erecției mele care dispărea între labiile ei. Singurul lucru care mă împiedica s-o pătrund mai adânc era acea fâșie de mătase albă.

— Nash, am nevoie de tine, a șoptit Lina înainte de a mă prinde de umeri și de a-și înfige unghiile în carnea mea.

Am împins din nou, frecându-mi vârful penisului de clitorisul ei. Sânii ei săltau cu fiecare împingere scurtă a șoldurilor mele, storcând din mine încă o picătură de lichid seminal.

— Să nu-ți dai drumul până când nu intru, am ordonat.

— Atunci ai face bine să te grăbești, a spus ea printre dinții încleștați.

N-a fost nevoie să-mi spună de două ori. Eram mai tare decât fusesem vreodată în viața mea când i-am dat mătasea umedă a chiloților într-o parte. Niciodată nu-mi dorisem ceva atât de mult. Mâna îmi tremura în timp ce-mi ghidam penisul ce zvâcnea spre sexul ei moale și umed.

Am vrut s-o iau încet, s-o pătrund ușor, oferindu-ne amândurora șansa de a ne obișnui cu senzația. Dar în clipa în care i-am simțit punctul acela fierbinte, toate bunele intenții s-au dus naibii.

Am ținut-o de ceafă și de șold și am pătruns-o.

Am strigat amândoi, triumfători. Și atât de tare încât mi-a pus o mână peste gură. Ne-am privit ochi în ochi și în ochii ei mi-am văzut viitorul.

Mă strângea atât de tare încât abia mai vedeam, abia mai respiram. Sexul ei mă prinsese într-o strânsoare mortală în care păreau că se împletesc

agonia și extazul. Și nu mai voiam să plec niciodată.

— La naiba! Prezervativ, am mârâit în palma ei.

Nu uitasem nici măcar o dată de protecție. Băieții Lizei J fuseseră crescuți cum se cuvine. Poate că ne jucam rapid și fără reguli, dar eram întotdeauna atenți la ceea ce conta cel mai mult.

Mușchii Linei s-au blocat în jurul meu ca și cum i-ar fi fost teamă să nu mă retrag, deși n-aș fi putut să fac așa ceva nici dacă viața mea ar fi depins de asta.

— Crezi că te-aș fi lăsat să ajungi atât de departe fără prezervativ, dacă nu aș fi luat anticoncepționale? a oftat ea.

— Ești sigură? Ești în regulă? Te doare?

Pulsațiile din penisul meu deveneau din ce în ce mai insistente. Dacă îmi spunea să mă retrag, aș fi ejaculat pe chiloții ăia uzi.

Mi-am închis ochii ca să alung acea imagine. Testiculele mă dureau de atâta tensiune. Dar mai era ceva la mjloc. Ceva absolut magic.

Eram înconjurat de căldură. Un foc alunecos și umed care mă ținea în mrejele lui. Eram în sfârșit cald. Până la capăt. De asta aveam nevoie. Să fiu readus la viață, reînsuflețit. Ea a fost fulgerul care a străpuns frigul și întunericul. Care a îndepărtat ceața aceea rece care se agățase de mine.

Lina a pulsat în jurul meu, un semn de netăgăduit că eram în viață. Că eram om.

— Nash, te rog. Vreau mai mult.

Șoapta ei frântă pe acele buze roșii era ca o melodie pentru urechile mele. Fiecare simț pe care îl aveam s-a activat și s-a aprins deodată. Giulgiul amorțelii a dispărut ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Și asta datorită ei. Aproape. Eram mai apropiat de Lina decât fusesem vreodată de o altă ființă umană. Nu doar pentru că eram scufundat în ea până în măduva oaselor, ci și pentru că ea mă stimula, mă făcea să mă dezintegrez și reușea

cumva să pună la loc toate piesele stricate ale sufletului meu.

— Ține-te de mine.

Era o poruncă și o rugăminte.

Când m-a strâns și mai tare, m-am bucurat de asta. Ea era o ancoră, care mă împiedica să plutesc în abis. Nordul meu magnetic. Drumul spre casă. Și o iubeam pentru asta. Nu aveam de ales.

Am ieșit puțin din ea, un centimetru, apoi doi, pentru a plonja din nou.

Raiul și iadul s-au împletit, transformând plăcerea într-o tortură sofisticată. Nu aveam să supraviețuiesc acestei povești. Dar știam deja că nu puteam supraviețui fără ea.

Ochii ei căprui sticleau de poftă, dar mai era ceva în ei. Emoție.

— Angel.

A clătinat din cap, citindu-mi gândurile.

— Să nu îndrăznești să te oprești.

— Îți fac vreun rău? am întrebat din nou.

— Mai degrabă mă sperii de moarte, a recunoscut ea, cu degetele înfipte în umerii mei. Nu am… nu am simțit niciodată așa ceva.

— Iubito, dacă te face să te simți mai bine, sunt speriat de moarte acum că nu voi putea respira fără să te simt cum mă iei în brațe.

Aveam nevoie de cineva care nu avea nevoie de mine. De cineva care nu avea intenția să se agațe de mine. Cineva pe care-l puteam pierde. Și tot nu mă puteam opri.

Și-a ridicat genunchii mai sus pe șoldurile mele și am gemut.

— Continuă să mă sperii, Nash, a șoptit ea.

Trupul ei a tremurat lipit de al meu și apoi am început să mă mișc.

Voiam încet. Voiam să dețin controlul. Dar niciuna dintre acestea nu funcționa când eram îngropat în Lina Solavita pentru prima dată. M-am gândit că va fi nevoie de cincizeci sau poate

șaizeci de încercări înainte de a reuși să iau lucrurile încet.

Mă privea în ochi, cu picioarele alea lungi strânse în jurul meu. Degetele ei mi se înfigeau în carne. Iar eu mă mișcam. Tare și repede. Îmi pierdeam mințile bucurându-mă de căldura pe care o emana.

Era prea mult. Mușchii mă dureau în timp ce șoldurile mele o asaltau fără milă. Transpirația mi se prelingea pe spate.

Trebuia s-o mut. Trebuia s-o pătrund mai adânc. Așa că am luat-o de pe blat și, încă în ea, am dus-o la masă. M-am aplecat peste ea, forțând-o să se întindă pe spate cât să schimb unghiul.

Atunci am simțit. Cum ajunsesem până la capăt. Am țintuit-o de masă, m-am dezlănțuit și m-am împins în ea ca un animal sălbatic. Masa s-a izbit de perete.

Dar nu și-a luat desprins nicio clipă ochii de la mine.

M-a cuprins o plăcere atât de intensă, încât știam că nu voi supraviețui și nici nu-mi păsa. Singurul lucru care conta era că Lina mă lăsase s-o învingă. Se predase în fața mea. Mi se oferise. Îmi încredințase corpul ei.

Masa se lovea de peretele de gips carton la fiecare lovitură puternică.

Sexul se strângea mai repede în jurul meu, iar mușchii ei se agățau de mine de fiecare dată când mă retrăgeam și mi se împotriveau la fiecare mișcare. Mă simțeam puternic.

— Angelina.

Numele ei a fost un urlet care mi-a zgâriat gâtul.

— Acum, Nash. Acum!

Din instinct, i-am acoperit gura cu mâna în timp ce am pătruns-o în plin.

— La naiba. La naiba. Angel!

Nu mă puteam opri. Vârtejul din testicule învingea. Un val de căldură mi-a străbătut șira spinării, apoi mi-a urcat prin erecție și a erupt.

În momentul în care am ejaculat, ea s-a strâns în jurul meu, ca o menghină. Orgasmele noastre – slavă Cerului – au explodat împreună.

Strigătul i-a fost înăbușit de mâna mea fermă, dar l-am simțit în adâncul sufletului meu.

Lina nu și-a dat drumul grațios. Întregul ei corp s-a blocat, storcând și mai mult din mine.

Iar și iar. A cerut totul, chiar dacă forța membrelor ei a slăbit.

Mi-am dat drumul mai departe, am continuat să împing în ea, în timp ce ea se strângea în jurul meu, ținându-mă la ea, înăuntrul ei. Până la sfârșit. Caldă. Superbă. Al naibii de frumoasă.

Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Nu mă pierdusem niciodată astfel înlăuntrul unei femei.

Angelina era miracolul meu. Și aș fi trecut cu siguranță dincolo de alb și negru, în zona cenușie, pentru a o proteja.

36. Saluturi și orgasme

Lina

— Bună dimineața, s-a auzit Nash, răgușit, din spatele meu.

Am deschis brusc ochii și toată noaptea trecută mi-a revenit în minte, acut, cu imagini și sunete clare.

Cinci orgasme.

— O să te oprești din fugă și eu nu mă voi împotrivi.

Nash în genunchi între picioarele mele. Limba lui făcând minuni acolo.

— Am nevoie de tine.

Inevitabil.

Și apoi îndărăt la cele cinci orgasme.

Nu orice fel de orgasme, de genul „mi-ar fi fost mai bine cu un vibrator“. Nu. Nash Morgan mi-a dat peste cap toate experiențele sexuale de vârf anterioare. Le-a anihilat, la naiba.

Ca și cum în momentul în care penisul lui ieșea din mine, corpul meu era programat să explodeze.

Și ce naiba trebuia să fac cu toate chestiile astea?

Ah, și apoi faza aia când m-am îndrăg…

Da, creierul meu nici măcar nu voia să se gândească la acest cuvânt. Nu putea fi real. Trebuia să fie un fel de iluzie. Poate că tot orașul avea o problemă cu radonul? Sau exista un fel de agent halucinogen în apă?

Un chicotit i-a răsunat din pieptul lipit de spatele meu gol. Corpul meu tembel a vibrat la această atingere.

— Pot să te simt cum te sperii.

— Nu mă sperii, am mințit.

— Angel, ai corpul atât de încordat încât s-ar putea ca data viitoare să mă trezesc cu un diamant în vârful sculei, a spus el, trecându-și un deget peste conturul tatuajului meu.

— Nu va exista nicio dată viitoare, am decis, încercând să mă strecor până la marginea patului lui.

Cearceafurile erau mototolite după maratonul nostru sexual înainte să adormim epuizați de deshidratare și de atâtea orgasme.

Mi-a trecut un braț peste abdomen și m-a tras înapoi, spre el, într-o delicioasă demonstrație de forță. Plănuiam deja câteva manevre de apărare, dar el și-a vârât fața în părul meu și a suspinat.

— Am avut dreptate.

Planul meu s-a dus naibii.

— În ce privință?

— Ăsta e, de departe, cel mai frumos mod de a te trezi dimineața.

M-am înmuiat.

Minunat. După o noapte cu Nash Zeul Sexului, acum trebuia să am de-a face cu Nash cel Drăgălaș. Nu aveam armele necesare să mă apăr de niciunul dintre ei, darămite de amândoi.

— Nu mă poți ține aici, l-am avertizat, întinzându-mi piciorul drept până la marginea saltelei. În cele din urmă, cineva va veni să ne caute și voi fi nevoită să le spun că m-ai ținut captivă.

Un picior greu și păros s-a strecurat peste al meu. Mi-a prins glezna cu călcâiul și a tras-o înapoi.

Într-o altă secundă, eram pe spate și Nash Morgan, amuzat, zăcea întins peste mine. M-a țintuit cu șoldurile de saltea cu ajutorul obișnuitei și impresionantei sale erecții matinale.

— Angel, oricine ar intra și te-ar vedea arătând așa cum arăți nu m-ar putea învinovăți.

Planul meu de evadare s-a evaporat.

Ochii aceia albaștri erau somnoroși și satisfăcuți. Avea părul ciufulit. Vânătăile proaspete de pe fața lui îi stricau frumusețea de băiat bun american, dându-i un farmec mai sexy și mai deșucheat. Pe buzele care mă transformaseră într-o nebună disperată juca un zâmbet de mulțumire.

Fără să mă gândesc prea mult, mi-am trecut degetele peste pectoralii lui, unde mă gâdila părul lui fin. Doamne, îmi plăcea la nebunie părul de pe piept.

Acele două cicatrice roz ieșeau în evidență pe pielea lui moale, amintindu-mi că bărbatul de deasupra mea era un adevărat erou. Avea un corp atât de frumos.

— Ce se întâmplă în capul ăla al tău, frumoaso? m-a întrebat el.

— Ce-ți mai face umărul? am zis. Nu am fost prea blândă aseară.

— Umărul e bine, a spus el. Nici eu nu am fost blând cu tine.

Am zâmbit, deși nu voiam. Nu, nu se purtase cu mine ca și cum aș fi fost o floare delicată în pericol de a fi călcată în picioare. Nu mă simțisem ca un bibelou de sticlă. Se folosise de mine. *La greu.* Și îmi plăcuse al naibii de mult.

— Cred că nu m-a deranjat.

Nash a alunecat în jos de-a lungul corpului meu și m-a sărutat ușor pe fiecare dintre cele trei cicatrici chirurgicale care îmi înconjurau sânii. Era dureros de dulce. Degetele de la picioare mi s-au încolăcit în părul de pe picioarele lui.

— Spune-mi ce vrei, a zis el, înainte de a-mi săruta sfârcul.

— Cafea. Un mic-dejun uriaș. Niște ibuprofen.

A ridicat capul și ochii aceia albaștri erau acum serioși.

— Spune-mi de ce ai nevoie ca să te simți în siguranță în privința acestei povești. În privința noastră.

Dacă nu l-aș fi iubit deja, m-aș fi îndrăgostit rău doar pentru asta. Nimeni nu-mi mai pusese vreodată întrebarea aceasta. Nu eram sigură că aveam un răspuns.

— Eu… nu știu.

— O să-ți spun eu, atunci, a replicat el.

— Ce?

Nash s-a așezat lângă mine pe o parte și și-a sprijinit capul în mână. Degetele celeilalte mâini îmi mângâiau sânii și abdomenul. Penisul lui erect se odihnea pe șoldul meu, zăpăcindu-mi gândurile.

— Trebuie să știu că ești OK cu ceea ce s-a întâmplat aseară și că vrei să se întâmple din nou.

— Da și da. Oau! Ce ușor a fost. Acum, cafeaua aia…

— Trebuie să știu că ești alături de mine cât timp va dura asta, a continuat el. Că ești dispusă să recunoști că între noi e ceva mai mult decât chimie.

— Sunt sigură că aseară am experimentat o reacție foarte chimică, i-am reamintit.

Mi-a trecut acele degete iscusite pe gât, apoi prin păr, dându-mi-l la o parte de pe față.

— Am nevoie de mai mult din tine. Atât cât ești dispusă să dai. Și am nevoie să vorbești cu mine,

sincer. Chiar dacă ai impresia că nu-mi va plăcea ceea ce ai de spus.

M-am foit stingherită.

— Nash, nu știm încotro merge asta sau ce ne rezervă viitorul.

— Angel, mă bucur doar că m-am întors la viață. Prefer să mă bucur acum decât să-mi fac griji pentru ziua de mâine. Dar vreau să fim pe aceeași lungime de undă.

Nu era prea mult de spus.

Mi-am trecut vârful degetului peste cicatricea de pe umărul lui.

— Se pare că încerci să transformi povestea asta într-o relație.

Zâmbetul lui era ca prima rază a soarelui care răsare.

— Iubito, îți place sau nu, suntem deja într-o relație.

— N-am fost niciodată într-o relație. Nu ca adult.

— Nici eu nu am mai făcut niciodată sex într-o bibliotecă publică. Pentru orice există o prima oară.

M-am gândit bine și, pentru prima dată, adevărul părea cea mai directă cale spre ceea ce-mi doream.

Nash trebuia să înțeleagă în ce se bagă. Să prevadă capcanele care-l așteptau.

— Trăiesc singură și îmi place asta. Urăsc să împart telecomanda cu cineva. Îmi place să nu trebuiască să mă consult cu altcineva înainte de a comanda cina. Nu vreau să fiu nevoită să-mi ajustez scaunul mașinii de fiecare dată când sunt la volan. Ideea de a lua deciziile în doi îmi provoacă o vagă senzație de greață. Îmi iubesc părinții, dar nevoia lor constantă de a mă verifica mă înnebunește, iar această problemă ar putea deveni și a ta dacă vom continua. Îmi place să mă răsfăț cu haine, genți și pantofi și nu sunt dispusă să justific chestia asta. Mă trezesc devreme și

muncesc mult. Nu vreau să fiu nevoită să schimb toate asta pentru a mă pune în armonie cu altă persoană.

Nash a așteptat o clipă.

— Bine atunci. La televizor mă uit doar când e vreun meci de fotbal. Telecomanda îți aparține în restul timpului. Nu mă deranjează să gătesc, dar dacă îmi spui că vrei burgeri la pachet, îți voi aduce burgeri. Promit să-ți așez întotdeauna scaunul la loc după ce conduc eu. Nu m-ar deranja, o dată în viață, să am niște părinți curioși care să-și facă griji pentru mine. Îmi place cum te îmbraci, așa că nu am nicio problemă cu cumpărăturile tale extravagante. Atâta timp cât mă lași să te răsfăț și eu din când în când. În ceea ce privește chestia cu programul de muncă, cred că te dai mare pentru că, Angel, eu sunt polițist. Am spus destul. Și când va fi vorba despre luat decizii împreună, trebuie să am un cuvânt de spus în ceea ce privește siguranța ta personală. Mă aștept ca și tu să vrei să ai un cuvânt de spus când e vorba de mine. Orice decizie care ne influențează pe amândoi o luăm împreună.

Spunea tot ce trebuia să spună și asta mă speria de moarte.

— Călătoresc mult cu serviciul, i-am reamintit.

— Și eu s-ar putea să-mi petrec dimineața de Crăciun la locul producerii unui accident. Iubito, dă-ne o șansă. Măcar să fim de acord cu toate astea în acest moment. Putem reveni asupra acestor reguli după ce îl voi băga pe Hugo la pușcărie.

Își dorea asta mult. Și am fost de-a dreptul șocată când mi-am dat seama că și eu voiam același lucru. Până la urmă, va trebui să testez apa din acest oraș la un laborator.

— Mai e ceva, am spus.

— Orice.

— Trebuie să știu ce ați făcut tu, Knox, Nolan și Lucian de la discuția cu Grim.

Nu a ezitat deloc.

— Am pus la cale un plan pentru a-l scoate din joc pe Hugo.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce fel de plan?

— Un plan în care eu sunt momeala.

— Ce?

Eram în genunchi, gata să protestez, dar Nash a sărit pe mine, aruncându-mă înapoi pe saltea. Mâinile lui îmi țintuiau umerii. Șoldurile lui mă lipiseră iar de pat. Iar erecția lui s-a postat din nou exact în locul potrivit. Ca o cheie care se potrivește într-un lacăt.

Amândoi am rămas neclintiți.

Poate că mintea mea avea chef să se lupte, dar corpul meu era pregătit pentru orgasmul numărul șase.

A zâmbit în jos, spre mine.

— Știu că asta mă face să par un ticălos, dar nu mă deranjează deloc că-ți faci griji pentru soarta mea.

Am încercat să-l dau jos de pe mine, dar agitația mea n-a reușit decât să-l facă să strecoare în mine primii doi centimetri din erecția sa. Am încetat să mă mai lupt și am încercat să mă concentrez la problema de față, nu, așa cum mi-aș fi dorit, la restul centimetrilor penisului său.

— Nash! Erai îngrijorat că filam pe cineva, dar te aștepți ca eu să fiu de acord cu faptul că te vei transforma în momeală pentru un om care a încercat să te ucidă?

— Aș fi dezamăgit dacă ai fi de acord. Și aș vrea să adaug că te-ai lăsat răpită în timpul filajului.

Mi-am dezvelit dinții.

— Dacă tu crezi că nu mă voi bate cu tine cât timp ești înăuntrul meu, te înșeli amarnic.

— Hai să încercăm ceva nou, a propus el. În loc să ne certăm, să ne despărțim supărați și să ne prefacem că nu existăm, hai să discutăm despre asta chiar acum.

Coapsele mele începuseră să tremure din cauza apăsării șoldurilor sale. În acest moment, nu știam dacă încerc să-l opresc din a se strecura mai mult înăuntru sau din a se retrage.

— Bine. Vorbește.

— Dacă Hugo furnizează informații FBI-ului pentru a-i ajuta să dezvolte cazul împotriva tatălui său, există o șansă foarte mare ca ei să fie destul de prietenoși cu el. Poate suficient de prietenoși încât să-i ofere imunitate. Dar eu sunt o treabă neterminată pentru el, indiferent ce se va întâmpla. La fel, Naomi și Waylay. Acum, el așteaptă ca federalii să facă o mișcare. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să scape de aceste treburi neterminate.

— Și tu vrei să încerce asta mai curând?

— Exact. Și vreau să se concentreze asupra mea.

— Crezi că, dacă mai încearcă o dată să te atace, înțelegerea lui cu agenții federali – dacă are așa ceva – va cădea.

— Asta e ideea.

Jur că ascultam, dar corpul meu avea alte planuri. Eram din ce în ce mai umedă și sexul meu se unduia în jurul vârfului penisului său.

Nash a închis ochii și a gemut încet.

— Angel, dacă vrei să vorbim, încetează să-mi ceri să facem sex.

Ca să fiu rea, mi-am contractat mușchii sexului cât de tare am putut.

— Cum ai de gând să-i forțezi mâna?

El a strâns din dinți.

— La naiba, scumpo. Ți-aș spune orice numai să te simt cum mă strângi așa.

— Păi spune-mi, i-am cerut.

— O să-mi recapăt memoria.

Am rămas nemișcată sub el, dându-mi seama de planul său.

— O să te prefaci.

— Cam așa ceva, a spus el, mângâindu-mi sânii. Am terminat cu vorbitul?

Mi-am trecut mâinile peste spatele lui și mi-am înfipt unghiile în acel fund perfect.

— Nu încă. Dă-mi detalii.

Avea ochii pe jumătate închiși și își încleștase maxilarul bărbos.

— O să răspândim vestea că mi-a revenit memoria și că avem o pistă despre unde s-ar afla suspectul.

Pulsul mi s-a iuțit. Apăsa greu pe coapsele mele. Nu-mi propuneam să mai rezist mult timp. Mai ales pentru că nu voiam.

— Ce măsuri de precauție iei?

— Angelina, mi-am dat drumul în tine de trei ori azi-noapte. Deci zero.

L-am ciupit de fund.

— Cum te asiguri că Duncan Hugo nu va avea o a doua șansă să te omoare?

Începuse să transpire. Și în ochii aceia de un albastru profund ardea o flacără.

— Încă lucrez la asta.

— Mă bag și eu.

— Poftim? a spus el cu voce tare.

Coapsele mi-au tremurat și el a mai înaintat un centimetru în mine.

Eram toată o vâlvătaie. Vederea începea să mi se încețoșeze. Îl voiam pe tot. Aveam nevoie de el. Dar mai întâi aveam nevoie de chestia asta.

— Vreau să știu tot ce se întâmplă.

— Vrei să intru în bucluc pentru că vrei să găsești mașina aia nenorocită sau pentru că-ți faci griji pentru mine?

— Și una, și alta, am recunoscut.

— OK. Destul de bine pentru mine. O să te țin la curent. Ne-am înțeles? a spus el.

— Ne-am înțeles, am repetat și mi-am lăsat genunchii să cadă deschiși în lateral.

S-a scufundat până la capăt în mine, umplându-mă cu un geamăt lung.

Mă dureau toate după noaptea trecută. Dar asta nu mă împiedica să savurez fiecare clipă.

— Când o să mă lași să stau deasupra? am întrebat când el a ieșit aproape total din mine și apoi a intrat din nou.

— Când voi fi sigur că sânii tăi perfecți care țopăie în fața mea nu mă vor face să-mi dau drumul înainte de a te aduce pe tine la orgasm. Nu mai am antrenament.

N-aș fi zis, la cum mi-o trăgea.

— Exercițiul e mama învățăturii, am spus, împingându-l pe o parte.

El s-a rostogolit, luându-mă cu el până când am ajuns călare, cu el încă în mine, cu genunchii prinși în cearceafuri și cu mâinile pe umerii lui.

Privirea i s-a fixat pe sânii mei. Erecția lui a pulsat o dată în mine și degetele i s-au înfipt în șoldurile mele.

— Da. Nu va dura așa. Decât dacă o iei foarte încet.

M-am aplecat, atingându-mi sfârcurile de părul lui de pe piept.

— Asta nu se va întâmpla.

L-am mușcat de buza de jos și am început să-l călăresc.

— Iisuse. Să-mi bag. La naiba, a înjurat el, clătinându-se sub mine.

Dar și cu mine deasupra a reușit să obțină din nou controlul. Mâinile lui m-au prins de șolduri, stabilind un nou ritm. Și-a împins șoldurile în sus și m-a tras în jos să mă potrivesc cu mișcările lui. Tare. Rapid. Aveam inima în gât și fiecare mușchi din corpul meu era pregătit pentru orgasmul care se arăta la orizont.

M-am agățat cu putere de tăblia patului în timp ce Nash se împingea în mine, lovind acel loc secret cu o precizie brutală, la nesfârșit. Au început palpitațiile și mușchii sexului meu s-au strâns din nou, alunecând pe erecția lui groasă și fierbinte.

— Atât de îngustă, a murmurat el lipit de sânul meu. Trebuie să mă chinui să intru de fiecare dată.

— Nash.

A fost un scâncet frânt, în timp ce sexul mi se încorda și el mi-o trăgea din ce în ce mai tare.

— Renunță, iubito. Lasă-mă pe mine.

Venele de pe gât i se umflaseră. Maxilarul îi era blocat și nările i se deschideau în timp ce se lupta să mă aducă la orgasm.

Nu mai respiram, nu mai vedeam. Nu puteam face nimic altceva decât să simt.

Trebuia să câștig. Trebuia să-l împing peste limită. În timp ce ecourile propriului meu orgasm încă îmi tremurau în miez, m-am aplecat asupra lui.

— La naiba, Angelina, a mârâit el.

Transpirația ne acoperea pielea. Ochii lui erau dezlănțuiți, în timp ce coapsele mele îl strângeau mai tare, iar degetele i se înfigeau în șoldurile mele. Știa ce făceam și mă lăsa să fac ce vreau. L-am călărit din greu, făcându-mi mușchii să ardă. Apoi, brusc, Nash s-a ridicat în șezut și, cu o privire extatică și în același timp agonizantă, s-a întărit înăuntrul meu.

L-am simțit dându-și drumul, am simțit primul jet fierbinte al orgasmului său adânc în mine. A fost nesfârșit. Inevitabil. Desăvârșit.

Ne-am prăbușit amândoi, capul meu odihnindu-se pe umărul lui. Degetele lui, acum blânde, îmi mângâiau părul.

Nu asta căutasem. Nu credeam că am nevoie de așa ceva. Dar corpul nu mințea. Nu eram capabilă să simt o astfel de legătură cu un bărbat dacă nu exista acolo ceva fundamental, elementar pe care să mă bazez.

— Hai să ne certăm mereu așa, a oftat Nash.

— Niciunul dintre noi nu va mai putea să meargă după o săptămână, am prezis eu.

— Mulțumesc, a spus el după o tăcere prelungă.

— Pentru ce? am întrebat, mișcându-mă ca să mă uit la el.

— Pentru că mi-ai dat o șansă. Pentru că ești cu mine acum. Putem să ne facem griji mai târziu pentru ce va fi.

— Pentru ce va fi? am repetat, mângâindu-l pe piept.

— Ne-am înțeles? m-a întrebat.

Era încă înăuntrul meu.

— Bine. Ne-am înțeles.

— Batem palma? a spus el, zâmbind.

37. O gaură în perete

Nash

M-am îndreptat spre secția de poliție în pas vioi și cu o duzină de ecleruri ciocolată. Piper mergea alături de mine, cu noua ei jucărie preferată – una dintre șosetele Linei – între dinți.

Eu aveam propriile mele suveniruri. Câteva zgârieturi superficiale îmi brăzdau spatele ca dungile unui tigru. Și mai era și mușcătura micuță și purpurie, în mare parte ascunsă de gulerul cămășii.

— Bună dimineața… șefu'?

Salutul lui Bertle a sunat mai degrabă ca o întrebare.

— Bună dimineața, i-am răspuns eu.

Am pus cutia cu bunătăți pe tejghea, lângă aparatul de cafea.

Piper și-a început tura ei obișnuită prin birou.

— Ți-ai făcut ceva… la față? a întrebat Tashi cu îngrijorare.

Mi-am trecut o mână peste obrazul ras.

— M-am bărbierit. De ce?

— Arăți diferit.

— Diferit în sensul bun al cuvântului sau diferit gen „Doamne, te rog, lasă să-ți crească barba la loc ca să-ți acoperi urâțenia"?

S-a uitat la mine de parcă aș fi venit călare pe un unicorn cu o trupă de spiriduși ca avangardă.

— Mă faci să mă îndoiesc de bărbieritul meu, Bannerjee.

— Diferit în sensul bun al cuvântului, a spus ea repede.

Grave n-a pierdut timpul și a deschis cutia cu ecleruri.

— Cum a mers cu oaspeții noștri de peste noapte? l-am întrebat eu.

— S-au plâns și s-au văicărit până când a apărut soția lui Dilton și a plătit cauțiunea, a raportat Grave. Vrei să depui plângere?

— Da, dacă Dilton nu se potolește.

Grave a dat din cap.

— L-am prins de trei ori și m-am întors la serviciu de-abia acum două luni. Declarațiile pe proprie răspundere sunt pe biroul tău. Dacă nu se calmează, e mai idiot decât credeam.

Eram bucuros că aveam dovada care-mi trebuia pentru a ne susține cazul, dar și supărat că-i dădusem ocazia să abuzeze de puterea sa. Nu știam ce pagube făcuse deja la adăpostul insignei. Dar aici se termina.

Grave mi-a aruncat o privire mai atentă.

— De ce arăți ca și cum ai fi făcut sex? Ai cumva o vânătaie pe gât?

— Taci și mănâncă-ți eclerul.

Mi-am petrecut o oră răsfoind hârtii, inclusiv raportul incidentului din seara precedentă și cele trei declarații sub jurământ de la victimele lui Dilton. Plecarea lui din poliție era doar o chestiune de timp. Nu avea să mai poarte niciodată vreo insignă. Urma să mă ocup de asta.

Mi-am mai luat niște cafea, am dat o tură în jurul biroului comun, apoi i-am scris rapid o scrisoare tatei.

Când m-am întors la birou, am găsit-o pe Piper trântită în patul pentru câini de sub pupitrul meu.

Mi-am luat telefonul și i-am făcut o poză, apoi am deschis mesajele.

Nu era nimic de la Lina, dar mă așteptam.

Profitasem de starea ei de beatitudine, cu garda jos, pentru a obține ceea ce-mi doream. O promisiune. Cel puțin una temporară. O aveam pe ea, pe toată, și nu voiam să-i dau drumul. Trebuia doar să am răbdare și să aștept să mă ajungă din urmă.

I-am trimis poza cu Piper și un mesaj.

Eu: Încă te sperii? Sau ești tot în pat, prea epuizată de atâtea orgasme ca să te miști?

Mi-am ținut respirația, apoi am răsuflat ușurat când acele trei puncte au apărut sub mesajul meu.

Lina: Ce mi-ai făcut? Am încercat să ies la alergat și picioarele mele nu au vrut să meargă.

Am zâmbit, mult mai liniștit acum.

Eu: Hopper tocmai mi-a spus că arăt de parcă aș fi făcut sex.

Lina: Justice a spus că radiez și Stef m-a întrebat dacă mi-am făcut un tratament facial cu placentă.

Eu: Sper că nu aveai de gând să păstrezi secretul.

Lina: E posibil așa ceva în orașul ăsta?

Eu: Nu. Tocmai de aceea te scot la cină diseară.

Dacă aș fi întrebat-o, i-ar fi dat prea mult timp de gândire. Cu cât simțea mai mult și gândea mai puțin, cu atât mai bine.

Lina: „La cină în oraș“, adică fără nuditate și orgasme?

Eu: Da. Dacă nu cumva plănuiești să fim arestați la prima noastră întâlnire.

Lina: *oftează* Cât de repede dispare adrenalina. Ce urmează? Seara de jocuri de cabană?

Penisul meu epuizat s-a încordat de după fermoar. Cu douăsprezece ore în urmă, principala mea preocupare era să mă întreb dacă pot să fac ceva cu el. Acum eram victima suprasolicitării.

Eu: Mă pot gândi la câteva jocuri pe care aș vrea să le joc cu tine.

Lina: Din moment ce mă duci la cină în loc să mi-o tragi până leșin, pot doar să presupun că te referi la mimă sau la dame.

Eu: Să fii gata la 7. Îmbracă-te cu ceva care să mă facă să mă gândesc intens la ce ai pe dedesubt.

După ce am rezolvat și această problemă, am trecut la următoarea sarcină de pe listă.

— Știam eu!

Eram prins. Sloane stătea în ușa sălii de odihnă a bibliotecii, cu brațele încrucișate și cu un zâmbet triumfător pe fața ei frumoasă. Azi purta o altă pereche de ochelari. Aceștia aveau niște rame din carapace de broască țestoasă de un albastru-strălucitor.

Piper s-a retras în spatele meu, neștiind ce e cu femeia bucuroasă care bloca ieșirea.

— Ce știai? am întrebat, trecându-mi degetul peste vopseaua verde.

Semnul din perete avea nevoie de mai mult decât un strat de vopsea, dar până când aș fi reparat gips-cartonul, vopseaua l-ar fi ascuns puțin.

— Tu, domnule șef Morgan, mi-ai zgâriat peretele făcând sex pe masă!

I-am aruncat o privire iritată.

— Iisuse, Sloane. Vorbește mai încet. Suntem într-o bibliotecă.

A închis ușa și și-a reluat poziția victorioasă.

— Știam că se întâmplă ceva cu voi doi aseară. Radarul meu sexual nu dă greș niciodată!

— Lina nu a… pomenit nimic? am întrebat cu dezinvoltură.

Lui Sloane i s-a făcut milă de mine.

— Nu a fost nevoie să o facă. A plecat de aici mergând ciudat și părea amețită, cu febră. Fără ochelari și tot mi-am dat seama.

Mi-am îndreptat atenția înapoi spre scobitura din perete, ca să nu-mi vadă expresia de orgoliu masculin gâdilat.

— Poate că avea un virus stomacal.

— Crezi că nu știu diferența dintre o femeie devastată de un orgasm și una care încearcă să nu vomite? Știu bine ce am văzut. Apoi tu ai ieșit de-aici în goană nici treizeci de secunde mai târziu, transpirat și înfometat – și nu pentru că voiai mâncare, să știi. Arătai de parcă erai pe cale să devorezi ceva… sau pe cineva.

— Poate că aveam și eu ceva la stomac.

— Îți spun asta cu toată dragostea. Vrăjeală.

— Aveam treburi oficiale polițienești.

Sloane și-a dus un deget la bărbie.

— Hmm. De când a devenit lipsa hainelor o treabă oficială polițienească?

Am vârât pensula în vopsea, apoi am lovit-o de perete. Poate că, dacă o ignoram, pleca în drumul ei.

— O zăpăcești, a spus Sloane din spatele meu.

M-am oprit din vopsit și m-am întors spre ea.

— Poftim?

— Pe Lina. O zăpăcești. Nu e ușor să faci asta.

— Da, mă rog, sentimentul e reciproc.

Zâmbetul ei era radios și arogant.

— Văd.

Sperând că discuția s-a încheiat, mi-am îndreptat atenția înapoi spre perete.

— Mă bucur că te-ai întors, Nash, a spus Sloane cu blândețe.

Am oftat și am lăsat jos pensula.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Știi bine ce vrea să însemne. Mă bucur să te văd că te-ai întors pe tărâmul celor vii. Am fost îngrijorată. Cred că toți ne-am făcut griji.

— Da, mă rog, cred că pentru unii dintre noi durează mai mult timp să-și revină. Așadar care e faza cu tine și cu Lucian? am întrebat, schimbând vorba și trecând pensula peste cea mai adâncă parte a zgârieturii.

— Nu voiai să spui Nolan? Care, apropo, în prezent stă în biroul meu și-mi mănâncă toate

bomboanele.

— Nu, voiam să spun Lucian. Poate că tu și Nolan vă distrați puțin, dar nu e Lucian.

A tăcut. Mi-am ridicat privirea și am văzut că încerca să pară impasibilă.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus.

— Nu ai voie să minți un polițist, i-am reamintit.

— E un interogatoriu oficial? Ar trebui să-mi angajez un avocat?

— Tu îmi știi secretul, am spus, făcând semn cu capul spre perete.

Umerii i s-au relaxat și și-a dat ochii peste cap.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ce-a fost a fost, a subliniat ea.

Piper s-a strecurat în vârful picioarelor pe lângă mine pentru a adulmeca fricoasă adidașii lui Sloane. Bibliotecara s-a lăsat în jos și i-a întins mâna cățelușei.

M-am întors la perete.

— Știi ce-mi amintesc eu de pe vremuri?

— Ce?

— Îmi amintesc că tu și Lucy schimbați acele priviri lungi și pline de înțelesuri pe holul școlii, în pauze. Îmi amintesc că i-a smuls casca lui Jonah Bluth și l-a trântit în fund în timpul antrenamentului de fotbal pentru că Jonah spusese un lucru despre corpul tău pe care eu, ca bărbat adult cu un profund respect pentru femei, nu-l voi repeta.

— Era vorba despre sânii mei, nu-i așa? a glumit Sloane. Prețul pe care-l plătești pentru că te dezvolți devreme.

I-am aruncat o privire lungă și insistentă până când s-a crispat.

— Chiar a făcut Lucian așa ceva? a întrebat în cele din urmă.

Am dat scurt din cap.

— Da. Îmi amintesc, de asemenea, că mă întorceam acasă după ora stingerii, după o partidă

de sex deosebit de intensă cu Millie Washington, și că am văzut pe cineva care semăna al naibii de tare cu Lucian cocoțat în copacul din dreptul ferestrei dormitorului tău.

Sloane era în clasa a zecea, iar vecinul ei de alături, Lucian, într-a douăsprezecea. Erau, la fel ca și cum, diametral opuși. Băiatul rău și tocilara simpatică și ageră. Și, din câte știam, niciunul dintre ei nu-i spusese celuilat vreodată, în mod oficial, ceva mai mult decât „salutare“ pe faimoasele holuri ale Liceului Knockemout.

Dar, dincolo de acele holuri, era o altă poveste. Una pe care nici unul dintre ei nu o spusese vreodată.

Sloane s-a concentrat s-o convingă pe Piper să se apropie de mâna ei.

— Nu ai spus niciodată nimic.

— Niciunul dintre voi nu părea că vrea să vorbească despre asta, așa că am lăsat-o baltă. M-am gândit că era treaba ta, am spus cu subînțeles.

Ea și-a dres glasul. Zgomotul a speriat-o pe Piper, care s-a grăbit să se întoarcă la mine, ca să fie în siguranță.

— Da, în fine, după cum spuneam, asta a fost cu mult timp în urmă, a spus ea, ridicându-se.

— Nu te simți bine când oamenii își bagă nasul în oalele tale, nu-i așa?

Mi-a aruncat o privire rece, de bibliotecară, și și-a încrucișat brațele.

— Dacă-mi bag nasul undeva, e deoarece cineva nu face ceea ce trebuie să facă.

— Da? Ei bine, din punctul meu de vedere, această animozitate dintre tine și Luce nu e sănătoasă. Așa că poate ar trebui să încep să-mi bag și eu coada în povestea asta. Să vă ajut să ajungeți la o soluție.

Ea a pufnit pe nări ca un taur care are în fața ochilor o pelerină roșie. Cercelul din nas i-a sclipit. Confruntarea a durat doar treizeci de secunde.

— Îhh, bine. Eu nu mă bag în treburile tale și tu nu te băga într-ale mele, a spus.

— Ce zici de asta? am replicat. Eu îți respect intimitatea și tu o respecți pe a mea.

— Mie mi se pare o chestiune de semantică.

— Poate că așa ți se pare, Sloaney Baloney. Dar noi suntem prieteni. De ani întregi. Din câte îmi dau seama, ne vom mai întâlni pe parcursul vieților noastre. Așa că, în loc să ne vârâm nasul și să fim curioși, poate că ar fi mai bine să fim alături unul de celălalt la nevoie.

— Nu am nevoie de nimeni să-mi fie alături, a spus ea cu încăpățânare.

— În regulă. Dar eu s-ar putea să am nevoie de un prieten, dacă n-o pot convinge pe Lina să dea o șansă poveștii noastre.

A deschis gura, dar eu am ridicat o mână.

— Probabil că nu voi dori să vorbesc prea mult despre asta dacă ies în pierdere, dar sunt sigur că voi avea nevoie de un prieten care să mă ajute să nu mă rătăcesc din nou.

Sloane s-a înmuiat.

— Voi fi acolo.

— Și eu voi fi acolo pentru tine dacă vei avea nevoie de mine.

— Mulțumesc că mi-ai reparat peretele, Nash.

— Îți mulțumesc că ești cine ești, Sloaney.

Tocmai închideam cutia de vopsea când dispeceratul m-a apelat prin radio.

— Ești pe aici, șefule?

— Da.

— A scăpat din nou un cal din grajdurile Bacon. Am primit câteva rapoarte despre un armăsar mare, negru, care galopează spre sud pe șoseaua 317.

— Mă duc într-acolo, am spus oftând.

— Nu-mi vine să cred că l-ai convins cu un nenorocit de morcov, am spus în timp ce Tashi Bannerjee i-l înapoia pe Heathcliff lui Doris

Bacon, care își ținea o pungă de gheață lipită de fund.

Eram în buruieni până la brâu, pe pășunea din partea de est a fermei Red Dog, o proprietate de 20 de hectare pentru cai care era pustie de aproape doi ani, de când afacerea cu produse de îngrijire a pielii a proprietarului dăduse faliment.

Armăsarul Heathcliff hotărâse că nu avea chef să fie azi călărit în manej și o trântise pe Doris în fund, apoi o luase la goană spre sud.

Ticălosul care cântărea vreo 700 de kilograme lovise cu copita ușa din dreapta a SUV-ului meu și încercase să mă muște de umăr înainte ca Tashi să-i distragă atenția cu un morcov și să-i apuce frâiele.

— Tu ai grijă de șerpi, șefule, eu am grijă de cai.

— Cred că-mi amintesc că ai venit călare pe una dintre rudele lui Heathcliff la un *drive-thru* în ultimul tău an de liceu, am glumit eu.

Ea a zâmbit.

— Și uite ce roade a dat asta.

Am păstrat distanța în timp ce Tashi și Doris încercau să-l convingă pe uriașul Heathcliff să urce pe rampa remorcii.

Toată șira spinării mi s-a înfiorat și m-am întors. Două căprioare au tresărit, apoi au dispărut în pădure. Nu era nimic altceva acolo. Doar buruieni și copaci și garduri rupte, dar tot nu puteam să scap de acel sentiment – că ne urmărea ceva sau cineva.

Doris a trântit portiera remorcii. S-a auzit zgomotul unei copite care lovește poarta de metal.

— Nu te mai purta așa, nătărăule.

— Poate că e momentul să-l vinzi pe Heathcliff unei ferme cu garduri mai înalte, am sugerat.

Ea a clătinat din cap, șchiopătând până la portiera șoferului.

— O să țin minte asta. Mulțumesc pentru ajutor, șefule, ofițer Bannerjee.

I-am făcut cu mâna în timp ce a scos camionul și remorca de pe aleea proprietății și s-a așternut la drum.

Armăsarul a scos un nechezat care ne-a spart urechile.

— Cred că tocmai te-a înjurat, a glumit Tashi în timp ce ne îndreptam spre vehiculul meu lovit.

— Aș vrea să-l văd încercând.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar.

Lina: N-o să-ți vină să crezi ce se vorbește chiar acum în oraș. Potrivit unei surse nu prea de încredere, ți-ai petrecut după-amiaza căutând un cal prin oraș cu SUV-ul.

Eu: Nu era un cal oarecare. Era Heathcliff cel Groaznic.

Am atașat o poză cu calul în cauză și o alta cu portiera mea îndoită.

Lina: Ar fi bine să nu miroși a cal când treci să mă iei la cină.

Eu: Să văd dacă pot să fac un duș între timp. Ți-ai ales rochia cu care mă vei tortura?

38. Prima întâlnire

Nash

— Doamne, ce clișeu, a spus Lina când a deschis ușa.

— O primă întâlnire nu e un clișeu.

M-am bucurat că am reușit să rostesc aceste cuvinte, pentru că în secunda în care am remarcat cu ce era îmbrăcată, capacitatea mea de a vorbi a dispărut.

Buzele ei roșii s-au țuguiat cochet.

— Este, atunci când ai făcut deja sex.

Am avut nevoie de un minut pentru a-mi recupera respirația.

Purta o rochie neagră, scurtă. Mânecile erau lungi, dar partea de jos îi dezvăluia atât de mult picioarele, încât îmi venea s-o aplec peste prima masă care-mi ieșea în cale, doar ca să văd ce

culoare avea lenjeria intimă pe care o purta. Pantofii ei cu toc înalt și subțire, care țipau „trage-mi-o“, aveau un model de piele de crocodil și transmiteau cu mândrie că purtătoarea lor e o devoratoare de bărbați. Se machiase mai mult, fardându-și pleoapele cu o nuanță de bronz fumuriu care îi făcea ochii să pară mai mari și mai ispititori.

Era frumoasă. Încrezătoare. Și oarecum ofticată că o scoteam la cină în loc s-o bag direct în pat.

Eram cel mai norocos dobitoc din lume.

— Te-ai bărbierit, a spus ea când am rămas tăcut.

Mi-am trecut mâna peste obraz și am zâmbit.

— M-am gândit că va fi mai plăcut.

Ochii i-au sclipit ghiduș și o nuanță rozalie i-a colorat obrajii.

— Nu mă deranjează când e mai dură treaba, mi-a amintit.

— Am niște zgârieturi care sunt martorele acestei chestii, Angel, am tachinat-o.

— Ce-ar fi să sărim peste toată chestia asta cu întâlnirea și să-ți testez direct fața netedă ca de bebeluș? a sugerat ea.

Penisul meu a reacționat ca o marionetă mânuită de păpușar.

— Frumoasă încercare, iubito. Dar vei avea parte de experiența completă a unei prime întâlniri.

— Ăăă, bine, dar aș vrea să subliniez că regulile sociale spun că n-ar trebui să mă culc cu tine la prima întâlnire, mi-a amintit ea.

— De când respecți tu regulile? am tachinat-o.

— Doar când îmi convine.

Tocmai de aceea nu-mi puteam permite să joc corect.

Am scos cutiuța de cadouri pe care o ascunsesem la spate.

— Ți-am adus ceva.

S-a uitat la cutie de parcă ar fi fost o bombă.

— Haide. Nu-ți fie frică.

— Frică? a râs ea și mi-a smuls cutia din mână.

Fața i s-a înmuiat preț de o clipă când a deschis capacul. Apoi expresia ei precaută a revenit. Mă lăsa să intru în sufletul ei, dar numai puțin, iar eu nu aveam de gând să pierd teren.

— Eu n-ar trebui să mă culc cu tine la prima întâlnire și categoric tu n-ar trebui să-mi faci cadou bijuterii.

Trecusem din nou pe la Xandra pentru a vorbi cu ea despre inițiativa pe care o lansasem și pentru a-i oferi lui Alex o insignă de ajutor de șerif de jucărie.

M-am uitat la cerceii din cutie. Lănțișoarele delicate de aur aveau la capăt niște raze de soare ascuțite și strălucitoare.

— I-am văzut și m-am gândit la tine. Făcuți de femeia care mi-a salvat viața, purtați de femeia care mi-a reamintit că merită să trăiesc.

Expresia atentă a dispărut din nou și n-am văzut nimic altceva decât o pură plăcere feminină.

— Ei bine, cum aș putea să refuz așa ceva?

— Sunt doar niște cercei, Angel. Nu o verighetă. În plus, o parte din vânzări se duc către o fundație locală pentru autism.

A răsuflat ușurată și mi-a dat cutia înapoi.

— De ce am impresia că te joci cu mine? a întrebat, scoțându-și cercelul rotund din urechea dreaptă, apoi luând un cercel din cutie.

A găsit cu pricepere gaura de pe lob și a fixat cercelul la locul lui, apoi a făcut la fel cu urechea stângă.

— Cum arată? a întrebat ea, scuturând din cap.

— Al naibii de frumos.

Am ales un local italian de lux din Lawlerville. Nu pentru că aveau cea mai bună pâine de casă din trei comitate sau pentru că speram să păstrez secretă toată chestia asta dintre noi. Voiam doar o cină liniștită, fără să ne distragă altcineva. Dacă aș fi ieșit cu Lina în Knockemout, am fi avut de-a face cu un întreg oraș pus pe bârfă, iar dacă i-aș fi

gătit la mine acasă, n-am fi trecut de aperitive și aș fi dezbrăcat-o.

Din nefericire, asta însemna că fusesem nevoit să-l mituiesc pe Nolan și să-l oblig să ia cina la bar, deoarece șeriful federal nu era dispus să-și ia nicio seară liberă.

Dar măcar era suficient de departe de masa noastră ca să mă pot preface că nu e acolo. Ocupam o bancă circulară, ascunsă într-un colț liniștit al localului, ceea ce însemna că în loc să stăm unul vizavi de celălalt, eram așezați unul lângă altul. Sub fața de masă imaculată, coapsa mea era lipită de a ei. Își agățase piciorul de glezna mea.

— Nu te tulbură faptul că toți bărbații din acest restaurant te-au văzut intrând și așezându-te? am întrebat-o în timp ce ea își întindea o bucată de pâine în uleiul de măsline din farfurie.

A ridicat privirea, cu o scânteie în ochii ei frumoși.

— Dacă te întrebi dacă remarc atenția pe care o primesc, da. Dacă te întrebi dacă-mi place, depinde de situație. În seara asta nu mi-a displăcut.

Mi-a plăcut că nu mă păcălea. Începusem să-i înțeleg onestitatea caracteristică. Nu mințea și nici nu spunea adevărul. Fie se deschidea față de tine, fie se închidea total. Și începusem să pricep diferența.

— Ești atât de frumoasă, încât uneori nu pot să mă uit direct la tine, i-am mărturisit.

Felia de pâine i-a căzut în farfurie și a aterizat cu partea cu ulei de măsline în jos.

— La naiba, Nash. Nu mă mai lua prin surprindere.

Am zâmbit și am întins mâna după pâine, uimit că nu simt acea durere bine cunoscută în umăr. Nu o observasem deloc nici cu o seară înainte. Ca și cum Lina nu făcea miracole doar în privința sănătății mele mintale.

— Cred că am nevoie și de un alt lucru de la tine, m-a anunțat ea.

— Spune.

— Nu vreau să stau degeaba în timp ce tu și ceilalți băieți vă distrați. Vreau să fac parte din echipă. Vreau să vă ajut să-l găsiți pe Hugo.

— Angel, o să-ți primești mașina, am spus.

A mijit ochii și a sorbit din pahar.

— Știu că voi primi mașina. Vreau să mă asigur că și tu îți vei prinde omul. Că nu va trebui să trăiești cu teama că, la un moment dat, Duncan Hugo s-ar putea să se trezească într-o bună dimineață și să decidă că a sosit ziua în care trebuie să elimine martorii.

N-am spus nimic. Mai ales pentru că-mi era teamă să n-o sperii. Poate că nu-și dădea seama ce spusese. Dar eu am înțeles. Voia să fiu în siguranță. Și își dorea mult să facă parte dintr-o echipă ca să vadă asta cu ochii ei.

Indiferent că știa sau nu, ținea la mine și eu exploatam fără rușine asta ca să obțin ceea ce-mi doream.

— Am promis deja că te voi ține la curent, i-am reamintit.

— Și acum vreau să-mi promiți mai mult. Am planificat câteva zeci de operațiuni de recuperare de bunuri pierdute, a continuat ea. Am fost la fața locului pentru a pune în aplicare efectiv jumătate din aceste operațiuni. Am experiență de lucru în paralel cu forțele legii. Și nu renunț niciodată.

— Ți-ai făcut bagajul, am spus.

Ea m-a fixat cu privirea.

— Ce-i? am întrebat.

— Mă gândeam și eu.

— La ce te gândeai?

— Dacă să-ți spun sau nu adevărul.

— Nu-ți irosi energia gândindu-te, Angel. Spune-mi întotdeauna adevărul.

— Bine, a spus ea ridicând delicat din umeri. Mi-am făcut bagajul pentru că mă durea să fiu atât

de aproape de tine când mă urai. Aveam de gând să mă mut înapoi la motel, să aștept până când cei de la serviciu puteau să-mi trimită un înlocuitor și apoi să plec din oraș.

Asta a fost ca un cuțit în stomac, știind cât de aproape fusesem de a o pierde definitiv. Dacă n-ar fi fost Naomi și Sloane care au oprit-o, noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat. Și această conversație n-ar fi fost posibilă. Le eram dator cu flori sau poate cu un voucher cadou la spa.

— Îmi pare rău, Angel, am spus. Eram în cădere liberă și mă agățam de orice scuză ca s-o opresc. Îmi pare rău că te-am făcut să simți că nu poți avea încredere în mine. Nu voi face aceeași greșeală de două ori.

Genele ei groase îi umbreau obrazul, iar când acele pleoape grele s-au ridicat și ea m-a privit, mi s-a tăiat respirația.

— Despre ce vorbești? a spus ea încet.

— M-am îndrăgostit lulea, Angel. Regret că te-am scos la cină în oraș în loc să te duc din nou în pat.

A râs și, când s-a aplecat, și-a lipit sânul moale și ispititor de brațul meu.

— Misiune îndeplinită. Acum spune-mi că mă vei folosi, Nash.

Am strâns piciorul paharului de vin. Știam ce voia să spună, dar penisul meu nu putea ignora dublul sens al cuvintelor ei. Era timpul să recâștig controlul.

— Să începem cu începutul. Vreau să aud din nou aceste cuvinte ieșind de pe buzele tale după ce te voi pătrunde. Și vreau să fii convingătoare.

A întredeschis buzele și respirația i s-a iuțit.

— S-a făcut.

— În al doilea rând, dacă vrei să faci parte din echipă, vreau să iei toate măsurile de precauție pe care le consider eu necesare să rămâi în siguranță. Nu e negociabil, am spus.

— S-a făcut, a repetat ea.

I-am aruncat o privire cu subînțeles.

— Știi? Ultima dată când am făcut o înțelegere, eram înăuntrul tău.

— Și în loc să fim dezbrăcați în pat suntem la cină, la prima noastră întâlnire. Cred că va trebui să te mulțumești cu o strângere de mână, a spus ea cu aroganță.

A fost o primă întâlnire care a însemnat sfârșitul tuturor primelor întâlniri. Știam asta în adâncul sufletului meu. Era ceva la Lina Solavita care mă atrăgea, care mă captiva. Voiam toate secretele ei, toată încrederea ei. Și doream ca ea să mi le dea de bunăvoie. Pentru totdeauna.

Nu era doar atracție. Era ceva mai mult.

Am vorbit, am râs, am flirtat, am gustat unul din mâncarea celuilalt. Cu cât cina se prelungea, cu atât și noi ne apropiam mai mult unul de celălalt.

Când chelnerul prezenta deserturile, mâna mea dreaptă era pe coapsa ei, chiar sub marginea rochiei scurte. Degetele mele desenau cercuri mici pe pielea ei fierbinte.

Lina părea fascinată de descrierea budincii cu vanilie burbon, dar, pe sub masă, fata mea cea neobrăzată își deschisese genunchii.

Mă invita, mă punea la încercare, mă tachina.

Voiam să mă uit în jos. Știam că, dacă aș fi făcut-o, i-aș fi văzut în sfârșit culoarea lenjeriei și m-aș fi chinuit și mai mult. Cu toate astea, era momentul să-i ofer și eu o mică porție de tortură.

Nu credea c-o voi face. Dar Angelina Solavita mă putea ispiti în foarte multe feluri.

În timp ce ospătarul elogia prăjitura cu brânză și alune, mi-am dus vârful degetelor până pe pământul făgăduinței. Lina a tresărit și a încercat să-și închidă genunchii, dar era prea târziu. Găsisem ceea ce căutam. Acel loc umed de pe mătasea chiloților pe care nu-l văzusem încă. Dar pe care îl puteam simți.

Coapsele îi tremurau în jurul mâinii mele.

— Ce-ți face cu ochiul, Angel? am întrebat-o.

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost o combinație superbă de șoc și dorință pură.

— P-poftim?

— Desertul, am zis, apăsând cu două degete pe acel loc umed și delicios. Spune-mi ce vrei.

A clipit de două ori, apoi a clătinat din cap. Zâmbetul pe care i l-a aruncat chelnerului nu era cel specific unei devoratoare de bărbați.

— Ăăă, aș vrea o prăjitură cu brânză și alune. La pachet.

— Și pentru dumneavoastră, domnule? m-a întrebat el.

Mi-am folosit arătătorul și mijlociul pentru a-i ciupi ușor buzele sexului prin chiloții tanga.

— Doar nota.

Cu un semn din cap, chelnerul a dispărut, iar Lina și-a strâns pumnii pe fața de masă.

— Desfă-ți picioarele.

Porunca mea era o șoaptă răgușită. Ea nu a șovăit și și-a deschis coapsele.

— Mai larg, i-am ordonat. Vreau să văd.

Ea s-a supus, trăgându-și fundul până la marginea băncii, acordându-mi permisiunea și libertatea de a mă juca. Erecția mea era tare ca piatra și voia să iasă din pantaloni.

Roșii. Chiloții ei erau roșii – lenjerie de fată obraznică. Mi-am strecurat degetele pe sub materialul care-i acoperea sexul.

— Nash, a șoptit ea tremurat.

Îmi plăcea felul în care îmi rostea numele când era excitată.

— Crezi că te poți juca fără rușine într-un restaurant de lux și că n-o s-o pățești?

— Păi… cam da, a recunoscut ea râzând vag.

Sub masă, și-a împins șoldurile înainte, cerșind o atingere mai apăsată.

Îmi venea s-o pun acolo peste masă și să-i ridic rochia până sus.

I-am înconjurat micul ei mugur umed cu vârfurile degetelor.

— Dacă te aduc la orgasm chiar aici și acum, trebuie să-mi promiți…

— Orice, a scâncit ea, frecându-se de mâna mea.

Doamne, iubeam la nebunie acest sunet, această capitulare. Erecția mea era deja dureroasă.

M-am apropiat și mai mult, iar sânul ei era lipit de brațul meu și buzele mele îi atingeau urechea.

— Promite-mi că mă vei primi în tine cât mai adânc când ajungem acasă.

— Da, a șoptit ea instantaneu, apoi a zâmbit ghiduș. Dacă reușești să mă faci să-mi dau drumul înainte să vină desertul, mă voi asigura că-ți voi întoarce favoarea.

Provocare acceptată.

— Desfă picioarele cât poți de mult, Angel.

Și-a pus genunchiul peste coapsa mea și apoi i-am înfipt două degete în sexul alunecos și umed.

Gemetele ei joase mi-au făcut erecția să tresalte dureros. Așa că am adăugat și al treilea deget.

— O, Doamne, a gemut ea.

— Nu te freca, am avertizat-o, sărutând-o aparent inocent pe umăr. Stai nemișcată sau toată lumea din acest restaurant își va da seama ce se întâmplă sub această masă.

Ea și-a mușcat buza și nu s-a mai clintit.

— Ce fată cuminte! am șoptit și apoi mi-am trecut degetul mare peste clitorisul ei.

— O, Doamne, a gemut ea.

Freamătul care mi-a vibrat prin vârfurile degetelor mi-a spus tot ce trebuia să știu.

— Ești gata să-ți dai drumul. Nu-i așa, Angelina?

— E vina ta, a șuierat ea. Cu mutra aia a ta de băiat bun. Cu prima ta întâlnire și cu blestemații tăi de cercei. Auzi, „i-am văzut și m-am gândit la tine“.

Se legăna subtil de mâna mea și se străduia să nu-și strângă coapsele. Degetele mele erau pline de

umezeala ei. Am presat mai mult cu degetul mare și a fost ca și cum aș fi apăsat pe un trăgaci.

Ea a închis ochii și am avut privilegiul de a simți cum totul în interiorul ei se încordează cu putere înainte de a-și da drumul. Lina a explodat ca un foc de artificii sub degetele mele, făcându-mă să mă simt un erou. Am continuat să apăs, mi-am trecut mai departe degetul mare peste acel mugur delicat. Picioarele îi tremurau și s-a înclinat mult spre mine în timp ce-și dădea drumul, la nesfârșit.

Mi-am pus cealaltă palmă peste erecție, rugându-mă să nu ejaculez – atât de excitat eram.

— Ah, la naiba, a spus Lina, încă gâfâind și strângându-mi degetele înăuntrul ei.

— Desertul și nota de plată, a zis chelnerul.

— Mă înșel sau ești supărat? m-a întrebat Lina în timp ce mă așezam la volanul mașinii ei.

A trebuit mai mult s-o car până în parcare, pentru că picioarele încă îi tremurau de la scamatoria mea cu degetele. Din fericire, Nolan era la toaletă și ratase ieșirea noastră.

— Nu sunt supărat, m-am răstit.

Încă aveam umezeala ei pe mână, fapt care nu mă ajuta cu nimic.

— Te tachinam doar. Nu voiam să merg atât de departe. Dar, naiba să te ia, șmechere. Continui să mă uimești.

— Iubito, singurele lucruri care mă enervează acum sunt penisul și distanța până acasă.

Îi simțeam zvâcnirile în cap. Cum naiba să rezist treizeci de minute la volan până acasă?

— Ahaaaa, a făcut ea, în timp ce eu am băgat în viteză și am călcat pedala de accelerație.

Mașina a zburat de pe loc și ne-am pus la drum.

— N-ar trebui să-l așteptăm pe Nolan? a întrebat ea.

Am scos un mârâit în loc de răspuns. Dacă nu mă eliberam în curând, îmi pierdeam mințile. Își desfăcuse atât de mult picioarele pentru mine. Își

dăduse drumul atât de intens. Într-un restaurant plin cu oameni. Acum erecția mi se lipise de fermoar.

— Cred că te pot ajuta eu, a spus ea, desprinzându-și centura de siguranță.

— Ce faci? am întrebat-o cu asprime. Pune-ți centura la loc.

— Dacă o pun la loc, nu mai pot face asta.

A întins mâna peste consolă, iar când degetele ei s-au încolăcit în jurul curelei mele, am știut că aveam probleme grave.

Am tras aer în piept și scula mea s-a făcut tare ca piatra.

— Angelina, am avertizat-o.

Degetele ei agile mi-au desfăcut centura și fermoarul în doar câteva secunde.

— Nu ai de gând să respecți toate legile fix în seara asta, nu-i așa? m-a tachinat ea.

— Dă-ți jos sutienul, am mârâit încetinind.

— Nu am sutien.

Mi-a transmis această informație chiar în clipa în care și-a strâns mâna în jurul erecției mele vii.

— La naiba!

— Ține ochii la drum, șmechere.

Era imposibil. Mai ales după ce mi-am băgat mâna dreaptă în decolteul ei, trăgând rochia mai jos să pot vedea sânii aceia perfecți.

Cu un zâmbet jucăuș, și-a coborât capul în poala mea. În clipa în care acele buze fierbinți mi-au cuprins erecția, s-a terminat cu mine. Limba ei fierbinte, gura ei umedă, felul în care mă strângea. Angelina Solavita îmi oferea o experiență aproape religioasă.

Am gemut, prelung și zgomotos, în timp ce ea mă dezmierda cu buzele și degetele. Îngrădit de pantaloni, de centura de siguranță, de volan, nu aveam încotro decât s-o las să-și facă damblaua. Autostrada pustie, luminată de lună, se întindea în fața noastră, dar eu de-abia o vedeam.

Atenția îmi era toată concentrată la buzele pasionale de pe penisul meu.

Am întins o mână doar pentru a-i prinde sânii goi. Gemetele ei mi-au vibrat de-a lungul erecției. Ceafa mi se lipise de scaun. Genunchii mei erau deschiși, unul lipit de ușă, celălalt de consolă.

Ea găsise ritmul perfect și știam că eram pe cale să-mi pierd mințile și să-mi dau drumul. Orgasmul mi se agita periculos în testicule, făcându-le să se tensioneze.

— La naiba.

Voiam să împing. Voiam să mă mișc. Dar nu puteam.

Fără niciun avertisment, Lina și-a desprins gura de pe erecția mea. S-a uitat la mine cu o sprânceană arcuită și cu buzele roșii și umede.

— Serios, șmechere? Șaptezeci de kilometri la oră unde ai voie cu nouăzeci?

Am prins-o cu putere de păr și am împins-o înapoi în poala mea.

— Taci și suge, iubito.

În secunda în care buzele ei mi-au atins scula, am tras de volan spre dreapta și am oprit pe marginea drumului. A fost nevoie de câteva manevre pentru a reduce viteza, dar am reușit să opresc, în cele din urmă. Am lăsat mașina în punctul mort și am tras frâna de mână. Praful încă plutea în jurul nostru. Am apăsat maneta scaunului și l-am dat pe spate.

Mi-am pus ambele mâini pe capul ei și am impus eu ritmul. Ea era întinsă peste consolă, cu sânii țopăind în luminile de pe bord. Gura ei nu mi-a părăsit nicio clipă erecția.

Simțeam orgasmul cum se apropia.

Am vrut s-o avertizez, dar nu am reușit să pronunț niciun cuvânt. N-am putut nici măcar să trag aer în piept pentru a le articula. Într-un fel, era o senzație asemănătoare cu panica. Dar foarte departe de aceasta. Era ceva pentru care aș fi

renunțat la tot. Lina era o persoană pentru care aș fi renunțat la tot.

La acest gând înspăimântător, am ejaculat cu putere. Sămânța a urcat iute ca focul și a explodat liber în gura ei. Cred că am țipat. Cred că am apăsat pedala de accelerație, pentru că motorul a intrat în viteză până la linia roșie. Îi strângeam cu putere părul în pumni, dar părea că nu mă puteam opri. Nu cât îmi dădeam drumul.

Era ceva nesfârșit. Gura ei mă sugea, sorbind fiecare jet al eliberării mele ca și cum n-ar fi putut trăi fără el.

— Iubito, am oftat, prăbușindu-mă pe scaun.

Gura ei a rămas fixată pe vârful sensibil până când am îndepărtat-o de-acolo. Părul îi era răvășit. Avea ochii mari și umezi. Sânii ei plini se legănau hipnotic cu fiecare răsuflare. Gura ei, gura aia a ei minunată, era umflată, roșie și umedă.

Nu mai văzusem în toată viața mea ceva mai frumos.

Am prins-o de subsuori, am tras-o peste consolă în poala mea și i-am lipit capul de pieptul meu. S-a ghemuit în mine și amândoi respiram de parcă tocmai am fi alergat la cros.

— Doamne, iubito. Ar trebui să anunți că gura aia a ta e o adevărată armă, am spus.

Ea a râs senzual.

— A fost răzbunarea mea pentru că m-ai făcut să ajung la orgasm în mijlocul unui restaurant.

Am mângâiat-o cu o mână pe păr.

— Nu știu ce părere ai tu, dar eu aș spune că a fost o primă întâlnire destul de reușită.

— N-aș refuza încă una.

I-am pipăit sânul și l-am strâns ușor.

— Vom comanda acasă, am decis eu.

Exact atunci am observat luminile intermitente din oglinda retrovizoare.

— La naiba.

39. Toată gașca e aici

— Ești o influență nefastă, s-a plâns Nash, bâjbâind cu cheile.

— Măcar e doar Nolan, i-am reamintit în timp ce așteptam să descuie ușa apartamentului său.

Șeriful federal care era dădaca lui Nash nu fusese prea încântat când se întorsese de la toaleta restaurantului și se trezise că plecaserăm. Situația i se păruse însă puțin mai amuzantă când se apropiase de geamul șoferului. Nu era nevoie să fii neurochirurg ca să-ți dai seama ce făcuserăm.

Nash a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru prima. Piper m-a întâmpinat, purtând cu mândrie în gură un cățel polițist de pluș.

— Ăsta e nou, am remarcat, aplecându-mă pentru a-i ciufuli blana sârmoasă.

— L-am văzut pe Amazon, a spus Nash, închizând ușa și agățând cheile în cuier.

— Ți se întâmplă vreodată să nu ți se scoale? am întrebat, observând situația evidentă din pantalonii lui.

Rânjetul lui era de-a dreptul malefic. A întins mâna după mine.

— Ai de ales.

— Explică-mi.

— Ori ți-o trag aici, lângă ușă, ori în dormitor.

Mâinile lui deja se agățaseră de marginea rochiei mele.

— Stai. Stai. Stai.

Spre lauda lui, s-a oprit imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Oricât de mult aș vrea să-ți testez noua față proaspăt bărbierită…

Am clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că spun asta. Dar cred că trebuie să vorbim.

Nash a strâmbat din buze.

— Ce naiba au pus în vinul ăla?

Mi-am înfipt mâinile în păr.

— Evident, am fost răpită de extratereștri și înlocuită cu o clonă deloc convingătoare. Dar am fost prea ocupați cu orgasmul ca să discutăm.

— Despre ce?

— Despre planul de a-l scoate din văgăună pe Hugo. Vorbeam serios când am spus că vreau să particip. Și oricât de mult mi-aș dori să ne-o tragem din nou, asta e o chestie importantă. Atât de importantă că nu te voi lăsa să-mi distragi atenția cu penisul tău fermecat.

Ochii lui au trecut de la înflăcărare intensă la o expresie amuzată.

— Ești unică, Angel.

— Da, sigur, domnule Armăsar Comunal. Nu mă aiurești cu complimentele. Adună trupele cât o duc eu afară pe Piper.

— Acum?

Am luat lesa din cuier.

— Da. Acum, am spus ferm.

M-am întors de la plimbarea în jurul clădirii cu Piper și cu o conștiință vinovată și sâcâitoare.

— Nash? Înainte ca toată lumea să ajungă aici, trebuie să-ți spun ceva.

Nash tocmai prindea fotografia lui Duncan Hugo pe tabla albă pe care o instalase lângă masă.

— Ce s-a întâmplat?

Eram sigură că făcusem ceea ce trebuia, dar aveam senzația că el n-ar fi văzut lucrurile așa.

— OK… Așadar, la școală, după toată chestia cu criza cardiacă, nu prea m-am integrat. Și, în afară de muncă, nu m-am adaptat niciodată la societate.

Acum mă privea cu atenție.

— Cred că încerc să spun că sunt nouă în toate astea. În ceea ce se întâmplă între noi. În a avea prietene ca Naomi și Sloane.

Nash a închis încet ochii și apoi i-a redeschis. S-a frecat dintre sprâncene.

— Ce ai făcut, Angelina?

— Doar ascultă-mă, am început eu.

Dar am fost întreruptă de o bătaie puternică în ușă. Piper s-a repezit între picioarele lui Nash, la adăpost.

— Este ora nouă și mâine e zi lucrătoare, s-a plâns Knox când i-am deschis.

— Iată-l pe noul Knox Morgan cel domesticit, am glumit eu.

Tocmai închideam ușa, când a apărut și Lucian.

— Cum naiba ai ajuns atât de repede? l-am întrebat.

— Azi am lucrat de la distanță, de-aici.

— Ai lucrat de la distanță în costum?

— Frumoși cercei, a spus el.

Mi-am mijit ochii suspicioasă.

— De ce ești drăguț cu mine?

— De-asta.

A dat din cap spre Nash, care îi oferea fratelui său o bere și zâmbea.

— Să n-o dai în bară.

S-a dus la prietenii lui, iar eu am închis ușa simțindu-mă vinovată.

— Deci, băieți. Înainte de a începe, probabil că ar trebui să vă spun tuturor…

Am fost întreruptă de o altă bătaie în ușă.

Lucian s-a oprit din tentativa de a o convinge pe Piper să iasă de după picioarele lui Nash și s-a încruntat.

— Ăla e Graham?

— Știm că ești înăuntru.

Vocea lui Sloane se auzea dincolo de ușă. Nash s-a îndreptat spre mine.

— Asta voiam să-ți spun, am zis, prinzându-l de braț.

S-a uitat prin vizor și apoi mi-a aruncat o privire care voia să spună „nu cred că ai făcut asta“.

— Ba da, am mărturisit.

— Ce ai făcut? a întrebat Knox, încrucișându-și brațele.

— Asta, a spus Nash, deschizând ușa la care stăteau Naomi, Sloane și doamna Tweedy.

— Bine. Ca să clarificăm, doamnei Tweedy nu i-am trimis mesaj, am zis.

Knox părea îngrijorat. Lucian părea pregătit să comită o crimă. Iar Nash, ei bine, Nash s-a uitat la mine și și-a dat ochii peste cap.

— Daisy, iubito, ce naiba cauți aici? a întrebat Knox, ducându-se spre ea.

Ea și-a încrucișat brațele peste frumosul ei pulover violet.

— Lina ne-a trimis un mesaj.

Sloane, îmbrăcată în pantaloni de jogging în carouri și o bluză asortată, și-a pus mâinile în șolduri.

— Voi, bărbăciorilor, n-o să ne excludeți din treaba asta, oricare ar fi ea.

— Eu am venit doar pentru că pe vizorul meu părea a fi o petrecere. Am adus băutură, a anunțat doamna Tweedy, cu o sticlă de burbon n mână.

M-am crispat când trei priviri masculine și morocănoase s-au fixat asupra mea.

— Angelina, a început Nash.

Mi-am ridicat mâinile.

— Ascultă-mă. Asta ne implică pe toți într-un fel sau altul, mai puțin pe doamna Tweedy. Iar Naomi și Sloane merită să știe ce se întâmplă. Cu cât ne gândim mai mulți la asta, cu cât avem mai mulți ochi și urechi în oraș, cu atât vom fi mai bine pregătiți.

Bărbații au continuat să mă privească ostil.

— Nimeni nu cunoaște acest oraș și ce se întâmplă în el mai bine decât Sloane. Iar Naomi a ajuns aici fiind țintă. N-ar trebui ținută în beznă. Cu cât știe mai multe, cu atât va fi mai în siguranță și o va putea proteja mai bine pe Waylay, am insistat eu.

— Nu mă lași în afara acestei povești. Dacă are vreo legătură cu sora mea sau cu nemernicul ei de fost iubit, merit să știu ce se întâmplă, a insistat Naomi către Knox.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, Daze, a asigurat-o el, apucând-o ușor de braț.

Mă ocup eu de asta. Vă apăr, pe tine și pe Way. Trebuie să ai încredere în mine.

Fața lui Naomi s-a îmbunat momentan, dar a redevenit morocănoasă.

— Și tu trebuie să ai încredere în mine. Nu sunt copil. Merit să știu totul și să am liniile de comunicare deschise.

Sloane a arătat cu degetul mare spre Naomi.

— Da. Cum a spus ea.

— Asta nu are nimic de-a face cu tine. Când o să înveți să-ți vezi de treaba ta? a spus Lucian, adresându-se lui Sloane pe un ton atât de glacial încât aproape că m-a luat tremuratul.

Măcar o dată, uriașul era supărat pe altcineva, nu pe mine. Sloane, însă, părea imună la răceala lui Rollins.

— Taci, Satană. Dacă e vorba de orașul meu și de oamenii la care țin, sunt și eu implicată. Nu mă aștept să înțelegi asta.

Au început să se confrunte din priviri și m-am întrebat cui îi va obosi primul gâtul, având în vedere diferența de înălțime dintre ei.

Nash s-a apropiat și m-a luat de încheietură.

— Scuzați-ne o secundă, a spus el și m-a târât în dormitor.

A închis ușa, m-a lipit de ea și apoi și-a pus palmele de o parte și de alta a capului meu.

— Explică-mi.

— Pari supărat. Poate c-ar trebui să vorbim mai târziu?

— Vom vorbi acum, Angel.

— Aveau dreptul să știe.

— Explică-mi de ce ai vorbit cu ele înainte de a vorbi cu mine.

— Sincer?

— Hai să fim sinceri măcar o dată, a spus el sec.

— Nu sunt foarte sigură care e ierarhia loialității în această situație. Naomi și Sloane sunt primele

mele prietene adevărate de multă vreme și nu mai am antrenament. Dar știu cât de mult te-a durut când nu ți-am spus ce se petrecea. Am simțit și eu asta când ai plecat să faci planuri fără mine. Și…

Mi-a lipit șoldurile de ușă cu trupul lui.

— Sunt înăuntru? l-am auzit pe Knox întrebând din cealaltă cameră.

— Și ce? m-a întrebat Nash.

— Și ar trebui să știe și ele. Și înțeleg că ești supărat și-mi pare rău că n-am vorbit mai întâi cu tine despre asta.

— Apreciez asta și nu te înșeli, a spus el, dându-mi părul la o parte de pe frunte cu un gest atât de blând încât genunchii au început să-mi tremure.

— Nu mă înșel?

A zâmbit vag.

— Nu. Dar data viitoare, hai să purtăm mai întâi o conversație.

Era atât de chipeș și atât de… bun. Nu era de mirare că mă îndrăgostisem de omul ăsta.

Am reușit să dau din cap.

— Da. Am înțeles.

Mi-a cuprins obrazul în mâna lui.

— Tu și cu mine suntem implicați împreună în povestea asta. Când deciziile noastre se influențează reciproc, le luăm laolaltă. Ai înțeles?

Am dat ferm din cap.

— Bine, a spus el, desprinzându-mă de ușă.

Apoi mi-a dat o palmă usturătoare la fund.

— Consideră chestia asta o strângere de mână.

— Au!

— Ori l-a pocnit ea pe el, ori el pe ea, a spus Sloane din cealaltă cameră.

— Acum, hai să ne întoarcem acolo și să punem la cale porcăria asta. Împreună, a spus Nash hotărât.

— Bine.

A făcut o pauză.

— Mai e ceva ce trebuie să-mi spui înainte să ne întoarcem acolo?

Am deschis gura exact când o altă bătaie a răsunat la ușa din față.

— Jur că n-am mai chemat pe nimeni, am zis.

El a zâmbit și a deschis ușa dormitorului.

Nolan a intrat și Knox a închis ușa în urma lui. Șeriful federal s-a oprit și a privit adunarea, tabla albă și pe doamna Tweedy, care pregătea o carafă cu whiskey.

— N-o să-mi placă asta deloc, nu-i așa?

— Nu la fel de mult pe cât nu-mi place mie deja, i-a spus Knox.

— Bună, Nolan, a spus Sloane cu un zâmbet amabil.

— Bună, dulceață.

Lucian a tăcut, dar corpul lui încordat transmitea întregii încăperi un singur mesaj: „mai am puțin și explodez“.

— Mai aduc niște beri, am spus, trecând printre Lucian și Nolan, care părea să nu fie conștient că viața lui atârna de un fir de păr.

— Știi care sunt faptele. E ultima ta șansă să scapi înainte ca planurile să devină realitate, i-a spus Nash lui Nolan în timp ce mă îndreptam spre bucătărie. Intri sau ieși.

— Intru, a spus el fără ezitare.

— Nolan, asta ți-ar putea aduce probleme serioase, l-am avertizat eu, scoțând șase cutii de bere din frigider. Șefilor tăi nu le va plăcea că te implici în asta.

Nolan și-a întins brațele.

— Nu știu dacă ai observat, dar slujba mea e nasoală de tot. M-a costat căsnicia. Mi-a distrus orice speranță pe care o aveam față de lume, în general. Iar dormitul în moteluri de o stea pline cu gândaci mi-a distrus spatele. Deja mi-am scris demisia. Aștept doar să mă îmbăt suficient de tare sau să mă enervez suficient de rău ca s-o trimit. În plus, m-am săturat să fiu dădacă.

Nash și cu mine am schimbat o privire și el a încuviințat. I-am întins lui Nolan o bere.

— Bine ai venit în echipă.

— Habar n-am despre ce naiba vorbiți voi, dragi copii, dar și eu sunt în echipă, a anunțat doamna Tweedy.

Am ridicat din umeri spre Nash, iar el și-a dat ochii peste cap. Amândoi știam că nu va fi ușor să scăpăm de ea.

— Bine, i-a spus Nash. Dar nu ai voie să spui nimănui nimic din ce auzi în seara asta. Nici în fața colegilor tăi de la sală. Nici amicilor tăi de pocher. Nimănui.

— Gata. Am înțeles deja. Hai să vorbim odată.

— Da, să terminăm cu partea asta, a mormăit Knox și a tras un scaun pentru Naomi.

Ne-am așezat în jurul mesei pline cu burbon și bere și am ascultat cum Nash ne-a expus tuturor evenimentele din ultimele zile, apoi a descris planul de bază pe care îl puseseră la cale.

— Urăsc chestia asta, a anunțat Sloane când Nash a terminat de vorbit.

Naomi avea ochii mari și-l strângea de mână pe Knox.

— Nu vorbești serios, Nash. Nu poți să fii momeală. Aproape că te-a omorât data trecută.

— Iar de data asta, voi fi pregătit, a spus Nash cu blândețe.

— Cu toții vom fi pregătiți, i-am promis.

Naomi și-a îndreptat ochii rugători către Knox.

— Dar dacă Nash e o țintă, o problemă neterminată, așa e și Way.

— Așa ești și tu, a spus Lucian.

Knox a tras-o lângă el.

— Uită-te la mine, Daze. Nimeni nu se va apropia de niciunul dintre voi. Îți promit. Ar trebui să treacă mai întâi peste cadavrul meu și nimeni nu trece peste cadavrul meu.

— L-a împușcat pe Nash, a spus ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Nici acolo nu va avea a doua șansă, a promis Knox.

Privirea i s-a îndreptat spre fratele lui și s-au uitat lung unul la altul. Naomi a închis ochii și s-a lipit de pieptul lui Knox.

— Nu pot să cred că toate astea se întâmplă din cauza surorii mele. Mă simt ca și cum eu am adus năpasta asta asupra voastră.

— Nu poți fi vinovată pentru deciziile greșite ale unui alt adult, i-a spus Nash.

Apoi s-a uitat la mine.

— Nu poți decât să încerci să iei decizii bune pentru tine însăți.

— Vreau să fie clar un lucru a spus Knox. Nimic din toate astea nu se întâmplă înainte de nunta de sâmbătă. Nimic nu-i strică ziua cea mare lui Daisy.

— E și ziua ta cea mare, Knox, a spus Naomi, aplecându-se spre el.

— La naiba, sigur că este. Și nimic și nimeni n-o va strica. De acord?

S-a uitat în jurul mesei, asigurându-se că fiecare dintre noi a priceput.

— Ne vom pune în mișcare de luni, a spus Nash.

— În regulă. Atunci ar trebui să discutăm despre pregătiri, am propus eu.

Nash a încuviințat.

— Cu toții facem parte din echipă. Cu toții avem o treabă de făcut, altfel de ce am mai fi aici?

— Pentru că Lina a deschis gura aia mare a ei și i-a implicat pe toți în povestea asta, a spus Knox.

— Lina te-a scutit de o săptămână de dormit pe canapea, pentru că asta ai fi meritat dacă nu mi-ai fi spus nimic despre această situație. Așa că ar trebui să-i mulțumești, a punctat Naomi.

Knox s-a uitat la mine și s-a frecat la ochi cu degetul mijlociu.

— Mulțumesc, Leens, a spus el.

— Cu mare plăcere, am spus dulce, luând paharul cu degetul mijlociu ridicat.

— Hai să revenim la treburile noastre, a sugerat Nolan.

— Zi mai departe, m-a îndemnat Nash.

Am clipit din ochi.

— Nu prea vreau… nu mă simt în largul meu…

— Dar știi ce trebuie făcut, a insistat el.

— Așa-i, am zis. OK, atunci. Nash, ai acces la dosarul pe care poliția din Lawlerville l-a deschis înainte ca federalii să intervină. Poate că e ceva acolo care ne va spune încotro s-a dus Hugo.

El a încuviințat, iar eu am tras aer în piept.

— Continuă, mi-a cerut el.

M-am întors spre Nolan.

— Nolan, tu îți vei folosi farmecul și relațiile pentru a vedea ce informații poți obține despre cazul pe care agenții federali îl pun cap la cap în privința lui Anthony Hugo. Cine le furnizează informații și cum le obțin?

— Mă ocup, a spus el, mângâindu-și mustața.

— Sloane?

— Nu mă cruța, a spus ea, ținând un stilou deasupra caietului pe care-l scosese din geantă.

— Avem nevoie de oameni în oraș care să fie atenți la Duncan Hugo și la acoliții lui. Cu cât suntem avertizați mai din vreme, cu atât avem mai mult timp să ne pregătim. Grim a fost deja de acord să-i supravegheze mai departe pe oamenii lui Hugo. Dacă vreunul dintre ei vine spre noi, vom ști. Dar avem nevoie de oameni aici care să stea cu ochii deschiși și urechile ciulite și care să-și țină gura.

— Ooooh! Eu! Eu! a spus doamna Tweedy, căzând pe jumătate din scaun, cu mâna ridicată ca un elev nerăbdător.

— Bine. Doamna Tweedy e primul nostru spion oficial, a aprobat Sloane.

— Asta înseamnă că nu ai voie să trăncănești despre asta cu nimeni, i-a reamintit Knox bătrânei sale chiriașe.

— Știu când să vorbesc și când să-mi țin gura, a ripostat ea.

— Alege oameni în care știi că poți avea încredere să nu vorbească verzi și uscate despre povestea asta. Nu avem nevoie de un oraș întreg răzvrătit, a avertizat-o Nash pe Sloane.

— Le-am putea spune câteva zvonuri unor bârfitori de primă clasă, ca să fie cu ochii în patru fără să știe exact de ce, a sugerat doamna Tweedy.

— Cum ar funcționa asta? am întrebat.

— De exemplu, tipul tatuat pe față. Pot să-i menționez întâmplător lui Neecey de la Dino's că am auzit că un tip cu tatuaje pe moacă vrea să cumpere câteva hectare de teren agricol pentru a construi o grămadă de locuințe pentru hipsteri și magazine de tutun.

— Nu e o idee groaznică, au spus Lucian și Sloane în același timp.

Apoi au schimbat o privire prelungă și sufocantă.

— Knox, am continuat eu.

O avea încă pe Naomi lipită de el, cu brațul lui tatuat în jurul umerilor ei.

— Dă-i drumul, șefa.

— Securitatea locală. Întărește sistemul de acasă și de aici, de la Nash. Lucian, poți găsi o modalitate de a-i depista pe Nash, Naomi și Waylay în cazul în care nu au telefoanele la ei?

Ochii lui Nash s-au întors spre mine.

— Stai puțin. Am deja o dădacă federală…

— Nu te obosi să te împotrivești, i-a spus Naomi. Dacă e o măsură de precauție pe care Waylay și cu mine trebuie s-o luăm, e valabil și pentru tine.

— Am acces la o tehnologie interesantă, care s-ar putea să ne fie de ajutor, a zis Lucian.

— Minunat. Knox, colaborează cu Lucian pe partea asta, am spus.

— Eu ce să fac? m-a întrebat Naomi. Și nici să nu-ți treacă prin cap să mă lași deoparte.

M-am uitat la Nash, cerându-i ajutor.

— Autoapărare, a spus el. Tu și Waylay o să vă înscrieți la instructorul de ju-jitsu al lui Fi pentru lecții particulare.

Knox a deschis gura să-l contrazică, dar Nash a dat din cap.

— Hugo nu se va apropia de niciunul dintre voi. Dar ar fi mai bine să nu ne asumăm niciun risc.

— Abia aștept să-mi dezvolt gama de lovituri cu genunchii în boașe și în nas, a spus Naomi.

Sloane a căscat și s-a uitat la ceas.

— Bine. Ne cunoaștem misiunile fiecare. Hai să-l prindem pe nemernicul ăsta.

Toți au început să murmure în jurul mesei, aprobator. Doamna Tweedy a sorbit zgomotos ce mai rămăsese din paharul ei cu burbon.

— Haide, Daze. Să mergem la culcare, a spus Knox.

Felul în care a spus-o și felul în care ea s-a uitat la el m-au făcut să cred că somnul era ultimul lucru la care se gândeau.

Sloane și-a îndesat caietul la loc în geantă.

— O să fac un grup de WhatsApp ca să fim cu toții la curent.

— Bine gândit, a spus Nash.

— Graham, i-a zis Nash lui Nolan, dând din cap.

— O vorbă doar, a spus Lucian, apărând lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Care e adevărata mea misiune?

Am zâmbit cu aroganță.

— Nu am vrut să spun asta în fața unui șerif federal, chiar dacă joacă în echipa noastră.

— De asta m-am prins și eu.

— Poți să-ți folosești rețeaua ta teribilă de strângere a informațiilor pentru a găsi un om fără nume și fără fotografie?

I-am explicat despre prietenul fără chip al lui Duncan, cel cu telefonul cu cartelă.

— E singurul pe care nu l-am putut localiza și asta mă face să cred că el e cel pe care trebuie să-l găsim.

— Trimiteți-mi tot ce aveți, iar eu îmi voi pune imediat echipa la treabă.

— Bine. Și vrei să stai cu ochii pe Sloane? Noi, restul, fie suntem pregătiți să ne ocupăm de chestiunea asta, fie trăim cu cineva care e pregătit. Sloane e singură și, din moment ce locuiești alături de ea atunci când ești în oraș, ești cel mai potrivit.

O scânteie înghețată a dansat în ochii lui Lucian.

— Nimeni nu se va apropia de ea, a promis el.

— Probabil c-o să te ocărască pentru că-i dai atâta atenție, l-am avertizat.

Un zâmbet vag a răsărit pe fața lui chipeșă. Dar apoi a dispărut.

— De data asta nu mă voi lăsa pus pe fugă atât de ușor.

Personal, muream de curiozitate să aflu la ce altă dată se gândea și cum reușise o femeie de un metru și jumătate să-l pună pe fugă pe Lucian „Lucifer“ Rollins. Dar nu părea momentul potrivit pentru astfel de întrebări.

Ne-am luat la revedere în timp ce toată lumea, cu excepția lui Nolan, a ieșit pe ușă, cu un zumzet nerăbdător și decis.

Sloane s-a oprit în ușa deschisă.

— Mai vrei să fii partenerul meu la nunta de sâmbătă? a strigat ea spre Nolan, care stătea rezemat pe insula din bucătărie.

— N-aș rata asta pentru nimic în lume, dulceață.

— Vino să mă iei pe la ora…

Lucian a trântit ușa, întrerupând-o pe Sloane la jumătatea frazei.

— Ăștia doi vor face implozie într-o zi. Nu-i așa, Pipe? am întrebat cățelușa care țopăia jucăuș la picioarele mele.

— Angel, am nevoie de cheia ta, a strigat Nash.

— E descuiat, i-am spus, venind după el și Nolan în bucătărie.

— Bine. Du-te și ia-ți lucrurile și adu cheia înapoi, a zis el.

— Lucrurile mele?

— Graham îți ia locul până se termină povestea asta. Va fi mai aproape decât dacă ar sta la motel.

— N-o să vă mint. De-abia aștept să am un pat adevărat și să nu mai trebuiască să calc în picioare o sută de gândaci ca să ajung la duș, a spus Nolan vesel.

— Ăăă, tu iei canapeaua, amice, i-am spus.

— Nu. El se mută în apartamentul tău, a replicat Nash. Tu stai cu mine.

— Te aștepți să mă mut cu tine?

Vocea mea a urcat o octavă. Am început instantaneu să transpir.

— Atunci mă duc să-mi iau lucrurile. Mă întorc aici după ce alung șobolanii din valiza mea, a anunțat Nolan și a fugit spre ușă.

— Ceartă-te cu mine din cauza asta, m-a provocat Nash.

— Nu pot să mă mut cu tine, Nash. E o nebunie. Abia am reușit să treacă o zi fără să ne luăm de gât și tu vrei să împarți baia cu mine? Nu-mi zâmbi ca și cum eu sunt dementa!

Știam că vorbesc isteric, dar nu mă puteam stăpâni.

Zâmbea în continuare, venind spre mine. Am ridicat mâinile și am dat să mă îndepărtez.

— Una e să adorm lângă tine din greșeală după sex, dar să-mi aduc hainele aici și… Ai măcar spațiu în dulap? Nu pot să-mi las lucrurile într-o valiză. Trebuie să respire.

Eu trebuia să respir.

Nash m-a prins cu mâinile de șolduri, trăgându-mă mai aproape. Uram faptul că m-am calmat aproape imediat.

— Respiră, a spus el.

Am inspirat scurt.

— Ești adorabilă când intri în panică.

— Nu intru în panică. Doar… încerc să înțeleg propunerea ta absurdă.

— Dacă te face să te simți mai bine, e doar temporar, a spus el, enervant de calm.

Temporar. Temporar. Temporar. La fel ca relația noastră. Câteva zile, până când… se va termina.

Nash mi-a pus palmele pe ceafă și apoi a început să se legene.

— De ce dansezi cu mine?

— Pentru că-mi place să fiu aproape de tine chiar și atunci când suntem îmbrăcați.

— Asta nu poate fi cea mai bună soluție, am insistat eu. De ce nu ne mutăm cu toții la motel?

— Nu glumea cu șobolanii, a subliniat Nash.

— Bine, atunci. Ne vom muta cu toții cu Naomi și Knox. Au loc destul.

— Nu crezi că asta va întinde bârfe în tot orașul? Ideea e să facem ca lucrurile să pară cât mai normale din exterior.

— Ce e normal la asta? am întrebat. În plus, lumea nu va începe să vorbească despre faptul că Nolan stă la mine acasă? Adică, vor crede că mă culc cu amândoi. Sau că suntem într-un *menage-a-trois*.

— Sau vor crede că șeriful federal însărcinat cu paza mea stă mai aproape de mine ca să mă protejeze. Sau vor crede că noi doi avem o relație serioasă și că Nolan a vrut să plece din motelul cu gândaci.

La naiba. Se gândise la toate. Ticălosul alunecos și viclean.

Eram impresionată.

Și înspăimântată.

— Nu am de gând să mă transform în Suzy Homemaker și să învăț brusc să gătesc, l-am avertizat.

— S-a notat.

— Și ai face bine să nu folosești podeaua din baie pe post de coș de gunoi. Am văzut Muntele

Rufelor Nespălate în ziua în care am adus-o pe Piper acasă.

— Trebuie să scot punga cu broccoli din congelator? a întrebat el, frecându-și obrazul de creștetul capului meu.

— Nu. Poate.

40. Zâmbește frumos la cameră

Lina

— Nu-mi vine să cred că mă obligi să fac asta, a spus Nash în timp ce o machieuză îi pudra fruntea.

Nerăbdător, s-a ferit de mâna ei.

— Putem să terminăm mai repede? Te rog!

Eram cocoțată pe masa din biroul lui, savurându-i stânjeneala sub luminile incandescente ale fotografului.

În ultimele câteva zile, eu fusesem cea stânjenită, fiind forțată să mă mut cu el… temporar, îmi tot reaminteam. Dar asta însemna că, în acest timp, eu, hainele mele, trusele mele de machiaj, ba chiar și blestemata mea de plantă de apartament locuiam acum împreună cu Nash.

În ultimele 48 de ore, dormisem în patul lui Nash, mă spălasem pe dinți la chiuveta lui și mă îmbrăcasem în baia lui. Apoi mă așezasem la masa lui și mâncasem micul-dejun și cina pe care mi le pregătise.

Am pus o limită când venea vorba să fac caca când era și el acasă. Ca să fiu sigură, am redus temporar consumul de fibre.

Sinceră să fiu, în afara groazei mele de a împărți aceeași baie, acest aranjament nu era atât de ciudat pe cât mă așteptam. Dar asta probabil pentru că ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului dezbrăcați, iar restul punând la cale detaliile planului în care Nash urma să-și recapete falsele amintiri pentru a-l momi pe Duncan afară din ascunzătoare.

Tipa cu machiajul și-a strâns recuzita și a ieșit în grabă din cameră. M-am dat jos de la locul meu și m-am apropiat de Nash. Era în uniformă și încruntat, o combinație care mi se părea absolut atrăgătoare.

— Trebuie să-ți reamintesc? A fost ideea ta, am spus, trecându-mi palmele peste pieptul lui lat.

Pusese câteva kilograme la loc, transformate în mușchi. Și observasem că-și mișca umărul rănit strâmbându-se mai puțin. Inima mea lăsase în mare parte în urmă palpitațiile și mă întrebam dacă nu cumva sexul cutremurător era un soi de leac miraculos.

— Ideea mea era să răspândesc vestea că mi-a revenit memoria. Nu să strig asta din paginile unei reviste naționale online cu o nenorocită de ședință foto, s-a plâns el.

— Bietul de tine! Trebuie însă să fim siguri că vestea ajunge departe, în cazul în care Duncan se ascunde pe undeva, prin țară.

— Cum a reușit Stef să facă asta? a întrebat Nash, trăgându-se iritat de guler.

— Are relații la o firmă de relații publice. Naomi l-a sunat, el i-a sunat pe cei de-acolo și iată-ne aici.

— Amintește-mi să-i arunc o ganteră pe picior la sală data viitoare când ne întâlnim.

Am zâmbit.

— Ce e?

— Îmi cam place când ești arțăgos. E drăguț, i-am mărturisit.

— Nu sunt arțăgos și nu e nimic drăguț.

— Bine. Ești morocănos și asta e sexy.

A strâns din dinți, gândindu-se la asta.

— Bine, asta pot accepta.

— Ești îngrijorat? am întrebat, apropiindu-mă de el.

Nash și-a strecurat degetele în buzunarele din spate ale pantalonilor mei.

— E ceva imprevizibil. Mă transform în momeală și el tot ar putea să mă ignore și să vâneze pe altcineva.

— Knox nu le va scăpa din ochi pe Naomi sau pe Waylay în viitorul apropiat. Tu ești cel care-i va atrage atenția lui Duncan. Tu reprezinți cea mai mare amenințare. Nu va putea rezista și va încerca să termine ce a început.

Am clătinat din cap și am închis ochii.

— Ce ai? m-a întrebat Nash.

— Nu-mi vine să cred că-mi consolez iubitul, cu care locuiesc, spunându-i că omul care era să-l ucidă o dată va face și a doua încercare, am spus. Nimic din această situație nu e normal.

— Iubitul cu care locuiești? a repetat el.

— Jucăria? Amicul meu? Sprijinul meu emoțional?

— Iubitul, a decis Nash și a zâmbit când a văzut că mă crispez. Te sperii ușor, deși te dai dură.

— Nu sunt speriată, am mințit.

— Crezi că nu-mi dau seama când iubita mea intră în panică?

— Acum ești ticălos, m-am plâns, desprinzându-mă din strânsoarea lui. Hai să lăsăm etichetele astea pe mai târziu.

S-a sprijinit de birou, încă zâmbind.

— Îmi place să știu că te pot aiuri.

— Da? Ei bine, mie îmi place mai mult când te sperie niște produse cosmetice și o ședință foto pentru o revistă.

S-a strâmbat.

— Acum cine e rău, Reao?

— Poftim, ia un mentosan, i-am spus, întinzându-i una dintre bomboanele ambalate pe care le luasem de la standul de prezentare al restaurantului la prima noastră întâlnire.

— Nu vreau mentosan. Vreau…

S-a oprit în timp ce mototolea hârtia bomboanei. S-a uitat încruntat la ea, pierdut în gânduri.

— Ce e? am întrebat.

A tresărit.

— Nimic. Am simțit că parcă îmi amintesc ceva.

— Despre împușcături? am zis.

— Poate. Acum s-a evaporat.

— Dacă ești cuminte, te scot la o înghețată, i-am propus, schimbând vorba.

Și-a agățat degetele de betelia pantalonilor mei și m-a tras mai aproape.

— Spray-ul tău paralizant mi s-a înfipt în stomac, l-am avertizat.

— N-ar fi mai bine ca, în loc de ședință foto și înghețată, să te pun pe birou și să-ți desfac larg picioarele alea lungi și sexy? O să mă așez în genunchi și o să-ți sărut coapsele, până sus. Un fior delicios mi-a străbătut șira spinării, iar el și-a coborât mâna spre fundul meu. Mâna lui mă strângea, cald și posesiv.

— M-ai implora până când mi-aș lua limba de-acolo și…

— OK! Scuze pentru întârziere. Am o mie de bagaje.

Fotograful nu părea să observe că genunchii mei se înmuiaseră sau că Nash se uita la el încruntat.

— Amânăm puțin? am șoptit.

— Ce naiba fac eu acum cu erecția? mi-a mârâit el la ureche.

Am aruncat o privire în jos și am zâmbit.

— Ascunde-o cu spray-ul paralizant. Și cu lanterna ta. Și cu pistolul cu electroșocuri. Dar, orice ai face, nu te gândi că-ți voi striga numele când o să-mi faci sex oral.

— La naiba.

Nash a suportat o ședință foto de douăsprezece minute – în majoritatea pozelor apărea cu o erecție disimulată cu greu – apoi a oprit totul ca un ursuleț morocănos. Cu șase minute mai mult decât credeam că va rezista.

Am mutat-o pe Piper în brațe și mi-am scos telefonul.

Eu: Îmi datorezi 20 de dolari. Nash tocmai i-a dat papucii fotografului.

Stef: La naiba! Credeam că va rezista 15 minute.

Eu: Fraiere! Trimite-mi banii. Dar îți mulțumesc că ai aranjat chestia asta, deși ești ocupat cu naiba știe ce faci tu în New York. Îți rămân datoare.

Stef: Poți să-ți plătești datoria dându-mi informații despre Jeremiah.

Eu: Nu vorbești cu el?

Stef: Ba bineînțeles că da. Vreau doar să știu dacă ridică greutăți ca un ursuleț panda trist și sexy cât timp sunt eu plecat.

— Hei. Nu vrei să plecăm de aici? a spus Nash, băgându-și capul pe ușa biroului.

Își curățase machiajul de pe față. Arăta exact ca un erou american. Piper era de aceeași părere, după felul în care dădea din coadă.

— Unde mergem? am întrebat, strecurându-mi telefonul în geantă și punând câinele jos.

— Să mă văd cu o fată, în legătură cu un fund, a spus el criptic.

— După tine, am spus eu, făcându-i semn s-o ia înainte.

I-am admirat posteriorul în acei pantaloni de uniformă absolut sexy, în timp ce el deschidea drumul spre biroul comun.

— Ți-au făcut vreo poză cu fața ta sau doar cu fundul? a întrebat Nolan, îmbrăcându-și sacoul și urmându-ne pe ușă.

— Să mă pupi, a zis Nash.

Era o zi frumoasă de toamnă, tocmai potrivită pentru o plimbare cu mașina. Nash a pus muzică country și am plecat toți trei – plus Piper – în SUV-ul poliției. Mi-am concentrat atenția asupra grupului de WhatsApp. Naomi și Sloane își luau sarcinile în serios.

Sloane pusese la punct o rețea de spioni aflați în căutarea lui Hugo și a acoliților săi.

Naomi și Waylay aveau programată prima lor lecție de ju-jitsu în această seară. Knox și Lucian comandaseră 7 milioane de tone de echipamente de securitate pe care urmau să le instaleze în această săptămână.

— Ce excursie distractivă, șefule, a spus Nolan de pe bancheta din spate.

Am aruncat o privire în sus și am văzut penitenciarul pentru femei ce se profila înaintea ochilor noștri.

— M-am gândit că a venit momentul să stau puțin de vorbă cu ea, a spus Nash, uitându-se la închisoare prin parbriz. E ceva ce trebuie să știu înainte de a intra?

— Nu vrea să vorbească dacă Nolan e acolo. Și e îndrăgostită de tine.

— Tina? De mine?

Nash arăta de parcă tocmai scosesem o rachetă de badminton și îl plesnisem cu ea peste față.

— E din cauza fundului, nu-i așa? a întrebat Nolan.

— Al meu sau al ei?

— Hai, șefule, l-am tachinat. Știi bine că toate femeile din Knockemout abia așteaptă să te vadă ieșind dintr-o cameră.

Lui Nash i s-au înroșit urechile într-un mod adorabil.

— Putem, vă rog, să nu mai vorbim despre fundul meu?

— Putem, dar nu cred că vei face să tacă un întreg oraș, domnule Armăsar Comunal, a parat Nolan.

Mormăind încetișor, Nash a ieșit din SUV și i-a aruncat cheile lui Nolan.

— Rămâi aici și distreaz-o pe Piper. Ne întoarcem imediat.

— Ai grijă să nu te înjunghie cineva, a strigat Nolan.

M-am tensionat când Nash și-a trecut brațul în jurul umerilor mei în timp ce ieșeam din parcare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

— Suntem la lucru, am subliniat.

— Și ce dacă?

— Și nu e profesional din partea noastră să ne luăm în brațe sau să ne giugiulim.

— Cred că nu știi ce înseamnă giugiuleală.

— Știi ce vreau să spun, am zis, urându-mă pentru că uneori sunt atât de scorpie.

Nash m-a oprit chiar lângă intrare.

— M-ai pisălogit toată ziua și când nu mă pisălogești, mă exciți. Și când nu faci nici una, nici alta, te închizi în capul ăla al tău cu gândurile tale profunde. O să mă hazardez și o să presupun că încă îți faci griji pentru mutatul temporar la mine.

— Nu-mi fac griji.

— Știai că accentuezi la maximum cuvintele atunci când ești speriată?

— Nu le accentuez.

OK. M-a păcălit. Niciodată nu mai petrecusem atât timp în preajma unui bărbat ca el să-mi detecteze vorbele. Era enervant.

Și acum accentuam cuvintele în mintea mea. Minunat.

— Ascultă-mă, iubito. N-ai decât să te panichezi cât vrei. Voi fi tot aici când vei termina. E o petrecere în pijamale care durează mai mult. Asta e tot. Nu ești închisă într-o temniță. Nu ești ținută împotriva voinței tale. Îți știi doar hainele într-un alt dulap. Vom regândi totul după aceea. OK?

Acum dădeam din cap cu prea multă convingere. Pași mărunți.

— OK. Da. Bine.

— Ce fată bună! Acum ajută-mă să aflu niște chestii de la Tina.

Am scuturat capul ca să-mi limpezesc mintea.

— Bine. Lasă-mă să mă gândesc. Îi place că ai fost mereu drăguț cu ea. A spus că nu te-ai purtat niciodată urât cu ea, nici măcar când ai arestat-o.

— Atunci de ce și-a lăsat iubitul să mă împuște?

— Ea spune că nu a știut decât după ce s-a întâmplat. Și mă întreb dacă nu cumva Hugo a decis să înceapă cu tine pentru că Tina se uita prea visător la fundul tău.

Nash s-a uitat peste umăr.

— E chiar atât de mișto?

— Da. Chiar e.

Tina a intrat în încăpere cu mutra ei obișnuită, dar s-a oprit când l-a zărit pe Nash lângă mine. Cu iuțeală, și-a dat părul la o parte de pe față și apoi s-a apropiat de masă cu umerii trași în spate și cu sânii împinși în față.

Nash nu s-a uitat la bustul de sub uniforma kaki, de închisoare, dar a zâmbit.

— Bună, Tina.

— Șefule.

Pantoful fără șiret al Tinei s-a lovit de piciorul scaunului și femeia s-a împiedicat, agățându-se de masă.

— Ești bine? a întrebat Nash.

— Bine în draci. Adică, da. Sunt OK.

Fata cea dură încerca să reziste ca să nu se îndrăgostească de tipul cel drăguț. Nu-mi păsa de paralelele evidente.

— Nash are câteva întrebări pentru tine, am spus.

Ochii Tinei m-au descoperit în timp ce lua loc. Părea speriată, de parcă până atunci nici nu-și dăduse seama că mă aflam în cameră.

— Ah, bună, Lona.

— Lina, am spus, aruncându-i lui Nash o privire care voia să însemne: „Ți-am spus eu“.

El și-a dres glasul.

— Tina…

— Deci eu nu am știut despre faza cu împușcăturile, a spus Tina. Adică, nu înainte. Și m-am certat cu el după aceea. A spus că a tras în tine ca să-l facă pe taică-su să-l ia în serios. De ce le pasă oamenilor de părerile părinților lor, nu voi ști

niciodată. O pierdere de timp, dacă mă întrebi pe mine.

Asta venea din gura unei femei cu doi părinți încântători care nu-și doreau decât ca Tina să-și găsească fericirea… și să nu se mai comporte ca o infractoare.

— Apreciez asta, a spus Nash.

Ea a clătinat din cap.

— Cum spuneam, n-am avut niciun amestec în povestea asta.

— De ce? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

Nash s-a aplecat, iar Tina l-a imitat.

— Ai vreo idee unde s-ar duce dacă ar trebui să se ascundă, dar ar vrea totuși să rămână aproape?

— I-am spus și ei că nu l-am întâlnit niciodată, dar că ori de câte ori avea nevoie de o ascunzătoare nouă, îl suna întotdeauna pe Tipul cu Telefonul cu Cartelă, a spus Tina, dând din cap spre mine fără să-și ia ochii de la Nash. Ne făcea rost de un loc unde să dormim sau îi găsea lui Dunc un loc unde să pitească mașinile pe care le fura.

— Cum îl plătea pe tip? a întrebat Nash.

— Cu bani gheață. Îi punea într-una dintre cutiile alea de corespondență de la poștă și-i trimitea tipului.

— Ne-ai fost de mare ajutor, Tina, a spus Nash, notând ceva în carnețelul său.

— Dacă mai aveți întrebări despre acea noapte de la depozit, întrebați-o pe Waylay. Puștioaca are o memorie de prădător. Să nu-i spui niciodată că mergeți la o înghețată, dacă nu vrei pe bune s-o duci, pentru că în următorii doi ani din viața ta asta o să fie tot ce vei auzi din gura ei.

Și uite-așa, iar nu-mi plăcea Tina.

Nash și cu mine ne-am ridicat în picioare.

— Îți mulțumim pentru timpul tău, a spus Nash.

Tina a părut îngrijorată preț de o secundă, apoi o expresie vicleană i s-a așternut pe față și a dat jos de pe masă stiloul lui Nash, ca o pisică.

— Ups. Ți-am scăpat stiloul.

Nash s-a albit și s-a uitat la mine, cerând ajutor.

— Tu ești mai aproape, am spus eu.

Abia am reușit să nu râd când el s-a aplecat, ținându-și posteriorul departe de privirile Tinei.

— O zi bună! i-a urat el, băgând stiloul în buzunar.

— Pe curând, Tina, am spus, apoi l-am urmat pe Nash, care-și ținea fundul lipit de perete în timp ce se îndrepta spre ușă.

I-am găsit pe Nolan și pe Piper stând la soare pe un petic de iarbă și jucându-se cu cățelul polițist de pluș.

— Îți spun dacă-mi spui și tu, a zis Nolan.

Nash a mângâiat-o pe Piper.

— Subalternul neidentificat al lui Hugo e mai puțin un executant, ci mai degrabă un administrator de proprietăți sau un agent imobiliar. A fost plătit cu bani murdari prin poștă.

— Fraudă prin curier poștal. Frumos.

— O voi ruga pe documentarista mea să restrângă căutările complicilor cunoscuți la cei care au o legătură cu domeniul imobiliar, am spus.

— E rândul tău, i-a spus Nash lui Nolan.

— Am luat legătura cu un vechi prieten din Birou. Și nu, nu-i voi spune numele. Dar avea niște date din interior pe care era dispus să le împărtășească. Spune că informațiile anonime vin prin poștă, pe adresa agentului special Idler. Sunt notițe scrise de mână despre operațiunile lui Anthony Hugo. Nimic important deocamdată, dar până acum totul s-a verificat. Expeditorul nu foarte anonim a lăsat să se înțeleagă că are mai multe noutăți dacă-i acordăm imunitate.

— Se potrivește cu informațiile lui Grim. Se pare că Duncan Hugo vrea să colaboreze cu agenții federali, dacă asta înseamnă să-l dea la o parte pe

tatăl său și să preia el afacerea de familie, a zis Nash.

— Ar trebui să-mi fac griji pentru securitatea națională dacă există atât de multe scurgeri de informații la FBI? am întrebat.

— Neah. Probabil că e totul OK, a spus Nolan făcând cu ochiul.

Am deschis chat-ul de pe WhatsApp pentru a-i pune pe toți la curent cu progresele făcute.

— Ah, OK. Knox și Lucian au instalat mai multe camere în exteriorul clădirii și au adăugat câteva și în interior. Mâine vor instala senzori la ferestre și uși, iar Lucian ți-a lăsat la secție un dispozitiv de urmărire care arată ca un prezervativ, am citit.

— Nu știu ce aveți voi de gând, dar mie tot progresul ăsta îmi face foame, a anunțat Nash.

— N-aș refuza un sandvici cald de curcan, a spus Nolan.

— Hei, Nolan. Tina a scăpat un stilou pe jos doar ca să-l vadă pe Nash cum îl ridică, l-am informat în timp ce ne urcam în mașină.

41. Cuvinte înțelepte

Lina

Nouăzeci și șase de ore. Nash și cu mine supraviețuiserăm în mod oficial patru zile întregi de locuit împreună *și* de supraveghere intensă a relației noastre în plină formare. Nici măcar nu mă înecasem cu cafeaua cu lapte ieri dimineață, când Justice mă întrebase ce-mi mai face „iubitul“.

Mai erau tot patru zile până la nuntă – rochia mea de domnișoară de onoare era absolut senzațională –, iar articolul despre Nash urma să fie publicat lunea următoare.

Dacă totul mergea conform planului, vestea despre memoria recuperată a lui Nash îl va scoate pe Duncan Hugo din ascunzătoare, ticălosul va cădea în capcană și apoi totul se va termina.

Doar că nu eram sigură ce anume voiam să se termine.

Ambiguitatea lui „după“ devenea dintr-odată palpabilă, pentru că asta însemna că „după“ trebuia să luăm unele decizii. Dacă odată cu Duncan găseam și mașina, treaba mea s-ar fi încheiat și ar fi trebuit să mă întorc în Atlanta ca să-mi aștept următoarea misiune.

Sau…

Mi-am încetinit alergarea și m-am oprit în parcarea de la Honky Tonk.

M-am aplecat și am încercat să-mi trag sufletul în răcoarea dimineții. De pe fața mea transpirată, se ridicau aburi.

Totul se mișca atât de repede. Exista un avânt, un sentiment de urgență pe care-l resimțeam cu toții pe măsură ce treceau zilele. Lucrul acesta mă agita și mă făcea să nu mă simt la locul meu.

— N-am înțeles niciodată de ce aleargă oamenii ca să se distreze, s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am îndreptat de mijloc și l-am zărit pe Knox, cu o geantă de sport pe umăr.

— De ce te-ai trezit așa devreme? am întrebat, gâfâind.

— Am dus-o pe Way la școală. Am luat banii de aseară și vreau să mă duc la sală după bancă.

— N-ai putut să dormi? am ghicit.

— Nici măcar o clipă.

— Nunta sau Hugo? am zis, dându-mi jos bentița și ștergându-mi fața cu marginea tricoului.

— Dă-l naibii pe Hugo. Ticălosul ăla va sfârși după gratii sau în pământ.

— Atunci nunta.

Și-a trecut o mână prin păr.

— O să fie a mea. În mod oficial. Tot aștept să-și revină.

— Ești speriat, am spus, surprinsă.

— La naiba, da, sunt speriat. Tremură cizmele astea nenorocite în picioarele mele. Trebuie să mă

căsătoresc cu ea acum, înainte să-și dea seama că și-ar putea găsi pe cineva mai bun.

— Ba nu, am spus. Nimeni pe lumea asta n-ar putea s-o iubească mai mult decât o iubești tu. Nu spun că nu e demnă de iubit. Spun doar că tu o iubești la nebunie.

— O iubesc, a zis el răgușit.

— Și ea te iubește la fel de mult.

A zâmbit strâmb.

— Mă iubește, nu-i așa?

Am dat din cap. El și-a aruncat geanta de sport în spatele camionetei, iar eu m-am sprijinit de aripa mașinii.

— Spune-mi că merită, mi-a scăpat.

— Ce să merite?

— Să lași pe cineva să-ți intre în suflet. Să-l lași să se apropie suficient de mult încât să te zdrobească, dacă ar vrea.

— S-ar putea să sune ca textul de pe o blestemată de felicitare, dar merită fiecare moment, a răspuns el.

Pielea mea care se răcea rapid s-a înfiorat toată.

— Nu glumesc, a mai spus el. Ce aveam înainte în comparație cu ce am acum?

A clătinat din cap.

— Nici măcar nu se compară.

— În ce fel?

— Nu știu cum să explic. Știu doar că nu e curaj sau tupeu în a-ți trăi toată viața apărat de niște ziduri. Chestiile cu adevărat bune nu încep decât atunci când dărâmi cărămizile și inviți pe cineva în inima ta. Dacă nu ești speriat de moarte, înseamnă că greșești undeva.

— Dar ce mă fac dacă-mi plac zidurile? am întrebat, lovind o piatră cu vârful încălțărilor.

— Nu-ți plac.

— Sunt destul de sigură că-mi plac.

A scuturat din cap.

— Dacă ți-ar plăcea atât de mult zidurile, n-ai fi acum moartă de frică.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și cum funcționează chestia asta? Ar trebui să spun tuturor cele mai adânci și mai întunecate secrete pe care le am, să-mi expun cele mai urâte părți din mine și apoi să sper că nu se va duce totul dracului?

Mi-a zâmbit viclean.

— Nu fi tembelă. Nu-i lași pe toți să intre în inima ta. Doar pe cei care contează. Pe cei în care vrei să ai încredere. Pe cei care vrei să te lase să intri și tu în sufletul lor. Mizeria asta de vulnerabilitate e ca respectul. Trebuie s-o câștigi.

M-am întrebat dacă nu cumva din cauza asta eșuam când trebuia să lucrez în echipă. Nu aveam încredere în nimeni ca să mă apere și nu le dădeam oamenilor niciun motiv să aibă încredere în mine și în ei înșiși.

— Cred că relația cu Naomi ți-a înmulțit considerabil numărul de cuvinte pe care le rostești zilnic, l-am tachinat.

— Faptul că sunt cu Naomi m-a făcut să-mi dau seama cât de nefericit eram înainte. Tot ceea ce credeam că-mi doresc era doar o încercare a mea de a fugi și de a nu trăi cu adevărat. Voiam doar să-i resping pe oameni, a spus el cu subînțeles.

M-am uitat în jos și am lăsat cuvintele lui să-mi pătrundă în creier. Voiam să continui să trăiesc așa cum o făcusem întotdeauna? Sau eram pregătită pentru ceva mai mult? Eram oare gata să nu mă mai împotrivesc?

Am tras aer în piept.

— Sunt foarte mândră de tine, Knox.

— Da, da, bine, a mormăit el. Acum gata cu discuțiile despre relații, dă-le dracului.

Mi-am atins în joacă umărul de umărul lui.

— Vei fi un soț și un tată grozav. Morocănos și cu un vocabular oribil, dar tot grozav.

A mormăit, iar eu am pornit spre ușa care ducea spre scări.

— Lina?

M-am întors.

— Da?

— Nu l-am văzut niciodată așa cu vreo altă femeie. E foarte implicat și speră că și tu ești la fel.

Îmi venea să zâmbesc și să vomit în același timp. Ca să fiu sigură, m-am înclinat din nou.

Knox a zâmbit.

— Vezi? Ești moartă de frică. Știi măcar c-o faci cum trebuie.

I-am arătat un deget mijlociu plin de afecțiune.

Am avut toată ziua la dispoziție ca să reflectez la tot soiul de lucruri. După-amiaza, eram atât de sătulă de gândurile mele încât m-am dus la magazin și am cumpărat ingrediente pentru sandviciurile Club, cu friptură de curcan și șuncă de porc.

Sandviciurile nu însemnau gătit, m-am asigurat.

Întoarsă acasă la Nash, mi-am udat planta, am sunat la birou și – după o scurtă cercetare pe internet – am reușit să frig șunca la cuptor fără s-o transform în scrum.

Am făcut două sandviciuri de parcă ar fi fost niște adevărate opere de artă și apoi am rămas acolo uitându-mă la ceas. Nash trebuia să ajungă acasă abia peste vreo oră. Am apreciat greșit pregătirea mâncării.

Pentru că așa am simțit, mi-am scos telefonul și am sunat-o pe mama.

— Hei, ce surpriză plăcută, a spus mama, în *videocall*.

Bucuria pură de pe chipul ei pentru că o sunasem spontan a fost ca un miliard de săgeți minuscule de vinovăție care mi se înfigeau în carne.

Am sprijinit telefonul de borcanul cu delicatese pentru câini pe care Nash îl pusese pe blat.

— Bună, mamă.

— Ce s-a întâmplat? Pari… Stai așa. Pari fericită.

— Pe bune?

— Radiezi. Sau e un filtru?

— Nu e niciun filtru. De fapt… am pe cineva, am spus.

Pe ecran, mama n-a mișcat niciun mușchi.

— Mamă? Te-am pierdut? Cred că s-a blocat.

S-a înclinat.

— Nu s-a blocat. Încerc doar să nu te sperii cu vreo mișcare bruscă.

— Deci, e un tip, am zis, hotărâtă să-i spun totul. Este…

Cum ar trebui să i-l descriu pe Nash Morgan?

— Special. Așa cred. Chiar e, de fapt, și-mi place de el. Mult. Foarte mult. Dar abia ne-am cunoscut și am o viață în Atlanta și o slujbă care înseamnă multe călătorii și oare îmi pierd complet mințile dacă mă gândesc că poate merită să schimb toate astea pentru el?

Am așteptat o clipă, apoi încă una. Mama rămăsese cu gura căscată pe ecran.

— Mamă? am zis.

A început să clipească rapid.

— Scuze, draga mea. Procesam doar faptul că m-ai sunat de bunăvoie ca să vorbim despre viața ta amoroasă.

— N-am spus amor. Tu ai spus amor, am spus, simțind cum intru în panică.

— Îmi pare rău. Despre viața ta, s-a corectat mama.

— Chiar îmi place de el, mamă. E atât de… bun. Și autentic. Și mă cunoaște, chiar dacă am încercat să-l împiedic să mă cunoască. Dar, deși știe tot despre mine, tot mă place.

— Pare ceva serios.

— Ar putea fi. Dar nu știu dacă pot eu să fiu serioasă. Dacă ajunge să mă cunoască în întregime și apoi decide că sunt prea mult pentru el sau că nu sunt destul de bună? Dacă nu am suficientă încredere în el și se satură de asta? Ce-aș face dacă mi-aș da demisia și m-aș muta aici de dragul lui? Nu are nici măcar destul spațiu în dulap.

— Asumă-ți riscul.

— Poftim?

Am clipit, sigură că auzisem greșit.

— Lina, singurul mod de a afla dacă el e alesul e să-l tratezi ca și cum ar fi. Poate fie să câștige acest titlu, fie să-l piardă. Asta depinde de el, dar tu trebuie să-i dai șansa de a te cuceri.

— Sunt confuză. Întotdeauna mi s-a părut că erai… împotriva riscurilor.

— Draga mea, am fost dată peste cap ani întregi din cauza a ceea ce ți s-a întâmplat.

— Nu mai spune, mamă!

— M-am învinovățit. L-am învinovățit pe tatăl tău. Pe pediatru. Fotbalul. Stresul din liceu. Așa că m-am hotărât să te protejez de toate lucrurile de pe lumea asta. Și cred că faptul că te-am așezat în acel balon de sticlă ți-a făcut mai rău, pe termen lung, decât boala ta de inimă.

— Nu tu mi-ai făcut rău.

Nu eram un adult care se temea de riscuri. Munca mea implica pericole iminente.

— De atunci ai privit fiecare relație ca pe o potențială închisoare.

OK, asta era un pic adevărat.

— Dacă-ți place cu adevărat de tipul ăsta, atunci trebuie să-i dai o șansă. Și dacă asta înseamnă să te muți la Knockemunder…

— Knockemout, am corectat-o eu.

— Ce se întâmplă? Punem pauză meciului sau ce facem aici? a urlat tata din fundal.

— Lina are un iubit, Hector.

— Ah, minunat. Hai să spunem întregii lumi, am zis sec.

A apărut și tata în cadru.

— Bună, puștoaico. Care-i faza cu iubitul ăsta al tău?

— Bună, tată, am răspuns stânjenită.

— Unde ești? Asta nu e bucătăria ta, a spus tata, aplecându-se spre ecran și ocupând tot cadrul.

— Ah, sunt… ăăă…

Am auzit cheia în broască.

— Știți ceva, ar trebui să închid, am spus repede.

Dar era prea târziu. Ușa de la intrare s-a deschis în spatele meu și au intrat Nash, care arăta foarte bine în uniforma lui, și Piper, cu un pulovăraș portocaliu.

M-am răsucit spre el.

— Bună, Angel, a spus el blând. Dumnezeule mare! Ai gătit?

— Ăăă.

M-am întors și m-am holbat la cei doi adulți rămași cu gura căscată de pe ecran.

— O, Doamne.

— Hai că a mers bine, a spus Nash cu gura plină cu sandvici de curcan.

Mi-am rezemat capul de blat și am scos un geamăt.

— Chiar trebuia să fii atât de fermecător?

— Angel, e în ADN-ul meu. E ca și cum i-ai cere lui Oprah să nu-i mai placă deloc cărțile.

— Chiar trebuia să le dai numărul tău de telefon? Mă sună oricum în fiecare zi!

— N-am găsit o modalitate politicoasă de a-i refuza, a mărturisit Nash. Ce rău pot să facă?

M-am ridicat și mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Nu înțelegi. Se vor urca în avion și vor apărea aici.

— Abia aștept să-i întâlnesc.

— Nu știi ce vorbești. Ai halucinații. Evident că nu am gătit bine șunca de porc și acum amibele din carne îți mănâncă creierul.

— Dacă sunt importanți pentru tine, sunt importanți și pentru mine. Vor apărea și ne vom ocupa de asta împreună. Tu, eu și amibele.

— Habar n-ai în ce te bagi, l-am avertizat.

— De ce să nu ne facem griji despre asta mai târziu? a sugerat el, iar ochii lui albaștri scânteiau amuzați și enervanți.

— Pentru că trebuie să ne facem griji acum.

— Iar accentuezi cuvintele.

Am mijit ochii.

— Nu mă face să te plesnesc peste față cu șunca asta prost gătită.

Nash își terminase sandviciul și înșfăcase și jumătate dintr-al meu.

— Știi, am avut o revelație când le spuneai părinților tăi că ești în vizită la mine.

— De la crampele cauzate de carnea de porc?

— Ciudat, dar nu. Mă gândeam la onestitate.

— OK. Voiam să-ți spun că i-am spălat colții lui Piper cu periuța ta de dinți, am glumit.

— Așa se explică părul de câine din pasta de dinți. Acum e rândul meu. Trebuie să încetezi să-ți mai minți părinții.

Am încremenit pe scaun.

— Ușor de zis, greu de făcut. Și nu am energia să-ți explic de ce.

— Nu. Nu sunt de acord, iubito. Nu te las să te împotrivești. Ascultă-mă. Trebuie să ai încredere în părinții tăi și să fii sinceră cu ei.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ah, sigur că da. O să fie cam așa. „Bună, mamă. Te-am mințit ani întregi. Da, de fapt sunt un fel de vânător de recompense, ceea ce înseamnă investigații periculoase și locuit în moteluri cu gândaci și uși șubrede. Sunt foarte pricepută la asta și adrenalina mă face să simt că trăiesc după atâția ani în care am fost sufocată. În plus, n-am renunțat la carnea roșie, așa cum ți-am spus. Cum? Ești atât de devastată încât ai făcut infarct? Deci tatei i-a revenit ulcerul și are hemoragie internă? Marfă.“

Mi-a zâmbit.

— Angel.

L-am înghiontit pe hoțul de sandviciuri.

— Pleacă de aici. Sunt supărată pe tine.

— Tu mă împingi, dar eu rămân lipit de tine, a spus el.

— M-am răzgândit, am decis. Îmi place să țin pe toată lumea la distanță.

— Ba nu, nu-ți place. Nu vrei asta. Și înțeleg că te sperie ce sugerez eu aici. Dar, Angel, trebuie să ai încredere că părinții își gestionează problemele și alte rahaturi, ceea ce include, dar nu se limitează la ele, și reacțiile lor față de tine și de rahaturile tale.

— Ce de rahat în metafora asta! Deja pute.

— Ha. Uite, nu spun că va fi ușor. Și nu spun că vor avea reacția potrivită. Dar trebuie să te străduiești și să ai încredere că și ei vor face la fel.

— Vrei să le mărturisesc fiecare minciună pe care le-am spus-o?

— La naiba, nicidecum. Niciun părinte nu trebuie să audă că te-ai strecurat noaptea afară din casă și ai furat băutură. Începe cu prezentul. Spune-le despre munca ta. Spune-le despre noi.

— Le-am spus despre noi. De aceea i-am sunat.

A încremenit, cu sandviciul la jumătatea drumului spre gură. Mă fixa cu un soi de căldură în ochi care-mi provoca fluturași în stomac.

— Ce e? l-am întrebat.

— I-ai spus mamei tale despre mine.

— Și ce dacă?

A lăsat sandviciul și s-a năpustit asupra mea.

Am scâncit, iar Piper a lătrat jucăuș.

— Pentru asta meriți o recompensă, a spus el, luându-mă în brațe.

42. O tonă de ciocolată

Lina

— Când ai spus înghețată, am crezut că e o întâlnire, l-am tachinat pe Nash în timp ce închidea hayonul camionetei, în parcarea de la Knockemout Cold, cea mai mare gelaterie din oraș.

Îmi petrecusem toată ziua răsfoind rapoartele de la locul crimei, atât cele de la atacul împotriva lui Nash, cât și cele de la depozit. De asemenea, am răspuns la câteva întrebări venite din partea detectivului de la poliția din Arlington, care-și

încheia raportul privind bătaia cu cuțite la pielea goală dintre frații Baker. Pe lângă asta, vizionasem imaginile de pe camera de bord de la împușcarea lui Nash, în căutarea unor indicii.

Am fost praf la prima vizionare, iar la a treia mi s-a făcut atât de rău de la stomac încât am fugit să-l îmbrățișez imediat ce a intrat pe ușă.

— Uite cine învață să-i placă întâlnirile, a spus el arogant, înainte de a o așeza pe Piper, îmbrăcată în pulover, în patul din camionetă, alături de brioșa ei cu vanilie. Consideră asta o întâlnire în gașcă.

I-am întins înghețata lui.

— Cam greu să ne-o tragem cu public.

M-am asigurat că se uită la mine și am lins pe îndelete înghețata cu caramel sărat.

— N-ar fi trebuit să-ți iau la cornet, a mormăit el.

I-am zâmbit cu îngâmfare și m-am cocoțat pe hayon. El a venit între picioarele mele și mi-a dat un sărut rece, cu aromă de ciocolată, fix pe gură.

— Ce scârbos! Sunteți la fel de răi precum Knox și mătușa Naomi, s-a plâns Waylay.

Era între Nolan și Sloane – aflați la a doua lor întâlnire – și avea un cornet imens de înghețată.

— Câte cupe ai acolo, Way? a întrebat Nash.

— Trei, a răspuns ea.

— O să ne omoare Naomi, am șoptit eu.

— Ați dat de bucluc, a fredonat Sloane în timp ce ea și Nolan se îndreptau spre SUV-ul acestuia.

Waylay s-a strecurat lângă mine.

— OK. M-ați luat de la antrenamentul de fotbal și mi-ați dat înghețată înainte de cină. Nu sunt proastă. Ce vreți? Aveți vreun virus pe laptop? Pentru că mi-au crescut tarifele, a spus fetița înainte de a lua entuziast din înghețata ei cu o grămadă de ciocolată.

— Vrem să vorbim cu tine despre noaptea în care te-au răpit mama ta și Duncan Hugo, a spus Nash.

— Asta pentru că el e încă în libertate și voi vreți să-l prindeți? a întrebat fata.

— Cam așa ceva, da, a răspuns el.

Mi-a plăcut că nu îndulcea situația. Că avea încredere că Waylay va gestiona bine adevărul, chiar dacă acesta era urât și înfricoșător. Părinții mei încercaseră să-mi ascundă atâtea lucruri pentru că se temeau că nu eram suficient de puternică pentru a face față relelor din jur. Dar de fiecare dată când aflam un alt adevăr, resimțeam asta ca pe o altă mică trădare.

Am urât chestia asta… și, naiba să mă ia, eu le făceam la fel acum. Nu credeam că vor fi capabili să facă față adevărului, așa că mințeam ca să-i protejez.

Ceea ce însemna că Nash avea dreptate. Din nou.

— La naiba, am mormăit.

Nash și Waylay s-au uitat amândoi la mine îngrijorați peste conurile lor cu înghețată.

— Nu mă băgați în seamă. Mi-a înghețat cerul gurii, am spus.

Mi-a înghețat cerul gurii sau am avut o revelație care e pe cale să-mi schimbe viața, același lucru, nu-i așa?

— Am vorbit cu mătușa ta și cu Knox și au spus că e OK să-ți punem câteva întrebări despre acea noapte, a continuat Nash. E în regulă?

Waylay a ridicat nepăsătoare din umeri și și-a trecut limba peste o picătură de înghețată.

— Sigur. De ce nu?

— Ce-ți amintești? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire iritată.

— Ăăă, totul? Nu ți se întâmplă în fiecare zi să fii răpită de propria mamă și de iubitul ei sărit de pe fix. Mi-a rămas totul întipărit în creier.

— Hai să ne concentrăm la momentul în care ai rămas în depozit singură cu Duncan, a propus Nash. Ce a spus sau ce a făcut înainte ca mama ta să ajungă acolo, cu mătușa ta?

— Păi, mi-a dat să mănânc o pizza absolut scârboasă. Era arsă și rece în același timp. Apoi, când am încercat să mă cațăr pe fereastră cu Waylon, ne-a legat pe amândoi.

Întotdeauna erou, Nash și-a încordat umerii aproape imperceptibil. M-am întins prin spatele lui Waylay și i-am frecat spinarea cu mâna în care nu aveam înghețată.

— Ce a făcut cât timp erați legați? am întrebat.

— S-a jucat jocuri video. A mâncat foarte mult. Mai ales pizza aia de căc… – vreau să spun, de doi lei – și câteva bomboane. Cred că mănâncă pe fond de stres. Mătușa Naomi s-ar speria de moarte dacă i-ar vedea meniul.

— A vorbit la telefon cât timp ai fost tu acolo? a întrebat Nash.

Waylay a strâmbat din nas.

— Nu prea. Cel mai mult a urlat cât s-a jucat *Dragon Dungeon Quest.*

S-a uitat ba la unul, ba la celălalt, apoi a adăugat:

— E un joc video în care tragi cu săgeți în oameni și arunci în aer diverse chestii.

— A mai intrat cineva în cameră cât timp ai fost acolo?

— Cred că au venit câțiva… cum se numesc băieții răi care lucrează pentru șeful nasol?

— Complici? am zis eu.

— Da. Au intrat câțiva complici. De fiecare dată când Duncan trebuia să-și dea jos căștile, se enerva și țipa la ei pentru că-l întrerupeau.

Waylay a povestit tot ce-și amintea din acea noapte, inclusiv cum Naomi a plonjat în aer ca s-o salveze și cum Knox le-a strivit „ca pe niște clătite“ până când unchiul Nash a salvat situația.

— Mama mea are cele mai proaste gusturi în materie de bărbați.

Waylay și-a încheiat rezumatul scuturând cinic din cap.

— Nu ca tine sau ca mătușa Naomi, a adăugat ea, uitându-se la mine.

— Ăăă, noi doar…

M-am uitat la Nash.

— Mă ajuți?

— Da, eu și Knox suntem absolut minunați. Mă rog, mai ales eu. Knox e și el OK. Dacă îți plac morocănoșii care stau tot timpul îmbufnați, a spus Nash, dându-i un cot lui Waylay.

Era drăguț să-l privești alături de fetița asta isteață. Era bun cu copiii. Și de ce naiba mă gândeam eu la asta? Nu fusese nici măcar odată un criteriu pentru mine.

— Mulțumesc încă o dată pentru Ziua Carierei. Nu-i spune lui Knox, pentru că se va bosumfla, dar tu și mustăciosul ați câștigat de departe.

— Ura! Știam eu!

Nolan, care clar trăgea cu urechea, s-a desprins de bara de protecție din față a SUV-ului său și și-a sărbătorit victoria oficială ridicând brațul.

— Ai înghețată pe mustață, i-am strigat eu.

Sloane: Întrebare. Faptul că am stat cu Nash și Lina cât au interogat-o la înghețată pe Waylay înseamnă că am avut a doua întâlnire cu Nolan? Întreb pentru o prietenă care face sex doar după a treia întâlnire.

Naomi: Cu siguranță. Ești la o întâlnire distanță de Sexville!

Eu: Când te mai vezi cu el?

Sloane: Nu înainte de a mă epila, de a-mi aplica un strat gros de cremă bronzantă, de a mă vindeca după epilare, de a-mi schimba așternuturile și de a-mi cumpăra lenjerie intimă.

Naomi: Cum adică să-ți cumperi lenjerie intimă? Nu vrei să spui „să-mi cumpăr lenjerie sexy“?

Eu: Doamne. Bibliotecara noastră cea excentrică o arde în fundul gol??

Sloane: Am spus deja prea multe.

Când ne-am întors acasă la Nash, i-am pus apă proaspătă lui Piper și i-am dat ceva bun de rontăit înainte de culcare. Apoi m-am dus în dormitor și m-am îmbrăcat cu o rochiță sexy și sumară de mătase.

L-am găsit pe Nash în picioare în sufragerie, ținând în mână o fotografie a interiorului depozitului.

— Ce ai acolo? am întrebat, apropiindu-mă.

— Ceva din spusele Waylay m-a pus pe gânduri… Doamne Dumnezeule, a zis el, observându-mi ținuta.

— La ce te gândeai?

— La sânii tăi.

A scuturat din cap.

— Nu. Nu la asta mă gândeam. Adică, la ei mă cam gândesc mereu. Dar nu la modul pervers. Mai degrabă cu adorație.

Am luat fotografia din mâna lui și m-am uitat la ea.

— E o consolă de jocuri.

Nash n-a spus nimic, iar eu mi-am dat seama că încă se holba la țâțele mele. Mi-am pus poza peste sâni.

— Concentrează-te, șmecherule. Vorbește cu mine.

— Consola de jocuri a lui Hugo, a zis Nash, revenindu-și de la sânii mei.

— Se pare că s-a jucat cu ea până a stricat-o. Crezi că ar putea cineva să scoată ceva util de pe ea?

— S-ar putea să nu fie necesar.

M-am uitat în ochii lui și am avut o revelație.

— Pentru că nu urla la ecran. Urla la alți jucători.

— Pentru că se juca online, a spus Nash zâmbind pe îndelete.

— Acum cine e Nancy Drew? l-am tachinat. E o descoperire bună. Foarte bună. Am putea să-l localizăm, nu-i așa?

Nash și-a scos telefonul și a format un număr.

— Hei. Am nevoie de o favoare.

A ascultat și și-a dat ochii peste cap.

— N-ar trebui vă abțineți pentru noaptea nunții?

A urmat o pauză scurtă și Nash mi-a făcut cu ochiul.

— Atunci pune-ți pantalonii la loc și du-te și întreab-o pe Way care era numele de utilizator al lui Hugo în *Dragon Dungeon Quest*.

Nash a așteptat o clipă.

— Da, cele trei cupe de înghețată au fost vina mea.

Nash s-a întins spre mine și m-a tras lângă el. Dar în loc să mă prindă de sâni, așa cum mă așteptam, m-a ținut de mână și mi-a sărutat pe rând degetele în timp ce aștepta după morocănosul lui frate.

— Da, sunt aici, a spus Nash în telefon. Își amintește?

S-a uitat fix la mine. M-am întrebat dacă mai văzusem vreodată niște ochi atât de albaștri.

— Da. Am înțeles. Mulțumesc… Nu… Poți să-ți scoți pantalonii. Și eu o să fac același lucru.

— Și-a amintit, nu-i așa? am întrebat după ce a închis.

— Sigur că da. KingSchlong85[8].

— Ce scârbos.

Nash și-a deschis mesajele.

— Dacă folosește același nume de utilizator, echipa secretă a lui Lucian ar trebui să poată depista o adresă IP.

— Doamne, ce sexy ești când ești atât de viclean.

— Și tu ești sexy când investighezi o crimă în lenjerie intimă.

Și-a aruncat telefonul pe blat și a făcut un pas spre mine, cu o strălucire periculoasă și fermă în ochi.

Am ridicat mâinile și am dat să mă îndepărtez.

— Stai puțin. Tocmai am făcut o descoperire importantă. N-ar trebui să așteptăm să vedem ce spune Lucian?

— Nimeni nu spune că trebuie să așteptăm îmbrăcați, a spus el, venind spre mine.

Am luat un scaun din sufragerie și l-am postat între noi.

— Dar avem ceva de făcut, i-am reamintit.

— Și vom avea și după ce te dezbrac de rochia aia, a spus el diabolic.

Cu un țipăt, m-am răsucit să fug, dar era mai rapid decât mine. Și nu m-a deranjat deloc când m-a aruncat peste umăr și m-a dus în dormitor.

Bătăile în ușă ne-au trezit pe amândoi dintr-un somn adânc. Cândva, după ce adormisem după sex, ajunsesem cumva peste Nash, situație cel puțin jenantă. Dar nu aveam timp să ne gândim prea mult la asta când cineva ciocănea atât de insistent la ușă în inima nopții.

Nash a reacționat mai repede decât mine. Și-a luat o pereche de pantaloni de trening și s-a dus împleticindu-se până la ușă, în timp ce eu încă îmi frecam ochii ca să mă trezesc, sperând că nu-i bălisem pe piept.

M-am dus după el, împiedicată, evitând-o în ultimul moment pe Piper cea agitată, care mârâia și tremura în același timp.

— E trei dimineața, ce mama naibii. Sper că e vorba despre cineva aflat într-o baltă de sânge, a spus Nash, deschizând ușa.

Nolan a intrat în pantaloni de pijama, încălțări de alergare și cam atât.

— Cred că asta era pentru tine, a spus Nolan, întinzându-mi o pungă cu o piatră mare și o foaie de hârtie înăuntru.

— Pentru mine?

Nash i-a smuls-o din mână, dar am apucat să citesc biletul.

Dă-te la o parte, târfă.

— Unde naiba ai găsit asta? a întrebat Nash.

— Într-o salată de cioburi, pe podeaua din sufrageria ei, a raportat Nolan.

— Poftim?

M-am holbat la el, încercând să procesez informația. El și-a dat ochii peste cap când a văzut că nu pricepeam ce spune.

— Cineva a aruncat-o prin fereastra aia nenorocită acum vreo două minute.

Nash a sărit ca ars și a fugit desculț pe ușă.

— La naiba, am murmurat.

— Frumoasă cămașă de noapte, a spus Nolan, aruncându-mi un zâmbet și luându-și la revedere înainte de a alerga după el. Nu e nimeni afară. Au dispărut la vreo cinci secunde după ce au spart fereastra, a strigat în urma lui Nash.

Am fugit înapoi în dormitor, mi-am pus pantofii, o bustieră și tricoul lui Nash peste cămașa de noapte, apoi am fugit după ei.

Aerul nopții era umed și rece. Felinarele scăldau strada sinistru de tăcută într-o lumină galben-aurie care se legăna în ceața din ce în ce în groasă. Am observat urme de cauciucuri în fața clădirii.

— Treci înăuntru, a mârâit Nash la mine când i-am ajuns din urmă, în mijlocul străzii.

— Era pentru mine…

— Ceea ce înseamnă că ai devenit o țintă. Așa că mișcă-ți fundul de pe stradă, acum, s-a răstit el.

— Acum cine accentuează prea mult cuvintele? am mormăit în barbă, întorcându-mă în casă.

Enervată, am rămas tremurând în vestibul în timp ce Nash și Nolan cercetau ambele trotuare.

— Ei bine? am întrebat când, în sfârșit, s-au întors.

— Au plecat de mult, a spus Nash, cu vocea tensionată, trecând pe lângă mine și îndreptându-se spre scări.

— Șefului nu pare să-i placă că i-a fost amenințată iubita, mi-a spus Nolan.

— Nu sunt iubita lui. Sunt… Suntem… în fine.

— Locuiți împreună și purtați chestii de genul ăsta în pat. Sunt destul de sigur că în unele părți ale țării, lumea v-ar considera soț și soție.

Ajunseserăm în vârful scărilor când ușa doamnei Tweedy s-a deschis.

— Parcă ar fi scăpat toți elefanții de la circ pe-aici. Ce-i cu tropăiala asta? Îmi stricați somnul de frumusețe, a spus doamna Tweedy.

Purta un halat și ținea în mână ceva ce părea a fi un martini.

— Dormi cu un martini lângă tine? a întrebat Nolan.

— Ăsta e paharul meu de alcool de la miezul nopții.

43. La zile proaste, sfaturi proaste

Nash

După ce piatra a spart fereastra Linei și după ce Grave ne-a luat declarațiile, am rămas treaz, uitându-mă la tavan o oră întreagă, ascultând ritmul constant al respirației Linei lângă mine. Dar, în loc de confortul pe care-l găseam de obicei în apropierea ei, mă rodea neliniștea.

Cineva o amenințase.

Dacă i se întâmpla ceva… Dacă n-o puteam proteja…

Am reușit în cele din urmă să adorm, dar am visat pavajul negru, trosnetele sinistre și răsunetul unor focuri de armă.

Când m-am trezit brusc, cu bătăile inimii accelerate și cu o durere de cap îngrozitoare, am renunțat la somn și m-am dat încet jos din pat.

Era o dimineață cenușie și mohorâtă, cu o ploaie mocănească, înghețată, care îți intra cumva în oase.

Am băut prima ceașcă de cafea în fața tablei din sufragerie, pe care erau detaliile anchetei, și am

alungat parte din anxietatea care amenința să mă sufoce.

Fie Tate Dilton se hotărâse să nu-și facă ieșirea în liniște, fie, într-un fel sau altul, porcăria asta cu Duncan Hugo se revărsa asupra Linei. Oricare ar fi fost situația, nu aveam de gând să aștept să văd ce se va întâmpla în continuare.

Mi-am luat telefonul și am deschis mesajele.

Eu: Ne întâlnim la secție. Acum!

Knox: Frate, tu nu dormi niciodată? Lucian are nevoie de cel puțin o oră să-și pună costumul ăla de lux și să pună laba pe un elicopter ca să ajungă aici.

Lucian: Sunt deja îmbrăcat și, până în zori, am avut deja două teleconferințe din camera din spate a cafenelei Rev.

Knox: Pupă-mă în fund.

Lucian: Zise pămpălăul în pantaloni de trening.

Am ajuns înaintea lor la secție și i-am salutat pe cei din schimbul de noapte.

Plecasem de acasă fără să-mi iau rămas-bun, doar ca să-mi demonstrez că nu aveam nevoie să-mi încep ziua cu ea.

Aveam o ceață peste creier, iar stomacul îmi ardea din cauza cafelei și a emoțiilor. Anxietatea mi se târa prin vene ca o mie de păianjeni.

Ca să mă relaxez în timp ce-i așteptam pe Knox și pe Lucian, am deschis corespondența care stătea pe birou. Nu mi-am dat seama decât după ce l-am desfăcut că unul dintre plicuri conținea o scrisoare de la tatăl meu.

Simpla vedere a semnăturii lui în partea de jos a foii mi-a sporit anxietatea.

De câte ori voisem ceva sau avusesem nevoie de ceva de la el? De câte ori mă dezamăgise pentru că dependența lui era mai importantă decât dragostea lui față de mine? Duke Morgan avea nevoie de pastile doar ca să mai treacă o zi. Ca să supraviețuiască. Ca să amorțească înainte ca lumea și adevărurile ei să-l doboare.

În ciuda frigului de dimineață, am transpirat ușor.

Oare asta făceam și eu?

Mi-am trecut o mână peste gură și m-am uitat la scrisul de mână al tatălui meu, fără să înțeleg ce scrie acolo.

Chiar și după atâta timp, îl cunoșteam ca pe propriul meu scris. Făceam *e*-urile la fel de colțuroase. Aveam aceiași ochi, aceleași *e*-uri. Ce altceva mai era la fel?

Inima îmi bătea și mai tare în cap. Dar acum nu frica amenința să mă sufoce. Ci furia.

Furie pe mine însumi pentru că-i călcam pe urme.

Știam că nu e bine. Știam că a te sprijini pe ceva nesigur doar ca să mai treacă o zi reprezenta începutul sfârșitului.

Și nu exact asta făceam cu Lina? Nu cumva mă foloseam de ea? Nu voiam să mă întorc la ea doar ca să mă ajute să scap de durere și teamă? Nu trebuiau să fie droguri sau alcool sau orice alt lucru pe care-l foloseau oamenii pentru a amorți durerea existențială. Putea fi orice chestie, orice om de care aveai nevoie doar pentru a supraviețui, pentru a te trezi și a începe din nou întregul ciclu terifiant.

— E totul în regulă?

Lucian a intrat, iar eu am băgat scrisoarea tatălui meu, necitită, în sertarul de sus al biroului.

— Nu, deloc. Dar aș prefera să ajungă și Knox aici înainte de a ne apuca de treabă.

— E aici, naiba să-l ia, a spus Knox căscând zgomotos.

— Cineva i-a spart fereastra Linei aseară cu asta.

Am aruncat piatra împachetată și biletul pe birou.

— Ce mama dracului, a zis fratele meu.

— Cred că respectivele camere exterioare devin deja prioritare, i-a spus Knox lui Lucian după ce

le-am povestit totul.

— Presupun că Lina ar trebui să aibă propriul dispozitiv de urmărire, a sugerat prietenul nostru.

Knox a zâmbit.

— O să-i placă la nebunie.

— Bine. Atunci poți să-i dai tu vestea, am zis.

— De ce naiba nu poți să i-o dai tu? Tu te culci cu ea. Sau, după cum spune Way, „îi faci ochi dulci".

— Sunt ocupat azi. Lasă-i un dispozitiv și urlă la ea până când acceptă să-l poarte asupra ei, am replicat.

Ochii lui Knox s-au îngustat.

— Cineva s-a pișat în cerealele tale în dimineața asta, rază de soare?

— N-am timp de asta. Fă-o tu și gata.

Knox, din fericire, nu era la fel de combativ dis-de-dimineață, așa că a plecat din biroul meu înjurând pe sub mustață.

Lucian însă a rămas pe scaun.

— N-ai făcut deja urticarie? l-am întrebat eu.

Nu era un fan al polițiștilor sau al secțiilor de poliție și pe bună dreptate.

— Ești tare supărat în dimineața asta. Ce s-a întâmplat?

— În afară de o piatră aruncată la ora 3 dimineața pe fereastră, în semn de avertisment?

Lucian stătea și se uita fix la mine. M-am hotărât să aștept să-i treacă și mi-am îndreptat atenția spre e-mailuri. Am citit trei mesaje și jumătate, dar el tot mă privea stăruitor.

— Crezi că suntem cu toții condamnați să repetăm greșelile părinților noștri? am întrebat, în cele din urmă.

— Da.

Am clipit.

— Nu vrei să te gândești la asta măcar un minut?

Și-a încrucișat brațele, iritat.

— Nu m-am gândit la nimic altceva în ultimele câteva decenii. E imposibil să-ți anihilezi genele. Am fost creați de oameni cu defecte. Aceste defecte nu ni se evaporă pur și simplu din sânge.

Ploaia lovea în ferestre, asigurându-mă că nu puteam să uit de vremea mizerabilă de-afară.

— Atunci ce rost mai au toate? am întrebat.

— De unde naiba să știu eu?

Și-a mângâiat distrat buzunarul sacoului în care își ținea singura țigară pe care o fuma în fiecare zi.

— Singura mea speranță e că, dacă mă voi ridica în fiecare dimineață din pat, într-o zi totul va căpăta un sens.

— Știi, mă simțeam deja destul de nasol înainte de a veni și tu aici cu norul tău apocaliptic, i-am spus.

Lucian s-a strâmbat.

— Scuze, n-am dormit prea mult azi-noapte.

— Nu trebuie să-ți muți toată viața aici pentru asta, să știi.

Fantomele din casa părinților lui îl bântuiau.

— Voi sta unde vreau eu și voi lucra de unde vreau eu.

— Cred că se pișă cineva în cerealele tuturor celor din oraș, am zis amuzat.

Exact atunci ușa biroului meu s-a deschis, dându-se de perete.

— De ce mama dracului te găsesc aici în loc să fii la tine acasă? Jur pe Dumnezeu, Morgan. Ești mai greu de supravegheat decât o babă bisericoasă din Alabama, futu-i, a spus răvășit Nolan, dând buzna în încăpere și trăgând un șut în coșul de gunoi ca să se facă mai bine înțeles. Cu tine facem doi pași înainte și 37 de pași înapoi și nu sunt plătit suficient ca să-mi bat capul cu porcăria asta.

— Atunci de ce nu-ți dai demisia? m-am răstit, fiindu-mi prea milă de mine însumi ca să-mi mai fie și de altcineva.

— Dacă-mi dau demisia, tu sfârșești împușcat. Și apoi să trăiesc eu cu vinovăția asta? Mișto plan,

n-am ce zice.

— S-ar putea să am eu o slujbă pentru tine, l-a anunțat Lucian.

Avea privirea aceea de nemernic viclean care ar fi trebuit să-l intimideze din cale-afară pe interlocutor.

— Ah, pe bune? a zis Nolan, încă ofticat.

— Pe bune.

— Care-i șmecheria?

— Șmecherie e un cuvânt atât de urât. Hai să spunem că e o condiție.

Nolan nu părea deloc impresionat.

— Nu te mai vezi cu Sloane și slujba e a ta.

— Cred că-ți bați joc de mine, a zis Nolan.

— OK, serios acum? O urăști de moarte, dar nu vrei să iasă cu altcineva? Chiar și tu îți poți da seama cât de nesănătoasă e chestia asta, am zis.

— N-am pretins niciodată că aș fi sănătos, a spus Lucian cu glas amenințător.

— Atunci de ce mama dracului accept sfaturi de la tine? am întrebat.

— De unde naiba să știu?

— Adunătură de imbecili veniți din peșteră, a mormăit Nolan, ieșind ca o vijelie din biroul meu.

Lina: Hei. Totul e OK? M-am trezit și plecaseși deja. Nu e ca și cum ar trebui să mă anunți despre tot ce faci. Sau ceva de genul ăsta.

Ploaia însemna drumuri alunecoase și drumurile alunecoase însemnau accidente. Primul apel n-a fost grav. O tamponare ușoară, cu o mămică anxioasă și bebelușul ei în drum spre pediatru.

Bannerjee i-a calmat pe mamă și pe copil și a chemat serviciul de tractare. Între timp, eu am descurcat traficul și am decongestionat drumul, silindu-mă să nu mă gândesc la femeia pe care o lăsasem, caldă, la mine în pat.

Nici nu ne uscaserăm bine după primul apel când l-am primit pe al doilea.

Oamenii care acordă primul ajutor învață să treacă mai departe, pentru ca traumele la care sunt

martori să nu-i bântuie. Și funcționează. În mare parte din timp.

Dar pentru că nu puteam scăpa de propria mea nefericire, date fiind circumstanțele, crudă coincidență… știam deja că sunt pe marginea prăpastiei înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Era întuneric și deja înghețasem bine când am urcat cu greu scările care duceau la apartamentul meu. Umărul și capul se întreceau care să mă doară mai tare.

Îmi doream doar un duș fierbinte sub care să stau până mi se dezgheța sufletul. Și voiam să mă urc în pat și să mă scufund în întuneric până când uitam de durerea de care nu reușisem să salvez pe nimeni.

În sala de așteptare de la Urgențe erau un soț și doi băieței, sperând ca soția și mama lor să se trezească.

Eu ajunsesem acolo după accident. Așa mergeau, în general, lucrurile. Se întâmpla ceva rău, apoi soseau polițiștii. Îi ajutasem pe pompieri și pe paramedici s-o descarcereze din fiarele întortocheate și pusesem un poncho peste trupul ei inert în timp ce ei o așezau pe targă. M-am simțit absolut inutil.

Trebuia să salvez oameni, dar nu fusesem în stare să mă salvez pe mine. Era un noroc chior că încă eram în viață. O coincidență fericită că Xandra fusese acolo la momentul potrivit.

Am descuiat ușa cu degetele înghețate, înspăimântat de întuneric, de tăcere.

Dar am găsit lumină, căldură și mirosul mâncării care se cocea în cuptor.

Era muzică, un ritm country care cânta zgomotos. Amintirea ei trăgându-ne pe mine sau pe Knox sau pe tata la dans m-a luat cu asalt, provocându-mi o durere în piept.

Jayla Morgan era raza de soare și râsul din mica noastră familie.

Când, în acea zi, n-a mai venit acasă, o parte din mine a murit. O parte din noi toți a murit. N-am mai fost niciodată la fel.

Piper a venit la mine mârâind jucăuș, cu un șarpe de pluș în gură.

— Hei! a strigat veselă Lina din bucătărie. Înainte să te sperii, să știi că, de fapt, n-am gătit eu. Doamna Tweedy a făcut o porție triplă de chili și am găsit în cămara ta un amestec pentru pâine de porumb pe care am reușit să nu o ard. M-am gândit că era ziua perfectă pentru asta, așa nasoală cum e ea.

Era îmbrăcată în colanți și o bluză albă cu mânecă lungă, care îi lăsa talia goală și avea niște bretele încrucișate la spate. Avea pielea ușor umedă și părul scurt și negru îi era răvășit. În urechi purta cerceii pe care i-i cumpărasem eu.

În acel moment, am simțit un dor atât de intens încât mi s-au înmuiat genunchii.

În acel moment, l-am înțeles pe tatăl meu.

În acea clipă, mi-am dat seama că eu eram tatăl meu.

— Îți place noua jucărie a lui Piper? I-a adus-o primărița. A spus că vei pricepe tu gluma, a continuat ea.

Voiam să mă descalț, să-mi desprind hainele ude de pe corp și să stau sub duș până când aveam să mă simt din nou om. Dar eram încremenit pe loc. Pentru că nu meritam să simt nicio căldură. Trebuia s-o las să plece.

— Nash? Ești OK?

Vocea ei părea să vină de departe. Ca și cum plutea spre mine peste muzica country și mirosul de pâine de porumb proaspătă.

O senzație mi s-a ridicat din străfundul sufletului. Ceva întunecat, ferm. Nu puteam să fac asta.

Dacă aș fi rămas, dacă aș fi păstrat-o lângă mine, dacă m-aș fi sprijinit pe ea mai departe, n-aș fi fost cu nimic mai bun decât tatăl meu.

Și, dacă o iubeam prea mult, aș fi pierdut-o.

— Cred că ar trebui să pleci.

Vocea mea era subțire și tremurândă, ca a tatei când avea nevoie de o doză.

Lingura i-a căzut din mână și a aterizat pe podea.

— Ce crezi c-ar trebui să fac? a întrebat ea, întâmpinând înghețul meu cu flacăra ei din glas.

Oare de asta ne-am certat? Ca s-o provoc și să-i fur căldura? Totul ca să găsesc alte moduri de a mă folosi de ea?

— Chestia asta nu merge, am spus. Cred c-ar trebui să pleci.

Ochii aceia de culoarea whiskey-ului m-au analizat din cap până în picioare ca și cum ar fi căutat niște răni vizibile. Dar nu avea cum să le descopere. Erau prea adânc îngropate. Erau niște răni care nu se vindecau niciodată.

A aruncat lingura în chiuvetă și și-a încrucișat brațele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Nimic. Doar că… trebuie să pleci.

— Ai avut un alt atac de panică?

Venea spre mine și știam că, dacă mă atingea, jocul ar fi luat sfârșit. Aș fi cedat. M-aș fi ascuns în corpul ei și aș fi luat ce aveam nevoie de la ea.

— N-am avut niciun atac de panică. Bine? am explodat.

A tresărit, dar nu s-a oprit.

— Ce ai pățit? Ești OK?

— Pur și simplu nu te mai vreau aici. Nu pot să fiu mai clar de-atât. Nu mai vreau. Ai avut dreptate. A fost o idee foarte proastă. Abia dacă ne cunoaștem.

S-a oprit și privirea ei aproape că m-a doborât. Șocul. Durerea. Eu i le-am provocat. Dar era mai bine așa. Mai bine decât s-o trag în jos după mine. Mai bine decât să mă părăsească ea.

— Vorbești serios, nu-i așa? a șoptit ea.

Piper a scâncit, lăsând șarpele de jucărie la picioarele mele. L-am îndepărtat cu piciorul.

— Nu acum, Pipe, am spus încet. Oricum aveai de gând să pleci. Ar fi mai bine să pleci acum, am zis.

Și-a ridicat bărbia și a inspirat greoi.

— Bine.

— Bine și atât?

De ce nu puteam s-o las în pace? Obțineam ceea ce-mi doream. Lina urma să plece. Ar fi fost ferită de lucrurile de care n-o puteam proteja. Iar eu puteam să mă întorc la lucrurile pe care le aveam înainte să apară ea. Cu toate astea, o ispiteam, încercam s-o fac să împartă cu mine vina pentru acest eșec spectaculos.

Nu a spus nimic, nu a mușcat momeala. Pur și simplu s-a îndepărtat.

Am urmat-o în dormitor și am privit-o cum își scoate valiza din dulapul meu.

— Îmi pare rău că a ieșit așa. Probabil că ești ușurată.

Strângea din dinți, făcând ca adânciturile de sub pomeții ei să pară și mai pronunțate. Dar nu a spus nimic în timp ce-și desfăcea în grabă valiza, așezând-o deschisă pe pat.

Piper a sărit pe băncuță, apoi pe saltea, adulmecând valiza Linei.

— Ar trebui s-o iei și pe Piper. Nu pot să mă ocup de ea acum, am spus, arătând spre cățelușă.

M-au privit amândouă urât și m-am simțit ca Regele Tâmpit de pe Planeta Idioților.

Lina și-a pus mâinile în șolduri.

— Bine, aproape că m-ai păcălit. Până la faza asta te-am crezut.

— Până la ce fază?

A făcut un gest spre Piper.

— O iubești, idiotule.

— Ba n-o iubesc.

Lina a deschis sertarul noptierei și a scos de-acolo un teanc de hârtii.

— I-ai cumpărat o băncuță ca să se urce mai ușor în pat. Ai un coș plin cu jucării ca să se distreze. O îmbraci cu pulovere ca să nu-i fie frig afară. O iubești.

— Asta nu e iubire. Înseamnă că am grijă de ea și nu mai am chef. Nu pot să am grijă de nimeni și de nimic.

Nici măcar de mine, am spus în gând.

— Pe naiba.

— Nu pricepi? m-am răstit. Nu pot avea grijă de ea. Nu te pot proteja. La naiba, nici măcar pe mine nu mă pot proteja.

Ea a aruncat hârtiile pe pat și a făcut un pas curajos spre mine.

— Ca să știi, tu mă alungi, iar eu o să rămân.

— Nu vreau să rămâi.

Vorbele acestea mi-au ars gura ca un acid.

— Pe cine nu ai protejat, Nash? a spus ea încet.

Piper s-a ghemuit în valiză și și-a încolăcit coada peste bot.

— Uiți de piatra care ți-a spart fereastra azi-noapte?

— Nimeni n-a fost rănit.

— Ceea ce nu se poate spune despre femeia care acum e la Urgență, pe respirație artificială. Are un soț și doi băieți care se întreabă ce se vor face dacă ea nu se mai trezește.

Lina a mai făcut un pas. Era prea aproape. A trebuit să strâng pumnii ca să nu o iau în brațe și s-o lipesc de mine.

— Asta îți amintește de mama ta? a întrebat ea încet.

— Cum mama dracului să nu-mi amintească? S-a întâmplat pe aceeași porțiune de drum, la 200 de metri mai încolo.

— Iubitule, a șoptit ea, apropiindu-se ușor, de parcă eram un soi de cal nărăvaș.

— Nu face asta, am șuierat.

— Nu poți ajunge mereu la timp ca să salvezi pe toată lumea, a zis.

— Nu pot salva pe nimeni. Chiar trebuie să pleci, Lina. Te rog.

Avea lacrimi în ochi și, când a dat din cap, cerceii i-au sclipit, aurii, în lumină.

— OK. Ești epuizat. Ai avut o zi îngrozitoare. O să-ți las puțin spațiu. O să rămân alături, cu Nolan, în seara asta. Vorbim mâine, după ce dormi.

— Bine, am spus răgușit.

I-aș fi promis orice ca s-o fac să plece înainte să cedez și s-o ating.

Am rămas unde eram, încremenit pe loc, în timp ce ea și-a strâns câteva lucruri și a trecut pe lângă mine cu bagajul. Am auzit-o ducându-se la bucătărie și oprind cuptorul. Și apoi am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se ușor la loc.

Plecase.

Iar eu rămăsesem singur.

Dar în locul ușurării, un val de panică m-a izbit nemilos, trăgându-mă la fund, îngropându-mă în adâncurile nefericirii.

Plecase.

O făcusem să plece pe femeia de care aveam nevoie, pe femeia pe care o iubeam.

Am ieșit din dormitor pentru că vederea patului pe care-l împărțiserăm mă înnebunea. O iubeam. Știam asta de ceva timp. Poate din clipa în care o găsisem pe treptele mele. O doream. Aveam nevoie de ea. Și acum o alungasem.

Dar asta trebuia să fac, nu-i așa? Merita să fie mai mult decât cârja cuiva, mai mult de sprijinul meu emoțional. Merita ceva autentic și bun. Și eu nu-i puteam oferi asta. Nu în felul acesta.

Piper s-a așezat lângă ușă și a scâncit jalnic.

Mi-am pus mâinile în cap și m-am îndreptat spre baie, în timp ce corsetul din jurul pieptului m-a strâns aproape dureros. Am zărit hârtiile pe care le lăsase Lina și m-am uitat la ele. Erau de la adăpostul de câini – o cerere de adopție. Pe notița

lipită de ele era scrisul apăsat al Linei: „E a ta. Oficializeaz-o“.

Am simțit asta ca pe un pumn în burtă. Am lăsat actele și m-am dus înapoi în living. Mi-a atras atenția planta din fereastră. Planta Linei. Când se mutase, nu era nimic acolo, doar un ghiveci cu frunze lucioase, dar acum era plină de flori albe și delicate, ca niște clopoței.

Lăcrămioare, mi-am dat seama.

Florile preferate ale mamei.

— La naiba.

44. Lacrimi peste lacrimi

Lina

Am ieșit pe ușă și am pășit în noaptea ploioasă de pe strada principală. Picăturile de ploaie îmi cădeau în cap și-mi udau bluza. Dar nu-mi păsa. Eram furioasă, rănită, tristă și confuză. Și flămândă. Oare de aceea femeile din filme mâncau mereu înghețată după ce le frângea cineva inima?

Era mai bine să simt fiecare picătură rece care venea de sus decât să privesc cum inima mea se sparge în mii de bucăți.

Asta a fost pedeapsa mea pentru că am fost vulnerabilă. M-am expus. Mi-am deschis sufletul. Și am primit o ditamai lovitura în inimă. Adică a fost exact cum am prezis. Era vina lui Naomi. Femeile arogante care urmează să se căsătorească nu sunt deloc de încredere. Nici vecinii de bloc, cei sexy, cu funduri grozave și cu cicatrici de erou.

Știam eu că așa se va întâmpla. Și totuși, iată-mă aici, plimbându-mă în ploaia înghețată, după ce tocmai făcusem o pâine de porumb nenorocită.

Nash suferea, iar asta mă devasta într-un fel pe care nu eram pregătită să-l gestionez. Dar nu-l puteam vindeca. Nu puteam să-i deschid din nou rănile și să le silesc să se vindece.

Nu puteam decât să mă plimb ca o proastă în ploaia asta stupidă, pentru ca lacrimile din ochii

mei să se amestece cu apa care venea din cer.

Din gât mi-a ieșit un hohot tremurat de plâns.

Dacă nu se răzgândea, dacă nu putea să se aventureze puțin și să iasă din gândirea lui în alb și negru și vină după mine, în zona gri, îl pierdeam pentru totdeauna. Gândul acesta era de-a dreptul terifiant. Și absurd. Abia ne cunoșteam, iar eu plângeam în ploaia aia blestemată din cauza unui bărbat care mă dăduse afară din apartamentul lui.

Sau ne cunoșteam unul pe altul mai bine decât oricine altcineva? a spus o voce interioară sâcâitoare.

— Urăsc să am sentimente, am murmurat către strada goală și udă.

Toți ceilalți erau acasă sau, în orice caz, înăuntru, la căldură, fericiți, mâncând hrană caldă. Și încă o dată, eu rămăsesem pe dinafară.

Am pornit, cu brațele încrucișate peste piept și cu umerii încordați ca să mă apăr de frig.

Abia trecusem prin fața vitrinei strălucitoare a magazinului Whiskey Clipper când am auzit ușa clădirii deschizându-se cu zgomot.

— Angelina.

Oh, nu. Nu, mulțumesc. Nu aveam de gând să-l las pe bărbatul care m-a făcut să plâng la propriu să mă vadă cu acele lacrimi pe față. Eram prea vulnerabilă acum. N-aș fi putut supraviețui.

Ștergându-mi fața udă cu mânecile, am rupt-o la fugă.

Nu putea veni după mine. Bărbatul acela tocmai încercase să mă părăsească. Nu era ca și cum avea de gând să mă urmărească…

Niște pași repezi răsunau în spatele meu.

Am băgat viteză. Picioarele mele plescăiau în apa de pe trotuar și am mulțumit stelei mele norocoase că era o noapte întunecată și ploioasă, ceea ce însemna că nu mai era nimeni martor la umilința mea înlăcrimată.

Era obosit, înfrigurat și deprimat. În scurt timp, avea să decidă că nu merit să se țină după mine.

Inima îmi bătea cu putere în piept, în timp ce brațele mele se mișcau din ce în ce mai tare. Eram mai rapidă decât el. Mai rezistentă decât el, puteam să-l las în urmă. Dacă aș putea ajunge la colț, n-ar trebui să văd cu ochii mei cum renunță la mine. La noi.

O mână m-a prins de bluză, trăgându-mă înapoi. Apoi brațele lui puternice s-au încolăcit cu forță în jurul meu, lipindu-mă de el.

— Oprește-te, mi-a șoptit Nash gâfâit la ureche, trăgându-mă lângă el.

Și-a apropiat fața de ceafa mea.

— Oprește-te.

M-a invadat un alt val de panică.

— Dă-mi drumul!

— Am încercat. Nu pot.

Am rămas nemișcată în brațele lui, chiar dacă lacrimi noi îmi curgeau pe obraji.

— Sunt… confuză.

— Sunt un idiot. Un nemernic. Un dobitoc imbecil care nu te merită, Angel.

Am încercat să-i desprind mâinile de pe mine, dar el nu se lăsa deloc. Îmi storcea tot aerul din plămâni.

— Dacă vrei să ne certăm, vei fi dezamăgit.

— Toată ziua, nu m-am gândit decât la ce s-ar putea întâmpla dacă ai păți ceva.

— N-am pățit nimic. N-o să pățesc nimic, am șoptit, cu respirația întretăiată.

Câte conversații avusesem cu părinții mei care începuseră la fel și se terminaseră cu promisiunile mele pe care știam cu toții că nu le puteam respecta?

— Lucian a spus că suntem condamnați să repetăm greșelile pe care le-au făcut tații noștri.

M-am împotrivit strânsorii sale și, în cele din urmă, m-a lăsat să mă răsucesc în brațele lui. M-am uitat la fața lui și mi-am dorit să nu fi făcut asta. Atât de multă durere. Atâta tristețe. Mă durea inima pentru el.

— Tu asculți poveștele lui Lucian? Tipul ăla zici că vine din *The Shining*. Adică, mă bucur că-și asumă porcăriile, dar e genul de om la care te duci pentru sfaturi de bursă sau pentru a face pe cineva să dispară. Nu te duci la el dacă vrei sfaturi referitoare la femei.

Nash a zâmbit vag, în timp ce ploaia ne uda ciuciulete.

— Repet. Sunt un bou. Căutam, cred, pe cineva care să-mi confirme cele mai negre temeri.

— Atunci, te-ai dus la locul potrivit.

— Mama m-a rugat să merg cu ea la magazin în acea zi. Nu aveam chef. Eram prea ocupat să fac rahaturile obișnuite pe care le fac copiii. Aș fi putut să fiu acolo, cu ea. Dar n-am fost. Așa că a murit singură în mașina aia nenorocită. Aș fi putut s-o ajut dacă aș fi fost acolo. Aș fi putut chiar să previn toată povestea asta. Dar n-am fost acolo.

Mi s-a rupt inima pentru el când i s-a frânt glasul.

— După aceea, am fost acolo în fiecare zi și tot nu l-am putut salva pe tata.

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. La vederea lor, Nash mi-a dus o mână la ceafă și mi-a lipit fața la pieptul lui. Mi-am încolăcit brațele în jurul lui și l-am ținut strâns.

— L-am pierdut și pe el, a continuat el. Indiferent ce note luam, indiferent cât îmi dădeam sufletul pe terenul de fotbal, nu a fost destul pentru a-l convinge să ne aleagă pe noi. Își dorea altceva mai mult decât ne dorea pe noi.

Am izbucnit într-un plâns cutremurător. Mi se rupea inima pentru băiatul care voia să salveze pe toată lumea.

M-a strâns atât de tare în brațe, încât nu mai puteam respira.

— N-am fost acolo când Lucian a fost arestat. Am aflat după aceea. Nu merita să fie pedepsit pentru că s-a apărat de nenorocitul de taică-său. Am crezut că, dacă voi deveni polițist, voi putea,

în sfârșit, să repar totul. Că-i voi putea proteja pe cei care au nevoie de apărare.

— Dar asta faci. În fiecare zi, Nash, am murmurat, lipită pe cămașa umedă a uniformei lui.

Îi simțeam insigna rece pe obraz.

El a scos un hohot de râs amar.

— Pe cine protejez? Nici măcar pe mine nu m-am putut salva. Dacă n-aș fi avut un noroc chior, nici măcar n-aș fi aici.

Mi-am eliberat brațele ca să-i cuprind fața.

— În cele mai negre zile ale tale, te dai jos din pat și te duci să-ți protejezi orașul, oamenii. Asta face un erou, idiotule. Ceea ce faci tu e de-a dreptul eroic.

Cu ochii închiși, și-a aplecat capul spre al meu.

Lacrimile continuau să mi se prelingă pe obraji, amestecându-se cu picăturile reci de ploaie.

— Sunt atât de mândră de tine, Nash. Îți înfrunți propriii demoni în fiecare zi ca să fii acolo, alături de ceilalți. Tu singur ai făcut ca întregul oraș să fie mai sigur. La naiba, chiar și Tina te respectă.

— Dar familia mea nu.

Mă durea inima de mila lui.

— Iubitule! Fratele tău și bunica ta sunt doi dintre cei mai slabi comunicatori din lume. Poate Knox nu înțelege de ce faci ceea ce faci, dar e al naibii de mândru de tine. La fel cum și tu ești mândru de el pentru că-și folosește banii pentru a-i susține pe aceiași oameni pe care tu îi protejezi. Sigur, nu i-ai spune vreodată asta. Dar tu ești cel care stă între oamenii tăi și pericol. Tu ești cel care e acolo imediat după ce se întâmplă ceva pentru a restabili ordinea. Tu ești cel care face tot posibilul ca lucrurile rele să nu se mai întâmple.

M-a strâns din nou la piept, sub ploaia ce cădea peste noi.

— Mi-e dor de ea, a șoptit el. Cred că ar fi fost mândră.

M-am agățat de el ca și cum ar fi atârnat de o stâncă.

— Este mândră de tine.

Respira sacadat și pieptul lui se umfla lipit de pieptul meu.

— Dansau în bucătărie. Părinții mei. Erau fericiți. El o iubea atât de mult. Iar când ea nu a mai fost, tata nu ne-a ales pe noi. A ales băutura și pastilele la nesfârșit. Avea nevoie de ele.

— Și e o chestie nasoală, dar n-a fost niciodată din cauza ta. N-a fost niciodată din cauza lucrurilor pe care le-ai făcut sau nu.

— Te vreau așa cum tatăl meu voia pastilele alea. Am nevoie de tine exact în felul acela.

— Tu nu ești tatăl tău, șmechere. Iar eu nu sunt vreun obicei nesănătos de care trebuie să scapi. Suntem oameni foarte diferiți de cei care ne-au adus pe lume. Nu m-ai căutat pentru a-ți amorți suferința. Ai vrut să fii cu mine ca să-ți amintești ce te face să te simți bine. Ca să găsești un motiv să lupți împotriva durerii.

— Doamne! De ce naiba am vorbit cu Lucian și nu cu tine?

Râsul meu era pe jumătate plâns.

— Poate pentru că ești un bou imbecil.

A început să mă legene, dintr-o parte în alta, în ploaie, în timp ce lumina felinarelor dansa peste apa din rigole.

— Știi că e o nebunie, nu? De asta ar trebui să ne speriem, nu de toate bagajele noastre absurde. Te cunosc doar de câteva săptămâni, i-am reamintit.

Nash și-a sprijinit bărbia pe creștetul meu.

— Asta nu înseamnă că nu e real. Părinții mei s-au cunoscut, s-au îndrăgostit și s-au logodit în trei luni.

— Au fost fericiți? Înainte de tot ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mâinile lui s-au mutat pe spatele meu, apăsându-mă mai aproape.

— Da. Cu toții am fost. Înainte de căsătorie, tata și-a tatuat 0522 pe braț. Douăzeci și doi mai. Data

nunții lor. Spunea că știa încă dinainte să se întâmple că va fi cea mai fericită zi din viața lui.

— Oau.

— Când eram copii – înainte de accident – cu toții celebram de parcă era o sărbătoare națională. La naiba, data nunții lor e PIN-ul meu. Nu l-am schimbat niciodată. Mi s-a părut că e singurul mod în care puteam să păstrez acele vremuri bune.

— Poate că…, am dat să spun, dar emoția îmi tăia cuvintele.

Mi-am dres glasul și am mai făcut o încercare.

— Poate că vremurile bune de-abia acum încep.

— Dacă nu mi-am făcut deja praf orice șansă.

— Nash…

— Nu. Ascultă-mă, Angel. Îmi pare al naibii de rău. Te-am lăsat să ieși pe ușa aia, dar numai atât sunt dispus să te las să pleci. Te rog să nu mai faci niciun pas, nu te îndepărta de mine. Te rog, ai răbdare cu mine.

— Nash, nu voiam să te părăsesc. Încercam să ne ofer amândurora puțin spațiu.

— Ai fugit, a subliniat el.

— Am încercat să ne ofer amândurora mult spațiu foarte repede, m-am corectat.

— Ți-e frig, a spus el, observându-mi frisoanele. Hai acasă.

Simțeam cum se schimbă: de la sufletul rănit la eroul care-și asumă responsabilitatea.

— OK.

— Slavă Domnului, a murmurat el. Mi-era teamă că va trebui să mă transform în Knox și să te car înapoi în spinare.

M-a dus direct la duș. După ce m-a dezbrăcat cu grijă și după ce și-a scos și el hainele, Nash m-a băgat sub apa caldă. M-a urmat și am stat acolo, cu spatele la el, lăsând jetul fierbinte să ne alunge frigul din oase.

Mâinile lui blânde mi-au aranjat părul ud, alunecându-mi pe corp. Mângâietoare. Liniștitoare.

Mă simțeam expusă, vulnerabilă. Și când am simțit cum erecția lui mă atinge, un nou fel de căldură mi-a străbătut tot trupul. Voiam să mă întind și să pun mâna pe el, să-l fac să se simtă la fel de bine cum mă simțeam eu. Dar am înțeles că voia să ofere. Așa că m-am abandonat atingerii lui.

Mi-a mângâiat și mi-a sărutat tot corpul, de sus până jos. Când m-a întors cu fața la el, era în genunchi în fața mea.

Mâinile lui aspre m-au lipit de faianță.

M-a privit cu adorație, ducându-mi mâna de la gleznă până la coapsă. Ne-am uitat ochi în ochi atât de intim, încât m-a cuprins un fior. Mi-a trecut piciorul peste umărul lui, lăsându-mă expusă în fața sa.

Mi-am sprijinit capul de perete, întrerupând contactul vizual.

Aburul se ridica în jurul nostru, dar abia îl observam, pentru că Nash mi-a despărțit sexul cu două degete.

— Ce păsărică frumoasă, Angel, a spus el și vocea de-abia i se auzea peste apa care curgea.

Ahhh. Cine să știe că vajnicul acesta apărător al legii, cu insigna lui strălucitoare, poate vorbi atât de pervers?

A fost ultimul gând coerent înainte ca limba lui să găsească locul descoperit de degetele sale. Genunchiul mi s-a înmuiat sub prima atingere a limbii sale. Fiecare mușchi din corpul meu părea că se contractă, în timp terminațiile nervoase de pe coapsele mele se excitaseră teribil.

M-a lins în toate părțile, scoțându-mă din minți cu gura lui, tandru și iubitor, dar hotărât să cucerească acel teritoriu. Când piciorul meu de sprijin a tremurat din nou, el și-a împins umărul în spatele genunchiului meu, iar eu m-am așezat călare pe el, cu spatele rezemat de faianță.

Am scos un geamăt lung în timp ce el mă devora.

Coapsele îmi tremurau în timp ce limba lui se înfigea în deschizătura mea și apoi îmi sugea clitorisul cu un fel de adorație fervent㠄. Era magic. *Noi* eram magici. Și știam, în adâncul sufletului meu, că un lucru atât de bun nu putea fi greșit.

— Nash, am șoptit întretăiat, începând să cedez.

El a gemut lipit de sexul meu ca și cum nu putea îndura să-i rostesc numele. Pierdută, m-am clătinat, apoi am oftat prelung când și-a vârât din nou degetele în mine. Limba lui s-a concentrat pe dorința disperată care continua să crească.

Fără niciun avertisment, mi-am dat drumul. I-am prins degetele în sexul meu, în timp ce el îmi lingea și sugea miezul umflat de orgasm.

I-am călărit fața fără rușine, savurându-i limba ce se rotea din ce în ce mai repede. Încă simțeam ecourile orgasmului când s-a retras din mine și m-a întors cu fața la perete.

M-a închis acolo cu brațele lui, lipindu-și palmele de gresie. Erecția lui era fierbinte și tare pe spatele meu.

Dorința nestăvilită a lui Nash mă făcea să mă simt deopotrivă neputincioasă și puternică.

A lăsat capul în jos și i-am simțit buzele trecând peste tatuajul meu.

— Am nevoie de tine, a murmurat el înainte de a mă mușca ușor.

Și eu aveam nevoie de asta.

— Mai repede, am șoptit. Te rog.

Nu m-a lăsat să aștept. Acele mâini mari și aspre ale lui au alunecat pe șoldurile mele, înclinându-le în unghiul potrivit. Și-a apropiat erecția de despicătura dintre fesele mele. Am rămas nemișcată și m-am încordat atunci când a pus capul penisului peste anusul meu, amintindu-mi cât vulnerabilă eram în această poziție intimă. A scos un geamăt gutural și apoi și-a adus vârful penisului și mai jos, între coapsele mele desfăcute, alunecând printre buzele sexului meu.

Simțeam pulsul lui lipit de trupul meu și un nou val de dorință m-a copleșit.

— Îmi pierd mințile când ți-o trag așa, a murmurat el, strecurându-mi o mână peste abdomen ca să ajungă la sânul meu.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Nu era singurul care își pierdea mințile aici.

Coapsele îmi tremurau. Palmele mele s-au lipit de faianță. Șoldurile mele aveau voința lor proprie, împingându-se în el, cerând mai mult, ca și cum nu tocmai aș fi primit, cu doar câteva clipe mai devreme.

Mâna lui îmi frământa sânii, strângându-i și jucându-se cu ei.

— Nu te pot lăsa să pleci, Angel.

— Cine te pune să mă lași să plec?

Genunchii mi se înmuiaseră. Din cauza emoției. Din cauza dorinței. Din cauza greutății trupului său care mă apăsa în jos.

— Doar îți spuneam că asta nu e o opțiune acum. Te vei muta aici sau mă voi muta eu cu tine. Poate că vom găsi un loc unde s-o luăm de la capăt. Dar nu pot. Nu pot. Să te las. Să pleci.

— Nash, am șoptit în timp ce o lacrimă fierbinte îmi aluneca de-a lungul nasului.

— Tu m-ai readus la viață. M-ai tras înapoi la lumină. Lasă-mă să te am. Lasă-mă să ți-o trag. Spune-mi că ești a mea, mi-a cerut el.

Și-a împins erecția între buzele umede ale sexului meu.

— D-da, am reușit să zic.

O să-mi fac griji cu privire la consecințele promisiunii mele după aceea. Acum aveam nevoie de asta, de el.

— Slavă Cerului, a spus el, sărutându-mă pe umăr.

Și-a mutat greutatea și m-a făcut să-mi înclin șoldurile, pentru că voiam mai mult.

— Nash! am zis, gâfâind.

M-a strâns mai tare de ceafă, dându-se înapoi și apoi pătrunzându-mă din nou. Vârful erecției sale mi-a atins clitorisul.

Avea nevoie de asta. Iar eu voiam să i-o ofer.

— Nu mă pot decide niciodată cum să ți-o trag, a spus el răgușit, continuând să împingă scurt, măsurat. Îmi place al naibii de mult să te privesc cum îți dai drumul. Să-ți văd sânii cum tresaltă în timp ce mă mișc înăuntrul tău. Dar te iubesc și așa. Când renunți la orice și te predai, pur și simplu.

Te iubesc și așa.

Nu te pot lăsa să pleci.

Cuvintele lui îmi răsunau în cap ca o mantră. O mantră pe care nu aveam dreptul s-o repet. Nu asta a vrut să spună, mi-am zis. Și apoi am renunțat să spun ceva, pentru că Nash și-a pus penisul în dreptul miezului meu nerăbdător și m-a pătruns.

Strigătele noastre au răsunat în toată baia.

Eram plină. Atât de plină. Mi-a strecurat un braț peste abdomen. Cealaltă mână i s-a înfipt în părul meu, ținându-mă lipită de el. Și apoi a început să împingă.

Apa fierbinte mi se revărsa pe tot trupul. Dar trupul lui Nash a fost cel care m-a încălzit, pe dinăuntru și pe dinafară. M-a pătruns cu putere, făcându-mă să mă ridic în vârful picioarelor cu fiecare împingere a șoldurilor sale, până când ne-am dat drumul amândoi, tremurând și gâfâind. Fiecare undă de plăcere ne-a făcut să plutim. Fiecare val cald al orgasmului lui m-a însemnat, liniștindu-mă în adâncul sufletului meu.

45. O parașută perfectă

Nash

M-am trezit cu un trup cald, feminin, lipit de mine.

— Trezește-te, șmecherule. E timpul să ne distrăm puțin, mi-a murmurat Lina la ureche.

Atât eu, cât și penisul meu i-am acordat întreaga noastră atenție.

M-a sărutat cu foc, mușcându-mi buza de jos.

— Îmi pare rău, frumosule. N-avem timp pentru o astfel de distracție în dimineața asta. Trebuie să ne trezim.

I-am ghidat mâna pe sub pătură până la erecția mea.

— M-am trezit.

A râs cald și răgușit lângă gâtul meu.

— După, a promis ea. Haide. Dă-ți fundul ăla frumușel jos din pat.

A alunecat de pe mine înainte s-o prind și s-o conving să rămână. Erecția mea a ridicat un cort din cearșaf.

— Nicio distracție nu poate fi mai bună decât dacă ai rămâne cu mine în pat, am anunțat-o, frecându-mi ochii somnoroși.

O pereche de pantaloni de sport m-a lovit peste față.

— O să vedem, a spus ea arogantă. Îmbracă-te. Avem o întâlnire.

— Nici gând, Lina.

A zâmbit la volan și n-a spus nimic, trecând cu Charger-ul pe banda de după indicatorul pe care scria Just Jump Aviație și Parașutism.

Drumul asfaltat era paralel cu o mică pistă ascunsă între câteva hectare de lanuri de porumb, chiar la sud de granița dintre Virginia și Maryland. Spre deosebire de vremea oribilă de ieri, acum soarele dimineții ardea strălucitor pe cerul fără nori peste portocaliul și auriul frunzelor de toamnă.

Lina a oprit mașina într-o parcare de lângă hangarul roșu și întunecat, care avea un logo alb-albastru pictat pe el.

Tot zâmbind, și-a coborât ochelarii de soare pe vârful nasului și s-a uitat la mine. Cu acele buze roșii, arăta ispititoare, ca o sirenă care încerca să mă atragă spre moarte.

— Avioanele sunt făcute să aterizeze, am spus.

— Va ateriza. Doar că noi nu vom mai fi în el, a zis ea, oprind motorul și desfăcându-și centura de siguranță.

Refuzam să mă mișc. Nimic nu avea să mă scoată din mașina asta și nici să facă să mă apropii de o nenorocită de parașută.

— E iresponsabil să sari dintr-un vehicul în mișcare. Mai ales dacă se află la câteva mii de metri deasupra pământului.

Lina a băgat mâna între picioare și a glisat scaunul înapoi.

Înainte să-mi dau seama ce vrea să facă, m-am trezit că se cațără peste consolă, în poala mea.

— Nu am de gând să te oblig să faci ceva ce nu vrei, Nash.

— Grozav. Atunci hai să mergem să luăm micul-dejun și apoi putem merge să cumpărăm niște chit ca să reparăm faianța de la duș.

Ea a clătinat din cap, cu acel zâmbet de sirenă pe buze.

— Eu mă duc să zbor. Și mi-ar plăcea să mergi cu mine.

La naiba.

— Nu te las să sari dintr-un blestemat de avion.

O sudoare rece mi-a inundat subsuorile.

Mi-a urcat ochelarii de soare în vârful capului și mi-a cuprins obrajii în mâinile ei.

— Nash, am făcut asta de mai multe ori. E unul dintre lucrurile pe care-mi place să le fac și vreau să-l împart cu tine.

La naiba, la naiba.

Cum naiba puteam să refuz așa ceva?

— Haide, șmecherule. Distrează-te cu mine, m-a încurajat ea.

O făcusem să treacă prin infern ieri și asta era pedeapsa mea. Moartea prin forța gravitației.

Un minut mai târziu, o urmăream precaut, intrând pe ușa imensă a hangarului, aflată pe partea laterală a clădirii. Mă luase de mână într-un

mod care sugera că nu avea de gând să accepte un refuz.

— Asta nu necesită autorizație sau alte acte complicate a căror aprobare durează săptămâni întregi? am întrebat cu disperare.

Ea s-a uitat peste umăr la mine, surâzând.

— Nu și pentru un salt în tandem.

— Ce naiba e aia salt în tandem?

Eram transpirat ca naiba pe spinare.

— Începătorii sar atașați de profesioniști, a spus Lina, arătând spre un afiș uriaș, lipit pe interiorul ușii deschise a hangarului.

În fotografie, un tip prea prost să fie speriat rânjea ca un dement. Părea să fie legat de un alt bărbat cu niște hamuri.

— Nu pot să mor cu un alt tip legat de spatele meu.

— Bineînțeles că nu. Vei sări cu mine.

M-am oprit în loc și mi-am înfipt călcâiele în pământ, oprind-o pe Lina, care s-a lovit de pieptul meu.

— Am autorizație, a spus ea.

Bineînțeles că avea.

— Nash, a spus ea amuzată.

— Angel.

— Spune-mi ce simți acum, a insistat ea.

O panică abjectă. Un strop de delir.

— Uită-te la filmul de pregătire și apoi decide-te. Bine?

Un film de pregătire. Dacă era suficient de lung, mă puteam ruga să vină o furtună. Sau un nor de lăcuste. Sau vreo defecțiune tehnică, descoperită în timp ce ne aflam încă în siguranță la sol. *Ah, două pene de cauciuc zici și o gaură în elice? Ce păcat. Hai să mergem să mâncăm.*

— Te rog?

Naiba să mă ia.

Aveam două opțiuni. Puteam să pun piciorul în prag și să refuz, caz în care ar fi trebuit să stau aici singur, la sol, și să mor de neliniște până când Lina

ar fi ajuns înapoi pe pământ. Sau puteam să-mi semnez propria condamnare la moarte, să sfidez gravitația într-o rablă de avion și apoi să sar cu Lina. *De dragul Linei.*

Mi-era vag greață și eram extrem de transpirat. Dar ochii aceia căprui s-au fixat asupra chipului meu. Mâinile ei reci mă apăsau pe piept.

Ea voia acest lucru de la mine. Iar eu aveam puterea de a i-l oferi.

— Bine. Dar dacă ne prăbușim și facem un crater în tandem într-un lan de porumb, nu te voi ierta niciodată.

A scos un mic țipăt de bucurie și s-a aruncat în brațele mele. Poate chiar m-a dat înapoi, dar am reușit s-o prind, luând-o pe sus.

Și-a întins buzele spre obrazul meu și mi-a dat un sărut zgomotos.

— N-o să regreți asta. Îți promit.

Regret fiecare moment din ziua respectivă, începând cu decizia de a mă da jos din pat și sfârșind cu momentul când un tip în pantaloni scurți a glisat cu dezinvoltură ușa șubredă a avionului.

— A venit momentul, mi-a spus Lina la ureche.

Săteam călare pe o bancă fixată cu șuruburi pe podea. Eram legat de ea cu o serie de curele de nailon care nu păreau că ar putea-o ține nici măcar pe Piper, darămite un bărbat în toată firea.

Fiecare celulă din corpul meu striga să mă agăț de bancă. În schimb, m-am silit în mod stupid să mă îndrept spre gaura imensă din partea laterală a avionului. Era de departe cel mai nebunesc lucru pe care-l făcusem vreodată pentru o femeie.

— Ești sigură? am strigat la ea peste zgomotul motorului.

— Sunt sigură, șmechere, a zis Lina și simțeam cum zâmbește.

Ne-am echilibrat, fiecare prinzând câte un mâner de pe partea interioară a ușii, iar eu am făcut greșeala să mă uit în afară, în jos.

Degetele mi s-au albit pe mâner.

— Poți să-i dai drumul. Ai încredere în mine, Nash, a spus ea.

Așa că am făcut-o. Câte un deget, rând pe rând. Speram că fratele meu nu va scrie ceva stupid pe piatra mea funerară.

Și apoi, Lina s-a înclinat spre dreapta, cu mine cu tot, și am sărit în gol.

Am strâns din ochi și am așteptat panica, dar era prea târziu pentru regrete. Vântul care îmi bătea pe față, nodul din stomac, senzația de coborâre nesfârșită într-un roller-coaster, toate îmi spuneau asta.

— Deschide ochii, șmecherule.

Habar nu aveam de unde știa că îi țin închiși. Era doar o altă parte a magiei Linei.

— Nu vreau să mă văd murind, am strigat.

Am simțit-o cum râdea pe lângă mine, iar amuzamentul ei m-a făcut să deschid un ochi și apoi pe celălalt.

Inima mi s-a rostogolit încet în piept.

Pluteam deasupra pământului. Toamna își desfășura splendoarea ca pe un covor de roșu, portocaliu și auriu care se întindea la nesfârșit sub noi. Panglici de râu, rețele de drumuri, ridicarea și coborârea lină a munților, toate acestea formau o hartă de petice de natură și civilizație, la mii de metri mai jos.

Nu simțeam că ne prăbușim spre moarte. Mi se părea mai degrabă că suntem suspendați în timp. Ca niște zei care vegheau asupra lumii pe care o creaseră. Deasupra ei. Departe de ea.

O perspectivă prin ochi de pasăre. O imagine de ansamblu. Nu mai exista nimic între mine și întreaga lume și era ceva uluitor.

Iar lumea nu era întunecată și terifiantă. Era o întreagă frumusețe care se desfășura în jurul nostru.

— Deci? m-a întrebat Lina la ureche, strângându-mi brațele cu mâinile ei.

Am dat singurul răspuns pe care l-am putut da.

— Dumnezeule mare.

Hohotul meu de râs a fost înghițit imediat de vânt.

— Știam eu că o să-ți placă!

Mi-am pus mâinile peste degetele ei, pe hamuri, și am strâns-o ușor.

— E senzațional. Tu ești senzațională!

Lina a chiuit triumfătoare, în vânt.

I-am urmat exemplul, bucurându-mă când sunetul mi-a ieșit de pe buze.

— Ești gata pentru cea mai tare parte? a întrebat ea.

— Care e cea mai tare parte? i-am strigat.

Abia reușisem să scot aceste cuvinte, când s-a oprit brusc căderea liberă și m-am trezit smucit în sus. Într-o secundă, zburam cu burta în jos, iar în următoarea eram suspendați ca niște marionete, în timp ce o parașută de un roșu-aprins se deschisese deasupra noastră.

Vuietul vântului din urechile mele s-a oprit instantaneu, lăsând în urmă o liniște nelumească.

Eram atât de departe de tot ceea ce părea atât de important pe pământ. Aici sus, ne aflam la distanță de amănuntele vieții de zi cu zi. Aici erau doar liniște, pace și frumusețe.

Emoții pe care le credeam de mult moarte au apărut în sufletul meu, sufocându-mă. Ochii mă usturau dincolo de ochelarii de protecție.

— Voiam să vezi asta. S-o simți, a spus Lina.

Aș fi putut să ratez toate astea. Aș fi putut muri în acea noapte. Aș fi putut alege să renunț la ea, la noi. Aș fi putut spune *nu* la sol. În schimb, totul mă adusese la acest moment din viața mea. La Lina Solavita.

Eram absolut uluit.

— Asta e… Nu pot să cred că spun asta, dar mă bucur că n-ai făcut sex cu mine de dimineață.

Râsul ei era ca o muzică în miezul tăcerii depline.

— Vrei să știi un secret? m-a întrebat ea.

— Mai ai și altele? am glumit.

— Eu nu sar pentru adrenalină. Eu sar pentru *asta*. Totul are sens, aici, sus. Totul e întotdeauna frumos și liniștit. Și țin asta minte, chiar și după ce revin cu picioarele pe pământ.

Atunci am înțeles. Chiar am înțeles.

O iubeam. Nu o foloseam ca să evit lumea reală. Ea mi-o arăta din nou, așa cum era, experiență după experiență.

Inima mea îi aparținea acestei femei și aveam de gând să-i cumpăr cel mai mare inel pe care-l puteam găsi.

46. E vina bomboanelor în formă de penis

Lina

— Nu i-ai dat un șut în bile pentru asta? a cerut Sloane.

Stătea turcește pe podeaua sufrageriei lui Naomi, îndesând mai multe pungi cu semințe de flori în niște săculeți de iută.

În încercarea de a fi o prietenă mai bună și mai deschisă, povesteam drama relației mele lui Naomi, Sloane, Liza J și Amandei, în timpul celei mai jalnice petreceri a burlăcițelor din istorie.

Repetiția și cina care a urmat se terminaseră. În mai puțin de 24 de ore, Naomi urma să fie doamna Knox Morgan, iar eu și Nash speram să facem sex amețitor într-o garderobă, în timpul recepției.

Dar, deocamdată, puneam la punct ultimele retușuri ale mărturiilor pentru invitați și o priveam pe mireasă cum se agita în privința confirmărilor de ultim moment. Piper și restul câinilor erau afară, alergând jucăuși cu Waylay.

— Nu am putut, am recunoscut. Deja suferea și asta mă făcea să sufăr și eu. A fost absolut oribil. De ce se bagă oamenii în relații – mă depășește. Fără supărare, i-am spus lui Naomi.

Ea a zâmbit.

— Nu mă supăr. Așa a fost și cu Knox. Știam că se lupta cu ceva ce eu nu puteam repara. Nici măcar cu o lovitură în testicule.

— Și ce-ai făcut? am întrebat, legând unul dintre săculeții de pânză cu o panglică de culoarea ruginii.

Ajunsesem în oraș după despărțire, în mijlocul depresiei generale, și nu știam detaliile.

— A pus capăt relației atât de brusc, încât m-a luat amețeala. Știam deja că îl iubesc, dar el avea niște probleme pe care trebuia să le rezolve singur. Nu puteam să forțez asta. Și nici nu puteam să aștept să-și revină de la sine.

Și-a aruncat privirea spre inelul de logodnă și a zâmbit ușor.

— Din fericire, și-a revenit înainte de a fi prea târziu.

Sloane a răsuflat cu atâta putere, de i s-au aburit ochelarii.

— Nu cred că am această genă în mine.

— Ce genă? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu știu. Capacitatea de a primi un pumn în burtă fără să ripostez. Nu pot să iert pe cineva pentru bagajul pe care îl poartă cu el. Mai ales după ce mă lovește cu el în cap.

— Într-o zi, cu persoana potrivită, vei ajunge și tu acolo, a asigurat-o Amanda.

— Da. Greu de acceptat așa ceva, a spus Sloane.

— Băieții mei sunt extrem de încăpățânați, a spus Liza J. Knox a încercat întotdeauna să se distanțeze de orice problemă, în timp ce Nash a intrat în bucluc cu capul înainte și a încercat să rezolve totul. Întotdeauna a vrut să îndrepte lucrurile, chiar și atunci când nu putea face nimic.

S-a uitat la mine și apoi la Naomi.

— Voi două ați fost bune cu nepoții mei. Poate chiar mai bune decât merită. Și vorbesc ca o femeie care-i iubește la nebunie pe băieții ăștia.

— Mă gândesc să-mi dau demisia, am spus, fără să vreau, cu voce tare.

Toate privirile s-au întors spre mine.

— Serios? a întrebat Naomi, bucuroasă.

Sloane s-a încruntat.

— Nu câștigi o grămadă de bani?

— Ba da, câștig o grămadă de bani. Dar…

Mi-am întrerupt ideea. Nash se folosise de un moment de slăbiciune preorgasmică pentru a mă face să recunosc că-mi doream mai mult să rămân cu el. Dar oare chiar voiam să-mi părăsesc slujba și stilul de viață aventuros pentru a mă așeza la casa mea?

M-am gândit la Nash stând în picioare în ploaie, implorându-mă să mă întorc.

La căderea liberă înainte ca parașuta să se deschidă.

La ghearele mici ale lui Piper pe podea în timp ce se delecta cu o jucărie nouă.

La cei mai albaștri ochi din lume.

La cea mai mare inimă dintre toate.

Am tras aer în piept. Da. Chiar asta voiam.

— Asta ar însemna că te muți oficial aici? a întrebat Naomi.

Waylay m-a salvat de la răspuns, intrând în trombă în cameră, încălțată cu cizme de ploaie și ținând-o pe Piper în brațe, dârdâind.

— Câinii au intrat în pârâu și Piper a încercat să vină și ea, a anunțat ea. Nu părea s-o deranjeze prea mult până când a luat-o curentul.

— Ce fetiță curajoasă, am zis, luându-i cățelușa din brațe.

În ciuda faptului că era udă și tremura de frig, Piper dădea veselă din coadă.

— Mulțumesc că ai scos-o de acolo.

Waylay a ridicat din umeri.

— Nicio problemă. Voi ce faceți?

— Finalizăm așezarea la mese, terminăm mărturiile și alegem între aceste trei aranjamente florale aprobate de Knox, a spus Naomi, arătând

spre imaginile pe care le lipise cu bandă adezivă pe perete, lângă harta meselor. Ce părere ai despre cea cu denim și margarete?

— Asta e petrecerea burlăcițelor? a întrebat Waylay cu dispreț. Știam eu că Jenny Cavalleri minte când a spus că mătușa ei a fost arestată în Nashville în timpul unei astfel de petreceri!

— De fapt, a fost adevărat, a spus Sloane. A băut un pic prea mult, și-a arătat chiloții unui bar întreg din șaua unui taur mecanic și apoi a fost prinsă făcând pipi în șanț.

— Cred că voi faceți ceva greșit, a remarcat Waylay.

— Asta nu este chiar o petrecere, a explicat Naomi. Knox și cu mine nu am vrut petreceri de burlaci și burlăcițe.

— Dar băieții au ieșit, a spus Waylay.

— Au băut doar câteva pahare și au mâncat multă prăjeală, i-am spus eu.

— Puștoaica are dreptate, a anunțat Liza J, ducându-și o mână la coapsă. Chestia asta e nașpa.

Naomi s-a bosumflat într-un mod drăgălaș.

— Dar cum rămâne cu aranjarea la mese?

Amanda a smuls bilețelele de măsuța de cafea și le-a lipit pe perete, în toate locurile libere.

— *Voilà!* Toată lumea are un loc.

Naomi și-a mușcat buza de jos.

— Dar nici măcar n-ai citit numele. Dacă e cineva care trebuie să stea mai aproape de toaletă sau dacă nu se înțelege cu vecinii de masă? Nu putem să luăm decizii importante ca asta cu ochii închiși.

M-am întins și i-am strâns mâna.

— Ba chiar poți.

— Și cu decorarea meselor? a întrebat ea.

— Naomi, era clar dintotdeauna că vor fi margarete, i-am spus eu.

Și-a mușcat buza și s-a uitat lung la fotografie, apoi ochii au început să-i strălucească.

— Corect, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Uneori, nu trebuie să cântărești fiecare argument pro și contra. Uneori, răspunsul este cel care pare potrivit.

Nu eram sigură dacă-i spuneam asta ei sau mie însămi.

A strâns din buze, apoi a zâmbit.

— Atunci margarete să fie.

Mama lui Naomi a bătut din palme.

— În regulă, oameni buni. Avem nevoie de vin, gustări, măști de față și câteva comedii romantice.

— Mă ocup eu de gustări și vin, m-am oferit voluntar.

— Dacă iei gustări, vin cu tine, a insistat Waylay.

— Dacă iei vin, merg și eu, a anunțat Liza J.

— Echipa Shopping, la datorie, am spus.

— Perfect, a spus mama lui Naomi. Sloane, tu mă poți ajuta să transform camera de zi în centrul petrecerii în pijamale. Avem nevoie de toate pernele și păturile care nu aparțin câinilor.

— Eu ce să fac? a întrebat Naomi.

— Ar trebui să bei un pahar mare de vin și să-ți treci în revistă lista de bagaje pentru luna de miere.

Am împins spre ea caietul roz intitulat *Luna de miere* de pe măsuța de cafea.

— Nu cred că la Grover se vând bomboane în formă de penis, Liza J, am spus, luând un coș de cumpărături și intrând în magazinul alimentar proaspăt zugrăvit.

Era târziu, cu câteva minute înainte de închidere, iar parcarea era aproape goală.

— Bleah! Credeam că venim aici pentru gustări, s-a plâns Waylay.

— Penisurile gumate sunt gustări, a spus bunica lui Nash.

— Hei, cel puțin nu am spus broccoli, i-am zis fetiței.

— Mătușa Naomi m-a pus să mănânc sfeclă aseară, la cină, a spus Waylay cu un fior. Sfeclă!

— Ei bine, în seara asta nu vom mânca sfeclă, am promis, îndreptându-mă spre raionul de dulciuri. Poftă bună.

Chipul lui Waylay s-a luminat și a început să arunce numeroase pungi cu bomboane în cărucior.

— O să luăm prăjiturele pentru bunica, iar lui Sloane îi plac Sour Patch Kids.

— O să mă duc să întreb unde țin penisurile, a spus Liza J și a plecat de lângă noi.

— Ahhh! Acestea sunt superbune. Ai mâncat vreodată?

Mi-a întins o pungă de discuri viu colorate, ambalate individual.

— Sunkist Fruit Gems, am citit cu voce tare.

Nu mâncasem niciodată, dar îmi păreau vag familiare.

— Da. Faptul că am fost răpită n-a fost chiar atât de naspa. Astea sunt dulciurile de care era obsedat Hugo. Cred că a mâncat o jumătate de pungă înainte ca mama să revină, cu mătușa Naomi. Erau ambalaje peste tot. M-a lăsat și pe mine să iau câteva. Cele galbene sunt preferatele mele.

Totul a devenit logic în capul meu, într-o clipă. Știam unde mai văzusem aceste bomboane și știam cine le cumpărase.

Mi-am vârât mâna în buzunar și mi-am scos telefonul.

— Ce s-a întâmplat? Pari agitată. Doar n-o s-o suni pe mătușa Naomi și s-o întrebi câte pungi avem voie să cumpărăm, nu-i așa?

Am clătinat din cap și am format numărul lui Nash.

— Nu. Îl sun pe unchiul tău să-i spun că tocmai l-ai identificat pe subalternul cu pricina.

— L-am identificat?

Telefonul lui Nash suna.

— Hai. Hai, răspunde odată. Rahat, am murmurat când a intrat mesageria vocală. Nash. Eu sunt. Tipul cu Cartela Telefonică este același cu

tipul de la Raionul de Cereale. Doamna Tweedy era cu mine când l-am întâlnit în magazinul alimentar. Cumpăra același tip de bomboane despre care Waylay a spus că sunt preferatele lui Duncan Hugo. În pozele de la locul crimei, cele de la depozit, se vedeau ambalaje de bomboane peste tot, pe jos. L-am văzut pe individ din nou la Honky Tonk în noaptea în care Tate Dilton s-a dat în stambă. Știu că nu e prea mult, dar instinctul îmi spune că e informația corectă. Sună-mă înapoi!

— Oau, a zis Waylay când am închis. Ai vorbit foarte mult și foarte repede. Parcă ești prietena mea, Chloe.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei.

— Puștoaico, îți cumpăr o căruță de bomboane.

— Marfă. Deci cine e Tipul de la Raionul de Cereale?

— Sper că nu vorbești despre mine.

Sunetul profund al unei voci masculine din spatele meu a făcut ca groaza să mi se strângă ca un nod în stomac.

Am strâns-o de umeri pe fetiță.

— Waylay, du-te, găsește-o pe Liza J și ieși de-aici, am spus cât am putut de calm.

— Dar…

— Du-te. Acum, am zis, apoi m-am întors cu un zâmbet cochet pe față.

Tipul de la Raionul de Cereale era îmbrăcat în pantaloni de trening și într-un tricou cu mânecă lungă. Coșul lui era din nou plin de produse sănătoase și proteine slabe. Singurul lucru care lipsea erau bomboanele.

— Deci ne întâlnim din nou, am spus timid. Tocmai îi povesteam micii mele prietene cum am întâlnit un tip drăguț la raionul de cereale.

— Chiar așa? Pentru că mie mi s-a părut că ți-ai dat seama de ceva ce nu trebuia.

Ah, la naiba. Deci așa aveau să decurgă lucrurile? OK.

— Nu știu despre ce vorbești. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să dezamăgesc dentistul unui copil de 12 ani, am spus.

O mână mare și cărnoasă s-a încolăcit în jurul bicepsului meu.

— Dentistul va trebui să aștepte, Lina Solavita.

Inima mea nu doar că bătea într-o disperare, ci încerca de-a dreptul să-mi sară din piept.

— Nu mă omor după atingerile fără consimțământ, l-am avertizat.

— Nici prietenul meu nu se omoară după faptul că-i urmărești oamenii și faci ca unul dintre ei să ajungă în arest.

— Hei, nu mie mi s-a părut că e o idee bună să i-o trag soției fratelui meu. Poate că ar trebui să porți această conversație cu el.

— Aș face-o, dar e la închisoare pentru că tu ai chemat poliția.

— În apărarea mea, toată chestia cu dezbrăcatul m-a tulburat profund.

— Hai să mergem, a mârâit el.

Strânsoarea lui îmi oprea circulația.

— Îți dau o singură șansă să-ți iei labele de urs de pe mine și să pleci. Poți să iei un avans înainte să-ți tăbăcesc fundul și înainte ca iubitul meu, șeful poliției, să vină și să termine treaba. Încă ești în regulă. Cel puțin parțial. Dacă mă scoți din magazinul ăsta, s-a dus avantajul tău. Vei fi un infractor în toată regula.

— Doar dacă sunt prins. Ai provocat prea multe probleme și acum e momentul să-ți asumi consecințele. Nu e nimic personal. Sunt doar afaceri.

— Las-o în pace, dobitocule!

Waylay a apărut la capătul culoarului și a aruncat dezlănțuită o conservă de fasole în atacatorul meu.

L-a nimerit în frunte cu o bufnitură frumușică. M-am folosit de elementul-surpriză cu conserva și i-am tras un genunchi în zona inghinală. Mi-a dat

drumul la braț pentru a-și duce o mână la ouă și pe cealaltă la frunte.

— La naiba! a șuierat el.

— Fugi, Way!

Nu m-am uitat după ea ca să fiu sigură că m-a ascultat. În schimb, l-am pocnit pe tip în maxilar. Am simțit o durere ascuțită în degete.

— La naiba! Ai fața făcută din beton?

— O să plătești pentru asta, draga mea.

Era încă dezechilibrat, așa că i-am pus ambele mâini pe piept și l-am împins cât de tare am putut. A dat cu spatele de vitrina cu Diet Coke, iar cutiile de suc s-au împrăștiat peste tot. O clientă care ținea o cutie de cereale în fiecare mână a țipat strident, le-a aruncat în cărucior și apoi a fugit.

Liza J a apărut de nicăieri pe unul dintre cărucioarele electrice din magazin. L-a izbit din spate cu toată viteza. L-a aruncat suficient de aproape de mine ca să pot face următoarea mișcare. L-am izbit năprasnic cu călcâiul în coapsă, asigurându-mă că folosesc așa cum trebuie tocul ascuțit.

El a urlat de durere.

— Ia de-aici, nenorocitule! a strigat Liza J.

A apărut însuși managerul magazinului, Big Nicky, care ținea un mop de parcă ar fi fost o lance de turnir.

— Lăsați-o în pace pe doamna, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a mormăit personajul negativ.

A vârât mâna în centura pantalonilor de trening și a scos un pistol.

Am ridicat mâinile.

— Ușurel, uriașule. Hai să discutăm despre asta.

Aparent, nu mai voia să vorbească. Pentru că a țintit spre tavan și a tras două focuri de armă.

Magazinul a amuțit pentru o secundă, apoi au început țipetele. Apoi a urmat zgomotul oamenilor care se călcau în picioare în bipăitul neîncetat al ușii automate care se deschidea.

— Hai să mergem, a spus scurt Tipul de la Raionul de Cereale.

A luat punga de Fruit Gems și m-a apucat de braț.

— Ăăă.

Managerul încă stătea, acolo, în picioare, cu mopul în mâini, dar emana mai puțină încredere în sine, acum, că era în joc o armă de foc.

— E în regulă. Voi fi OK. Du-te și asigură-te că toți ceilalți au ieșit, i-am spus.

Tipul de la Raionul de Cereale m-a târât spre ieșire. Amândoi șchiopătam, el din cauza rănii pe care i-o provocasem cu cizma, iar eu pentru că-mi rupsesem tocul în coapsa lui oțelită.

Am recapitulat situația. Să fii dus în alt loc era aproape întotdeauna un lucru foarte rău. Dar, în acest caz, aveam să găsesc, în sfârșit, ascunzătoarea lui Duncan Hugo. Aveam telefonul în blugi și dispozitivul de urmărire sub formă de prezervativ al lui Lucian în buzunarul jachetei. Îi lăsasem un mesaj vocal lui Nash și ratasem un apel de la mama în timpul cinei.

În curând aveau să sosească ajutoarele.

Am ieșit în parcarea întunecată, iar el mi-a pus pistolul la gât.

— E un pistol foarte mic, am remarcat.

— Altele sunt prea greu de ascuns. Armele mai mari mi se duc până-n gaura fundului. E incomod.

— Probleme de băieți răi, nu-i așa? am glumit eu.

47. Fără pantaloni și cu fundul în sus

Nash

Dragă Nash,

Pare tare ciudat să-ți scriu o scrisoare. Dar cred că aproape totul a fost ciudat între noi de multă vreme. De ce să fie altcumva acum?

Lucrurile aici sunt destul de OK. Trei mese pe zi, ceea ce înseamnă că mă îngraș. Am propria mea cameră pentru prima dată în ultimele două decenii.

Terapeutul de grup pare că are 12 ani, dar ne-a asigurat că a absolvit facultatea de medicină.

În orice caz, el a fost cel care ne-a sugerat să scriem familiilor noastre sau persoanelor pe care le-am dezamăgit cel mai mult. Se pare că tu și fratele tău sunteți și una, și alta. Sunteți norocoși. Acesta este un exercițiu, o încercare de a-mi cere scuze și de a-mi asuma responsabilitatea. Știi tu, trebuia doar să găsim în noi cuvintele respective și să le așternem pe hârtie. Nu e obligatoriu să trimitem scrisoarea. Probabil că n-o voi trimite.

Și, din moment ce n-o voi trimite, aș putea să fiu sincer măcar o dată în viață.

Nu știu dacă pot scăpa de acest obicei, de această dependență sau boală. Nu știu dacă pot supraviețui în lume fără ceva care să-mi amorțească durerea de a exista. Chiar și după toți acești ani, tot nu știu cum să „fiu“ în această lume fără ea, fără mama ta.

Dar sunt încă aici. La fel și tu. Și cred că sunt dator, și ție, și mie, să încerc cu adevărat să fac lucrurile acestea. Poate că mai e totuși ceva dincolo de toată această durere. Poate că pot găsi o motivație. Fie că o fac sau nu, vreau să știi că nu a fost niciodată treaba ta să repari răul făcut de mine. La fel cum nu a fost nici treaba mamei tale să mă sprijine cât timp a fost aici.

Fiecare dintre noi e responsabil pentru propria nefericire. Și fiecare dintre noi trebuie să facă tot ceea ce este necesar pentru a fi un om mai bun. Încep să înțeleg că poate viața nu e ceva prin care să treci simțindu-te cât mai puțin incomod cu putință. Poate că e vorba de a experimenta totul. Binele, răul și tot ce e între ele.

Sper că ești bine. Nu că spusele mele ar trebui să însemne ceva pentru tine. Sunt al naibii de mândru de omul care ai devenit. Mi-am făcut griji

de-a lungul anilor că tu și fratele tău veți urma exemplul nesăbuit pe care l-am dat eu. Că vă veți ascunde de lumină. Dar tu nu ești așa. Tu lupți pentru ceea ce e corect în fiecare zi și oamenii te respectă pentru asta. Și eu te respect pentru asta.

Continuă să fii mai curajos decât mine.

Da. Cu siguranță nu-ți trimit asta. Parcă aș fi Dr. Phil, tipul ăla la care îi plăcea mamei tale să se uite.

Cu dragoste,

Tata

— E nașpa aici, a zis Stef de pe scaunul de bar.

— Aș prefera să fiu acasă cu Daze și Way, a mormăit fratele meu.

— Nu poți să te însori fără o petrecere a burlacilor, a spus Lucian. Chiar dacă nu mă lași să aduc stripteuze sau flash mob-uri.

— Sau flash mob-uri cu stripteuze, a adăugat Nolan.

Eram adunați în jurul barului de la Honky Tonk, bând bere și burbon, la ceea ce era probabil cea mai jalnică petrecere a burlacilor din istoria orașului Knockemout. Odată a trebuit să arestez jumătate din congregația presbiteriană când bătaia de la petrecerea lui Henry Veedle a scăpat de sub control și s-a transformat în luptă de stradă.

Lou, viitorul socru al lui Knox, a răcnit:

— Pe vremea mea, nu aveam nevoie de petreceri ale burlacilor, de sculpturi de gheață sau de brunch-uri de logodnă. Ne prezentam la biserică într-o sâmbătă, spuneam „Da“, cineva aducea niște sandviciuri cu șuncă și salată și apoi ne duceam naibii acasă. Ce naiba s-a întâmplat cu asta?

— Femeile, a spus Lucian sec.

Am ridicat paharele toastând tăcut.

Avusesem o zi grea și-mi doream mult să merg naibii acasă la Lina. În acea dimineață, îl concediasem oficial pe Dilton după ce mă asigurasem că pusesem toate actele în ordine. Fusese urât, așa cum prevăzusem, dar nu

avuseserăm timp să sărbătorim victoria pentru că un camion cu remorcă își revărsase toată încărcătura de sos Alfredo pe autostrada 317.

Mi-am petrecut după-amiaza ajutând la curățenie și am avut timp să fac un duș înainte de a ajunge la repetiție, cu doar câteva minute întârziere. De-abia apucasem s-o târăsc pe Lina în sufrageria fratelui meu și s-o sărut cu foc înainte de a bea ceva cu toții.

Voiam mai mult timp cu ea. Voiam să fiu normal în preajma ei. Voiam să mă revanșez pentru dezastrul pe care-l provocasem. Dar nunta era mâine. Încă nu știam cine aruncase piatra aia prin fereastra Linei. Și timpul se scurgea, iar articolul despre „eroul orașului“ urma să apară luni.

Viitorul se apropia. Singurul lucru care stătea între noi și acest viitor era nenorocitul de Duncan Hugo. Voi pune capăt acestei povești sordide. Îl voi arunca după gratii. Și voi face tot ce-mi stă în putință pentru a o convinge pe Lina că merit un loc în viața ei.

M-am gândit la scrisoarea tatălui meu, pe care o citisem după concedierea oficială a lui Dilton.

— Ți-a trimis tata cumva o scrisoare? l-am întrebat pe Knox.

— Da. Și ție?

— Da.

— Această comunicare deschisă între membrii familiei e de-a dreptul emoționantă, a glumit Stef, prefăcându-se că-și șterge lacrimile false.

— S-ar putea să vină și el mâine, a spus Knox.

Am clipit nedumerit.

— Serios?

— Da.

— Și ești de acord?

Amândoi avuseserăm o relație tensionată cu tatăl nostru de-a lungul anilor. Knox îl tundea o dată la câteva luni și-i dădea bani. Eu îl verificam și îl aprovizionam cu câteva obiecte esențiale pe

care nu le putea oferi în schimbul câtorva pastile de oxicodonă.

El a ridicat din umeri.

— Nu e ca și cum ar fi apărut vreodată la alt eveniment.

Silver a venit cu un alt rând de băuturi. S-a încruntat și a strâmbat din nas.

— Îi mai miroase cuiva a usturoi și brânză?

— De la mine probabil, am spus.

Toată lumea s-a aplecat mai aproape ca să mă adulmece.

— Mi s-a făcut brusc poftă de mâncare italiană, a zis Lucian.

— E sos Alfredo. S-a răsturnat un camion pe autostradă.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Jeremiah s-a apropiat, trecându-și o mână prin părul negru și ondulat.

— De ce-l amușinăm pe Nash?

— Miroase a sos Alfredo, a răspuns Stef.

Jeremiah l-a sărutat pe Stef pe obraz și amândoi au zâmbit timid.

— Oau. Când s-a întâmplat asta? a făcut Knox, arătând ba la unul, ba la celălalt.

— De ce? Ai și tu de gând să râzi de ei? l-am întrebat pe fratele meu.

Knox a ridicat din umeri.

— Poate.

— De ce nu vrei ca nimeni să fie fericit? l-a necăjit Stef.

— Mă doare-n cot dacă ești fericit. Doar că nu vreau să am de-a face cu tine dacă ești nefericit, a clarificat Knox. Uite-l pe prostul ăsta. Se uită la Lina cu verighete în priviri, iar ea îi va smulge inima din piept și o va călca în picioare cu pantofii ăia cu tocuri ascuțite când va pleca.

— S-ar putea să plec odată cu ea. Atâta timp cât nu-mi va purta ranchiună pentru imbecilitatea mea.

S-a lăsat o tăcere asurzitoare și șapte perechi de ochi s-au ațintit asupra mea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jeremiah, revenindu-și primul.

Mi-am ridicat berea.

— Am făcut-o de oaie după o zi de rahat.

— Cum ai făcut-o de oaie? a vrut să afle Knox.

— Am încercat să mă despart de ea, am recunoscut.

— Ești un idiot, i-a spus Nolan lui Knox.

— Nu. El e un idiot, a spus acesta.

Lucian a închis ochii și a clătinat din cap.

— E o abordare interesantă, a zis Jeremiah.

— Credeam că el e idiotul familiei, a spus Silver, lăsând un pahar în fața lui Jeremiah și dând din cap către Knox.

— Trebuie să vă reamintesc cine vă dă salariul?

— Se pare că prostul numărul unu dintre cei doi proști, a glumit ea.

— Totuși, i-ai băgat Linei limba pe gât după cina de repetiție, a subliniat Stef.

— Nu m-a lăsat s-o alung. A rămas. Și apoi m-a făcut să sar din avion.

— Doamne! De ce naiba ai sări dintr-un avion zdravăn la cap fiind? a întrebat Knox, nedumerit.

— Pentru că, atunci când femeia cu care urmează să te căsătorești îți cere să faci ceva, o faci și cu asta basta.

Lucian și-a frecat tâmplele.

— Abia o cunoști.

— Eu o cunosc. E prea bună pentru tine, a spus Nolan.

— Sunt de acord cu pornostarul mustăcios, a spus fratele meu.

— Lina e o minune. Plănuiești să mai ai și alte zile de rahat? a întrebat Lou.

— Nu, domnule, l-am asigurat.

El a dat din cap.

— Bine. Pe vremea mea, când aveam zile de rahat, aveam zile de rahat fără să încercăm să le dăm papucii iubitelor noastre. Pur și simplu beam mult, adormeam pe canapea uitându-ne la

Jeopardy și ne trezeam a doua zi, străduindu-ne să nu mai fim atât de nasoi.

— Dumnezeu să binecuvânteze America, a spus Stef cu nasul în paharul lui.

— Ea e aleasa, am spus, fără să mă adresez cuiva în mod special.

— Nu ai cum să știi asta, m-a contrazis Lucian. Recunosc, e frumoasă foc. Dar bărbați mai buni decât noi sunt păcăliți de astfel de frumuseți în fiecare zi.

— Nu vorbi despre iubita mea decât dacă ești gata să suporți consecințele, Rollins, l-am avertizat. În plus, Knox e cel care se însoară. De ce nu te iei de el?

Fratele meu s-a încruntat.

— Chiar așa. De ce nu te iei de mine?

— În afară de faptul că Naomi e perfectă din toate punctele de vedere, iar tu ești cel mai norocos om de pe pământ că ai întâlnit-o, a punctat Stef.

— E foarte adevărat, a fost de acord Lou.

Lucian și-a dat ochii peste cap.

— Nu e vorba de Lina. De tine e vorba.

— Ce naiba are ăsta? a întrebat Knox cu un fel de loialitate frățească plină de iritare.

— E într-un loc întunecat. Când un om e în beznă, nu poate avea încredere nici în el însuși, darămite în cineva pe care abia îl cunoaște. Are de obicei încredere în cine nu trebuie, iar aceste trădări sunt aproape imposibil de reparat.

— Fără supărare, Lucy, dar parcă ai suprapune trecutul tău de rahat cu prezentul fericit al prietenului tău, a spus Jeremiah.

— Ascultă-l pe frizerul cel sexy. E, practic, psiholog, a spus Stef.

— Tu nu știi nimic despre trecutul meu, a spus Lucian pe un ton sumbru.

— Poate ar trebui să schimbăm subiectul înainte ca asta să se transforme în petrecerea lui Henry Veedle, am sugerat eu.

— Chiar a rămas? m-a întrebat Knox.

Am încuviințat.

— Da. Și când se va mai familiariza cu ideea veșniciei, voi avea nevoie de numărul de telefon al bijutierului.

— Doamne, a murmurat Lucian încet, făcând semn chelneriței să-i mai aducă un burbon.

— Și ce o oprește? a întrebat Jeremiah.

— În afară de faptul că abia se cunosc și că sunt amândoi afectați emoțional? a vorbit Lucian cu paharul de alcool.

— Am dat-o în bară acum mai puțin de patruzeci și opt de ore. Trebuie să mă gândesc la un gest grandios care s-o facă să creadă în mine. În noi.

E a ta. Oficializează. Cuvintele Linei mi-au răsunat în cap.

— Ești serios, să înțeleg? a zis Stef.

— Atât de serios încât să o rog pe Bannerjee să-mi arate cum să intru pe Pinterest ca să aleg câteva zeci de modele de inele.

Lucian și-a frecat mâinile peste față cu groază, dar nu a spus nimic.

— Mie mi se pare serios, a decis Lou.

— Dar ce înseamnă gest grandios? a întrebat Jeremiah.

— Flori? a propus Knox.

Stef a pufnit.

— Asta e opusul grandorii. E un gest mărunt. Faptul că ai dat buzna în depozitul lui Duncan Hugo pentru a salva domnițele la ananghie a fost un gest grandios.

Fratele meu a dat din cap cu suficiență.

— A fost epic, trebuie să recunosc.

— Faptul că eu am surprins-o pe Mandy cu o croazieră de trei săptămâni a fost un gest grandios, a spus Lou.

— Asta e bună. Du-o într-o vacanță, a sugerat Nolan. Soției mele îi plăcea când plecam doar noi doi.

— Nu cumva soția ta a băgat divorț? a subliniat Lucian.

— A, du-te dracului. Și B, poate că n-ar fi făcut-o dacă aș fi dus-o în mai multe vacanțe în loc să muncesc tot timpul.

— E o idee bună, dar am nevoie de ceva ce pot face acum. Chiar înainte de a rezolva problema asta cu Hugo.

— Să-i schimbi uleiul la mașină? a propus Jeremiah.

— Prea puțin, am spus eu.

— Să-i aducem familia cu avionul ca să-i facem o surpriză?

— Exagerat.

— Cumpără-i una dintre poșetele alea care costă o avere, a sugerat Knox.

— Nu toată lumea are câștiguri la loto de aruncat pe fereastră.

— Ai fi avut și tu dacă ai fi păstrat ceea ce ți-am dat în loc să-mi pui numele pe o nenorocită de secție de poliție, prostule.

— Ai dreptate.

— De ce nu-ți faci un tatuaj cu numele ei pe fund? a spus sec Lucian.

Knox și cu mine am schimbat o privire.

— Mă rog, e o tradiție de familie, a zis fratele meu.

Și uite-așa m-am trezit fără pantaloni și cu fundul în sus pe scaunul de la Spark Plug Tattoo. Knox era lângă mine, fără tricou, tatuându-și data nunții deasupra inimii.

— Vă dați seama că am fost sarcastic, a mormăit Lucian din colțul unde se ascundea ca un vampir bosumflat.

— Nu mi-a scăpat asta. Dar tot a fost o idee al naibii de bună.

— O să te simți ca un prost când te va părăsi și vei avea o amintire permanentă pe fund.

Dar nici măcar pesimismul lui Lucian nu putea să-mi strice cheful.

Nolan răsfoia un album, Lou stătea la tejghea, iar Stef și Jeremiah desfăceau încă un rând de beri pentru toată lumea.

— Aștept de ani întregi să pun mâna pe fundul ăsta, a spus bucuroasă artista.

Numele ei era Sally. Era tatuată de la gât până la genunchi și fusese campioană la călărie de valoare națională la douăzeci și ceva de ani.

— Ah, dragă, tu și toate celelalte femei din acest oraș, a spus Stef.

— Fii blândă. E prima oară pentru mine, am zis.

Tocmai începuse când am auzit clicul unei camere foto. M-am întors și m-am uitat urât la Nolan.

— Ce? Vreau doar să documentez această seară.

— Poate ar trebui să schimbi și tu mustața aia de rahat cu un tatuaj, i-a sugerat Knox.

— Crezi? a întrebat Nolan.

Practic, îl auzeam cum își mângâia mustața de parcă ar fi fost o pisică.

— Cred că ai putea să-ți faci ceva mișto. Cum ar fi un lup. Sau poate un topor? a zis Lou.

— Vă fac un tarif de grup dacă vă decideți că vrei și tu, a spus Sally peste zumzetul și acul chinuitor al pistolului de tatuaj.

Ascultam bâzâitul instrumentelor de tatuat când Stef a scos un mic țipăt.

— La naiba. Ah, rahat, a spus el.

— Ce e? am întrebat.

— Nu te mai încorda, m-a instruit Sally.

Am făcut tot posibilul să-mi relaxez fesele.

— Știi articolul ăla care nu trebuia să fie publicat până luni? a zis Stef, care încă se uita la telefon.

— Ce articol? au întrebat Jeremiah și Lou la unison.

Groaza mi s-a strecurat în stomac.

— Ce-i cu el?

Stef și-a întors telefonul ca să văd ecranul. Eram acolo, lângă steagul american din biroul meu,

părând ursuz ca naiba, sub titlul *Revenirea eroului din orășelul Knockemout*.

— A apărut mai devreme, a spus el. Se pare că au ratat reportajul care trebuia să fie publicat astăzi și au postat asta în loc, acum două ore.

— Dă-mi telefonul. Acum, am zis. Sal, va trebui să terminăm asta mai târziu.

— Am înțeles, șefule. Nu mă deranjează să revăd această operă de artă.

Am așteptat nerăbdător cât timp mi-a lipit o bucată de tifon peste lucrarea de pe fund.

— Doamne Dumnezeule! Are deja cincizeci de mii de like-uri, a comentat Stef.

S-a uitat la mine.

— Ești adoratul Americii.

Telefonul îmi suna deja când Lucian l-a scos din buzunarul pantalonilor mei.

Era agenta specială Idler.

— Nu la asta mă refeream când ți-am spus să stai ascuns, a răbufnit ea când am răspuns.

— Nu știu despre ce vorbiți, doamnă, am spus tăios, sărind de pe scaun și recuperându-mi pantalonii.

Nolan a făcut mișcarea universală care voia să însemne „eu nu sunt aici“, prefăcându-se că-și taie gâtul.

— Șeful poliției își revine după rănile provocate de împușcături și își recapătă memoria, scăpând forțele legii de un polițist corupt, a citit ea. Îmi amintesc foarte bine că ți-am spus că vreau să știu dacă și când îți vei recăpăta memoria. Și unde naiba e omul care te protejează?

Mi-am băgat un picior în blugi.

— Știi ce nu-mi amintesc? Nu-mi amintesc că mi-ai spus că vei încheia o înțelegere cu criminalul care a încercat să mă bage pe mine, pe nepoata și pe cumnata mea în pământ.

— Cine a zis ceva despre o astfel înțelegere? s-a eschivat ea.

— FBI-ul are mai multe scurgeri de informații decât avea *Titanicul* găuri în carenă. Ești dispusă să treci cu vederea acuzațiile de tentativă de omor și răpire pentru a prinde peștele cel mare. Ei bine, știri de ultimă oră, doamnă agent special. Nu-mi pun familia în pericol pentru că voi nu puteți să investigați un caz cum făceați odinioară.

— Ascultă aici, Morgan. Dacă faci ceva care să pericliteze acest caz, mă voi asigura că vei ajunge în spatele gratiilor.

Mi-am închis fermoarul.

— Multă baftă îți urez. În acest moment America mă adoră.

Am închis înainte ca ea să mai spună ceva și am sunat-o pe Lina. A intrat mesageria vocală.

Knox vorbea la telefon, probabil că o sunase pe Naomi.

— Nu răspunde, a spus el, cu vocea strânsă.

— O sun eu pe Mandy, a zis Lou.

Lucian se uita la telefon.

— Conform dispozitivelor de urmărire, Naomi e acasă. Waylay și Lina sunt în parcarea magazinului.

Aveam un apel pierdut de la Lina și un mesaj vocal.

Am apăsat butonul play și m-am îndreptat spre ușă, cu restul alaiului de nuntași în urma mea.

Vocea Linei s-a auzit din difuzor.

— Nash. Eu sunt. Tipul cu Cartela Telefonică este același cu Tipul de la Raionul de Cereale. Doamna Tweedy era cu mine când l-am întâlnit în magazinul alimentar. Cumpăra același tip de bomboane despre care Waylay a spus că sunt preferatele lui Duncan Hugo. În pozele de la locul crimei, de la depozit, erau ambalaje de bomboane peste tot, pe jos le-am văzut din nou la Honky Tonk în noaptea în care Tate Dilton s-a dat în stambă. Știu că nu e prea mult, dar instinctul îmi spune că e informația corectă. Sună-mă înapoi!

Ambalaje de bomboane.

Și, ca și cum cineva ar fi pocnit din degete, am fost transportat înapoi pe marginea drumului, în acea noapte toridă de august.

Bang.

Bang.

Două focuri de armă mi-au răsunat în timpane, în timp ce o senzație ciudată m-a cuprins, înțepătoare, în umăr și în trunchi. Mă prăbușeam… sau pământul se răsucea cu fundul în sus.

Eram întins pe asfalt când portiera șoferului s-a deschis. O siluetă subțire și transparentă a plutit pe pământ, strălucind în lumina farurilor mașinii mele de patrulă. Și apoi a dispărut. Foșnetul ambalajului de plastic mi-a revenit în cap, strivit de o cizmă neagră.

— Aștept asta de mult, a spus bărbatul cu hanorac.

A rânjit, iar mustața i s-a ridicat amenințătoare.

Un nenorocit de ambalaj de bomboane. Asta îmi bântuia visele de săptămâni întregi. Nu Duncan Hugo. Un ambalaj de bomboane și degetul lui Tate Dilton apăsând pe trăgaci.

— Sun-o dracului înapoi, a răcnit Knox, aducându-mă la realitate.

— Ce naiba crezi că fac?

Am format din nou numărul.

— Am nevoie de o actualizare a situației, imediat, s-a răstit Lucian în telefon.

— Vrea cineva să-mi spună ce naiba se întâmplă? a întrebat Lou.

Telefonul Linei sună.

— Hai, răspunde, Angel, am murmurat.

Ceva foarte rău se întâmpla și trebuia să-i aud vocea.

Telefonul n-a mai sunat, dar, în loc de mesajul ei vocal, a răspuns cineva.

— Nash?

Dar nu era Lina. Era Liza J.

— A prins-o, Nash. A luat-o cu el.

48. Au răpit pe cine nu trebuie

Lina

Slujba mea mă pusese în câteva situații destul de interesante, dar asta era o premieră. Nu numai că-mi legase mâinile la spate cu o legătură de plastic, dar Tipul de la Raionul de Cereale îmi aruncase și telefonul, ceasul și haina – cu dispozitivul de urmărire al lui Lucian – în parcarea magazinului.

Apoi m-a trântit în portbagajul unei limuzine de ultimă generație.

Echipa de ciudați a lui Lucian nu mă mai putea depista. Am închis ochii și m-am gândit la Nash. Ar fi mișcat cerul și pământul ca să mă găsească. La fel și Knox și Nolan. Chiar și Lucian le-ar fi dat o mână de ajutor. Iar dacă ei nu erau în stare, mama m-ar fi căutat până m-ar fi descoperit.

Trebuia doar să-mi păstrez cumpătul și să găsesc o cale de scăpare. Ticălosul ăsta răpise pe cine nu trebuie.

După ce m-am îmbărbătat, mi-am petrecut primele câteva minute de captivitate încercând să găsesc mecanismul de deschidere de urgență al portbagajului, dar am descoperit că fusese dezactivat.

— La naiba, am mormăit.

Mașina a virat brusc la dreapta. M-am lovit la cap și m-am rostogolit stângaci pe spate, strâmbându-mă de durere din cauza legăturilor de la mâini.

— Au! Învață să conduci, boule!

Am lovit slab în capacul portbagajului.

Dincolo de huruitul drumului, îl auzeam vorbind cu cineva, dar înțelegeam ce spunea.

— Planul B, am decis.

Puteam să scot un stop, semnalizând astfel celorlalți șoferi că boul care conducea mașina avea un ostatic în portbagaj.

Drumul s-a schimbat. În locul alunecării line pe asfalt, auzeam scrâșnetul pietrișului sub

cauciucuri, în timp ce înaintam poticnit. Asta nu era bine. Ori Duncan Hugo era mai aproape decât credeam, ori Tipul de la Raionul de Cereale mă ducea în pădure să mă îngroape într-un mormânt superficial, proaspăt săpat.

Încercam să mă mut ușor până la marginea covorului fără să-mi rup vreun mușchi de la gât când mașina s-a oprit brusc.

Am ajuns întinsă pe burtă. Asta nu era deloc bine.

Portbagajul s-a deschis și, înainte de a mă putea rostogoli într-o poziție din care puteam să lovesc, am fost trasă afară fără menajamente.

— Doamne! Unde ai învățat să conduci? La mașinuțele de la bâlci? m-am plâns, împotrivindu-mă.

— Nu te mai văicări și mișcă-te, a spus el, împingându-mă.

Ne aflam pe ceea ce fusese cândva o alee cu pietriș, dar care acum era plină de buruieni. În fața noastră se găsea o clădire imensă, asemănătoare unui hambar, înconjurată de ierburi înalte. Dincolo de ea, puteam distinge doar conturul unui gard rablagit.

— Suntem tot în Knockemout? am întrebat, luptându-mă cu un frison de teamă.

Lipsa unei jachete plus o doză zdravănă de frică făceau ca aerul nopții să pară și mai rece.

Infractorul nu s-a obosit să-mi răspundă. În schimb, m-a împins din nou înainte.

— Dacă îmi dai drumul acum, probabil că nu va trebui să mergi la închisoare, am spus în timp ce mergeam împleticit în umbra hambarului.

— Am soarta pecetluită, păpușă. Au existat martori. Nu mai există cale de întoarcere pentru mine.

În bezna nopții, răpitorul meu nu mai arăta ca un contabil chipeș care mergea la sală. Arăta ca un bărbat căruia îi plăcea să facă bebelușii să plângă.

— Vorbești ca și cum eu aș fi de vină.

A scuturat din cap.

— Te-am avertizat atunci, la bar. Ți-am spus: „Nu te transforma într-o țintă“.

— Îmi amintesc ceva de genul ăsta, am spus în timp ce el descuia ușa grea a hambarului. Era singura ocazie pe care o aveam, așa că voiam să profit de ea.

M-am răsucit și am luat-o la fugă în întuneric, dar tocul meu rupt și pietrișul denivelat îmi făceau imposibilă alergarea. Mă simțeam într-unul dintre acele coșmaruri în care încerci să fugi, dar nu mai știi cum.

O mână mare și puternică s-a strâns în jurul umărului meu și m-a tras înapoi.

— Ești o adevărată pacoste pentru mine, știi asta? mi-a spus în timp ce m-a săltat peste umărul lui.

— Mi se întâmplă des să aud asta. Deci lucrezi în domeniul imobiliar, nu-i așa?

— Taci odată.

M-a dus înapoi la ușă, apoi m-a aruncat pe podea, înăuntru.

Era întuneric beznă și am rămas nemișcată, încercând să mă orientez.

— Știi că oamenii din domeniul imobiliar nu ajung prea des în închisoare. Spre deosebire de cei care răpesc femei din magazine, am spus, ridicându-mă în picioare.

— Cu cât e mai mare riscul, cu atât e mai mare și recompensa, a zis el în întuneric.

Acesta era mottoul neoficial al firmei Pritzger Insurance.

Am auzit un pocnet și apoi un bec de deasupra capului s-a aprins, luminând întregul spațiu. Un foaier elegant pentru un hambar. Podeaua era din dale de beton, iar pereții îmbrăcați în lemn erau mai frumoși decât cei ai locuinței mele din Atlanta. Electricitate. Ăsta era un lucru bun. Poate că însemna că exista și un telefon undeva, pe-aici.

Pe peretele opus se afla un semn mare din metal, pe care scria Red Dog Farm.

Am avut o revelație. Aceasta era proprietatea executată silit unde Nash găsise calul fugar. Să fi fost Hugo atât de aproape, în tot acest timp?

Eram la doar câțiva kilometri distanță de oraș. În condiții normale aș fi putut fugi de-aici cu ușurință, dar aș fi avut nevoie de alte încălțări și ar fi trebuit să stau departe de șosea.

Nu era o situație ideală, dar măcar era o posibilitate. Mi-am calculat celelalte opțiuni.

Existau trei uși care duceau în direcții diferite și o scară mobilă care urca spre mansarda cufundată în întuneric. Cu siguranță nu era o variantă de evadare care să funcționeze, am decis.

Tipul mi-a pus o mână pe umăr și m-a dus spre una dintre ușile masive de lemn.

— Să mergem, a spus el, deschizând-o.

Acolo era o scară de lemn care ducea în jos.

— Serios? O ascunzătoare la subsol? Ce clișeu!

De fapt, era oarecum genial. Să găsești o proprietate abandonată suficient de departe de oraș ca nimeni să nu-ți observe vreo mișcare? Poate că răpitorul meu nu era, la urma urmelor, un idiot.

— Mișcă-te, mi-a spus el.

Nu m-am grăbit, ci am coborât șchiopătând toate cele 15 trepte.

Trebuia să-mi păstrez cumpătul. Trebuia să trag de timp. Cu cât îi distrăgeam mai mult, cu atât Nash avea mai mult timp la dispoziție să mă găsească.

Tipul de la Raionul de Cereale m-a ghidat spre stânga, după baza scărilor, și am intrat pe o ușă deschisă.

Acolo, pe un scaun, cu cizmele lui pline de noroi sprijinite de un frumos birou de stejar, stătea nenorocitul de Tate Dilton.

La naiba.

— Măi, măi, ca să vezi! Uite pe cine avem noi aici. Chiar pe târfa cu picioare lungi de la bar.

Mă pregătisem să dau piept cu un șef al crimei organizate, nu cu un polițist corupt și dezonorat.

Dilton și-a aruncat telefonul pe birou, plescăind cu aroganță din guma de mestecat.

— Ce-ai pățit, draga mea? Nu sunt cine te așteptai să fiu?

— Stai așa! Dă-mi voie să înțeleg. Tu ești creierul operațiunii? i-am spus lui Dilton, întrebându-mă cât de greu va fi să-l fac să-și lase telefonul deoparte.

— La naiba, sigur că eu sunt.

Răpitorul meu și-a dres glasul în spatele meu. Privirea lui Dilton s-a mutat asupra acestuia.

— Ai ceva de comentat, Nikos?

Nikos, răpitorul de la alimentara.

— El unde e? a replicat Nikos.

— Ești curios, iar tu nu trebuie să fii curios, fiule, a spus Dilton.

OK. Băieții răi se certau între ei. Asta ar fi putut să-mi prindă fie foarte bine, fie extrem de rău. Oricum ar fi fost, aveam nevoie de un plan.

Pe blatul din spatele biroului se afla un monitor învechit. Din nefericire, nu exista niciun telefon, niciun laptop, niciun pistol de semnalizare aflat la îndemână.

Pe peretele opus se afla un televizor uriaș cu ecran plat și, în fața lui, era o canapea.

— Nu știți că păreți mai amenințători când vă prefaceți că vă puteți citi reciproc gândurile? N-ați văzut niciodată un film cu James Bond?

— Du-te după el, a spus Nikos, ignorându-mă.

— Du-te dracului, a ripostat Dilton. Eu sunt șeful aici. Du-te tu după el.

— Nu mă puteți ține aici, am zis, atrăgându-le atenția din nou la mine.

Dilton și-a mestecat vesel guma.

— Ba se pare că pot face tot ce vreau eu cu tine și cu gura ta mare.

— Adorabil! De ce mă aflu aici? Asta faci cu orice femeie care îți spune să te maturizezi și să

devii bărbat? Așa s-ar explica de ce ai nevoie de o ascunzătoare atât de mare.

— Ești aici pentru că tu și prietenii tăi nenorociți m-ați călcat pe bătături.

Nikos și-a dat ochii peste cap și mi-am dat seama că nu ăsta era motivul pentru care mă aflam aici.

— Stai puțin! M-ai răpit pe mine pentru că ai fost concediat fiindcă ești un misogin rasist? Ești una dintre acele victime perpetue care dau vina pe oricine altcineva pentru ființa de rahat care au devenit?

— Ți-am spus că o piatră azvârlită pe fereastră n-o să fie de ajuns, a mormăit Nikos.

— Ești aici pentru că ai vorbit aiurea în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, a răcnit Dilton. Planul era să le răpim mai întâi pe celelalte două ticăloase. Pe fata Tinei și pe sora ei geamănă, aia cu fundul mișto. Dar a trebuit să ieși tu în față și să te transformi într-o țintă mai atrăgătoare. Să faci cumpărături de una singură și să te prinzi de niște adevăruri.

M-am uitat la Nikos. Văzuse că Waylay era cu mine. Ar fi putut să ne răpească lesne pe amândouă. Mă rog, nu tocmai lesne. Eu mai aveam un pantof cu tocul întreg, iar el – un picior zdravăn. Dar se hotărâse să nu răpească un copil. Poate că nu el era cel mai rău tip rău din încăpere.

Nikos mi-a evitat privirea și mi-am dat seama că probabil era mai bine pentru amândoi să nu pomenesc asta.

— Așa că vom începe cu tine și apoi ne vom ocupa de celelalte trei belele, a continuat Dilton.

A arătat spre mine ca și cum degetul lui ar fi fost o armă și a mimat că apasă trăgaciul.

— Nu trebuie să discutăm planul cu ea de față, a spus Nikos.

Dilton a râs batjocoritor.

— De ce nu? Doar nu va ieși de aici în viață.

S-a uitat la mine cu un fel de entuziasm pervers.

— Hei, dobitocule, cum mai vrei s-o motivezi să-l ademenească pe iubitul ei, polițaiul, aici, din moment ce tocmai i-ai spus c-o vei ucide, indiferent de deznodământ? a făcut Nikos. Doamne, tu măcar știi ce e aia motivație?

— Tu chiar lucrezi pentru el? l-am întrebat pe Nikos, arătând cu capul spre Dilton. Mai bine rămâneai la imobiliare.

— Nu lucrez pentru el, s-a răstit Nikos.

Dilton a strâmbat din nas.

— Mai vedem.

Și-a îndreptat din nou atenția spre mine.

— Iar eu nu sunt deloc un om pe care să-l calci pe noadă. Iubitul tău ar fi trebuit să știe asta.

— Să-l calci pe coadă, l-a corectat Nikos. Noada e aia care te doare când cazi în fund, idiotule.

— Du-te-n mă-ta, cretinule.

Dilton și-a luat cizmele de pe birou și a venit în față, cu un mers arogant. S-a sprijinit cu dezinvoltură de pupitru, întinzându-și picioarele spre mine.

— Și acum, care-i planul? Ce ai de gând să faci cu mine?

S-a aplecat amenințător în față, până când i-am simțit duhoarea de bere stătută în răsuflare. Și-a agățat un deget dolofan în decolteul bluzei mele și a tras de el.

— Tot ce am eu chef, ce mama dracului.

Furia mi-a străbătut șira spinării, făcându-mă să tremur.

Lovește-l la cap, trage-i un genunchi în boașe, rupe legătura de la mâini, ia-o la fugă.

— Măi, măi, ca să vezi…

Ne-am întors cu toții. Duncan Hugo, proaspăt ieșit de sub duș, intrase în cameră. Purta un tricou negru și blugi și avea un pistol la brâu. Părul său, la origine roșcat, era acum vopsit în castaniu. Dar pistruii, tatuajele, toate detaliile pe care le țineam minte din fotografii erau exact la fel.

— Amicul tău aici prezent a folosit deja replica aia de tip rău, l-am informat.

Nu mi-a scăpat felul în care sprâncenele lui Hugo s-au încruntat spre fundul polițistului rezemat de birou și spre noroiul de pe suprafața acestuia. S-a plimbat prin cameră și a prins punga de bomboane pe care i-a aruncat-o Nikos.

— Dă-ți fundul jos de pe birou, Dilton.

Dilton nu s-a grăbit să se execute.

— Mi-ai dat multe dureri de cap în ultima vreme, mi-a spus Hugo, așezându-se la birou.

— Eu? am întrebat nevinovată.

Încheieturile începuseră să mă doară din cauza legăturilor. Trebuia să mă eliberez, dar nu aveam cum să ajung la ușă, cu toți trei în cameră.

— Nu numai că mi-ai urmărit oamenii, dar unul dintre ei a și fost arestat din cauza ta. Nu avem nevoie de o astfel de atenție. Și nici nu ai ținut cont de avertisment.

— Așa cum i-am spus amicului tău de la raionul de dulciuri, nu a fost arestat din vina mea. Omul tău a încercat să-și ucidă fratele în plină zi. În pielea goală.

— Un ajutor bun e greu de găsit, a spus Hugo, ridicând nepăsător din umeri.

— Mda, nu știu cu cât îl plătești pe ăsta de aici, dar ar trebui să-ți ceri banii înapoi, am zis, dând din cap spre Dilton.

Am văzut că vine lovitura și m-am pregătit sufletește. Dilton mi-a tras un pumn în pomete, făcându-mă să dau capul pe spate. Fața parcă mi-ar fi luat foc, dar n-am scos vreun sunet.

Am adăugat un fond de ten corector la lista de cumpărături din mintea mea și m-am mulțumit să-mi imaginez cum avea Nash să-i redecoreze mutra lui Dilton în scurt timp.

— E timpul să înveți niște bune maniere, mi-a mârâit în față, cu ochii arzând și zâmbind pe sub mustață.

Un nebun imprevizibil care avea ceva de demonstrat era mai rău decât un infractor calculat.

— Asta te face să te simți adult? am șuierat printre dinții încleștați.

— Ajunge, s-a răstit Hugo.

A desfăcut o bomboană și și-a băgat-o în gură.

— Avem treabă. Nikos, asigură-te că suntem pregătiți pentru sosirea prietenului nostru, șeriful Morgan.

Înclinând amenințător din cap, Nikos a ieșit din cameră.

Rămăsesem cu numai doi dintre băieții răi, dar șansele mele tot nu crescuseră.

— Tu te ocupi de curățenie, i-a spus Hugo lui Dilton.

— Știu, lua-m-ar naiba.

— Strânge-ți lucrurile. După ce ajungi pe poziții, sună-mă, apoi așteaptă semnalul meu. N-ai voie s-o dai în bară și de data asta.

— Măcar eu am avut curajul să apăs pe trăgaci, a ripostat Dilton.

— Ai dat-o în bară, asta ai făcut. Ești norocos că ți-am mai dat o șansă.

— S-ar putea să fii nevoit să apeși chiar tu pe trăgaci, într-o bună zi, l-a avertizat Dilton.

— Și atunci mă voi asigura că termin ce-am început, a spus Hugo amenințător.

S-au privit îndelung înainte ca Dilton să dea înapoi. Mi-a aruncat o ultimă privire libidinoasă înainte de a ieși val-vârtej din cameră.

— Fruit Gem? mi-a oferit Hugo, înclinând punga deschisă spre mine.

— Dilton a fost, nu-i așa? am spus calmă.

— Ce să fie?

— L-ai plătit pe Dilton să-l împuște pe Nash.

Imaginile de pe camera de bord erau granulate, iar trăgătorul purta un hanorac și mănuși. Dar Tate Dilton și Duncan Hugo aveau constituții similare și cam aceeași înălțime.

Hugo a ridicat din umeri.

— Adevărații lideri deleagă. Și eu asta intenționez să fiu.

— Un ajutor bun e greu de găsit, am spus, repetându-i cuvintele.

— Am furat mașina, i-am dat arma și i-am spus când și unde s-o facă. Trebuia să-l atragă pe iubitul tău și mai departe, în afara orașului, ca să comită fapta într-un loc liniștit.

— În schimb, l-a împușcat cu sânge rece în plină autostradă, am completat.

— Nu mai contează acum. Are o singură șansă de a se revanșa și, dacă nu o face cum trebuie, va fi terminat, a spus Hugo, desfăcând o altă bomboană.

Mânca de stres.

— Plănuiești să te folosești de mine ca să-l atragi pe Nash aici. Și apoi ce se va întâmpla?

S-a uitat la mine și n-a spus nimic. Nu era nevoie.

Am scuturat din cap, înecată de un val de greață.

— Naomi se mărită mâine, iar Waylay e doar un *copil*. Nu trebuie să faci asta.

El a ridicat din umeri.

— Uite care-i faza, nu e nimic personal. De fapt, îndârjirea lui Dilton față de iubitul tău e foarte personală. Se pare că nu i-a plăcut felul în care drăguțul tău face legea și impune ordinea. Cred că l-ar fi împușcat și pe gratis. Dar în rest? Nu e ceva personal. Voi toate sunteți doar o simplă garanție.

Naomi, Waylay, Liza J, Amanda… Dacă Hugo ar fi reușit să-l atragă pe Nash aici, fetele ar fi rămas în casa aceea. În bătaia focului.

Panica îmi punea un nod în gât.

— Toate astea ca să poți face ce anume? Să-l dai la o parte pe tatăl tău și să preiei afacerea familiei? De ce să nu-ți începi propria afacere? De ce să nu construiești ceva pe cont propriu?

El a lovit cu pumnul în birou.

— Pentru că am de gând să iau ce-mi datorează tatăl meu și să-l văd cum putrezește în spatele gratiilor în timp ce eu mă bucur de tot. Vreau să

știe că „fiul cel sensibil“, „risipa de ADN“, a fost până la urmă bărbat și i-a luat totul.

Creierul meu se frământa pentru a găsi o cale de ieșire din situația asta.

— Nu poți avea încredere în Dilton. E turbat și crede că el ar trebui să ia deciziile. A încercat să pornească un scandal într-un bar plin de femei și Nikos a trebuit să-l potolească. Trebuie să-l oprești.

Hugo s-a ridicat din spatele biroului.

— Trebuie să stai jos și să taci până când va veni momentul să te faci utilă.

Urma să mi se facă rău. Și apoi să mor.

— De ce Nash? De ce era numele lui pe lista aia? Nu avea nicio legătură cu afacerile tatălui tău.

Hugo a ridicat din umeri.

— Poate că a supărat persoana nepotrivită.

— Adică pe tatăl tău sau pe cel care a făcut lista?

— Cred că nu vei afla niciodată.

A mers spre canapeaua uzată din fața televizorului și și-a pus în jurul gâtului o cască de *gaming*.

— Fă-te comodă.

Ecranul televizorului a scăldat încăperea într-un verde fluorescent.

M-am sprijinit de birou, cu genunchii tremurându-mi și cu stomacul învolburat.

Trebuia să fac ceva acum. Trebuia să găsesc o modalitate de a-l avertiza pe Nash înainte ca Dilton să plece. Înainte să se apropie de Naomi și Waylay.

— Îți urez o seară de vineri fericită, ce mama naibii. Hai să împușcăm niște cowboy, a spus Hugo.

Am clipit și m-am uitat fix la ecran. Se juca *online*… ceea ce însemna că interacționa cu alți jucători.

Inima mi se izbea puternic de cutia toracică. Avea căștile la urechi, dar tot trebuia să acționez în

liniște. Aveam o singură șansă să fac asta exact cum trebuie.

Am tras încet aer în piept și am privit ecranul, căutând o portiță.

— În stânga ta. Nu! La stânga ta, prostule. N-ai învățat asta la grădiniță? a spus Hugo, ferindu-se și clătinându-se pe canapea cu controlerul în mână.

Personajele de pe ecran se luptau cu un căpcăun care trăgea în ei cu muci și cu un dragon care scuipa foc. Era cea mai bună șansă care mi se putea ivi. Nu puteam s-o irosesc.

Mi-am ridicat mâinile legate la spate cât am putut de sus și m-am balansat în față.

Adrenalina m-a copleșit și mi-am coborât încheieturile cu putere, cât mai iute cu putință. Legătura de plastic s-a rupt, eliberându-mi mâinile.

— Nu te mai prosti, Brecklin, și înjunghie-l în piciorul ăla nenorocit, a zis Hugo în timp ce eu l-am atacat din spate.

49. Reglare de conturi

Nash

Douăzeci și șapte de minute.

Atât trecuse de când un bărbat o vârâse pe Lina în portbagajul mașinii sale și plecase.

Grave verifica numărul de înmatriculare pe care Waylay îl memorase parțial.

Knox le dusese pe Waylay și pe Liza J acasă la Naomi.

Iar eu zburam pe strada pe care locuia Tate Dilton, în timp ce începuse deja să cadă o ploaie ușoară și cețoasă. Am tras de volan și m-am oprit brusc la baza aleii sale asfaltate. În fața garajului era parcată o barcă roșie și strălucitoare, cocoțată pe o remorcă nouă-nouță.

Nu m-am deranjat să închid portiera, ci m-am năpustit pe ușa din față a căsuței albe, scăldată acum în luminile albastre și roșii ale girofarului meu.

Ușa s-a deschis înainte să trec de baloții de fân și dovlecii de pe verandă. În spatele meu, cauciucurile au scârțâit pe stradă în timp ce o altă mașină a frânat brusc.

Melissa Dilton, frumoasa și blonda soție a lui Tate, stătea în pragul ușii, strângându-și halatul albastru de baie în jurul trupului.

Avea obrajii plini de lacrimi și o buză umflată.

La naiba.

— Unde e, Missy?

Ea a scuturat din cap, cu lacrimi pe obraz.

— Habar nu am, dar jur că ți-aș spune dacă aș ști.

Voiam să intru, să cercetez casa de sus până jos, dar știam că nu mințea.

Nolan și Lucian au urcat treptele verandei cu un aer grav.

— De cât timp e plecat? am întrebat-o, ignorându-i.

— De câteva ore. Și-a făcut bagajul de parcă ar vrea să dispară o vreme. L-am văzut ieșind cu un teanc de bani din spațiul de acces de sub dormitorul Sophiei.

— Ce faci aici, Morgan? a întrebat calm Nolan.

— Unde era în noaptea în care am fost împușcat? am continuat, ignorându-l pe Nolan.

Melissa a înghițit în sec în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji.

— A spus că a lucrat.

— Nu a lucrat. A sunat să-și ia liber în ziua aceea, spunând că e bolnav.

Mă oprisem să verific informația.

— A zis că era la muncă. Nu s-a întors acasă decât târziu și mi-am dat seama că a băut. L-am întrebat despre tine. Auzisem de împușcături de la părinții mei. L-am întrebat dacă vei fi OK și el…

Și-a privit rușinată picioarele desculțe.

— M-a lovit, a șoptit ea.

L-am auzit pe Lucian înjurând în spatele meu.

— E în regulă, Melissa. Nu o să ai probleme cu noi. Dar trebuie să-l găsesc pe Tate.

S-a uitat la mine cu ochii scăldați în lacrimi.

— Nu știu unde e. Îmi pare rău, Nash.

— Nu e vina ta, i-am spus. Nimic din toate astea nu e din vina ta. Dar vreau să iei copiii și să te duci la părinții tăi în seara asta. Rămâi acolo până când îți spun eu că e sigur să te întorci acasă. Ai înțeles?

A șovăit, apoi a încuviințat.

— Du-te și trezește-i pe copii. Spune-le că vor dormi la bunici. Lucian vă va conduce acolo. O să-i rog pe ofițeri să supravegheze casa părinților tăi.

— S-a terminat totul, nu-i așa? a șoptit ea.

— Se va termina în seara asta, i-am promis.

Ea a strâns din umeri și a dat din cap. Și, pentru prima dată, am văzut o scânteie de încrâncenare în ochii ei verzi și frumoși.

— Mult noroc, Nash.

M-am întors și am arătat cu degetul peste umăr. Lucian a dat din cap și a urmat-o pe Melissa înăuntru.

— Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă? a întrebat iarăși Nolan, venind și el pe verandă.

— Nu Hugo a apăsat pe trăgaci. Dilton a fost, am spus, urcând la volanul SUV-ului meu. Au! La naiba!

Uitasem deja de tatuajul de pe fundul meu.

Înjurând, Nolan a dat fuga în jurul capotei și s-a suit pe scaunul din dreapta.

— Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă fie că Dilton a făcut asta de unul singur, fie s-a înhăitat cu Hugo. Oricum ar fi, o s-o pățească.

Am băgat vehiculul în marșarier și am întors brusc. Farurile au spintecat stratul gros de ceață.

— Unde mergem acum? a întrebat Nolan.

— La secție.

— Ne coordonăm cu poliția statală și organizăm filtre în trafic aici, aici și aici, a spus Bannerjee,

arătând spre hartă în timp ce noi tocmai intram în secție.

Se părea că toți polițiștii din Knockemout erau deja aici.

— Toate unitățile au fost sfătuite s-o caute pe Lina Solavita, pe infractor și un Ford Fusion 2020, de culoare cafenie.

Lina era acolo undeva, în beznă, în frig. Și nu aveam de gând să mă opresc până când n-o găseam.

Am deschis dosarul de pe biroul lui Grave și am smuls prima foaie din el, apoi m-am îndreptat spre tablă. Tashi s-a dat la o parte când am lipit fotografia lui Tate Dilton lângă cea a Linei.

Un freamăt a cuprins mulțimea prezentă.

— Toți ofițerii vor fi în căutarea lui Tate Dilton, fostul vostru coleg. Este căutat pentru tentativă de omor asupra unui ofițer de poliție, violență domestică și agresiune. Oricine are informații despre locul unde se află Dilton trebuie să-mi spună.

Nu le-am așteptat întrebările. M-am îndreptat direct spre rastel. Nolan era în urma mea.

— Care e planul? a spus când i-am întins o armă.

— Batem la ușa fiecărui prieten al lui Dilton până găsim pe cineva care știe unde naiba umblă. Dacă îl găsim pe el, o vom găsi și pe Lina.

— Și Hugo?

Am clătinat din cap și am aruncat două încărcătoare și câteva cutii de gloanțe într-o geantă de voiaj.

— Nu știu dacă el e implicat sau dacă a fost de la început Dilton. Dar instinctul îmi spune că fac parte amândoi din povestea asta.

Nolan a încărcat cu calm pușca și a aruncat încă o cutie de gloanțe într-o geantă.

— Crezi că Lina i-a făcut deja să regrete? a întrebat el.

Am zâmbit vag în timp ce am pus înăuntru alte două cutii de muniție.

— Îți garantez că da.

— Operațiile de reconstrucție a testiculelor vor atinge un nivel record în acest stat după seara asta, a prezis el.

Am închis geanta și m-am uitat la el.

— Nu trebuie să vii, i-am spus.

— Du-te dracului.

— Nu voi acționa după litera legii. N-am de gând să urmez vreun nenorocit de protocol. Voi face tot ce va trebui s-o aduc înapoi.

— Atunci ia-o înainte.

Am traversat biroul comun și aproape ajunseserăm la ușă când aceasta s-a deschis larg. Wylie Ogden a intrat, purtând o veche pereche de cizme de ploaie din dotarea departamentului de poliție.

— Nash. Vreau să spun, șefule, a spus el.

Arăta mai bătrân decât mi-l aminteam. Era tras la față și palid.

— Tocmai am vorbit cu Melissa și mi-a spus ce se întâmplă.

A clătinat din cap.

— Nu știam. Habar n-aveam. Eram prieteni, dar… cred că nu cunoști niciodată pe cineva cu adevărat. Nu e corect. Ce ți-a făcut ție și soției lui.

— Nu, nu e, am spus apăsat.

— Am venit să ajut cum pot, a zis el. Vreau să îndrept lucrurile.

— Du-te la Bannerjee să-ți dea o misiune, am spus, apoi l-am ocolit și m-am îndreptat spre parcare.

Am deschis trapa SUV-ului și, în timp ce Nolan a aruncat bagajele înăuntru, am încărcat și a doua pușcă de vânătoare, apoi mi-am prins două încărcătoare pline la centură.

Atunci mi-a sunat telefonul.

Lucian.

— Vreo problemă cu Melissa și cu copiii? Au ajuns la părinții ei? am întrebat.

— Sunt în siguranță și e deja o mașină de patrulă pe alee. Dar m-am gândit că ar trebui să știi că KingSchlong85 tocmai s-a logat la *Dragon Dungeon Quest*, a spus Lucian. Echipa mea îi urmărește IP-ul. Au restrâns aria de acoperire la o rază de opt kilometri de aici.

La naiba. Dacă Duncan Hugo era prin apropiere, asta nu putea fi o coincidență.

Am pus un cartuș în Glock-ul meu și l-am așezat în toc.

— Anunță-mă când îl găsești.

— Dacă îl găsim în felul ăsta, nu avem nicio șansă în fața instanței, m-a avertizat Lucian.

— Nu-mi pasă. Nu lucrez la un caz. Reglez niște conturi. Găsește-l, i-am ordonat.

50. Brecklin este cea mai rea

Lina

Prima mea tentativă de a strânge pe cineva de gât nu mersese strălucit. Dar reușisem să-i smulg căștile, să-l rănesc în zona traheii și să fug din cameră înainte ca el să poată îndrepta arma spre mine, așa că nu fusese un fiasco total.

L-am auzit urlând când am ajuns pe scările de la etajul doi și am sperat că-i chema pe Nikos și pe Dilton. Dacă toți trei ar fi fost ocupați cu căutarea mea, nu mai aveau timp să se ducă și să le omoare pe fete.

Am dat buzna în holul în care intrasem eu cu Nikos și m-am uitat în jur. Puteam să fug afară, dar, mai mult decât o cale de scăpare, aveam nevoie de un telefon sau de o altă modalitate de a-l contacta pe Nash. Am lăsat ușa deschisă pentru a-i face să creadă că am dat bir cu fugiții, apoi am ales o ușă la întâmplare. Aceasta dădea într-un hol lung și întunecat.

Îmi foloseam mâinile pentru a înainta mai repede pe hol și atunci am auzit ceva.

O voce îndepărtată care venea din… mâna mea.

Doamne, Dumnezeule!

Căștile de gamer ale lui Duncan erau conectate încă la rețeaua Wi-Fi.

Mi le-am pus pe cap și am deschis ușa cea mai apropiată de biroul de la parter. Dacă rămâneam ascunsă și conectată la Wi-Fi, puteam să cer ajutor.

— Alo? Mă auziți? am șoptit în microfon.

— Ce-i cu icnetele astea? Cineva a lăsat vreun pervers să intre în joc? mi-a sunat în ureche o voce necunoscută, ca de copil.

Am auzit ușa prin care intrasem deschizându-se brusc.

— Rahat, am murmurat.

Mâinile mele au descoperit o altă ușă de lemn chiar în momentul în care luminile din hol s-au aprins.

L-am zărit pe Hugo, furios, care venea în fugă spre mine înainte să împing ușa cu umărul.

Ușa – Slavă Cerului! – avea un zăvor pe interior. Nu l-ar fi oprit pentru prea multă vreme, dar cel puțin l-ar fi încetinit. L-am tras, zăvorul, exact când Hugo a apăsat pe clanță.

— Cu cât mă faci să te fugăresc mai mult, cu atât îl voi lăsa pe Dilton să te rănească mai rău, a răcnit el de cealaltă parte a ușii.

M-am îndepărtat în grabă de ușă, ținând microfonul aproape de gură.

— Alo? E cineva acolo? am spus cât de tare am îndrăznit.

Podeaua era diferită aici. Părea de cărămidă, iar ambii pereți aveau ferestre înalte. Era un spațiu întunecat, cavernos, cu o duzină de grajduri pentru cai, despărțite la mijloc de un culoar lat de beton.

— Ai de gând să te potolești, KingSchlong, și să ne ajuți să-i ucidem pe căpcăunii ăștia, sau va trebui să-mi folosesc din nou vrăjile pe tine?

Era o voce de copil. Din câte se pare, un copil enervant.

— Mă numesc Lina Solavita și sunt ținută sub amenințarea armei de Tate Dilton și Duncan Hugo la Ferma Red Dog din Knockemout, Virginia, am șoptit în microfon în timp fugeam pe culoarul dintre grajduri.

Mânerul ușii a zvâcnit în spatele meu și apoi s-a auzit un zgomot puternic.

Am alergat într-un suflet până în capătul încăperii întunecate și m-am izbit de un perete de lemn înalt până la piept, rămânând fără suflare.

— Au! La naiba! am spus, gâfâind.

— E adevărat? a întrebat o voce de preadolescent.

— Probabil e doar KingSchlong care-și bate joc de noi, Brecklin, a spus un alt copil.

— Ascultă, *Brecklin*, părinții tăi știu că te joci jocuri video online cu un infractor? am șuierat în timp ce mă ridicam din nou în picioare.

O altă bufnitură puternică s-a auzit din capătul celălalt al camerei, însoțită de o ploaie de așchii de lemn. Păreau strădaniile cuiva care încerca să dărâme o ușă.

Venea după mine și nu aveam timp să găsesc o cale de ieșire. Singura mea opțiune era să mă ascund cât de mult puteam.

— E drogată, mi-a murmurat un pușți la ureche.

— O, Doamne! Îți jur pe Justin Bieber sau pe Billie Eilish sau pe oricine îți place ție, spun adevărul. Vreau ca unul dintre voi să sune la 911 imediat.

S-a auzit o altă lovitură puternică – ușa ceda.

Un bipăit zgomotos în căști m-a făcut să tresar.

— Doamne! Ce naiba a fost asta? am șoptit.

— Liniștiți-vă, doamnă. WittyInPink tocmai s-a alăturat misiunii noastre, a spus Brecklin.

— O să mă liniștesc după ce sunați la 911!

— Lina?

Vocea aceasta cunoscută aproape că mi-a adus lacrimi în ochi.

— Waylay?

— Unde ești?

— Sunt în apropiere. Ești în siguranță? Naomi e în siguranță? Ce naiba cauți aici?

— După ce unchiul Nash m-a sunat și m-a întrebat care este numele de utilizator al lui Duncan Hugo, m-am gândit că aș putea ajuta să-l găsesc cu ajutorul jocului.

— Waylay, geniu mic și drăgălaș! Sunt foarte, foarte mândră de tine și, de asemenea, cred că ești într-un mare bucluc.

— Da. Mi-am dat seama, a spus ea, parcă plictisită de această idee.

— Ascultă-mă, trebuie să-l suni pe unchiul Nash și să-i spui că Duncan Hugo l-a trimis pe Tate Dilton la tine acasă ca să…

Cum puteam să-i spun unei fetițe de 12 ani că vrea cineva s-o ucidă?

— Să ne elimine pe mine și pe mătușa Naomi? a ghicit ea.

— Vai, a spus unul dintre ceilalți copii.

De data aceasta, când Hugo a lovit ușa, bucăți mari de lemn spart au căzut pe podea.

— La naiba, da. Ascultă, eu încerc să le distrag atenția, dar Nash nu poate veni aici, pentru că i se întinde o cursă. Trebuie să vină la tine acasă și să aibă grijă de voi.

— Unde ești? a întrebat Waylay.

— Nu are importanță. Spune-i doar că-l iubesc.

— E la Ferma Red Dog, a anunțat vocea estompată a lui Brecklin.

— Taci odată, Brecklin! am șuierat.

S-au auzit două focuri de armă.

— Cine nu e gata, îl iau cu lopata, a îngânat Hugo, chinuindu-se în continuare să spargă ușa.

Am ales un staul la întâmplare și am tras de jumătatea de jos a ușii, închizând-o în urma mea cât mai silențios cu putință.

— Ascultă, trebuie să-nchid. Vine Duncan. Tate Dilton e cu el, am murmurat, ascunzându-mă după un morman de ligheane de plastic. Spune-i lui Nash că-l iubesc.

— Ce…

— Se-ntrerupe…

Rahat. Semnalul Wi-Fi era din ce în ce mai slab. M-am târât înainte pe coate și genunchi spre ușa staulului.

— Ar trebui să spui AFK[9], mi-a răsunat în ureche glasul arogant al lui Brecklin. Înseamnă *nu mai sunt la tastatură*.

— N-am nicio tastatură, Brecklin! am șoptit.

Dar n-am mai auzit niciun răspuns, pentru că semnalul dispăruse.

Grozav. Mi-am irosit ultimele cuvinte țipând la un copil. Mă rog, bravo mie. O meritase.

— Nu te poți ascunde aici la nesfârșit.

Vocea lui Hugo a răsunat straniu în acel spațiu.

M-am sprijinit de perete și mi-am dat seama că era rece și neted. Ca de faianță.

Amintirile scurtei mele experiențe din tabăra de echitație au ieșit la suprafață. Eram în boxa de spălare, practic un duș pentru cai.

În timp ce tălpile pantofilor lui Hugo scrâșneau pe cărămidă, degetele mele au găsit ceea ce căutau. Caii erau îmbăiați cu un furtun și un duș, dar unele grajduri aveau instalate țevi de spălare cu presiune pentru curățarea grajdului în sine.

Un zgomot puternic m-a speriat de moarte. Era sunetul lemnului și al metalului izbindu-se de piatră. Am bâjbâit după furtun și mi-am lovit cotul de robinet. Durerea ascuțită mi-a iradiat în tot brațul.

Lumina unei lanterne a străpuns întunericul.

— Nu aici, a fredonat Hugo în barbă.

Un alt zgomot tulburător, de data asta puțin mai aproape.

Smulgea ușile cabinelor rând pe rând, până ar fi găsit ceea ce căuta.

Inima îmi exploda în piept.

M-am ghemuit, încercând să-mi calmez respirația. Trebuia să rămân în viață, să rămân ascunsă. În această ordine.

În tăcere, mi-am scos căștile și le-am aruncat spre partea din față a boxei, sperând că se vor reconecta la Wi-Fi. Chiar nu voiam să traumatizez o grămadă de copii făcându-i martori la moartea mea. Cu excepția lui Brecklin. Ea părea îngrozitoare. Dar să sperăm că unul dintre ei a fost destul de deștept să înregistreze discuția, ca Duncan să nu scape din asta nepedepsit.

Am prins mânerul robinetului și mi-am ținut respirația. Ușa de la staulul de lângă mine s-a izbit de peretele exterior, iar eu am folosit zgomotul ca să deschid robinetul fără să fiu auzită.

Te rog, Doamne, fă să fie apă. Te rog, fă să fie apă.

Era atât de aproape încât îi auzeam respirația greoaie.

Acum sau niciodată. Trebuia să mă sincronizez perfect, altfel nu aș fi avut niciodată șansa să-i spun lui Nash, în fața lui absurd de chipeșă, că-l iubesc.

Ușa ascunzătorii mele s-a smucit și s-a făcut țăndări, izbindu-se de peretele exterior. Nu am ezitat. În timp ce fasciculul lanternei m-a luminat, am apucat furtunul și am deschis robinetul.

Atunci a răsunat o împușcătură.

51. Când l-ai înjunghiat cu furca?

Nash

O camionetă bine-cunoscută a intrat scrâșnind din roți în parcarea secției de poliție, aruncând apă peste tot și luminându-ne frontal cu farurile. Knox a coborât și a trântit portiera. S-a îndreptat spre mine, cu dinții strânși.

— Ce cauți aici? Trebuie să rămâi cu Naomi și Way, am spus.

El a scuturat din cap.

— Vreau să fiu cu tine.

— Apreciez asta, dar trebuie să le protejezi pe ele. Hugo ar putea decide să acționeze împotriva lor chiar în seara asta.

Knox și-a încrucișat brațele.

— Lou are două puști de vânătoare. Liza J a șters praful de pe pușca bunicului. Stef le face de băut și împarte spray-uri cu piper. Jeremiah și Waylay patrulează cu vechile noastre bâte din liga de juniori.

— Te însori mâine.

— Nu fără tine sau Lina. Sun-o pe Naomi dacă nu mă crezi. Nunta asta are loc doar cu noi toți laolaltă.

— Șefule?

Grave a apărut în ușă.

— Fordul Fusion al lui Mark Nikos. Tipul închiriază proprietăți de-aici până-n DC. E înregistrat la o adresă locală. Îl are din vara asta. Două mașini de patrulă îi fac chiar acum o vizită.

Am dat din cap.

— Mulțam, Grave.

Tipul nu era acolo și nici Lina, așa că nu-mi pierdeam timpul cu aceste amănunte. M-am întors spre fratele meu.

— Asta e șansa ta să faci ceva bine cu viața ta. Nu să riști totul ca să te joci de-a fratele mai mare. Nu în seara asta.

M-a prins de umărul meu cel bun.

— M-ai ajutat data trecută. Nu te duci acolo fără mine.

— Se pare că mergem la închisoare împreună, a spus Nolan.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am murmurat.

Mi-am scos telefonul și am format un număr.

— Ce e? a întrebat Lucian.

— Vreau să te duci la Knox și să-i ai grijă că toți cei de-acolo rămân în viață.

— Am o echipă de securitate pe drum.

— Grozav. Și acum vreau să fii și tu acolo, din moment ce idiotul de frate-meu stă aici, în parcare, cu mine.

Lucian a înjurat colorat și am auzit scrâșnetul nervos al brichetei lui.

— Ajung acolo în cinci minute.

Am auzit un bip și m-am uitat la ecran. *Naomi.*

— Trebuie să închid. Am un alt apel, i-am spus lui Lucian și m-am deconectat. Naomi, nu am noutăți, dar facem totul…

— Unchiule Nash? Știu unde este Lina.

* * *

— Văd o camionetă de prost-gust cu coșuri de fum și un Ford Fusion auriu parcat lângă hambar, a raportat Nolan.

Stătea pe burtă la marginea șirului de copaci, privind prin binoclu.

Mulțumită avertismentului lui Waylay, am intrat pe proprietate prin pădure, ajungând în spatele casei și al hambarului. Ploaia adusese cu ea o ceață groasă care se așternuse ca o pătură, făcând ca domeniul să arate fantomatic.

— Dilton și mașina care a luat-o pe Lina, am spus, încercând să-mi calmez emoțiile care clocoteau în mine.

Knox și cu mine am schimbat o privire. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, oamenii pe care-i căutam erau aici. Și niciunul dintre ei nu mai avea voie să facă vreun rău oamenilor pe care-i iubeam.

— Am văzut mișcare, a spus Nolan în liniște.

Am încremenit și am privit prin ploaie și întuneric.

— Un tip masiv. Tocmai a ieșit val-vârtej pe ușa laterală. A scos arma. Se uită în jur.

— După noi? a întrebat Knox.

Eram la două sute de metri depărtare, dar urechile mele percepeau un sunet estompat. Părea că strigă cineva. Am privit cum bărbatul fuge înapoi înăuntru.

— Lina, am spus eu.

Nolan a zâmbit. Chiar și gura lui Knox s-a curbat imperceptibil.

— Pun pariu că le face zile fripte, a zis el.

— Spune-i lui Lucian că Dilton e încă aici, i-am spus fratelui meu. Chem întăriri.

Tocmai sunam la Grave când a răbufnit împușcătura.

Inima mi s-a oprit. Creierul mi s-a golit. Singurul lucru rămas a fost instinctul. Am țâșnit, alergând printre tufișurile înalte până la brâu.

Îi auzeam pe Knox și Nolan în urma mea, dar nu aveam de gând să-i aștept, cât timp Lina era înăuntru.

Am parcurs în viteză distanța până la hambar, am sărit gardul și mi-am amintit să forțez ușa cu umărul teafăr.

Aceasta a cedat cu ușurință și am avut timp să mă asigur că holul e pustiu, înainte de a merge mai departe. Două uși erau deschise. Una ducea la parter, iar cealaltă dădea într-un hol lung.

Lina nu s-ar fi lăsat încolțită într-un subsol fără ieșire, așa că am luat-o la goană pe hol. Ceva mi se zvârcolea în măruntaie. M-am ferit la timp când o ușă din dreapta mea s-a deschis și un pumn uriaș a zburat spre mine.

L-am izbit pe Mark Nikos, bărbatul care o răpise pe iubita mea din magazin și o azvârlise în portbagajul unei mașini, cu umărul meu rănit, lovindu-l în coaste și trimițându-l înapoi, în cadrul ușii.

— Ne ocupăm noi de el. Du-te, a spus Knox în urma mea.

Nici măcar nu m-am obosit să mă uit înapoi. Dacă Knox spunea că se ocupă, așa era.

Am înaintat pe hol până am ajuns la o altă ușă deschisă. Era crăpată și îndoită, cu clanța zăcând inutilă pe podea.

Am căutat un întrerupător și am găsit un șir întreg. Le-am aprins pe toate și am alergat în grajdul luminat. Porțile staulelor de pe partea stângă erau sărite din balamale.

Am trecut rapid din boxă în boxă, cu pași grăbiți. Lina era aici. Era aproape. Trebuia să fie. O simțeam.

— Ce-i asta? a întrebat Nolan, ajungându-mă din urmă.

Amândoi ne-am uitat la lichidul care băltea pe cărămida din fața penultimei boxe. În mijlocul său era un singur cartuș.

Pentru o fracțiune de secundă, inima mi s-a oprit. Apoi am auzit un șuierat vag și am zărit țeava și furtunul, din care ieșea un jet fin de apă, ca o ceață.

— E apă, am răcnit.

— Două perechi de urme de pași, a observat Nolan.

Le-am urmărit până la locul unde păreau să se amestece și să se combine, lângă zidul de piatră. În mijlocul urmelor umede era o furcă. Dinții acesteia erau pătați cu roșu. Picături roșii, ruginii, care umpleau podeaua.

— Pun pariu pe o sută de dolari că Lina l-a înjunghiat cu furca, a spus Nolan.

— Nu te contrazic.

O senzație vecină cu mândria a înlăturat frica din pieptul meu. Lina putea să se descurce singură până când o voi găsi. Și asta va face.

Am urmărit dâra de sânge amestecat cu apă până în capătul camerei. Am dat de un gard înalt de lemn cu o poartă ce se deschidea spre un alt spațiu scăldat în întuneric.

Lumina de la grajduri se revărsa în beznă și am observat că podeaua era acoperită cu un strat consistent de rumeguș.

— Cred că e un manej acoperit, a spus Nolan. Trebuie să fie un întrerupător pe aici, pe undeva…

Apoi s-a auzit un zgomot în întuneric. Un fel de țipăt strangulat, urmat de o lovitură și o bolboroseală. Nu mi-a păsat că nu vedeam bine. Știam că era acolo și că o voi găsi.

— M-ai înjunghiat cu o furcă! a urlat o voce de bărbat, al cărui trup nu se deslușea.

— Ai căutat-o cu lumânarea, dobitocule! a ripostat Lina cu glas tăios.

Era OK. Suficient de OK ca să vorbească urât.

— Angelina!

Vocea mea a străpuns întunericul ca o săgeată.

— Nash! Pleacă de aici! Au! Nenorocitule…

Mă apropiam tot mai mult. Îmi dădeam seama după zgomotele încăierării care se întețeau. M-am ferit de un obiect mare și întunecos. Un vehicul sau un utilaj agricol aflat sub o prelată, mi-am dat seama. Erau mai multe aliniate între mine și ea, înșirându-se ca într-o cursă cu obstacole.

Eram aproape de ei. O simțeam lângă mine. Și atunci stomacul mi s-a întors pe dos când am auzit cum un pumn se înfige violent în carne. Dar urletul care a urmat nu era al ei.

Becurile s-au aprins, luminând manejul. Eram la doi metri de ea. Hugo stătea în genunchi în fața ei, cu sângele șiroindu-i din picior și din nas.

— Târfă nenorocită, a țipat el și a ridicat mâna în care ținea arma.

Nu m-am gândit. N-am plănuit nimic. N-am calculat. Pur și simplu, am acționat.

— Nash!

Țipătul Linei mi-a răsunat în cap în timp ce zburam prin aer.

Capul lui Hugo s-a întors spre mine cu încetinitorul, urmat de brațul său. Dar era prea târziu pentru el. L-am lovit cu forța unui marfar, împingându-l cu pușca. Arma i s-a descărcat și ne-am rostogolit în rumeguș. L-am tăvălit, l-am

imobilizat și l-am izbit cu pumnul în față. O dată. De două ori. De trei ori.

— Bravo, șmecherule.

Vocea Linei era moale și liniștită lângă mine.

— Cred că l-ai prins.

Dar nu era suficient. Nu voiam decât să-l termin definitiv. Mi-am tras din nou brațul înapoi pentru a-l pocni, dar am simțit mâinile Linei oprindu-mă.

— Morgan!

Strigătul de avertisment al lui Nolan ne-a făcut pe amândoi să ne ridicăm privirea și să-l vedem pe Tate Dilton îndreptându-și arma spre noi de la zece metri distanță.

Dilton s-a întors spre Nolan care o luase la fugă și amândoi au tras aproape simultan.

Mi-am dat seama că Nolan a căzut în genunchi și am auzit țipătul îngrozit al Linei când am apucat-o de subsuori și am târât-o în spatele unui tractor mare și albastru.

Am împins-o în spatele unui cauciuc și am tras două focuri de armă pe deasupra ei pentru a-i atrage atenția lui Dilton. Lina s-a agățat de mine și m-a târât înapoi, în jos. Atingerea ei m-a readus la realitate.

Respiram întretăiat. Transpirația îmi curgea pe spate. Pumnii îmi zvâcneau. Inima îmi sărea din piept.

— Nash, a spus ea, lipindu-se de mine. Îl vezi pe Nolan?

Am cercetat manejul din priviri și am clătinat din cap.

— Probabil că a găsit o ascunzătoare.

Am aruncat o privire în jos și am observat că era rănită.

— Sângerezi, iubito.

Și-a ridicat brațul stâng, de unde-i lipsea o bucată din mânecă. Materialul din jur era înroșit de sânge.

— L-am lovit pe Hugo cu jetul de spălat cu presiune în față și când a tras, am făcut ca Nash

Morgan.

I-am rupt poalele bluzei și am legat-o peste biceps.

— Cum adică, ai făcut ca Nash Morgan?

Mi-a zâmbit și, în acel moment, am simțit că nu iubesc pe nimeni mai mult pe lume.

— Am făcut exact ce ai făcut și tu când te-ai dus la mașina aia. Am văzut arma și m-am răsucit într-o parte. Glonțul abia m-a atins. Nu cred că e nici măcar o rană superficială, dar ustură ca naiba.

— Doamne, Angel.

— E doar o zgârietură, m-a asigurat ea.

— Când l-ai înjunghiat cu furca?

— După ce a tras în mine.

— Nu a tras în tine, așa, pur și simplu. Te-a nimerit.

Vedeam roșu în fața ochilor.

— Cred că trebuie să-l împușc, am decis.

— Dacă tu îl împuști pe Hugo, eu îl împușc pe Dilton. El a tras în tine, a spus ea.

— Știu.

Am aruncat o privire pe după roata tractorului și l-am văzut pe Dilton dispărând în spatele unui morman de cutii de plastic. Nolan nu era pe nicăieri.

— Știi? a șuierat ea.

— Mi-a revenit memoria când am primit mesajul tău vocal.

— Stai puțin. Și de ce ești aici? Trebuia să le protejezi pe Naomi și Waylay.

— Sunt păzite de Lucian și de echipa lui de securitate privată.

— O să șușotiți acolo toată ziua sau o să ieșiți ca să vă împușc mai repede în cap? a strigat Dilton.

Un glonț a zbârnâit, înfigându-se în cabina metalică a tractorului.

Am împins-o pe Lina mai jos și am arătat spre vehiculul acoperit cu prelată de lângă tractor. Era mai scurt și mai scund.

— Du-te, i-am ordonat.

Ea a scuturat ferm din cap.

— Nu.

— Mișcă-ți fundul de aici, Angel.

— Nu te abandonez, a șoptit ea, derutându-mă total.

M-am crispat când m-am lovit cu fundul de cauciucul tractorului.

— Ce ai pățit? a șuierat ea. Ești rănit? Dacă tipul ăla te-a împușcat în fundul ăla al tău perfect, o să-l omor.

— Nu m-a împușcat. O să-ți explic mai târziu.

Un glonț a trecut pe deasupra capetelor noastre, atingând razant marginea prelatei.

Am surprins o sclipire albastră și am tras și eu, orbește.

— Nu te abandonez, a spus ea din nou.

— Angel.

— Ce?

Am prins-o de bărbie și i-am întors capul spre mine.

— Ți-am găsit Porsche-ul.

A deschis gura și a scos un țipăt ascuțit, de uimire.

— Pleacă de-aici cu mașina. Mă ocup eu de treburile neterminate.

S-a uitat la Porsche, apoi din nou la mine.

— La naiba. Nu pot să fac asta. Nu te las aici.

— Mă iubești.

Lina a clipit confuză.

— Poftim?

— Mă iubești, pe toți dracii, i-am zis.

— Aha? Și presupun că tu nu mă iubești?

— Și eu te iubesc. Atât de mult încât nu mai putem aștepta până când se termină toate astea.

— Ce?

— Ne căsătorim.

— Cineva trage în noi și tu vrei să mă ceri de nevastă?

A răsunat încă o împușcătură. M-am rostogolit și am tras și eu în direcția lui Dilton.

— Ai vreo problemă cu asta? am întrebat, scoțând un încărcător nou și vârându-l în pistol.

— Atât de tipic pentru tine! Aștepți până când ne aflăm în mijlocul unei situații incendiare pentru a mă constrânge să fac ceea ce ai tu chef. Sunt vreo mie de decizii pe care trebuie să le discutăm. Unde vom locui? A cui slujbă este mai importantă? Cine duce gunoiul?

— Și toate încep cu prima. Vrei să te măriți cu mine, Angel?

— Ah, bine. Da. Dar când o să dispară adrenalina și o să-ți dai seama că tocmai te-ai procopsit cu mine până la sfârșitul vieții tale, va fi vina ta. Nu vreau să aud reclamații.

Inima mi-a sărit din piept și i-am zâmbit frumoasei mele iubite.

— O să te sărut foarte tare după aceea.

— Bineînțeles că asta vei face, a spus ea.

Am auzit un foșnet și o bufnitură. Am împins-o pe Lina la pământ, în timp ce Duncan Hugo ateriza cu fața în jos în stratul de rumeguș de la picioarele noastre. Knox a apărut din fața tractorului, cu o lopată în mână. Avea o tăietură pe frunte și degetele însângerate.

— Acum suntem chit, a spus el.

— Dunc! Ești acolo? a strigat Dilton.

Knox a îngenuncheat lângă Lina.

— Nolan sângerează nasol de tot. L-am dus sub o căruță de fân, dar trebuie să-l luăm repede de-acolo.

M-am uitat ba la fratele meu, ba la iubita mea.

— Scoateți-l de aici. Mă ocup eu de Dilton, am spus sumbru.

— Nash, nu.

Lina m-a prins de braț.

— Iubito, voi fi chiar în spatele tău, i-am promis. Am multe lucruri pentru care să trăiesc.

— Și un inel care trebuie cumpărat, a subliniat ea.

— Ai cerut-o în căsătorie în ziua nunții mele? a întrebat Knox.

Lina i-a tras o palmă peste piept și Knox a tresărit.

— Au!

— Doamne, ce aveți? a zis ea.

Fratele meu a zâmbit.

— Nu i-ai spus?

— Am fost puțin ocupat, am răspuns sec. Ia-i pe Lina și pe Nolan cu tine și scoate-i de-aici. Trebuie să pun capăt acestei harababuri.

Knox a încuviințat și a luat arma lui Hugo, care zăcea inconștient.

— Ne vedem afară.

— La naiba, Nash! Nu te pot lăsa aici, a spus Lina, cu glas frânt.

— Angel, asta e lupta mea. Eu trebuie să-i pun capăt și mă bazez pe tine să-i scoți de-aici teferi pe fratele meu și pe prietenul meu. Ai încredere în mine c-o să fac ceea ce am de făcut, așa cum și eu am încredere în tine c-o să-ți faci treaba ta așa cum se cuvine.

Și-a dus mâinile pe față și a înjurat încetișor.

— Bine. Dar să nu îndrăznești să fii împușcat, a spus Lina, în cele din urmă.

— N-o să mă împuște nimeni, am promis.

Knox a prins-o de braț, dezlipind-o de lângă mine.

M-a privit fix cu ochii ei căprui.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Acum pleacă naibii de-aici, ca să pot fi erou.

— Mă mut aici, i-a spus Lina lui Knox, ferindu-se amândoi de gloanțe.

— Grozav. Ce-ai pățit la braț? a întrebat-o Knox.

— Tipul pe care l-ai pocnit peste mutră cu lopata m-a împușcat.

— Îți bați joc de mine? l-am auzit răcnind pe frate-meu.

Am așteptat până când Lina a dezvelit Porsche-ul și Knox l-a urcat pe Nolan, palid la față ca moartea, pe scaunul pasagerului.

Fratele meu m-a salutat, apoi s-a întors și a fugit pâș-pâș spre ușa hambarului de la capătul manejului.

Nolan mi-a arătat slăbit degetul mijlociu, în timp ce Lina s-a strecurat la volan. Am ridicat și eu degetul din mijloc, cu amărăciune.

— Ne vedem după, a șoptit ea.

I-am trimis o bezea, apoi am țintit cu arma când a pornit motorul Porsche-ului.

Dilton a apărut din ascunzătoarea sa, cu arma îndreptată spre Lina. Am tras cu o fracțiune de secundă înainte ca el să apese pe trăgaci. Apoi a dispărut înapoi în spatele containerelor, ținându-se de braț.

Era un trăgător bun. Dar eu eram mai bun și-i cunoșteam punctul slab.

— Nikos? Unde naiba ești? a urlat Dilton, în timp ce Lina a apăsat accelerația și Porsche-ul a țâșnit de pe loc.

Strigătul triumfător al iubitei mele mi-a ajuns la urechi într-un nor de praf lăsat în urma mașinii. Am zâmbit și l-am folosit ca acoperire.

Am rămas jos, dar am plecat de lângă tractor și m-am îndreptat spre locul unde era Dilton. Trebuia să fiu cu ochii pe el.

M-am ascuns în spatele unui tractor mai mic, cu excavator, și am aruncat o privire pe sub el.

Dilton era transpirat și-și mesteca guma de parcă fălcile sale erau o menghină. Stătea în genunchi, cu burta lipită de un balot mic de fân. Brațele – unul sângerând – îi erau întinse deasupra fânului. În mâini strângea prețiosul său pistol Smith & Wesson cu șase gloanțe.

Al meu era.

Am țintit și am tras într-un șomoiog de fân putrezit, la câțiva centimetri de el.

A tras și el un foc de armă înspre tractor.

— Dilton.

S-a zvârcolit în genunchi în rumeguș în timp ce eu m-am ridicat.

M-am uitat în ochii omului care încercase o dată să-mi ia viața și am știut că nu va avea o a doua șansă.

— Știi că acum va trebui să te omor, a spus, rontăindu-și nervos guma de mestecat.

— Știu că ai încercat o dată.

— Cred că într-adevăr ți-ai recăpătat memoria, nu-i așa? a spus el, punându-și tălpile pe pământ.

— Însă ce nu înțeleg este de ce.

— De ce? a zis el batjocoritor. Ai furat slujba aia de la un bărbat adevărat și ai înmuiat toată secția aia nenorocită. Eu ar fi trebuit să fiu șef. Am făcut mai multe pentru orașul ăsta blestemat decât ai făcut tu vreodată.

— Atunci de ce ai așteptat atâția ani înainte să acționezi?

Am mai făcut un pas mai aproape.

Transpira ca mătușa mea Marleen la o petrecere de 4 iulie.

— Nu știu de ce naiba. Rămâi dracului unde ești, a spus el, ținând arma cu ambele mâini.

Țeava lungă și lucioasă îi dezvăluia tremurul brațelor.

— Poate că nu te-ai gândit să faci nimic până când n-a venit Duncan Hugo să te învenineze.

— Ce te face să crezi că nu l-am înveninat eu pe el?

— Pentru că n-ai avut niciodată un plan original în creierul ăla al tău cât un bob de mazăre. Știu că nimic din toate astea n-a venit de la tine.

Dilton a zâmbit, ridicând din mustață.

— Chiar habar nu ai despre ce vorbești.

— De ce nu mă lămurești tu?

Țintise jos, greutatea armei coborându-i țeava.

— La naiba. Te aștepți să mărturisesc totul chiar înainte de a te băga în pământ.

— De ce nu? Spune-mi cât de deștept ești înainte să apeși din nou pe trăgaci.

— O să-ți spun cât o să sângerezi, din moment ce de data asta pot să rămân prin preajmă.

Eram pregătit pentru asta. I-am văzut zvâcnetul și degetul cu care a apăsat pe trăgaci foarte încet. A urmat un clic și Dilton a rămas uimit, dându-și seama că trăsese deja ultimul său glonț.

Ticălosul nici măcar n-a fost în stare să-și numere cartușele.

O fracțiune de secundă mai târziu, trei pete roșii au înflorit pe trupul lui Dilton. Ecoul celor trei împușcături rapide a răsunat cavernos, în cameră ca și în capul meu.

Fața transpirată a lui Dilton s-a înmuiat când s-a uitat la mine, apoi în jos, la găurile din pieptul lui. Buzele i se mișcau, dar nu mai ieșea niciun sunet. Roșeața încă se întindea când a căzut în genunchi și apoi s-a prăvălit în față.

În spatele lui se afla Wylie Ogden, cenușiu la față. Mâinile îi tremurau, cu arma îndreptată spre el.

— Voia să te omoare, a șoptit Wylie.

— Nu mai avea gloanțe, am spus.

Nu știu dacă m-a auzit, pentru că se holba la Dilton de parcă se temea că acesta se va ridica din nou.

Mi-am amintit atunci că, în cele două decenii de carieră ale lui Wylie, omul nu fusese niciodată nevoit să tragă cu arma în timpul serviciului.

— Lasă arma jos, Wylie. Aici suntem cu toții prieteni, i-am zis, venind încet lângă el.

— Asta avea de gând să facă, a spus el din nou.

Atunci am auzit sirenele, vuietul lung și încrâncenat care se apropia din ce în ce mai mult.

— S-a terminat acum, i-am zis.

— S-a terminat, a șoptit și el.

M-a lăsat să-i iau arma din mâini și apoi s-a prăbușit în genunchi, în praful îmbibat de sânge, lângă cadavrul lui Tate Dilton.

Când am ieșit din hambar, zorii abia se întrezăreau peste copaci. Noaptea lungă și întunecată se sfârșise. O nouă zi începuse.

Întreaga proprietate era plină de polițiști, de agenți federali și de echipe de prim ajutor.

Am fost surprins să-l văd pe frate-meu apărând de după hambar și îndreptându-se spre mine. Avea un bandaj peste tăietura de pe frunte și altele la încheieturi.

Stăteam umăr lângă umăr în ușa deschisă, privind tot ce era în preajma noastră.

— Te-ai descurcat de minune acolo, a spus el, în cele din urmă.

— Poftim?

— M-ai auzit destul de bine. Pari priceput la meseria ta. Atunci când nu ai cartea cu reguli băgată în fund.

Era cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut fratele meu de când venise la meciul de fotbal din ultimul an de liceu și-mi spusese că nu fusesem „prea fraier“ pe teren.

— Mulțumesc, am spus eu. Și mulțumesc că m-ai ajutat.

Mi-a aruncat un zâmbet marca Knox Morgan.

— Când vor învăța nemernicii ăștia că nu trebuie să te pui cu frații Morgan?

— Hei, o nuntă minunată să ai.

— O să fie cea mai frumoasă zi din viața mea.

Exact atunci a apărut și mireasa lui.

— Knox!

Naomi și Waylay au străpuns cercul de polițiști și au luat-o la fugă spre el.

— Să nu te pună naiba să întârzii, mi-a spus Knox, bătându-mă pe spate în semn de rămas-bun.

Apoi a pornit încet, pe pietriș, spre ele. L-am privit pe fratele meu cum le-a luat în brațe pe cele mai importante femei din viața lui, strângându-le la piept.

— Se pare că nu pricepi semnificația expresiei „stai la cutie“, a zis sec agenta specială Idler,

apropiindu-se.

Frunzele înghețate îi scârțâiau sub picioare. Îl lăsase pe Nolan în urmă.

Acesta se afla pe o targă, cu un bandaj însângerat pe piept și cu telefonul lipit de ureche. S-a prins că-l priveam și a arătat spre telefon.

— Soția, a spus el, din cale-afară de fericit.

Am zâmbit și l-am salutat. El a zâmbit și a ridicat, prietenos, degetul mijlociu.

— O să fie OK? am întrebat.

— O să fie OK. N-a fost nimic vital. Dar știi ce tocmai a făcut nemernicul ăsta? Și-a dat demisia.

— Nu mai spune!

— Nu știu de ce-mi zice mie asta, din moment ce nu sunt șefa lui. Dar se pare că a fost racolat de o firmă privată, a spus ea, aruncând o privire spre Lucian, care stătea cu brațele încrucișate, între câțiva agenți.

— Nu pari prea devastată pentru că va trebui să mă concediezi, am remarcat.

— Poate pentru că, uneori, binele suprem are un preț prea mare, a spus ea, privind cum fratele meu își săruta viitoarea mireasă, care-l strângea în brațe. Desigur, poate și pentru că Duncan Hugo știa mai puțin despre operațiunile tatălui său decât un angajat de nivel mediu, a continuat. Sau poate pentru că amicul tău Lucian a fost de acord să ne pună la dispoziție vastele sale resurse pentru a ne ajuta să-l doborâm pe Anthony Hugo definitiv. Așa că-ți dai seama că sunt cam prea ocupată ca să-mi fac griji dacă un șef de poliție dintr-un orășel de provincie își păstrează sau nu slujba.

— Îndepărtează-te de șeful secției mele de poliție, agent special Idler, a spus primărița Swanson.

Ar fi fost mai amenințătoare dacă n-ar fi purtat niște pantaloni de pijama cu capete de dovleci și n-ar fi ținut în mâini un pahar de cafea fierbinte cu Snoopy.

— Doar discutam și noi, doamnă primar, a zis Idler.

— Aveți grijă să discutați prietenește. Nu mi-ar plăcea ca șaptezeci și două de mii de persoane care au citit acest articol despre eroul din orășelul nostru să afle că FBI-ul l-a mazilit.

A ridicat un teanc de hârtii tipărite și le-a fluturat în aer.

I le-am smuls din mână, dar am regretat imediat când am văzut primele comentarii.

N-are decât să mă protejeze și să mă servească în fiecare zi.

Mă gândesc să comit o infracțiune în nordul Virginiei. BRB.

— Doamne, am bolborosit.

— Dacă tu crezi că FBI-ul are timp și bani să gestioneze un dezastru de imagine, n-ai decât. Dar eu îmi iau angajamentul să mă duc la fiecare emisiune matinală din DC și până în New York…

— Doamnă primar Swanson, postul șerifului Morgan nu e în pericol. Cel puțin, nu din punctul meu de vedere.

Ambulanța lui Nolan a plecat și răsplata mea a fost o priveliște pe care niciun om nu o poate uita prea curând.

Angelina Solavita.

Se sprijinea de nenorocitul ăla de Porsche bleumarin, cu picioarele acelea lungi întinse în fața ei și cu mâinile băgate în buzunare. Avea fața plină de vânătăi, hainele îi erau murdare de noroi și era încălțată cu o pereche de cizme de pompier de împrumut.

Arăta frumoasă și dură. Frumoasa mea cea dură.

M-a văzut și a zâmbit.

Le-am lăsat în urmă pe primărița Swanson și pe agenta specială Idler fără să le privesc.

— Era și timpul să-și scoată capul din fund, am auzit-o pe primăriță spunând în timp ce mă îndepărtam de ele.

Lina s-a desprins de mașină și s-a aruncat spre mine.

Am prins-o în brațe și am ridicat-o. Și-a înfășurat picioarele în jurul taliei mele.

— Bună, șmech…

N-am lăsat-o să termine. Mi-am lipit gura de a ei și am sărutat-o ca și cum ar fi fost prima dată. Ca și cum ar fi fost ultima dată. Ca și cum ar fi fost singura dată.

Ea s-a înmuiat în brațele mele și eu am strâns-o. Gustul ei, atingerea ei, faptul că era aici, reală, erau prea mult. Niciodată nu aveam să mă satur de ea.

M-am retras din sărut.

— S-a terminat.

— Da, și tu o să-mi cumperi inelul acela.

— Nu te-ai răzgândit?

— Ți-am spus deja. Nu mai scapi de mine. Mi-am redactat scrisoarea de demisie pe telefon în timp ce așteptam să-l învingi pe Dilton.

— Ce-ți mai face brațul? am întrebat-o.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— E OK. Nici măcar n-am nevoie de copci.

— Am spus că probabil ți-ar prinde bine câteva copci, a strigat unul dintre paramedici de la geamul deschis al ambulanței.

Lina a ridicat din umeri și a zâmbit la mine.

— Eh. Același lucru.

— Te iubesc la nebunie, Angel.

Fața ei s-a îndulcit.

— Și eu te iubesc, șmecherule.

— Ai de gând să te căsătorești cu mine?

Era atâta dragoste în ochii ei încât aproape nu mai puteam respira.

— Da, a șoptit ea.

— Ce fată cuminte.

Am dat s-o sărut din nou, apoi am tresărit când și-a înfipt călcâiul în fesa mea.

— Ești sigur că n-ai fost împușcat în fundul ăla perfect al tău?

— Împușcat? Nicidecum.

— Dar ce ai pățit?

— O să-ți arăt mai târziu. Acum, de ce nu mă duci acasă?

A scos un mic țipăt de bucurie și și-a desfăcut picioarele din jurul taliei mele.

— Credeam că nu mă mai întrebi asta niciodată.

Am scos telefonul care-mi vibra în buzunar. Am zâmbit și am întors ecranul spre Lina.

— De ce te sună mama mea? s-a mirat ea.

— Bănuiesc că ai ratat câteva apeluri.

— M-am gândit că ar trebui să fim amândoi când le spunem despre noaptea petrecută împreună, a spus ea, vinovată.

— Ești ditamai fricoasa, am tachinat-o eu.

I-am smuls cheile din mână și i-am aruncat telefonul.

— Eu conduc. Tu vorbești.

— Bine, dar, ca logodnic al meu, sper că ești pregătit mental pentru niște părinți care nu au simțul limitelor personale sau al intimității și care vin în Knockemout să te cunoască.

— Abia aștept, Angel.

Epilog

Nash

A fost un adevărat miracol că eram încă în picioare… darămite să stăm aici. Tate Dilton era mort. Duncan Hugo era în arest. Eu nu-mi pierdusem slujba. Și toți cei pe care-i iubeam erau în siguranță, prezenți. Unii dintre noi erau un pic răvășiți. Dar eram aici și asta conta cu adevărat.

Curtea fratelui meu fusese decorată pentru această ocazie, cu puțin ajutor din partea Mamei Natură. Soarele strălucea. Cerul era albastru. Frunzele de toamnă îi învăluiau pe oaspeți în culorile lor spectaculoase, în timp ce pârâul susura peste stânci, printre meandre, adăugând o muzică bine-cunoscută chitarei pline de viață.

Șirurile de băncuțe rustice, pline de invitați entuziasmați, erau dispuse în fața foișorului de lemn pe care Knox și Lou îl construiseră împreună.

Fratele meu era cu fața spre culoarul împodobit cu dovleci, gata parcă să vomite pe costum și cravată. Avea o tăietură pe frunte, o vânătaie sub un ochi și încheieturile bandajate. Eu însumi aveam câteva vânătăi noi și umărul mă durea ca naiba.

Sub foișor, gata să oficieze cununia, se afla judecătorul St. John, care se aranjase frumos pentru această ocazie, schimbându-și salopeta obișnuită cu un costum cenușiu-închis.

Lucian, cu un zâmbet larg, și Jeremiah și-au ocupat locurile lângă mine. Împreună, stăteam în spatele fratelui meu.

Mama lui Naomi, frumoasă foc într-o ținută aurie, mi-a arătat cu entuziasm degetul mare din primul rând. Vizavi de ea, Liza J a scos o sticluță din cardiganul ei maroniu și a luat o dușcă de alcool. Lângă ea, am fost surprins să-l văd pe tata. Arăta… bine. Sănătos. Prezent. Era îmbrăcat într-un costum și avea o cravată cu care se tot juca, emoționat. Lângă el era un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

N-am avut timp să trag nicio concluzie pentru că muzica s-a schimbat și a apărut ea.

Lina s-a ivit la capătul culoarului, îmbrăcată într-o rochie stacojie, care se întindea pe trupul ei ca vopseaua de pe pensula unui artist fermecat. Avea un ochi vânăt nu foarte bine camuflat de machiaj, buze de un roșu-rubiniu, un bandaj pe brat și o coroniță de flori în păr.

Nu văzusem nimic mai frumos în toată viața mea.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce ea se îndrepta spre mine. Și am știut cu siguranță că de-abia așteptam să înainteze pe un alt culoar. La nunta noastră.

Voiam să mă duc la ea. S-o ating. S-o duc la primărie și să oficializez totul. Dar vom avea timp și pentru asta. Acum aveam tot timpul din lume.

Ochii ei erau ațintiți asupra mea, iar zâmbetul ei isteț și cunoscător îmi încălzea sufletul.

Era a mea.

Și-a smuls privirea de la mine și s-a oprit în fața lui Knox.

— Felicitări, Knox, a șoptit ea.

El a întins mâna și a tras-o la piept, într-o îmbrățișare puternică. Parcă îi venea să plângă.

Mulțimea a murmurat înduioșată, iar fratele meu a reușit să șoptească:

— Mulțumesc, Leens.

Ea s-a retras.

— Amândoi sunt atât de frumoși, a adăugat ea.

Și apoi a ajuns în fața mea.

— Arăți bine, șmecherule, a spus ea.

Avea lăcrămioare în păr. Pentru prima dată după mult timp, am simțit prezența ambilor mei părinți.

Am surprins-o pe ea și pe toți ceilalți când am prins-o de ceafă și am tras-o spre mine pentru un sărut rapid. Mulțimea a suspinat și a izbucnit în râs.

— Și tu la fel, Angel, am spus.

Ea mi-a zâmbit cu o mie de promisiuni în ochi înainte de a trece mai departe, bătând palma cu Lucian și Jeremiah. Lucian i-a făcut loc între noi doi și am simțit mâna Linei mângâindu-mi spatele.

Fi a defilat apoi într-o rochie aurie mulată, de parcă ar fi fost la o prezentare de modă. Părul negru i se revărsa pe umeri în bucle sălbatice, domolite de o bentiță cu flori. I-a trimis lui Knox o bezea înainte de a se duce spre cealaltă parte a foișorului. Stef și Sloane erau următorii în alai. Stef, la costum, i-a făcut cochet cu ochiul lui Jeremiah. Apoi și-a îndreptat două degete spre propriii ochi, ducându-le apoi în direcția lui Knox.

Sloane, într-o rochie lungă, înfoiată, de culoare ruginie, a plutit spre noi, ca o zână a pădurii. Părul

ei blond era ridicat și dat pe spate. Avea o bentiță de flori albe pe cap. Și-a ținut privirea drept înainte până când a ajuns la noi.

Apoi, i-a trimis lui Knox un surâs lacrimogen, plin de dragoste și speranță. Am auzit respirația tăioasă a lui Lucian în spatele meu și m-am întrebat dacă nu cumva zâmbetul acela îi străpunsese cumva armura.

Apoi a urmat Waylay. Fata aceea curajoasă și frumoasă era mai fericită decât oricând. Țopăia pe culoar, în rochița ei de tul galben. Avea bucle ca de prințesă, cu margarete împletite în păr.

În fața mea, Knox a tresărit, luptându-se cu un val de emoții. A rezistat cât a putut, rupând însă rândurile când fiica lui a ajuns în față. A luat-o în brațe, strângând-o cu putere la piept. Brațele lui Waylay s-au încolăcit în jurul gâtului lui Knox. Fetiței i-au alunecat două lacrimi pe obraji înainte de a-și îngropa fața în umărul lui Knox.

După toate relele prin câte trecuse puștoaica, era pentru prima oară când o vedeam plângând.

Amanda a oftat și a început să împartă șervețele de parcă ar fi fost bomboane.

— Te iubesc, puștoaico, a murmurat Knox, cu glas frânt.

A așezat-o din nou pe pământ, iar ea și-a șters lacrimile.

— Da. Cred că și eu te iubesc și alte chestii de genul ăsta.

Fi și-a suflat nasul zgomotos, în timp ce Sloane se uita în zare, la copaci, și se chinuia să nu clipească.

— Tu și mătușa ta sunteți cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată, a spus Knox, ridicându-i bărbia ca s-o privească în ochi.

Preț de o clipă, am crezut că o să izbucnească în plâns, dar Waylay și-a luat inima în dinți și și-a înăbușit emoțiile. Avea să se încadreze perfect în familia Morgan.

— Nu fi așa de sentimental. Dacă te înduioșezi, o să dureze o veșnicie, iar eu vreau tort, a spus ea.

— Am înțeles, i-a răspuns Knox.

A dat să se îndepărteze de el, apoi a cedat în fața emoțiilor și și-a înfășurat brațele în jurul taliei lui.

Nu eram sigură dacă am auzit-o bine, dar cred că a spus:

— Îți mulțumesc că mă iubești.

Lucian, Jeremiah și cu mine ne-am dres pe rând glasul, într-o încercare bărbătească de a alunga orice emoție.

— La naiba.

Lina și-a tras nasul în spatele meu. Am scos un teanc de șervețele din buzunarul sacoului și i le-am întins. Avea ochii plini de lacrimi neplânse.

— Mulțumesc, a mormăit ea.

Iubita mea plângea la nunți.

Lina Solavita era plină de surprize.

Când Waylay i-a dat, în sfârșit, drumul lui Knox și s-a așezat, fratele meu a privit spre cer, încercând să se stăpânească. Tata s-a ridicat atunci timid de pe scaun. A ezitat – de două ori – apoi s-a dus până la foișor și i-a pus ceva în mână lui Knox înainte de a reveni la locul lui.

Era o batistă. Pentru prima dată în viața lui, Duke Morgan apăruse atunci când era nevoie de el.

Knox s-a uitat la batistă, apoi a dat din cap în semn de mulțumire.

Toți ne-am relaxat când a venit și Waylon, într-un frac de cățeluș, fugind pe culoar în calitate de purtător oficial al inelelor.

După ce cățelul s-a așezat la picioarele mele, mulțumită tratației de lux cu care l-am mituit, muzica s-a schimbat din nou. Chitaristul a cântat primele acorduri ale piesei *Free Fallin* a lui Tom Petty, iar mulțimea s-a ridicat în picioare.

Am auzit oftatul care a străbătut mulțimea de invitați când Naomi, o adevărată apariție în dantelă albă, a apărut la brațul lui Lou.

Knox i-a aruncat o privire și a încremenit, ducând batista la ochi cu mâinile lui tremurătoare.

Din acel moment, niciun om din curte n-a rămas fără lacrimi în ochi.

Chiar și Liza J a fost nevoită să-și șteargă nasul pe mânecă între două înghițituri din sticluță. Când Knox aproape că a smuls-o pe Naomi de la brațul tatălui ei, când a strâns-o la piept ca și cum ar fi fost cel mai prețios lucru din lume, m-am răsucit să-mi șterg o lacrimă rătăcită.

Lina își flutura mâinile în fața ochilor ca să-și alunge plânsul.

Lucian stătea acolo, cu ochii înroșiți, și inima lui parcă s-ar fi sfărâmat în mii de bucățele. Dar nu se uita la miri. Privea dincolo de ei, la Sloane, care plângea din tot sufletul.

— Să nu cumva să îndrăznești să plângi, Daisy, i-a spus Knox miresei sale.

Naomi a zâmbit printre lacrimile de bucurie.

— Prea târziu, vikingule. Te iubesc atât de mult.

Knox a înghițit, emoționat, în gol.

— Ești tot ceea ce mi-am dorit vreodată și n-am crezut în viața mea că merit.

Naomi plângea, laolaltă cu Lina și Sloane. Nu mai puteam îndura. M-am întins și mi-am pus brațul în jurul Linei, trăgând-o lângă mine. Florile delicate din părul ei îmi gâdilau fața ca o mângâiere.

Naomi s-a uitat la Justice, care-și ștergea și el o lacrimă sau două, și a zâmbit.

— Din prima clipă am știut că tu vei fi acela care mă va cununa, Justice.

După ce mirii au spus da, după ce lacrimile au secat și s-a servit șampania, nu ne mai rămăsese nimic de făcut decât să ne bucurăm de această zi.

Waylay a dat o mică petrecere lângă pârâu cu o bucată imensă de tort, alături de prietenele ei din echipa de fotbal și de căței.

Lina era din nou în cabina foto cu Sloane și cu Fi. Fotograful încă îi căuta frenetic pe Naomi și

Knox, care lipseau suspect de vreo douăzeci de minute. Nimeni nu avusese curajul să-i spună că mirele și mireasa probabil că făceau amor, undeva, în casă.

— Vrei să dansezi și tu cu o bătrânică? a întrebat Liza J, făcându-și apariția lângă mine când formația a început să cânte *All My Ex's Live in Texas*, melodia lui George Strait.

Era una dintre preferatele mamei, ceea ce însemna că-mi plăcea și mie.

— Aș fi onorat, am spus, oferindu-i brațul meu.

Ne-am găsit un loc pe ringul de dans, înconjurați de prieteni și familie. Cunoșteam fiecare chip de aici și mi-am dat seama că era un adevărat miracol. Un adevărat privilegiu nu doar să fac parte din acest oraș, ci și să-l slujesc.

— Am și eu ceva de spus, a anunțat bunica mea. Mă gândeam, în timpul ceremoniei, când toți ceilalți plângeau ca niște copilași. Dacă lucrurile ar fi decurs altfel, nunta asta de azi n-ar fi existat fără tine. Dacă dobitocul ăla de Dilton ar fi avut o țintă mai bună, n-am fi fost aici și nu l-am fi văzut pe fratele tău căsătorindu-se cu o femeie care nu e deloc de nasul lui și pe care ar face bine să n-o dezamăgească niciodată. Tu l-ai învățat pe Knox să fie curajos. Să facă ce trebuie. Și sunt tare mândră de voi amândoi.

Am fost atât de surprins încât m-am împiedicat. Cei din familia Morgan nu vorbeau despre sentimente, mai ales cu alți membri ai familiei Morgan.

— Ei bine, la naiba, Liza J.

— Taci. N-am terminat. Nu era treaba ta s-o salvezi pe mama voastră. Așa i-a fost scris. Nici tu, nici altcineva nu puteați opri asta. A trăit cât a putut de mult, de zgomotos și de colorat în scurta viață pe care a avut-o la dispoziție. Am fost tare norocoși că am trăit acei ani alături de ea. Iar eu sunt foarte norocoasă cu nepoții pe care mi i-a dat. Habar nu am dacă știi asta, dar, când era mică,

mama ta voia să devină polițistă. În cele din urmă, viața i s-a împotrivit. Dar știu sigur că Jayla e acolo sus, pe un norișor roz, privindu-te cum îi protejezi pe ceilalți, aici, jos.

Pentru a doua oară în acea zi, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Te superi dacă intervin?

Wraith, într-o jachetă elegantă de motor, i-a întins mâna Lizei J.

— Nu, am terminat aici, a spus bunica mea.

A început să danseze cu motociclistul cel voinic înainte să mai apuc să zic ceva.

— Cred că ți-ar prinde bine ceva de băut.

Lina apăruse lângă mine.

— Ce zici mai bine să dansăm?

Am întins mâna și am tras-o în brațele mele.

— Pari fericită, am spus, mutându-ne într-un colț retras al ringului.

— Ar cam trebui să fii un monstru lipsit de inimă ca să nu fii fericit astăzi, a zis ea, legănându-se cu mine în ritmul muzicii. Tocmai am vorbit la telefon cu fosta soție a lui Nolan.

— Ah, serios?

Am învârtit-o, apoi am tras-o înapoi spre mine. Ea a râs.

— E la spital cu el. O să fie bine. Și cred că e posibil să se împace. Mai ales că el i-a spus că se mută la o firmă privată.

— Lucian i-a oferit o slujbă. Încă nu știu dacă n-a făcut-o doar ca să-l împiedice pe Nolan să se mai vadă cu Sloane.

Lina a inspirat zgomotos înainte de a mărturisi:

— Mi-a oferit și mie o slujbă.

— Pe bune?

— În echipa lui de documentare. Ar însemna un salariu mai mare. Fără muncă de teren. Ar trebui să mă deplasez doar între locuința mea și DC o dată sau de două ori pe săptămână.

— Pare o oportunitate pe cinste, am spus.

Ochii i-au strălucit.

— Naomi și Sloane m-au întrebat și ele dacă m-ar interesa să le ajut cu noua lor afacere.

— Serios? Și ce-ai de gând să faci? am întrebat-o.

— Cred că mai întâi o să-mi iau liber o vreme. Am un iubit pe care aș vrea să-l cunosc mai bine înainte de a-mi lua o altă slujbă.

— Un logodnic, am corectat-o.

— Nu te-ai răzgândit încă?

Am clătinat din cap.

— Dacă plănuiești să rămâi pe-aici, cred că ar fi bine să începem să ne căutăm o casă.

Lina a pălit și m-a călcat pe picior. I-am zâmbit, sperând că nu-mi voi pierde niciodată puterea de a o lua prin surprindere.

— Vrei să ne cumpărăm o casă împreună? a zis ea.

— Nu e nicio șansă ca întreaga ta garderobă să încapă în dulapul meu. Așa că mai bine găsim un loc destul de mare pentru toate gențile și pantofii ăia frumoși.

A mijit ochii, acceptând provocarea.

— Știi, dacă tot ne vom cumpăra o casă împreună, cred că și o nuntă ar putea fi distractivă, a spus.

— Așa cred și eu, am fost de acord.

— Și, după ce i-am văzut pe Knox și Waylay… poate că un copil n-ar fi cel mai rău lucru din lume.

— Categoric. Un copil n-ar strica deloc.

Și-a dat ochii peste cap spre cer.

— Cum poți fi atât de blazat în legătură cu toate astea? Vorbim despre tot viitorul tău. Imobiliare, mariaj și copii.

— Angel, cât timp ești alături de mine, nimic din toate astea nu mă sperie.

Ea a scuturat din cap și a privit în sus, la bolta copacilor și la cerul de deasupra noastră.

— Ei bine, eu sunt speriată de moarte. Ce se întâmplă dacă te răzgândești?

Am strâns-o duios și m-am bucurat de felul în care brațele ei s-au încolăcit în jurul meu.

— Prea târziu pentru asta.

— Nu, nicidecum. De fapt, acum e momentul ideal să te răzgândești înainte să facem ceva ce nu mai putem desface.

Ne-am îndreptat și i-am cuprins obrajii în mâinile mele.

— Lasă-mă să-ți arăt exact cât de mult îmi doresc asta.

— Arată-mi calea, a spus ea.

Cineva m-a strigat pe nume în timp ce voiam s-o fur de la petrecere.

— La naiba, am murmurat.

M-am întors și am dat cu ochii de tata. Bărbatul care stătuse lângă el în timpul ceremoniei era în spatele lui.

— Voiam doar să-mi iau rămas-bun, a spus tata, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Avea sacoul pe braț și mânecile cămășii rulate până la coate. Acel 0522 era încă vizibil pe braț, deși se decolorase, devenind de un albastru-cenușiu pe pielea lui.

— Apropo, el este Clark. E sponsorul meu, a spus tata, făcând prezentările.

Surprins, i-am întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

— Și mie. Tatăl tău a făcut reale progrese, a zis el.

— Mă bucur să aud asta.

Tata și-a mutat privirea și i-a zâmbit Linei.

— Tată, ea e Lina. Logodnica mea.

Abia așteptam să-mi devină soție. Soția mea.

— Mi-am dat seama de asta în timpul ceremoniei, m-a tachinat tata. Felicitări amândurora.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Morgan. Fiii tăi s-au descurcat destul de bine, a spus Lina, strângându-i mâna.

S-a uitat în jos la brațul lui, la numărul inscripționat în piele, apoi m-a privit cu tandrețe.

— Spune-mi Duke. Nu-mi pot asuma meritele pentru fiii mei. Tot ce e bun în ei au moștenit de la Jayla.

Nu-l mai auzisem pe tata rostind numele mamei de ani întregi. Poate că exista, într-adevăr, o speranță.

— Nu chiar tot, a replicat Lina.

El i-a zâmbit recunoscător.

— În fine, cred că e timpul să pornesc la drum. Încă nu sunt pregătit să ignor barul, a spus el.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, tată.

— Și mie, Nash. Mă bucur să te cunosc, Lina.

A dat să plece, apoi s-a oprit.

— Sunt foarte mândru de tine, fiule. Foarte mândru. Știu că, probabil, asta nu înseamnă prea mult. Dar știu că mama ta ar fi fost tare fericită.

Nu mi-am găsit cuvintele, așa că m-am mulțumit să dau din cap.

I-am privit plecând.

— Ești OK? a întrebat Lina, trecându-și unghiile pe spatele meu.

— Da, sunt bine. Haide.

Am intrat în casă și am urcat scările. În curtea din spate s-au auzit ovații și aplauze, iar eu am presupus că Knox și Naomi tocmai reveniseră la petrecere după partida de sex.

— Unde mergem? a întrebat Lina.

— Trebuie să-ți arăt ceva, am spus, deschizând o ușă și poftind-o înăuntru.

— O, Doamne. Asta e camera ta? a întrebat, privind patul mic sub plapuma în carouri, rafturile cu trofee și alte amintiri din copilărie.

— A fost. I-am spus lui Naomi că poate redecora, dar cred că nu a apucat.

Am închis ușa și am încuiat-o.

— Sex la nunta fratelui tău? a spus ea timid. Vai, vai, șmecherule. Sunt impresionată.

Mi-am desfăcut centura și ea și-a umezit buzele. Acea limbă rozalie și acele buze umede au fost tot ce-mi trebuia ca să mă excit.

— M-am gândit mult în ultima vreme.

— Când ai avut tu timp să te gândești la ceva? Ne-am petrecut cea mai mare parte a ultimelor douăzeci și patru de ore ferindu-ne de gloanțe, m-a tachinat ea.

— În fiecare clipă de când te-am întâlnit pe scări.

Am împins-o până când a luat loc pe vechiul meu pat.

— Asta înseamnă multe gânduri.

— Ești o femeie complicată. E nevoie de multă gândire și planificare dacă vreau să aflu cum să te conving să-ți croiești viața alături de mine.

Mi-am coborât pantalonii pe coapse.

Ochii ei erau ațintiți între picioarele mele și am simțit de-a lungul penisului vibrația pe care atenția ei o aprindea.

Mi-am agățat degetele de elasticul boxerilor.

— Dacă tu crezi că scula ta – oricât de minunată ar fi ea – va fi un soi de argument măreț care să dovedească faptul că vrei asta pe termen lung, ai face bine să te mai gândești un pic.

Își despărțea deja genunchii pe marginea saltelei. Îmi doream să dau toată mătasea aceea la o parte și să i-o trag. Să-i arăt cât de mult aveam nevoie de ea. Să-i amintesc cât de mult mă dorea.

Dar mai întâi aveam altceva de făcut.

M-am întors cu spatele.

— Dar aș putea să-ți accept fundul ca pe un astfel de gest…

Cuvintele ei s-au întrerupt brusc când mi-am dat chiloții jos.

— Nash! a oftat ea.

Am încercat să trag cu ochiul peste umăr ca să-i văd expresia.

— La naiba, am făcut o prostie. Ar fi trebuit să mi-l fac în altă parte. Ca să mă pot uita în ochii tăi.

Ce avusesem în cap? O femeie ca Lina merita cerută în căsătorie la miezul nopții, într-un safari, cu focuri de artificii și câțiva lei în jur. Nu…

— Aripi de înger, a șoptit ea, trecându-și degetele peste tatuajul proaspăt.

Am tresărit.

— Bietul copilaș, m-a tachinat ea.

Și apoi i-am simțit buzele pe fundul meu.

Penisul meu a reacționat imediat.

— Nu pot să cred că ți-ai făcut un tatuaj pentru mine. Pe fund. Îți dai seama că asta face totul oficial. Fundul tău îmi aparține. Toate femeile din oraș vor fi devastate. Pentru că o să le povestesc. De fapt, vreau telefonul. Trebuie să-ți fac o poză.

— Angel, am spus.

— Ce?

— Nu e gata încă.

— Văd asta.

— Cineva s-a gândit să se lase răpit chiar în timp ce se executa tatuajul. Dar nu asta voiam să spun.

— Ce lipsește? a întrebat ea.

— Întâlnirea noastră. Cea mai fericită zi din viața mea.

A tăcut prelung și m-am întors cu fața la ea, cu pantalonii coborâți peste coapse.

— Knox și-a tatuat ziua nunții peste inimă. Tradiție de familie, am zis.

Ochii aceia căprui, atât de frumoși, erau plini de lacrimi. Buzele ei pline și roșii tremurau de emoție.

— Fă-ți viața alături de mine, Angelina. N-are decât să-ți fie frică, pentru că mie nu mi-e. Sunt suficient de puternic pentru amândoi.

Ea a încuviințat. Pe obraz i s-a prelins o singură lacrimă. M-am ghemuit în fața ei și i-am șters-o cu degetul, apoi m-am apropiat ca s-o sărut.

Dar ea m-a oprit.

— Dar voi primi și un inel, nu-i așa?

În ochii ei scânteiau bucuria și entuziasmul, amestecându-se cu lacrimile. Am zâmbit.

— Mâine am programat deja o întâlnire la bijutier.

S-a apropiat, până când buzele noastre au ajuns la o distanță de o răsuflare.

— Atunci cred că ar fi bine să-mi programez și eu întâlnirea.

— Unde?

— La tatuaj. Mă gândeam să-mi fac insigna ta.

M-am aruncat spre ea, țintuind-o de saltea.

— Te iubesc foarte mult, Angel.

— Și eu te iubesc, domnule Armăsar-face-totul-bine, a șoptit ea, mângâindu-mă pe față.

Cineva a bătut haotic la ușă și, preț de o clipă, m-am întors cu gândul la anii adolescenței mele.

— Hei! Lina? Ești înăuntru? s-a auzit o voce.

Lina s-a ridicat brusc în capul oaselor.

— E mama? a șuierat ea.

— La naiba.

M-am ridicat în picioare, trăgându-mi frenetic pantalonii în sus.

— Lina? Ești înăuntru? Tipul ăla, Knox, a spus că probabil ești aici, sus.

— Tată? a chițăit ea, părând șocată.

— Poate că fac sex, a sugerat mama ei de pe hol.

— De ce trebuie să spui astfel de lucruri, Bonnie? a spus tatăl ei.

— De ce sunt părinții mei aici? a întrebat Lina, în timp ce-și netezea rochia.

— Am uitat să-ți spun. Cred că i-am cam invitat… după ce le-am cerut permisiunea de a mă căsători cu tine… după ce te cerusem deja în căsătorie.

Lina și-a pus mâinile pe pieptul meu și m-a privit în ochi.

— Pregătește-te să fii sufocat pentru tot restul vieții tale.

Abia așteptam.

Epilog bonus: Câțiva ani mai târziu

Lina

— Ia de jos! a anunțat Stef bucuros.

— Du-te dracului, a strigat Knox, întinzându-se după o altă piesă de pe masa noastră din camera de jocuri.

Da, eu, Lina Solavita Morgan, aveam o cameră de jocuri. Aveam și o întreagă parte a dulapului plină cu lenjerie scumpă.

Frumosul meu soț mi-a zâmbit complice, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile, și a tras și el o piesă. Piper stătea în poala lui, bucurându-se de oamenii din jurul mesei.

— Cum de te pricepi atât de bine? a întrebat Lucian.

Asta era prima experiență a sa cu *Bananagrams* și o lua mai în serios decât Sloane, care renunțase. Își ținea picioarele în poala lui în timp ce citea pe iPad un articol despre povestea de succes a programului ei.

Lumina tabletei juca peste cicatricea subțire și argintie de pe maxilarul ei. Un semn de vitejie. Un semn care ne amintea tuturor cât de curajoasă era micuța noastră bibliotecară.

Lucian, am observat, juca cu o singură mână pentru a masa picioarele soției sale sub masă.

— Trișează, a spus Jeremiah, făcându-i cu ochiul lui Stef.

— Ești gelos, domnule Cuvinte-cu-Trei-Litere.

— Vrea cineva ceva de băut? am întrebat, începând să adun sticlele goale.

— Stai jos, Angel, a ordonat Nash.

Mi-a dus încheietura la buzele lui.

— O să strâng eu.

— Mă simt mai bine când mă mișc, i-am spus, apoi m-am aplecat în ciuda zvâcnetului de durere

din josul spatelui meu, să-mi trec buzele peste ale lui.

— Te simți bine? a întrebat el încet.

Mâna lui a coborât pe spatele meu și apoi pe fund. Fără să ezite, mi-a găsit tatuajul și l-a mângâiat cu tandrețe.

Eram enormă și nu-mi găseam locul. Mă durea spatele. Aveam picioarele umflate. În ultimele câteva ore, experimentasem niște crampe ascuțite ocazionale care-mi aminteau de ceea ce urma să se întâmple.

— Sunt bine, am răspuns.

— V-am spart, nenorociților! a răcnit Knox triumfător.

Toți cei de la masă au oftat.

— Seara jocurilor, am șoptit, făcându-i cu ochiul lui Nash înainte de a duce sticlele de bere goale în bucătărie.

Waylon, bassetul, a ridicat capul, a constatat că nu aveam în mână nicio bomboană și s-a întors imediat să doarmă pe gresie.

Cumva, asta era viața mea.

Bineînțeles, viața mea însemnase și construirea acestei frumoase case pe terenul Lizei J., chiar peste drum de pârâul din spatele casei lui Knox și Naomi. Aveam o slujbă incitantă, un câine excentric, un bărbat pe care-l iubeam din ce în ce mai mult. Aveam o relație bună cu părinții mei. Încă mă sunau. Foarte des. Dar nu-i mai mințeam în legătură cu viața mea și ei învățaseră să accepte că-mi întindeam aripile. Bănuiam că asta se datora în mare parte faptului că-i pasaseră ștafeta îngrijorării lui Nash și acum se bazau pe el să mă protejeze. Dar tot era o victorie.

Și, peste toate, cea mai mare aventură a vieții noastre era pe cale să înceapă.

Am aruncat sticlele goale în coșul de reciclare. Naomi a venit în spatele meu și și-a strecurat un braț în jurul taliei mele îngroșate.

— Mașina de spălat vase e pornită și resturile sunt puse deoparte.

— Mulțumesc. Promit că atunci când nu voi mai avea cinci sute de kilograme și nu voi mai avea forma unei mingi de plajă, îți voi întoarce favoarea.

— Te simți bine?

Am dat din cap, apoi m-am strâmbat. Greutatea burții mele de gravidă părea să atârne mai jos ca de obicei. Spatele meu protesta la orice mișcare, fie că stăteam jos, în picioare sau întinsă. Pentru prima dată din adolescență încoace, mă simțeam aiurea în propriul meu corp.

Dar nu voiam să mă plâng prietenei mele. Ea și Knox încercau să aibă și ei copii.

— Sunt OK, am liniștit-o.

Naomi mi-a aruncat o privire piezișă.

— Mincinoasă mică, a spus ea cu afecțiune.

— Serios. Mă simt bine.

Chiar când am zis asta, m-a străpuns o altă durere ascuțită.

Ochii lui Nash s-au îndreptat spre mine ca și cum ar fi simțit-o și el. Omul acesta mă supraveghease ca un uliu de când apăruse blestemata aia de linie roz, în ultimele câteva luni. I-am oferit un zâmbet slab.

— Mergi sau stai jos? m-a întrebat Naomi.

Ambele variante erau la fel de nasoale.

— Merg, am decis și am început să dau ture în jurul mesei din bucătărie, ducându-mi mâinile la mijloc.

Naomi a luat un prosop de vase și l-a stors, cu un zâmbet vag pe buze.

— Ce e? am întrebat.

— Vreau să știi că-i voi iubi foarte mult pe acești copii. Mă bucur atât de mult pentru tine și Nash încât uneori îmi taie respirația, a spus ea, cu glas tremurând. Nu vreau să crezi vreodată că, doar pentru că sunt tristă pentru mine și Knox, nu sunt fericită pentru tine și Nash.

M-am oprit și am privit-o în ochi.

— Bineînțeles că știu asta. Și vreau să știi că-mi doresc ca ei să fi fost copiii tăi sau să fii și tu o minge de plajă de cinci sute de kilograme, odată cu mine.

A râs, cu lacrimi în ochi.

— Și eu îmi doresc asta. Mă simt un pic egoistă.

— Nu e nimic greșit să-ți dorești să aduci și mai multă dragoste în căminul tău. Nu e egoism.

I-am dat drumul când am simțit din nou dureri. Am expirat lent.

— Am discutat cu Knox, a spus Naomi, așezându-se pe unul dintre scaunele de bar pe care mă chinuisem să le aleg.

Pentru că, aparent, nu eram doar o divă a modei și a machiajului, ci și a amenajărilor interioare.

— Și am luat o decizie.

— Ce ați hotărât? am întrebat, încercând să vorbesc ca și cum m-ar fi strâns cineva de gât, pentru că refuzau să se domolească acele crampe.

— Nu vom mai face niciun tratament de fertilitate.

— O, Naomi, am spus.

Ea a clătinat din cap și, dincolo de lacrimile din ochii ei, am văzut ceva frumos. Fericire și multă speranță.

— Vom adopta un copil.

M-am întins spre ea. Sarcina mă făcuse mai liberă în privința contactelor fizice. Probabil că avea legătură cu faptul că-mi împărțeam corpul nu cu unul, ci cu alți doi oameni.

— Ne așteaptă un drum lung, dar pur și simplu asta trebuie să facem. Ca și cum o piesă de puzzle tocmai s-ar fi așezat la locul ei, a spus ea. Sunt atât de fericită.

Am îmbrățișat-o cât de mult mi-a permis burta.

— E minunat, Witty. Sunt atât de fericită pentru tine. Tu, Knox și Way vă veți întregi familia, i-am zis.

— Simt asta în adâncul inimii mele. La fel cum știu că nu ești sora alături de care m-am născut, dar ești sora pe care am ales-o, Lina, a șoptit ea.

Lacrimile fierbinți mi-au umplut ochii și am îmbrățișat-o și mai tare.

— La naiba. Ai făcut o femeie însărcinată să plângă!

Naomi a râs printre lacrimi pe umărul meu.

— Sunt onorată să te am ca soră, am șoptit.

— Asta a fost o lovitură? a întrebat Naomi, ducându-și mâna la burta mea.

— Da, unul dintre gemeni vrea să calce pe urmele lui Waylay pe terenul de fotbal.

Următoarea crampă m-a luat prin surprindere, iar eu i-am dat drumul lui Naomi și m-am aplecat înainte.

— Ahh, am gemut.

— Nash! a strigat alarmată Naomi.

S-a auzit o bufnitură din cealaltă cameră și soțul meu a fost lângă mine într-o clipă.

— Ești OK, Angel? a întrebat el, trecându-și mâinile pe brațele mele.

— Da, am răcnit, în timp ce restul prietenilor și rudelor noastre încercau să dea buzna în bucătărie toți în același timp și au rămas blocați în ușă.

— Cred că a intrat în travaliu, a anunțat Naomi.

— E cam devreme, a remarcat Jeremiah.

— Așa fac de obicei gemenii, a spus Sloane, ajungând lângă mine și punându-mi mâna rece pe umăr.

Lucian a venit după ea. După atâta timp, chiar și când măruntaiele amenințau să-mi iasă din corp, mi se părea uimitor cum o urma peste tot.

Dureros de adorabil.

— Ce să facem? Ai nevoie de niște prosoape și alte chestii? a spus Knox, puțin panicat.

— Stef, du-te și adu geanta de pe podea, din dormitor, a spus Nash. Naomi, sună-i pe părinți. Jeremiah, ia cheile din cuier și du-te și pornește Tahoe-ul.

Am scuturat din cap.

— Niciun Tahoe.

— Ce zici?

Nash s-a aplecat mai aproape de mine.

— Vreau cu mașina mea. O ultimă plimbare, doar noi doi, am spus printre dinți.

S-a înclinat și m-a privit în ochi.

— La naiba, te iubesc, Angel. Chiar dacă ești o pacoste căpoasă.

— Și eu te iubesc. Acum te rog să mă scoți de aici înainte să mă fac de râs și să încep să plâng și să urlu.

— Nu sunt gata. Nu pot să fac asta. Doi? Doi copii? Ce-am avut în cap? am spus, apucându-l pe Nash de braț cu ambele mâini.

Patul de spital și halatul mă îngrozeau deja. Adăugați faptul că doi omuleți erau pe cale să-mi iasă din vagin și veți constata că spaima era pe deplin justificată.

— Îmi pare atât de rău, iubito. Nu-ți voi mai face asta niciodată, mi-a promis soțul meu. Mai făceți-i o epiduralș sau dați-i niște medicamente pentru durere. Sau niște tranchilizant pentru cai, imediat! Orice e nevoie să se calmeze, a strigat el.

Mi-am lăsat capul pe spate și am strâns din pleoape. Mâna rece a lui Nash era pe fruntea mea. I-am simțit buzele la ureche.

— Sunt aici, Angel. Lângă tine. Poți s-o faci. Tu trebuie să treci prin acest chin și-mi pare foarte rău pentru asta. Aș face orice ca să-ți iau durerea asta. Orice. Dar îți jur că după asta, nu va mai trebui să faci nimic de una singură. Bine?

Am dat din cap și am deschis ochii.

— OK.

— Pregătește-te. Vreau să împingi tare, Lina, a spus moașa.

— Poți să faci asta, iubito. Tu m-ai readus la viață. Acum o să mai aduci doi omuleți pe lume. Pentru că ești magică.

I-am prins mâna într-a mea și am ținut-o strâns. Ochii lui albaștri scânteiau luminoși.

— Am nevoie de tine, Nash.

— Era și timpul.

Am scuturat din cap.

— Întotdeauna am avut nevoie de tine.

— Sunt aici. Hai să începem această aventură.

— De-abia aștept să se termine, am mârâit printre dinți.

Chipul micuț de sub căciula albastră nu semăna deloc nici cu mine, nici cu Nash, din câte îmi dădeam seama. Arăta ca un bătrân morocănos cu degete minuscule. Mi-am pus capul pe umărul lui Nash. Se urcase în pat cu mine și stăteam așa, ținându-i în brațe pe fiul și pe fiica noastră, bucurându-ne de primele minute în care formam o familie cu patru membri.

Nash se uita în jos la fetița noastră cu o expresie de pură admirație. Am simțit cum inima mea se deschidea pentru a primi acest nou val de iubire.

Soțul meu, eroul, mi-a păstrat inima teafără. M-a protejat până când gemenii au fost înfășați, au fost declarați sănătoși tun, iar eu am fost în siguranță. Apoi, cu o privire de dragoste pe chipul lui frumos, Nash Morgan a leșinat.

— Așa se întâmplă tot timpul, spusese asistenta când se dusese după sărurile cu electroliți și după leucoplast.

Am reușit să fac un selfie neclar cu Nash întins pe podea lângă pat. Majoritatea celor mai frumoase momente ale noastre ca familie erau presărate cu sânge și vânătăi.

— Sunt vreo douăzeci de persoane în sala de așteptare cu mai multe baloane decât la carnaval, m-a anunțat asistenta.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm să intre înainte să fie dați afară de-acolo, am spus eu.

Mă simțeam ca și cum aș fi fost tăiată în două și cusută la loc și mi-aș fi dat bucuroasă brațul stâng pentru un fond de ten și niște rimel. Dar era un fel

de bucurie specială pe care o găsisem în împărtășirea unor momente imperfecte. O putere impresionantă pe care o simțeam atunci când îi lăsam pe cei pe care-i iubeam cel mai mult să mă vadă în cea mai vulnerabilă clipă a existenței mele.

Eram binecuvântați cu această viață minunată.

Acești bebeluși mici și desăvârșiți urmau să fie iubiți și îngrijiți de întreaga familie extinsă, chiar și atunci când imperfecțiunile lor umane vor începe să se arate la suprafață.

Nash a clătinat din cap.

— Mai vreau câteva minute pentru noi doi, a spus el.

— OK, am zis, știind că îmi voia binele.

Întotdeauna mă proteja.

M-am întins și am trecut un deget pe obrazul rozaliu al fiicei noastre.

— Mă gândeam că poate am putea s-o botezăm Jayla, după mama ta, am spus.

Nash s-a uitat la mine cu lacrimi în frumoșii lui ochi albaștri. A dat din cap în tăcere pentru o vreme, înghițind în sec.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult, a rostit, în cele din urmă.

— Da?

— Da.

S-a uitat la fiul nostru și apoi din nou la mine.

— Ce zici de Memphis?

— Memphis Morgan, am zis încet.

Băiețelul s-a răsucit în brațele mele și am zâmbit.

— Cred că îi place.

— Ești foarte frumoasă, știi asta?

Am ridicat ochii și l-am descoperit pe Nash privindu-mă cu o dragoste aprigă. Eram praf, iar soțul meu era un mincinos ordinar.

— Te rog, l-am luat eu în râs.

— Mă bucur că ai rămas cu mine, a spus el.

— Chiar și acum? am întrebat, arătând spre cei doi nou-născuți de care eram acum responsabili.

— Nu e nimeni altcineva pe lumea asta cu care aș vrea să fac asta, a spus el, cu vocea plină de emoție.

Am oftat și m-am rezemat de umărul lui.

— Nici pentru mine.

Era momentul nostru împreună.

Mama a fost prima care și-a vârât capul pe ușă. M-am întrebat câți oameni o fi călcat în picioare pentru acest privilegiu. Am privit-o cum l-a îmbrățișat strâns pe Nash, legănându-l la piept.

— Sunt atât de mândră de tine, a spus ea, desprinzându-se din îmbrățișare și luându-i fața în mâini.

Nash i-a surâs și a luat-o din nou în brațe.

S-a dovedit că toată dragostea pe care părinții mei o revărsaseră asupra mea nu era la fel de sufocantă atunci când era împărțită la doi. Și acum la patru.

Tata stătea în prag, strângând timid în mâini un buchet de flori sălbatice. Chiar și din cealaltă parte a camerei, puteam distinge mirosul lăcrămioarelor. Preferatele Jaylei. Plantasem un răsad întreg de lăcrămioare lângă casă și, de fiecare dată când înfloreau, îi mulțumeam în gând femeii care adusese dragostea în viața mea.

— Seamănă cu tine, a oftat mama, cu ochii plini de lacrimi când și-a luat nepotul în brațe.

— Uită-te la îngerașul ăsta, a spus tata, întinzându-i lui Nash florile și un trabuc în schimbul nepoatei sale.

Ceilalți au bătut la ușă și au început să intre în salon. Knox și Waylay au venit și ei. La mijloc era Naomi, cu ochii în lacrimi.

— O, Doamne! Sunt perfecți! a spus Naomi, fluturându-și mâinile în fața ochilor. Ai patru caserole cu mâncare în congelator, camera copiilor e aspirată și ștearsă de praf, iar Piper stă cu Duke, care are grijă de toți câinii până ne întoarcem. Apoi va veni și el în vizită. Acum, dă-mi și mie unul dintre copilași, te rog.

Lucian o ținea pe Sloane de după gât și avea o plasă de cadouri de la Prada în mâna liberă.

— Geanta pentru scutece, mi-a șoptit Sloane.

Stef și Jeremiah au venit în urma lor cu cel mai mare urs de pluș pe care-l văzusem vreodată și cu Liza J.

— Ești minunată, puștoaico, a spus bunica lui Nash, uitându-se la strănepoata ei.

— O cheamă Jayla, a spus Nash.

Liza J a dat din cap multă vreme.

— E un nume frumos, a spus ea în cele din urmă, apoi și-a suflat zgomotos nasul într-o bandană.

Soțul meu a venit și s-a urcat în pat lângă mine. Mi-am băgat capul sub bărbia lui și am suspinat fericită în timp ce el s-a jucat puțin cu inelele de pe degetul meu. Inelul de logodnă era un diamant spectaculos, iar verigheta fusese a mamei lui.

— Nu știu cum am ajuns să am atâta noroc, a murmurat el.

Mi-am ridicat ochii să mă uit la el.

— Poate că ai și tu un înger sau doi care au grijă de tine.

Expresia i s-a înmuiat, iar ochii lui albaștri m-au privit tandru.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

M-a sărutat dulce pe buze și apoi pe frunte.

Știi, am spus, e un lucru bun că ai un fund atât de frumos și rotund. Cred că va trebui să adaugi acolo și o dată importantă.

Notă către cititori

Dragă cititorule,

Cu cât scriu mai multe romane de dragoste, cu atât sunt mai convinsă că a iubi pe cineva e cel mai curajos lucru pe care-l putem face pe lumea asta.

Nu înseamnă doar să te îndrăgostești de ursuzul șef de poliție din vecini. Înseamnă și prietenii care te vizitează cu o sticlă de vin, în zilele cele mai bune ca și în cele mai proaste. Nepotul care încă nu poate vorbi, dar care-ți topește inima cu un zâmbet știrb. Fratele care întotdeauna reușește să te facă să râzi. Vecinul care-ți aduce niște legume proaspete din grădina lui. Oftatul de mulțumire al unui cățel cuminte. Privirile atotștiutoare dintre îndrăgostiți care devin un adevărat limbaj, doar al lor.

Și uneori e un erou dintr-un orășel de provincie care te face să te aventurezi și să-ți asumi un risc, chiar dacă poate îți va frânge inima.

Cel mai important lucru pe care l-am învățat de la Lina și Nash e că dragostea în forma ei cea mai frumoasă e cea pe care o oferi cu curaj, fără rețineri. Chiar dacă știi că oamenii te pot răni, te pot dezamăgi sau îți pot zdrobi inima, a iubi pe cineva exact așa cum e este cel mai frumos dar pe care-l putem face acelei persoane.

Acum vă rog să mă iertați, mă duc să-l îmbrățișez pe domnul Lucy și să-l rog să mă invite la o porție bună de tacos.

Xoxo,

Lucy

P.S. Cartea despre Lucian? *își șterge sudoarea de pe frunte* *bagă computerul în congelator ca să nu se supraîncălzească*

Mulțumiri

Pentru:

Kristy Rempalski, care a sprijinit cu generozitate Lift 4 Autism și a cărei creativitate sclipitoare m-a ajutat să creez personajul Xandra.

Carol și Cora, pentru călătoria pe care au făcut-o din Connecticut până la mine, în Enola, Pennsylvania.

Kari March Designs, care au conceput, încă o dată, o copertă emoționantă.

Korrie's Korner, pentru feedback-ul senzațional și pentru serviciile de editare.

Kennedy Ryan, pentru că ești mereu un far călăuzitor pentru talent și pentru că m-ai călăuzit în scrierile mele.

Toți cititorii de pe pagina mea de Facebook, care mi-au sugerat să numesc cățelul Piper.

Partenerul meu minunat, Tim, care a împlinit anul acesta 50 de ani. Ca un vin bun, tu îmbătrânești atât de frumos, iubitule!

Joyce și Tammy, care l-au susținut pe Nash, deși mie mi-a luat o veșnicie să-l creez.

Echipa Lucy, pentru că a ținut lucrurile sub control când eu am dispărut din nou în Knockemout.

Echipele de la Bloom Books și Hodder, pentru că au dus această serie unui public mai larg.

Flavia de la Bookcase Literary Agency, care mi-a fost ajutor în acest an haotic.

Fiecare cititor care dă o șansă cărților mele și nu le detestă.

În cele din urmă, pentru prietenii mei scriitori care m-au sprijinit, mi-au spus să nu mă mai văicăresc și m-au încurajat. Voi transformați o activitate solitară într-o comunitate ciudată și minunată din care mă mândresc că fac parte!

[1] În original e un joc de cuvinte: *Studly Do-Right* și *Dudly Do-Right*, cel din urmă, un personaj îndrăgit, care este pomenit și în primul volum din această serie, *Lucruri peste care nu putem trece*. (*N.r.*)

[2] Pipe = țeavă în limba engleză. (*N.t.*)

[3] New York, New Jersey, Connecticut. (n.t.)

[4] Departamentul pentru Vehicule Motorizate. (n.t.)

[5] Moartea Roșie. (n.t.)

[6] Referință la Horse Whisperer, carte de Nicholas Evans, după care s-a făcut și filmul Îmblânzitorul de cai. (n.t.)

[7] Aluzie la melodia Milkshake, cântată de Kelis. (n.t.)

[8] Referire argotică la mărimea organului genital masculin. (n.r.)

[9] Din limbajul gamerilor – Away From Keyboard. (n.t.)

Table of Contents

1	579
2	579
3	579
4	579
5	579
6	579
7	579
8	579
9	579